

DAN CHAON AȘTEPT RĂSPUNS

Dan Chaon, scriitor american contemporan, a crescut în Sidney, Nebraska, a absolvit Northwestern University și a primit diploma de Master of Fine Arts la Syracuse University. A fost căsătorit cu răposata scriitoare Sheila Schwartz și are doi fii adolescenți. În prezent, trăiește în Cleveland Heights, Ohio, și predă cursuri de *creative writing* la Oberlin College.

Primul său roman a fost *You Remind Me of Me* (2004), urmat în anul 2009 de *Await Your Reply* (*Aștept răspuns*), care a fost plasat de *Publishers Weekly* în topul celor mai bune 10 cărți ale anului 2009. Volumele sale de povestiri, *Fitting Ends* (1996) și *Among the Missing* (2001), au fost recompensate cu Premiul Pushcart și Premiul O. Henry, iar cu cea de-a doua colecție de povestiri, Dan Chaon a devenit finalist la National Book Award.

DAN CHAON AȘTEPT RĂSPUNS

Traducere din limba engleză
Roland Schenn

Await Your Reply
Dan Chaon
Copyright © 2009 Dan Chaon

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 4251619; e-mail: comenzi@litera.ro

Aștept răspuns
Dan Chaon

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Cornel Drăghia
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHAON, DAN

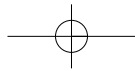
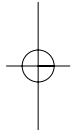
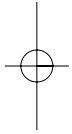
Aștept răspuns/Dan Chaon ; trad.: Roland Schenn. -
București: Litera Internațional, 2011

ISBN 978-606-600-163-2

I. Schenn, Roland (trad.)

821.111(73)-31=135.1

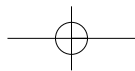
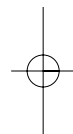
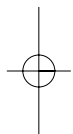
Pentru Sheila

PARTEA ÎNTÂI

*Eu însămi, de la bun început
Visul sau delirul altcuiva că sunt am crezut
Sau o reflexie în oglinda altcuiva,
Fără de trup, fără vreun rost, fără vreun nume.
Și știam deja fărădelegile
Pe care le voi făptui.*

Anna Ahmatova, Elegii nordice

1.

„Suntem în drum spre spital“, spune tatăl lui Ryan.

„Ascultă-mă, fiule, n-ai să sângerezi până la moarte.“

Ryan reușește încă să deslușească vorbele tatălui său, care răzbesc până la el, la fel cum razele de soare pătrund pe la marginile transperantelor. Are ochii strâns închiși, tremură din toate încheieturile și încearcă să își ridice brațul stâng, să îl țină în sus.

„Suntem în drum spre spital“, îi spune tatăl său, și dinții lui Ryan clănțâne.

Își încleștează și-și descleștează maxilarul, în vreme ce pe pleoapele lui închise se plimbă nuanțe de verde-deschis și de indigo.

Pe scaunul dintre el și tatăl său se odihnește mâna lui tăiată, pe un pat de gheață, într-o ladă frigorifică.

Mâna lui cântărește mai puțin de jumătate de kilogram. Unghiile îi sunt tăiate, și la vârfurile

degetelor se văd bățături, de la atâta cântat la chitară. Pielea îi e acum lividă.

Toate astea se întâmplă la ora trei, într-o dimineață de mai, într-o regiune rurală din Michigan. Ryan nu știe cât de departe poate fi spitalul, dar repetă împreună cu tatăl lui: „suntem în drum spre spital suntem în drum spre spital“ și vrea tare mult să creadă că nu se înșală, că nu este unul dintre acele lucruri pe care le spui oamenilor doar pentru ca ei să-și păstreze calmul. Dar nu e sigur că lucrurile stau așa. Aruncă din când în când câte un ochi pe geam, dar nu poate vedea decât copacii care străjuiesc drumul, mașina care urmează lumina farurilor și întuneric. Nu se văd orașe și clădiri, ci doar întunericul, drumul, luna.

2.

La câteva zile după ce a terminat liceul, Lucy a plecat din oraș în toiu noptii împreună cu George Orson. Nu se putea spune că au fugit, nu era chiar așa, dar era adevărat că nimeni nu știa că aveau de gând să plece și la fel de adevărat că nimeni nu știa încotro porniseră.

Fuseseră de acord că era necesară o oarecare discreție și că era preferabil să păstreze secretul. George Orson nu era doar iubitul ei, ci și fostul ei profesor de istorie, fapt care făcuse să se complice lucrurile în Pompey, Ohio.

Și totuși, situația nu era atât de rea precum s-ar fi putut crede. Lucy avea optsprezece ani, aproape nouăsprezece – deci un adult din punct de vedere legal –, părinții ei decedaseră și nu existau persoane pe care să le poată considera prieteni. Locuise în casa părinților împreună cu sora ei mai mare, Patricia, dar ele două nu fuseseră niciodată apropiate. De asemenea, fata avea o serie întreagă de mătuși, unchi și veri cu care abia dacă vorbea. În ceea ce-l privea

pe George Orson, nu avea nici un fel de legături de care ea să fi știut.

Așa că, de ce nu? Nu aveau decât să fugă. Să înceapă o viață nouă.

Cu toate astea, poate că ea ar fi preferat să fugă în altă parte.

După câteva zile de mers cu mașina, au ajuns în Nebraska. Ea dormea, așa că nu a băgat de seamă când au ieșit de pe autostradă. Când a deschis ochii, mergeau pe un drum pustiu, iar mâna lui George Orson se odihnea discretă pe piciorul ei. Țasta era plăcutul lui obicei, să-și pună palma pe piciorul ei. Se putea zări în oglinda laterală, cu părul ciufulit, cu ochelarii de soare reflectând nemișcatele întinderi acoperite de iarba de un verde ca de algă a preriei. S-a ridicat în șezut.

– Unde suntem? a întrebat, iar George Orson a privit-o scurt.

În ochii lui se putea citi o melancolie distantă. Asta a făcut-o să se simtă asemenea unui copil, un copil aflat în mașina veche a unei familii din provincie. Măinile butucănoase, muncite, ale tatălui ei, care era instalator, se aflau pe volan, iar mama stătea pe scaunul din dreapta șoferului și fuma o țigară, cu toate că era asistentă medicală. Geamul era întredeschis, ca să iasă fumul, sora ei dormea pe bancheta din spate, respirând pe gură, iar Lucy, aflată tot pe bancheta din spate, și-a deschis ochii. Umbrele copacilor treceau peste chipul ei, iar ea se întreba: „Unde suntem?”

S-a așezat mai bine în scaun și a alungat din memorie această amintire.

AȘTEPT RĂSPUNS | 13

– Mai avem puțin și ajungem, a mormăit George Orson, ca și când și-ar fi adus aminte de ceva trist.

Și, când a deschis ochii, a văzut motelul. Au parcat în fața lui: silueta unui turn care se înălța înaintea lor.

În câteva clipe, Lucy și-a dat seama că ăla se voia a fi un soi de far. Mai bine spus, partea din față a clădirii, fațada, avea forma unui far. Era o structură amplă, în formă de tub, din blocuri de ciment, cu o înălțime de aproximativ douăzeci de metri, mai lată la bază și tot mai îngustă pe măsură ce se înălța și era vopsită în dungi albe și roșii, ca bastonul ce reprezenta în trecut semnul bărbierilor.

Pe o firmă mare, luminată cu neon, era scris cu litere meșteșugite, făcute parcă din frânghii înno-date: THE LIGHTHOUSE MOTEL¹. Lucy stătea în mașină, în Maserati-ul lui George Orson, și se uita cu mirare.

În partea dreaptă a structurii ce semăna cu un far era o curte în formă de „L”, în care se găseau, probabil, cincisprezece camere de motel, iar în partea stângă, chiar pe creasta dealului, se afla vechea casă în care locuiseră cândva părinții lui George Orson. Nu era chiar un conac, dar arăta minunat aici, în inima preriei. Era o casă cu două etaje, în stil victorian, care avea toate elementele unui loc bântuit: un foișor, o verandă care părea să înconjoare casa, lucarne și coșuri pentru sobă și un acoperiș ascuțit, cu țiglă dantelată. Nu se zăreau alte case, abia dacă se observa vreun semn de civilizație,

¹ În engleză, în original, *lighthouse* înseamnă „far” (n.tr.)

abia dacă se vedea altceva în afara imensului cer din Nebraska ce veghea deasupra lor.

Preț de o clipă, Lucy a avut senzația că asta era o glumă, un decor ciudat pus pe marginea drumului pentru a atrage privirile sau un parc de distracții. Se opriseră în lumina crepusculară a acelei zile de vară și zăriseră turnul ăla singuratic, de forma unui far, al motelului, în spatele căruia se profila silueta casei vechi, ridicol de înspăimântătoare. Lucy s-a gândit că ar fi putut să fie și lună plină, să urle vreo bufniță dintr-un copac desfrunzit, și lui George Orson să i se taie respirația.

– Uite că am ajuns, a spus George Orson.

Probabil că știuse ce impresie avea să-i facă acel loc.

– Asta e? a întrebat Lucy, incapabilă să-și ascundă surprinderea din glas. Stai așa, a continuat ea. George? Aici urmează să locuim?

– Deocamdată, a replicat George Orson. I-a aruncat o privire tristă, de parcă ea l-ar fi dezamăgit puțin. Deocamdată, draga mea, a repetat el, iar ea a observat niște ghemotoace de ciulini prinse în gardul viu – care era mort – dintr-o latură a curții motelului. Ghemotoace de ciulini! Nu văzuse niciodată un astfel de lucru, excepție făcând filmele despre orașele-fantomă din Vestul Sălbatic, și îi era greu să-și stăpânească senzația de spaimă.

– De când nu a mai locuit nimeni aici? a întrebat ea. Sper că nu e toată plină de șoareci sau...

– Ah, nu, a răspuns George Orson. Vine regulat o femeie care face curat, deci cred că nu-i chiar atât de rău. Nu este o clădire abandonată.

AȘTEPT RĂSPUNS | 15

A simțit cum o urmărea cu privirea în timp ce ea a coborât, a trecut prin fața mașinii și s-a îndreptat către ușa cea roșie a motelului. Deasupra ei scria: BIROU.

Se mai vedea, de asemenea, un anunț, lângă un tub de neon stins: NU AVEM LOCURI.

Pe vremuri fusese un motel destul de frecventat. Așa îi spusese George Orson în timp ce treceau cu mașina prin Indiana sau prin Iowa, sau prin unul dintre ele. Nu era chiar *o stațiune*, subliniase el, dar fusese un loc plăcut – „pe vremea când exista un lac“, dar ea nu înțelesese foarte bine ce voise el să spună.

– Pare romantic, spusese ea.

Asta se întâmplase însă înainte ca ea să fi văzut locul. Se gândise la ceva de genul stațiunilor situate pe malul unui lac, despre care citim în romane, în care se duc britanicii, se îndrăgostesc și au epifanii.

– Nu, nu, îi zisese George Orson. Lucrurile nu stau chiar așa. Încercase să o avertizeze: N-aș spune că e romantic. Nici chiar așa.

Îi explicase că lacul – de fapt, era un lac de acumulare – începuse să sece din cauza secetei. Toți fermierii lacomi își irigaseră și își tot irigaseră culturile, susținuți fiind de guvern, și, înainte ca oamenii să-și dea seama ce se întâmpla, lacul se redusese la o zecime din cât fusese cândva.

– După aceea, au început să dispară încet-încet și turiștii, îi spusese George Orson. E greu să pescuiești, să faci schi nautic sau să înoți într-un lac sec.

Explicase destul de bine cum stăteau lucrurile, dar ea a înțeles abia după ce a privit în jos, din vârful dealului.

Vorbise cât se poate de serios. Lacul nu mai exista. Rămăsese doar o vale aridă, un crater în care se aflase cândva apă. O cărare ducea spre „plajă” și se vedea un doc din lemn care se întindea până în nisip și în iarba gălbuie a preriei, cu nenumărate plante spinoase, despre care ea își imagina că aveau să se transforme în cele din urmă în ghemotoace de ciulinii. Rămășițele unei vechi geamanduri zăceau pe-o parte în pământul peste care sufla vântul. Vedea ceea ce fusese cândva cealaltă parte a lacului, pentru că malul opus se zărea la aproximativ opt kilometri.

Lucy s-a întors și l-a văzut pe George Orson deschizând portbagajul pentru a scoate de acolo cea mai mare dintre valize.

– Lucy? a murmurat el, încercând să pară vesel și amabil. Mergem?

Ea a privit în jur, a trecut pe lângă biroul motelului Lighthouse și a urcat treptele de ciment, spre casa veche.

3.

În momentul în care primul puseu de nepăsare a început să se estompeze, Miles se apropia deja de Cercul Arctic. Mersese cu mașina prin Canada zile și zile în șir, ajungând până într-acolo încât dormise câteva ore în mașină, apoi se trezise și își continuase drumul, având alături, pe scaunul pasagerului, o serie de hărți aranjate ca un origami. Denumirile locurilor prin care trecea deveneau tot mai surprinzătoare: Distruction Bay¹, The Great Slave Lake², Dhaw Ghro, Tombstone Mountain³, iar când a ajuns, în cele din urmă, în preajma localității Tsiigehtchic, a stat în mașina lui veche în fața plăcuței de la intrarea în oraș, holbându-se la litere, ca și când privirea i-ar fi jucat feste, un soi de dislexie provocată de lipsa somnului. Dar nu. Conform unui ghid pe care îl cumpăraseră, „Tsiigehtchic“ era un

¹ „Golful Distrugerii“ (în engl., în orig., n.tr.)

² „Marele Lac al Sclavilor“ (în engl., în orig., n.tr.)

³ „Muntele Pietrei Funerare“ (în engl., în orig., n.tr.)

cuvânt în graiul Gwich'in care se traducea prin „Gura Râului de Fier“. Și tot conform ghidului, el ajunsese la confluența râurilor Mackenzie și Arctic Red.

BINE AȚI VENIT LA TSIIGEHTCHIC!

Localitatea se află pe locul unui fost sat de pescari Gwich'in. În 1868, călugării Oblate au pus aici bazele unor misiuni. În 1902 s-a înființat aici un punct comercial. Comandantul Edgar „Spice“ Millen, staționat la Tsiigehtchic, a fost ucis de un vânător nebun, pe numele său Albert Johnson, într-un schimb de focuri care a avut loc în 30 ianuarie 1932, lângă Rat River.

Membrii tribului Gwich'in au legături strânse cu aceste meleaguri chiar și astăzi. Puteți vedea cum se pescuiește cu plasa, respectiv ce înseamnă metoda tradițională de conservare a peștelui și a cărnii. În timpul iernii, cei care au pus de-a lungul anului capcane pornesc în căutarea animalelor cu blană valoroasă.

VĂ DORIM ȘEDERE PLĂCUTĂ
ÎN COMUNITATEA NOASTRĂ!

Și-a ținut buzele crăpate, însă acestea s-au încălzit să rămână lipite una de alta.

– T-s-i-i-g-e-h-t-c-h-i-c, a spus el încet, și chiar atunci un gând ca de gheață a încolțit în adâncurile minții lui.

„Ce fac?“ s-a întrebat în gând. „De ce fac asta?“

Din momentul acela, drumul cu mașina a început să i se pară tot mai mult o halucinație. Undeva, pe drum, soarele a încetat să răsară și să apună. Părea să se miște încet încolo și-ncoace, pe cer, dar nu putea fi sigur de asta. Pe această porțiune a Dempster Highway se vedea pe jos o pulbere

AȘTEPT RĂSPUNS | 19

albă-argintie. Calciu? Pulberea părea să lucească – dar, pe de altă parte, în lumina puternică a soarelui totul părea să lucească: iarba, cerul, chiar și pământul era mai strălucitor, de parcă ar fi fost luminat din interior.

Stătea acolo, pe marginea drumului, cu cartea deschisă înaintea lui pe volan, cu un morman de haine pe bancheta din spate și cu lăzile de hârtii, caiete, ziare și scrisori pe care le adunase de-a lungul anilor. Purta ochelari de soare, tremura puțin, părul de pe față îi era gălbui-marونیu, asemenea unei pete de cafea. CD-playerul din mașina lui era stricat, iar la radio nu se auzea decât un amestec neclar de glasuri statice, distante, răgușite. Bineînțeles că nu avea telefon la bord. Un deodorant în formă de brad era agățat de oglinda retrovizoare și legănat de jetul de aer al aparatului de dejivrare a parbrizului.

Undeva în față, nu prea departe, se aflau orașul Inuvik, delta vastă ce ducea la Oceanul Atlantic, și – cel puțin așa spera – fratele lui geamăn, Hayden.

4.

– Deasupra încheieturii mâinii sau sub ea? a întrebat bărbatul.

Avea o voce adormită, aproape lipsită de intonație, genul de voce pe care te aștepți să o auzi atunci când suni să ceri asistență tehnică pentru computer. L-a privit pe tatăl lui Ryan cu blândețe.

– Ryan, vreau să-i spui tatălui tău să fie rezonabil, a zis bărbatul, dar Ryan nu a scos nici un cuvânt, pentru că plângea încet. El și tatăl lui erau legați de scaune, la masa din bucătărie. Bătrânul tremura, iar părul lui lung și închis la culoare îi cădea peste față ca un cort. Când a înălțat capul, ochii îi trădau o încăpățănare îngrijorătoare.

Bărbatul a oftat. A ridicat cu grijă mânăca de la cămașa lui Ryan până deasupra cotului și și-a pus degetul pe micul os rotunjit, de la limita încheieturii mâinii lui Ryan. Și-a adus aminte că se numea „stiloid ulnar“. Mersese la vreo câteva ore de biologie pe vremuri. Nu știa cum de îi venise atât de repede în minte denumirea aceea.

AȘTEPT RĂSPUNS | 21

„Deasupra încheieturii mâinii sau sub ea?” îl întrebase bărbatul pe tatăl lui Ryan.

Ryan încerca să se detașeze de situația de față – să devină *zen*, așa se gândea –, deși adevărul era că, pe măsură ce se străduia să își detașeze mintea de trup, devenea tot mai conștient de propriul corp. Simțea cum tremura. Simțea cum îl gâdila apa sărată ce i se prelingea din nas și din ochi, uscându-i-se pe față. Simțea banda adezivă, care îl ținea legat de scaunul din bucătărie, simțea fâșiile de bandă pe antebrățele goale, pe piept, pe pulpe și pe încheieturile mâinilor.

A închis ochii și a încercat să își imagineze că spiritul lui plutea spre tavan. Avea să se strecoare din bucătăria în care el și tatăl său erau ținuiți în scaunele cu spătar, avea să treacă pe lângă mormantul de vase murdare adunate pe masa de lângă chiuveță, pe lângă prăjitorul de pâine din care se zărea o chiflă. Avea să se strecoare pe după arcadă în camera de zi, unde doi zdrahoni în tricouri negre cărau componente de computer din dormitoare, târând după ei cablurile care semănau cu niște cozi. Spiritul lui avea să-i urmărească, ieșind pe ușa din față, trecând pe lângă duba albă în care băgau lucrurile, înaintând pe aleea pe care tatăl său își parca mașina, avea să înainteze pe autostrada ce străbătea acea zonă rurală a statului Michigan, cu lumina lunii lucind printre crengile copacilor pe măsură ce spiritul lui avea să prindă viteză și cu semnele luminoase de circulație ivindu-se din întuneric, avea să zboare asemenea unui avion pe deasupra luminilor venite dinspre case, de pe străzi și din ape curgătoare, care împestrițau și străbăteau în lung și-n lat

pământul devenit tot mai mic. „Wuuuuu“, întocmai ca un balon care scapă aer, ca o sirenă, ca şuierul vântului. Ca un om care strigă.

A închis ochii și a strâns din dinți, dar mâna lui era dureros de bine legată. Încerca să se gândească la altceva.

Muzică? Un peisaj? Un apus de soare? Chipul unei fete frumoase?

– Tată, s-a auzit pe sine însuși spunând printre dinții care îi clănțăneau. Tată, te rog să fii rezonabil, te rog, te rog să fii...

Nu voia să se gândească la acel obiect tăios pe care intrusul li-l arătase amândurora. Era doar un cablu, un cablu fin ca o lamă, de capetele căruia erau atașate două mânere.

Nu voia să se gândească la faptul că tatăl lui refuza să-l privească în ochi.

Nu voia să se gândească la mâna lui, la cablul înfășurat o dată în jurul încheieturii, cablul ăla tăios care se tot strângea, străpungând ușor pielea și mușchiul. Avea să simtă o smucitură, apoi o piedică în momentul când ajungea la os. Dar avea să taie și osul, mai mult ca sigur.

5.

Lucy s-a trezit, și totul fusese doar un vis urât. Visase că era în continuare prinsă în vechea ei viață, într-o sală de clasă în liceu, și nu putea deschide ochii, chiar dacă știa că tâmpitul ăla așezat în banca din spatele ei îi puna tot felul de chestii prin păr, bucăți de pământ sau poate chiar biluțe de gumă de mestecat, și nu se putea trezi, chiar dacă bătea cineva la ușă, o secretară care venise cu un bilet în care era scris: „Lucy Lattimore, du-te în biroul directorului. Părinții tăi au suferit un cumplit accident“.

Dar nu. A deschis ochii și era încă o după-amiază târzie de iunie. Soarele mai strălucea, și ea adormise în fața televizorului din alcovul din casa părinților lui George Orson, uitându-se la un film alb-negru, o casetă pe care o găsisese într-un teanc de lângă mobila veche pentru televizor.

– De ce nu rămâi aici o vreme, să te odihnești și să asculți marea? a întrebat doamna din film.

Îl auzea pe George Orson cum tăia ceva pe tocător, în bucătărie – un ritm rapid, care i se strecurase în vis.

– E atât de liniștitor, a continuat femeia din film. Ascultă. Ascultă marea...

A durat o vreme până să-și dea seama că zgomotul încetase și, când a înălțat capul, George Orson se afla în pragul ușii, cu șorțul lui roșu de bucătar, și ținea în mână cuțitul argintiu de tăiat legume.

– Lucy? a murmurat George Orson.

Ea s-a ridicat în șezut, încercând să-și revină, în timp ce George Orson dădea din cap.

„E frumos“, s-a gândit ea. Genul ăla de intelectual care poartă cămașă și pulover, cu un aer care aproape că-i lipsea în Pompey, Ohio, cu părul castaniu tuns scurt, cu barba tunsă frumos și cu o expresie care putea fi plină de compasiune și totodată extrem de intensă. Dinții lui erau perfecți, avea un trup suplu, ba chiar athletic s-ar putea spune, deși, după cum susținea, era „puțin trecut de treizeci de ani“.

Ochii lui erau de un uluitor verde marin, o culoare atât de neobișnuită, încât la început Lucy crezuse că era artificială, că era vorba despre niște lentile de contact colorate, la modă.

A clipit de parcă ar fi simțit că ea se gândea la ochii lui.

– Lucy, te simți bine? a întrebat el.

Nu chiar, dar s-a ridicat în picioare, și-a îndreptat spatele și a zâmbit.

– Arăți de parcă ai fi fost hipnotizată, a spus el.

– Mă simt bine, a replicat ea.

AȘTEPT RĂSPUNS | 25

Și-a lipit palmele de păr, netezindu-l.

A tăcut. George Orson s-a uitat la ea cu privirea aceea de om care poate citi gândurile.

– Mă simt bine, a repetat ea.

Ea și George Orson aveau să locuiască pentru o vreme în casa aceea veche, din spatele motelului, până se mai aranjau lucrurile. Până când atmosfera avea să devină mai puțin încinsă, îi spusese el. Ea nu își putea da seama cât din toate acestea era glumă. El era un tip ironic de felul lui. Se pricepea să imite o persoană sau accentul ei, reproducând adesea replici din filme și citate din cărți.

– Ne-am putea preface că suntem dați în urmărire generală, a spus el cu un aer prefăcut, în timp ce stăteau în salon sau în living, ce-o fi fost, înconjurăți de veioze frumoase și de scaune cu spătar curbat, care fuseseră acoperite cu cearșafuri, punându-i mâna pe pulpă și bătând-o ușor pe picior într-un mod încurajator.

Ea și-a pus pe mileul de pe vechea măsuță de cafea cutia ei de cola dietetică, de pe care s-au prelins câteva picături de apă.

Nu înțelegea de ce nu puteau să fugă mai degrabă în Monaco sau în Bahamas – sau măcar în regiunea Riviera Maya din Mexic.

Dar...

– Ai răbdare, i-a spus George Orson și i-a aruncat o privire caracteristică, ceva între tachinare și tandrețe, plecându-și ușor capul pentru a o privi în ochi când ea și-a întors privirea. Ai încredere-n mine, i-a cerut el cu glas hotărât...

Ei bine, ea trebuia să recunoască faptul că situația putea fi și mai rea. Ar fi putut fi tot în Pompey, Ohio.

Ea a crezut – a fost făcută să creadă – că aveau să fie bogați și da, bineînțeles, acesta era unul dintre lucrurile pe care și le dorea.

– Mulți bani, îi spusese cândva George Orson cu glas scăzut, plecându-și privirea în acel mod plin de timiditate, conspirativ. Hai să spunem că am făcut niște... *investiții*, continuase el, de parcă acel cuvânt ar fi fost un cod pe care ei doi îl înțelegeau.

Asta se întâmplase în ziua în care plecaseră. Mergeau pe Interstate 80, îndreptându-se spre această proprietate pe care George Orson o moștenise de la mama lui.

– Mergem la Lighthouse, la motelul Lighthouse, zisese el.

Se aflau pe drum de aproximativ o oră, și George Orson era binedispus. El știuse cândva cum se spune „bună ziua“ în o sută de limbi și voia să vadă dacă își aducea aminte toate variantele.

– *Zdravstvuite*, zisese George Orson. *Ni hao*.

– *Bonjour*, replicase Lucy, care urâse cei doi ani de franceză pe care fusese nevoită să-i facă. Profesoara ei, gentila și neiertătoarea *Madame Fournier*, repeta acele vocale de nepronunțat din nou și din nou.

– *Päivää*, continuase George Orson. *Konichiwa. Kehro haal aahei*.

– *Hola*, completase Lucy cu acea voce diafană, care i se părea atât de caraghioasă lui George Orson.

– Știi, Lucy, spusese George Orson binedispus, dacă urmează să călătorim prin lume, trebuie să înveți alte și alte limbi. Nu vrei să fii una dintre acele

AȘTEPT RĂSPUNS | 27

turiste americane care presupun că toată lumea știe engleza.

- Nu?

- Nu, doar dacă nu cumva vrei ca toată lumea să te urască. El zâmbise cu acel zâmbet trist, strâmb. Își lăsase ușor mâna pe genunchiul ei. Vei fi *cosmopolită*, adăugase el cu tandrețe.

Acesta fusese întotdeauna unul dintre lucrurile minunate care îi plăceau la el. Avea un vocabular extraordinar și, chiar de la bun început, se purtase de parcă ea ar fi știut la ce se referea, ca și când ar fi avut un secret numai al lor.

- Ești o persoană remarcabilă, Lucy.

Ăsta fusese unul dintre primele lucruri pe care el i le spusese vreodată.

Stăteau în clasa lui, după încheierea cursurilor. Ea venise aparent pentru a vorbi despre testul de săptămâna următoare, dar acea intenție dispăruse destul de repede.

- Sincer, nu cred că ai de ce să-ți faci probleme, îi spusese el, apoi făcuse o pauză. Zâmbetul acela, ochii aceia verzi. Ești altfel decât oamenii din locurile astea, continuase el.

Acest lucru era, se gândise ea, adevărat. Dar de unde știa *el*? Nimeni altcineva din școală nu era de părerea asta. Chiar dacă se descurcase cel mai bine la testul de aptitudini, chiar dacă avea note maxime la aproape toate materiile, nimeni - nici elevii, nici profesorii - nu se purta ca și cum ea ar fi fost „remarcabilă”. Majoritatea profesorilor o respingeau. Ea își spunea că nu le plăceau cu adevărat elevii

ambitioși, care voiau să lase în urma lor Pompey-ul, iar ceilalți elevi credeau despre ea că era ciudată, poate chiar nebună. Nu își dăduse seama că avea obiceiul de a mormăi încet remarci sarcastice, până când a descoperit că un număr destul de mare de persoane din școala ei aveau impresia că ea suferea de sindromul Tourette¹. Nu știa unde sau când luase naștere acel zvon, deși avea bănuiala că totul pornise de la onorabila ei profesoară de engleză, doamna Levejoy, ale cărei analize literare erau atât de insipide, încât Lucy abia dacă putea să-și stăpânească – sau, de fapt nu reușise să-și stăpânească – furia.

Dar, pe de altă parte, George Orson voia să audă ce avea ea de spus. El încurajase atitudinea ei ironică față de marile personalități din istoria Americii. El chiar chicotea apreciativ la unele dintre comentariile ei, în timp ce restul elevilor se uitau la ea cu teribilă plictiseală.

„Este clar că ai o minte strălucită“, scrisese pe una dintre lucrările ei și, apoi, când ea mersese să-l vadă după ore, să vorbească despre examenul care urma, el îi spusese că înțelegea ce însemna să fii altfel... neînțeleș.

– Știi la ce mă refer, Lucy, spusese el. Știu că simți acest lucru.

Poate că știa. Stătuse acolo și îl lăsase să o privească îndelung, cu ochii lui de un verde intens, să-i arunce priviri intime și ciudat de pătrunzătoare, ironice și în același timp pline de căldură, și aproape

¹ Tulburare neuropsihiatrică ce apare în copilărie, caracterizată prin ticuri vocale și musculare, inclusiv repetarea neașteptată a unor mișcări sau sunete (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 29

că-și ținuse răsuflarea. Știa foarte bine că nu era considerată frumoasă, cel puțin nu conform standardelor care funcționau la liceul din Pompey. Avea părul des și ondulat și nu exista nici o tunsoare care să-i permită să-l aranjeze cu ușurință, iar gura ei era prea mică și fața ei – prea lungă. Cu toate astea, poate într-un alt context, își imaginase ea plină de speranță, într-o altă epocă, ea ar fi putut fi frumoasă. O fată dintr-o pictură de Modigliani.

Și totuși, ea nu era obișnuită să fie privită în ochi. Se jucase întruna cu eșarfa din mătase pe care o purta – un chilipir despre care credea că trimitea într-o oarecare măsură la Modigliani, iar George Orson o privea gânditor.

– Ai întâlnit vreodată termenul *sui generis*? o întrebase el.

Își mișca buzele cu grijă, de parcă ar fi fost un test de vocabular, de pronunție. Pe perete erau tot felul de postere reprezentând îndemnuri inspiraționale de natură socială. ELEANOR ROOSEVELT, 1884-1962: „NIMENI NU TE POATE FACE SĂ TE SIMȚI INFERIOR FĂRĂ CONSIMȚĂMÂNTUL TĂU“. A scuturat din cap, simțindu-se ușor stânjenită.

– Nu știu, a replicat ea. Nu chiar.

– Este ceea ce cred eu că ești, spusese George Orson. *Sui generis*, un unicat, dar nu unul în sensul acela fals, care te face să te simți împăcat cu propria persoană, de genul fiecare persoană este unică, bla, bla, bla, astfel încât să le crească celor mediocri respectul de sine. Nu, nu, insistase el, asta înseamnă că noi ne inventăm. Asta înseamnă că tu ești dincolo de orice fel de categorisire, dincolo de calificativele de la teste, dincolo de sociologia meschină

ce are la bază locul din care te tragi, ocupația tatălui, colegiul la care studiezi. Tu ești dincolo de toate acestea. Și fix asta am detectat numai decît la tine. *Tu te inventezi*, afirmase el. Știi ce vreau să zic?

Se priviseră multă vreme unul pe altul. Eleanor Roosevelt le făcuse cu mâna, zâmbind, și în interiorul ei începuse să se nască speranța, ca un pumn cald și moale.

- Da, încuviințase ea.

Da. Îi plăcea ideea. „Tu te inventezi.”

Evadau. Începeau o viață nouă. Nu asta își dorise ea mereu?

George Orson zisese că puteau chiar să-și schimbe numele.

- M-am cam săturat să fiu George Orson, zisese el dintr-odată.

Traversau statul Illinois în Maserati-ul lui, cu capota ridicată, cu părul ei rebel fluturând în vânt. Ea purta ochelari de soare și se privea critic în oglinda laterală.

- Dar tu? o întrebase George Orson.

- Dar eu ce? replicase Lucy, înălțând capul.

- Cine ți-ar plăcea să fii, dacă nu ai fi Lucy?

Asta era o întrebare bună.

Nu îi răspunsese, deși se gândise la asta, își imaginase, de exemplu, că i-ar plăcea să fie acel gen de fată care poartă numele unui oraș renumit. Se gândise că *Viena* ar suna frumos. Sau *Londra*, căci ar avea ceva misterios și neliniștitor. *Alexandria* - plin de mândrie și regal.

AȘTEPT RĂSPUNS | 31

Pe de altă parte, „Lucy“ era numele unei fete sfioase. Era un nume comic... Oamenii se gândeau la o actriță de televiziune care joacă în comedii ieftine sau la fata băiețoasă din benzile desenate *Peanuts*. Se gândeau la îngrozitoarea melodie country, pe care obișnuia să o cânte tatăl ei: „Ți-ai ales un moment minunat ca să mă părăsești, Lucille“¹.

S-ar bucura să scape de numele pe care îl purta. Asta dacă ar găsi unul mai bun cu care să-l înlocuiască. S-a gândit la *Anastasia*. Sau poate *Eleanor*?

Dar nu a spus nimic, pentru că o parte din ea gândea că astfel de nume erau ușor vulgare și sunau a nume de școlăriță. Nume despre care numai o fată din pătura de jos din Pompey, Ohio, ar crede că sunt pline de eleganță.

Unul dintre lucrurile bune legate de George Orson era acela că nu știa prea multe despre trecutul ei.

Nu discutau, de pildă, despre mama și tatăl lui Lucy, despre accidentul de mașină petrecut în vara de dinaintea ultimului an de liceu, despre bătrânul care trecuse pe roșu în timp ce părinții ei se îndreptau către Home Depot ca să cumpere răsaduri de roșii. Fuseseră uciși amândoi, cu toate că mama mai stătuse timp de o zi în comă.

Faptul că la școală se știuseră aceste lucruri îi dăduse întotdeauna impresia că îi fusese violată intimitatea. O secretară îi prezentase condoleanțe, și Lucy dăduse din cap cu grație, cel puțin așa credea ea, deși i se păruse respingător faptul că acea

¹ Este vorba despre melodia *Lucille*, a lui Kenny Rogers (n.red.)

persoană străină cunoștea situația ei. „Cum îndrăznești?” se gândise Lucy mai târziu.

Dar George Orson nu își exprimase niciodată condoleanțe, deși bănuia că el știa, în linii mari, ce se întâmplase.

Știa, de exemplu, că ea locuia împreună cu sora ei, Patricia, deși Lucy se simțea ușurată că el nu o văzuse niciodată. Patricia cea în vârstă de douăzeci și doi de ani, nu foarte inteligentă, Patricia care lucra în majoritatea serilor la Circle K. Convenient Mart și cu care Lucy avusese din ce în ce mai puține legături după înmormântare.

Patricia era una dintre acele fete pe care lumea le ia în râs aproape toată viața. Împroșca salivă când vorbea și avea o bâlbâială grosolană, foarte ușor de imitat și de caricaturizat, un defect de vorbire cât se poate de sesizabil. Nu era chiar grasă, dar era rotunjoară fix în locurile în care nu trebuie, având încă din primul an de liceu aspectul unei femei de vârstă medie și fața lătareată, cu un aer nefericit, ca de găină.

Odată, când erau în clasele primare și se îndreptau împreună spre școală, niște băieți se ținuseră după ele, aruncând cu pietricele și cântând:

*Patricia, Patrasha,
Ce fund mare are, ha!*

Aceea fusese ultima oară când Lucy mersese la școală împreună cu Patricia. După aceea, aleseseră fiecare alt drum spre școală, și Patricia nu spusese niciodată nimic. Acceptase pur și simplu faptul că nici măcar sora ei nu voia să meargă alături de ea.

După moartea părinților, Patricia devenise în mod oficial tutorele lui Lucy. Era posibil să mai

AȘTEPT RĂSPUNS | 33

fie încă? Lucy avea aproape nouăsprezece ani. Nu că ar fi contat, pentru că Patricia habar n-avea unde se afla Lucy.

A avut o strângere de inimă când și-a dat seama de asta.

A văzut-o pe Patricia înaintea ochilor, împreună cu șobolanii, animalele ei de companie – și cuștile lor băgate în cornișe, sora ei venind târziu acasă de la serviciu, așezându-se în genunchi în vesta ei cu roșu și cu albastru, cu ecusonul pe care scria PATRICIA, vorbindu-le șobolanilor cu vocea ei tânguitoare, șobolanul acela, Domnul Niffler, cu o tumoare enormă care îi ieșea din burtă și pe care o căra după el, iar sora ei îl plătise pe veterinar ca să o extirpe, dar apoi crescuse *din nou* tumoarea aceea, însă Patricia nu se dăduse bătută. Înconjura creatura cea muribundă cu dragoste, îi cumpăra jucării din plastic, îi vorbea ca unui bebeluș, făcuse o altă programare la veterinar...

Lucy se bucura că nu îi povestise niciodată lui George Orson despre Domnul Niffler, la fel cum se bucura că el nu văzuse niciodată casa în care crescuse ea, casa în care ea și Patricia continuaseră să locuiască. Tatăl lor obișnuia să o numească, drăgăstos, „cocioaba“. Când pleca la serviciu spunea: „Ne întâlnim aici, la cocioabă.“

Abia mai târziu, Lucy și-a dat seama că *era*, într-adevăr, o cocioabă. Șubredă, ca vai de ea, cu o cameră de zi care se contopea cu bucătăria, cu baia atât de mică, încât atingeai marginea căzii dacă te așezai pe vasul de toaletă. Garajul era plin cu piese de mașini, saci cu doze de bere pe care tatăl ei nu le ducea niciodată la centrul de reciclare, gaura din

peretele din rigips al camerei de zi nu dădea către nimic, covorul arăta precum blana tocită a unui animal împăiat. Niște scări duceau spre podul unde se găseau paturile fetelor. Tavanul dormitorului era, de fapt, acoperișul casei, care se înclina abrupt deasupra lor când se băgau în pat. Ea își imagina că, dacă George Orson ar fi văzut locuința, s-ar fi simțit jenat pentru ea. Iar ea s-ar fi simțit murdară.

Cu toate acestea, nu putea spune nici că era foarte fericită să se afle *aici*.

Deși era trecut de miezul nopții, era trează. Se aflau în patul vechi al părinților lui George Orson, un pat de dimensiuni colosale, și ea era conștientă de orice zgomot din restul încăperilor din casă – celelalte dormitoare goale de la etajul întâi, țeava care picura în baie, șirurile incomplete de cărți din „bibliotecă” –, dar și bătăile din aripi ale păsărilor din copacii lipsiți de viață care se aflau în curtea din spate, împrejmuită cu gard înalt. Era „o grădină japoneză”, după cum spusese George Orson. Își putea imagina podul mic, din lemn, cu stratul de iriși care nu înfloresc pentru că sunt sufocați de buruieni, un cireș miniatural cu crengile aplecate, care abia dacă rezista, un felinar Kotoji¹ din granit. George Orson îi zisese lui Lucy că mama lui avusese „înclinații” artistice.

Lucy presupunea că prin asta voise, de fapt, să spună că mama lui fusese puțin nebună. Cel puțin, așa înțelesese ea. Motelul și casa păreau să fi fost

¹ Tip de felinar japonez, făcut în mod tradițional din granit (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 35

așezate alături de cineva care suferea de sindromul personalității multiple. Un far. O grădină japoneză. Camera de zi cu tapițeria de modă veche, camera cu televizorul și cu fereastra mare care dădea către curtea din spate. Bucătăria cu cromatica ei din anii 1970, cuptorul verde avocado și frigiderul de aceeași culoare, podeaua acoperită cu gresie de un galben muștar, cu sertare și cu dulapuri pline de vase și de ustensile, cu bătrânul butuc de măcelar și cu colecția de cuțite aproape obscen de mare – mama lui George Orson părea să fi fost obsedată de ele, având în vedere faptul că se găseau acolo cuțite de orice formă și de orice dimensiune imaginabile, începând de la micuțele lame pentru separarea fileului, până la enormele satâre. „Înfiorător“, își zisese Lucy. Într-un dulap găsisese trei cutii pline cu vase din porțelan și cu niște borcane care o puseseră pe gânduri, pentru că erau încă pline cu o substanță vâscoasă, de culoare închisă.

La etajul întâi se aflau o baie și trei dormitoare, printre care se număra și acesta în care era ea chiar în acel moment – încăperea, ba chiar și patul în care dormiseră părinții lui, unde mama lui, femeie în vârstă, continuase să doarmă după ce îi murise soțul –, cel puțin așa își imagina Lucy. Chiar și acum, la mulți ani după aceea, se simțea un miros discret de pudră de genul celor pe care le folosesc bătrânele doamne. În debara se mai aflau câteva umerase, dulapul de haine întunecos stătea la locul lui lângă perete și mai erau și scările care duceau la etajul al doilea, spre turnuleț, o cameră mică, de formă octogonală, cu o singură fereastră, care dădea către partea opusă lacului, către conul falsului far, către curtea

în care se găseau camerele de motel. Și șoseaua. Și câmpurile acoperite de lucernă. Și orizontul îndepărtat.

Și așa se face că pur și simplu nu putea dormi și stătea întinsă, privind în sus către întunericul apos, pe care creierul nu-l putea procesa. Ușa era închisă, storul de la geam era tras, așa încât nu se vedeau nici lumina lunii, nici stelele.

Umbre de diverse forme pluteau pe suprafața întunecoasă, întocmai ca niște protozoare privite la microscop, dar nu existau cine știe ce puncte de interes care să merite studiul cu mecanisme optice.

Și-a lăsat mâna să-i alunece peste pătură, până ce a dat de conturul trupului lui George Orson. Umărul, pieptul, coastele care se înălțau și se coborau pe sub piele, burta lui caldă, pe care a apăsato ușor până când el s-a întors, și-a pus brațul peste ea, iar ea a coborât de-a lungul brațului până când i-a găsit încheietura mâinii, mâna, degetul cel mic – pe care l-a ținut strâns.

„OK“, s-a gândit ea. „Totul are să fie în ordine.“
Cel puțin nu mai era în Pompey.

6.

Fratele geamăn al lui Miles, Hayden, era dispărut de mai bine de zece ani, deși poate că „dispărut“ nu era tocmai cuvântul potrivit.

„Liber“ era un termen mai bun, oare?

Când primise cea mai recentă scrisoare de la Hayden, Miles decisese deja că sosise timpul să renunțe. Avea treizeci și unu de ani – amândoi aveau treizeci și unu de ani – și venise timpul, cel puțin așa credea Miles, să lase baltă treaba asta. Să meargă mai departe. Și-a spus că risipise fără rost prea multă energie, că făcuse eforturi prea mari. Pentru o vreme, Miles și-a pus altceva în cap: avea să-și vadă de propria viață.

Se întorsese din nou în Cleveland, acolo unde crescuseră el și Hayden. Avea un apartament pe Euclid Heights Boulevard, nu foarte departe de vechea lor casă, și un job – era managerul unui magazin care se numea Matalov Novelties, un stabiliment vechi, situat pe Prospect Avenue, care primea și onora

comenzi prin poștă, în primul rând articole pentru magicieni, hârtie pentru fuituială și praf de pușcă, eșarfe și frânghii, cărți de joc și monede pentru diferite trucuri, jobenuri și așa mai departe, dar în magazinul respectiv se găseau și diferite articole gen cadouri-surpriză sau cadouri-farsă, gadgeturi inutile, jucării mai deocheate, articole de sex-shop. Catalogul era oarecum dezordonat, dar lui îi plăcea asta. S-a gândit că l-ar fi putut pune puțin la punct.

Asta sperase să facă în viață? Poate că nu chiar, dar se pricepea la chitanțe și la comenzi și avea o oarecare afecțiune pentru lucrurile din rafturi, pentru obiectele de carnaval și pentru cele din plastic, în culori vii, destinate numerelor de prestidigitație. Erau momente când stătea la computer în încăperea aia fără geamuri, în care pătrundea doar o lumină slabă, și se gândea că nu era deloc o carieră rea. Începuse să se atașeze de proprietăreașă, bătrâna doamnă Matalov, care fusese asistenta unui magician în anii 1930 și care și acum, la nouăzeci și trei de ani, avea demnitatea stoică a unei femei frumoase care se aflate la un pas de a fi tăiată în două. Avea o relație bună cu nepoata doamnei Matalov, Aviva, o tânără plină de sarcasm, cu părul vopsit negru, unghii date cu oja neagră și cu o față îngustă ce părea mereu îndurerată, despre care Miles începuse să își imagineze că i-ar putea da întâlnire.

Se gândise să se întoarcă la colegiu, să-și ia o diplomă în afaceri. De asemenea, s-a gândit să facă terapie cognitivă pe termen scurt.

Astfel că, în momentul când a sosit scrisoarea lui Hayden, Miles a fost surprins de cât de repede

AȘTEPT RĂSPUNS | 39

a revenit la vechile obiceiuri. Mai târziu s-a gândit că nici nu ar fi trebuit să deschidă scrisoarea. Și, de fapt, când s-a întors în clădirea de apartamente în care locuia și s-a uitat în cutia poștală în acea zi de iunie și a văzut scrisoarea acolo, între facturi și pliante, s-a gândit că nu ar trebui să o deschidă. „Las-o deoparte“, și-a spus. „Așteaptă o vreme înainte de a te uita la ea.“

Dar nu. Nu. Până să urce cele trei rânduri de scări, pentru a ajunge în apartamentul său, deschisese deja plicul și despăturise scrisoarea.

Dragul meu, Miles,

Miles! Fratele meu mult iubit și singurul meu prieten. Îmi pare rău că nu am mai dat nici un semn de viață de atâta vreme. Sper să nu mă urăști. Nu pot decât să mă rog ca tu să înțelegi situația gravă în care m-am aflat de când am vorbit ultima oară. M-am ascuns bine, foarte bine, dar în fiecare zi m-am gândit la cât de mult îmi lipsești. Doar teama pentru siguranța ta m-a făcut să nu iau legătura cu tine. Sunt destul de sigur că telefoanele tale și e-mailul sunt urmărite și, de fapt, chiar și scrisoarea asta reprezintă un mare risc. Trebuie să știi că s-ar putea să te urmărească cineva și îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar s-ar putea să fii în primejdie. Oh, Miles, am vrut să te las în pace. Știu că ești plictisit de toate astea și că vrei să-ți trăiești viața, și că meriți asta. Îmi pare atât de rău! Am vrut să-ți ofer darul de a te elibera de mine, dar, din păcate, ei știu că există o legătură între noi. Tocmai am pierdut pe cineva foarte drag mie din cauza neglijenței mele și acum mă gândesc la tine și îmi fac griji foarte mari. Fii cu ochii în patru, Miles! Ferește-te de poliție și de orice fel de reprezentant guvernamental, de FBI, de CIA, chiar și de reprezentanții locali ai guvernului. Să nu intri în

contact cu H&R Block¹ sau cu vreuna dintre persoanele care reprezintă companiile J.P. Morgan, Morgan Stanley, Goldman Sachs, Lehman Brothers, Merrill Lynch, Chase sau Citigroup. Evită, de asemenea, pe oricine are vreo legătură cu Universitatea Yale. Știu că ai avut relații cu familia Matalov din Cleveland și tot ce pot să-ți spun este SĂ NU AI ÎNCREDERE ÎN EI! Nu vorbi cu nimeni despre scrisoarea asta! Îmi pare rău că trebuie să te pun într-o situație neplăcută, dar te rog din suflet să pleci din Cleveland cât mai curând și mai discret posibil. Miles, îmi pare rău că te-am amestecat în toate astea. Chiar îmi pare rău. Mi-aș dori să mă pot întoarce și să fac lucrurile altfel, mi-aș dori să fi putut fi un frate mai bun pentru tine. Dar acum nu mai am șansa asta și mă tem că nu am să mai fiu pe pământul ăsta pentru multă vreme. Îți aduci aminte de Marele Turn al lui Kallupilluk? Este posibil ca acela să fie locul meu de odihnă veșnică, Miles. S-ar putea să nu mai auzi niciodată de mine.

Rămân, ca întotdeauna, al tău, fratele tău unic și adevărat, și te iubesc atât de mult,

Hayden

Așa.

Ce face un om cu o astfel de scrisoare? Miles a stat o vreme la masa din bucătărie, cu scrisoarea despăturită înaintea lui, și a vărsat un pliculeț de îndulcitor în ceașca de ceai. S-a întrebat ce ar face o persoană normală. Și-a imaginat cum o persoană normală ar citi scrisoarea și ar da din cap cu tristețe. „Ce e de făcut?” s-ar întreba o persoană normală.

¹ Companie americană care se ocupă cu strângerea taxelor (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 41

S-a uitat la ștampila poștei, care se vedea pe plic:
„Inuvik, NT, CANADA XOE OTO“.

- Din păcate, va trebui să-mi iau liber în interes personal, i-a spus Miles doamnei Matalov în dimineața zilei următoare și a rămas așa, cu telefonul la ureche, ascultând tăcerea ei.

- Liber în interes personal? a repetat doamna Matalov cu accentul ei demodat, ca de vampir. Nu înțeleg. Ce înseamnă „liber în interes personal“?

- Nu știu, a replicat el. Două săptămâni? S-a uitat la itinerarul pe care îl stabilise pe computer, mai exact harta Canadei cu o linie în zigzag, de culoare verde, care tăia pur și simplu țara în două. Peste șase mii de kilometri pe care calculase că avea să-i parcurgă în optzeci și patru de ore. Dacă mergea cu mașina cincisprezece sau șaisprezece ore pe zi, putea ajunge în Inuvik în weekend. S-a gândit că era aproape imposibil, dar totuși șoferii de camion făceau asta tot timpul, nu? Nu făceau oare mereu curse-maraton ca asta?

- Ei bine, a spus el, poate trei săptămâni.

- Trei săptămâni! a repetat doamna Matalov.

- Îmi pare cu adevărat extrem de rău, doar că... a apărut ceva urgent. A tușit ca să-și dreagă vocea. Este vorba despre o problemă personală, a murmurat el. „Să nu ai încredere în familia Matalov“, îi spusese Hayden, ceea ce era un sfat de-a dreptul nebunesc. Miles și-a dat seama că s-a întrerupt. E complicat, a adăugat el.

Și chiar era complicat. Chiar dacă ar fi fost cât se poate de cinstit, ce ar fi putut spune? Cum ar fi putut explica ușurința cu care i-au revenit vechile năzuințe, durerea latentă a dragostei și a datoriei?

Probabil, pentru un terapeut ar fi putut părea un soi de viciu după tot acest timp, după toți anii iroșiți, dar aici, fără discuție, era vorba despre același impuls pe care-l avusese în momentul în care Hayden fugise de acasă cu atâția ani în urmă. Aceeași certitudine că îl va găsi, că îl va prinde, că îl va ajuta sau, cel puțin, că îl va închide într-un loc în care să fie în siguranță. Cum ar fi putut să explice cât de mult își dorea acest lucru? Cine ar fi înțeles că, atunci când Hayden plecase, fusese ca și când o parte din el dispăruse în negura nopții – mâna dreaptă, ochii, inima – și că el rămăsese asemenea unui om de turtă dulce din povești, care fuge de-a lungul unui drum strigând: „Întoarce-te! Întoarce-te!“ Dacă ar fi spus asta cuiva, ar fi părut la fel de nebun ca Hayden.

Crezuse că scăpase de asemenea sentimente, dar, ei bine, iată-l făcându-și bagajele, scoțând laptele din frigider și vărsându-l în chiuvetă, trecând în revistă vechile lui însemnări, printând vechi e-mailuri pe care i le trimisese Hayden – indicii despre locul în care s-ar putea afla se ghiceau din descrierile fantastice ale unor peisaje inventate, din crizele violente legate de suprapopulare și de conspirația internațională a bancherilor, din regretele legate de sinucidere pe care le avea noaptea târziu. Apoi Miles s-a așezat la biroul lui, examinând cu o lupă plicul în care se aflase scrisoarea pe care Hayden tocmai i-o trimisese, examinând ștampila poștei, ștampila aia. A reexaminat indiciile. Știa încotro se îndrepta Hayden.

Și acum aproape ajunsese acolo.

Miles stătea în mașină pe marginea drumului și citea relaxat unul dintre jurnalele lui Hayden,

AȘTEPT RĂSPUNS | 43

așteptând bacul care avea să-l ducă pe malul celălalt al râului Mackenzie. Niște șine șerpuiau de pe malul cenușiu, noroios către peticele verzi, zbârcite, de tundră, dar nu se zărea nici urmă de așezare umană. O toaletă. Un semn de circulație, de forma unui diamant. Râul era o suprafață calmă, plină de reflexii argintii și albastre safir. După ce trecea râul, mai avea de parcurs cam 130 de kilometri până la Inuvik.

Inuvik era unul dintre acele locuri pentru care Hayden făcuse o obsesie. „Orașe-spirit“, cum le numea el. Și scrisese foarte mult – printre altele – despre Inuvik în jurnalele și în caietele lui cu însemnări, care acum se aflau în posesia lui Miles. De ani de zile, Hayden fusese obsedat de ideea că Inuvik reprezenta situl arheologic al unor ruine importante, că la marginea localității Inuvik s-ar fi aflat rămășițele Marelui Turn al lui Kallupilluk, o spirală din rocă și gheață cu o înălțime echivalentă cu patruzeci de etaje, construită în jurul anului 290 î.Hr., din porunca unui mărit împărat inuit, pe numele său Kallupilluk, o persoană cu care Hayden credea că intrase în legătură cândva, într-o viață anterioară.

Bineînțeles că nimic din toate acestea nu era adevărat. Puține dintre lucrurile de care Hayden era obsedat aveau un sâmbure de realitate și, în decursul ultimilor ani, el se afundase și mai mult într-o lume imaginară. De fapt, nu existase niciodată un turn sau un mare împărat inuit care să poarte numele de Kallupilluk. În realitate, Inuvik era un orașel din Teritoriile de Nord ale Canadei, cu o populație de aproximativ 3 500 de oameni. Era situat în delta râului Mackenzie, „așezat“, conform website-ului orașului, „între tundra lipsită de copaci și pădurea

boreală din nord“, și exista de mai puțin de un secol. Localitatea fusese construită clădire cu clădire de către guvernul canadian, pentru a servi drept centru administrativ în regiunea arctică de vest, devenind în cele din urmă sat în 1967. Nici măcar nu se afla, așa cum părea să creadă Hayden, pe malul Oceanului Arctic.

Cu toate acestea, Miles nu putea să nu se gândească la desenele lui Hayden reprezentând turnul cel mare, la schița simplă, în creion, pe care o făcuse Hayden și care amintea de Turnul de porțelan din Nanjing, și a simțit un fior discret de nerăbdare străbătându-i trupul când a zărit apropiindu-se la orizont bacul care traversa râul Mackenzie. Miles își petrecuse o bună parte din viață studiind jurnalele și caietele cu însemnări ale lui Hayden, și chiar mai mult timp hrănindu-se cu diversele iluzii ale fratelui său. În ciuda tuturor acestor lucruri, rămăsese în el un minuscul sâmbure de naivitate, care s-a mărit puțin în momentul în care s-a apropiat de așezarea de care se legau fanteziile lui Hayden. Aproape că vedea înaintea ochilor locul de la marginea localității unde se ridicase cândva Marele Turn, țâșnind dintre faldurile tundrei spre cerul vast, mereu strălucitor.

Asta fusese mereu una dintre probleme: era, poate, un mod de a explica lucrurile. Timp de ani și ani, Miles se implicase din proprie voință în fanteziile fratelui său geamăn.

„Folie à deux¹“, nu așa se numea?

¹ Tulburare psihotică împărtășită; în traducere ad litteram, „nebunie în doi“ (în fr., în orig., n.red.)

Din copilărie, Hyden crezuse cu tărie în misterele necunoscutului, fenomene paranormale, vieți anterioare, OZN-uri, linii care defineau căile spiritelor, astrologie și numerologie etc., etc., iar Miles fusese cel mai mare adept și susținător al său. Cel care îl ascultase. El, personal, nu crezuse niciodată în astfel de lucruri, nu la modul la care părea să creadă în ele Hayden, dar fusese o vreme când îi plăcuse să intre în joc și poate că, pentru un timp, acea lume paralelă făcuse parte din creierul fiecăruia dintre ei. Un vis pe care îl împărtășeau.

Ani mai târziu, când a intrat în posesia hârtiilor și a jurnalelor lui Hayden, Miles și-a dat seama că era, probabil, singura persoană din lume care putea să „traducă” și să înțeleagă ceea ce scrisese fratele său. Era singurul care putea înțelege ceva din acele mormane de caiete pentru compuneri – scrisul ăla puchinos, cu litere înghesuite unele într-altele, cu fraze întregi și calcule care se întindeau dintr-un capăt în celălalt al foi, atât pe lat, cât și pe lung; plicurile din cânepă de Manilla, pline de desene și de fotografii decupate, de hărți pe care Hayden le rupsese din enciclopedii și le acoperise cu proiecții geodezice; liniile care străbăteau America de Nord se întâlneau în puncte ca Winnemucca, Nevada și Kulm, Dakota de Nord și Inuvik, Teritoriile de Nord-Vest; teoriile din ce în ce mai șerpuitoare și evolutive, un amestec de criptoarheologie și numerologie, holomorfism și cosmologie a creierului, regresie dincolo de viață și paranoia teoriei conspirației.

„Opera mea”, cum începuse Hayden să o numească la un moment dat.

Miles a încercat să-și amintească momentul în care Hyden folosisese pentru prima dată sintagma

„opera mea“. La început, fusese doar un joc pe care îl jucaseră ei doi, și Miles își aducea aminte ziua în care începuse totul. Era în vara în care împliniseră doisprezece ani, în vara în care murise tatăl lor, și cei doi răsfoiseră cărțile lui Tolkien și Lovecraft.

Lui Miles îi plăcuseră foarte mult hărțile care se aflau în romanele din seria *Stăpânul inelelor*, în timp ce Hayden se arătase mai interesat de miturile și de locurile misterioase descrise de Lovecraft: orașul extraterestru de sub Munții Antarcticii, orașele preistorice ale ciclopilor, orașele blestemate din Noua Anglie.

Găsiseră unul dintre acele atlase împodobite cu foiță de aur, legate manual, 25 x 20, în biblioteca din camera de zi, *World Book Encyclopedia*, și le plăcuse tușeul acelei cărți, greutatea ei impresionantă, care îți lăsa impresia că țineai în mână un tom străvechi. Miles avusese ideea să ia câteva hărți ale Americii de Nord și să le transforme în lumi fantastice. Orașe ale piticilor în creierii munților. Așezări din pietricele, ale spiridușilor, la șes. Puteau inventa locuri importante și povești, și bătălii și își puteau închipui că în vremurile de demult, înainte de indieni, America fusese un tărâm în care existau orașe minunate și neamuri străvechi, magice. Miles se gândise că ar fi distractiv să își facă propriul joc cu temnițe și dragoni, folosind deopotrivă locații reale și fantastice; avusese câteva idei foarte clare despre acest joc, dar Hayden se aplecase deja asupra hărții, cu un stilou cu cerneală neagră în mână.

– Uite, aici sunt niște piramide, spuse Hayden indicând Dakota de Nord, și Miles îl privise în timp ce desena trei triunghiuri chiar acolo, pe pagina atlasului. Cu cerneală!

AȘTEPT RĂSPUNS | 47

– Hayden! exclamase Miles. Nu avem cum să ștergem aia. O să dăm de belea.

– Nu, nu, replicase Hayden calm. Nu fi fricos. O să-l ascundem.

Și acesta fusese unul dintre secretele pe care le avuseseră de când erau mici: vechiul atlas ascuns sub niște jocuri, pe un raft, în dulapul din dormitorul lor.

Miles avea încă vechiul atlas și, în timp ce aștepta acolo, pe malul râului, să vină bacul, l-a scos și l-a răsfoit încă o dată.

Acolo, pe coasta de nord a Canadei, se afla turnul pe care îl desenase Hayden. Se vedea acolo și încercarea nereușită a lui Miles de a scrie caligrafic: TURNUL DE NECUCERIT AL REGELUI ÎNTUNERICULUI.

„Ce ridicol“, și-a spus. Ce deprimant era faptul că trebuia să-și urmeze chemarea de pe vremea când avea doisprezece ani – el, care era acum adult. De-a lungul anilor, avusese grijă de Hayden. Se gândise de multe ori să încerce să explice situația în care se afla. Autorităților sau psihiatrilor, de pildă. Celor cu care se împrietenise, fetelor care îi plăcuseră. Dar, în ultima clipă, ezitase întotdeauna. Detaliile păreau atât de prostesti, atât de ireale și de artificiale! Cum putea cineva să creadă astfel de lucruri?

„Fratele meu are mari probleme“, asta era tot ce izbutea să le spună oamenilor. „Este foarte... bolnav. Bolnav mintal.“ Nu știa ce altceva ar fi putut adăuga.

Când Hayden începuse să prezinte simptome de schizofrenie, pe vremea când se aflau în școala generală, Miles nu crezuse că situația era atât de gravă.

„E doar o glumă proastă“, își zisese. „O farsă.“ Era ca atunci când consilierul acela guraliv afirmase că Hayden era „un geniu“.

Hayden găsisese afirmația hilară.

– Geeeniu, repetase el, lungind cuvântul într-o manieră visătoare și totodată zeflemitoare.

Asta se întâmpla la începutul clasei a șaptea și era noaptea târziu. Stăteau amândoi în paturile de fier din camera lor, și vocea lui Hayden se scursese în jos, prin întuneric, din patul de deasupra.

– Hei, Miles, șoptise el cu vocea aceea amuzată, fără inflexiuni. Miles, cum se face că eu sunt un geniu, și tu nu ești?

– Nu știu, răspunsese Miles.

Era încurcat, poate puțin deranjat de întreaga situație, dar nu făcuse decât să-și întoarcă fața spre pernă.

– Nu are prea mare importanță pentru mine.

– Dar suntem identici, replicase Hayden. Avem exact același ADN, deci cum poate fi posibil așa ceva?

– Cred că nu e vorba despre ceva genetic, răspunsese Miles morocănos, și Hayden a râs.

– Poate că eu mă pricep mai bine decât tine să îi păcălesc pe oameni, replicase el. Toată treaba cu IQ-ul e o glumă. Te-ai gândit vreodată la asta?

Când mama lor începuse să aducă în casă psihiatri, Miles se gândise din nou la discuția aceea. „E o glumă“, repetase el. Cunoscându-l prea bine pe Hayden, Miles nu se putuse abține să se gândească la faptul că terapeutul la care apelase mama lor era un găgăuță. Nu se putuse împiedica să se gândească la faptul că așa-numitele simptome ale lui Hayden erau melodramatice, teatrale și – așa credea Miles –,

ușor de „jucat”. Mama lor se recăsătorise la momentul respectiv, și Hayden îl ura pe tatăl lor vitreg, ura noua lor familie. Miles nu se putuse abține să se gândească la faptul că Hyden era în stare să însceneze ceva elaborat, mergând chiar până într-acolo încât să mimeze existența unei boli grave, doar pentru a face probleme, doar pentru a o răni pe mama lor, doar pentru a se amuza.

Se prefăcea? Miles nu fusese niciodată sigur, nici chiar când comportamentul lui Hayden devenise mai imprevizibil, mai anormal, mai misterios. Erau momente, numeroase momente, când „boala” lui părea mai mult un spectacol, o versiune amplificată a jocurilor pe care ei le jucaseră tot timpul. „Simptomele” pe care se presupunea că le prezenta Miles – „lumi fantastice elaborate”, „obsesii febrile”, „gândire dezordonată” și modificări perceptuale, halucinații – nu difereau foarte mult de modul în care Hayden se comporta în momentul în care erau implicați într-unul dintre proiectele lor. Era, poate, puțin mai exagerat, mai teatral decât de obicei. Era puțin mai *extrem* decât i-ar fi plăcut lui Miles, dar existau motive pentru o asemenea exagerare. Moartea tatălui lor, de exemplu. Faptul că mama lor se recăsătorise. Faptul că Hayden îl ura pe tatăl vitreg, pe domnul Spady.

Când Hayden fusese instituționalizat pentru prima dată, el și Miles lucrau cu regularitate la atlas. Era o secțiune deosebit de complicată, Marile Pira-mide din Dakota de Nord și distrugerea civilizației Yanktonai, iar Hayden vorbea tot timpul despre asta. Miles și-a amintit cum se aflau la cină într-o seară, iar mama lui și domnul Spady îl priveau împietriți

pe Hayden, care își tot așeza mâncarea în farfurie de parcă ar fi aranjat armate pe macheta unui câmp de luptă.

– Alfred Sully, spusese el cu o voce groasă, hotărâtă, de parcă ar fi recitat informații memorate înaintea unui test. Generalul Alfred Sully din Armata Statelor Unite, Batalionul I de Infanterie din Minnesota, 1863. Whitstone Hills, Tah-kah-ha-kuty, și acolo se află piramidele. Cade zăpada pe piramide, și el își strânge armatele la picioarele dealului. 1863, rostise el, arătând cu furculița spre pieptul de pui dezosat. Khufu, continuase el. Cea de-a doua piramidă. Acolo a dat primul atac. Alfred Spady, 1863...

– Hayden, intervenise mama lor cu asprime, ajunge.

Își îndreptase spatele, așa cum stătea pe scaun, și ridicase mâna, de parcă s-ar fi gândit să-l lovească, așa cum s-ar întâmpla în cazul unei persoane isterice care face o criză.

– Hayden! Termină! N-are nici un sens ceea ce zici!

Nu era întocmai adevărat. Avea sens, cel puțin pentru Miles. Hayden vorbea despre Bătălia de la Whitstone Hill, în apropiere de Kulm, în Dakota de Nord, unde colonelul Alfred Sully distrusese o așezare a indienilor Yanktonai, în 1863. Nu existau, evident, piramide; cu toate astea, descrierea lui Hayden era foarte clară, ba chiar interesantă pentru Miles.

Dar mama lor se enervase. Lucrurile pe care le spusese terapeutul lui Hayden o supăraseră și, mai târziu, după ce Hayden se dusesse sus și ea și Miles spălau vasele, ea îi vorbise încet.

AȘTEPT RĂSPUNS | 51

- Miles, murmurase ea, trebuie să te rog să-mi faci o favoare. Îl atinsese ușor, și clăbucii de detergent migraseră pe antebrațul lui, dezintegrându-se încet. Trebuie să încetezi să-l mai susții, Miles, reluase ea. Nu cred că s-ar înfierbânta atâta dacă nu l-ai încuraja.

- Nu fac așa ceva! ripostase Miles, dar bătuse în retragere când îi zărise privirea plină de reproș.

Își trecuse degetele peste braț, ștergând locul umed în care îl atinsese ea. Se prefăcea? Miles se gândise stingherit la unele lucruri pe care Hayden le spusese recent.

- Mă gândesc că în cele din urmă va trebui să-iucid, zisese Hayden, cu glasul răsunându-i în întuneric, în dormitor, în timpul nopții. Poate le voi distruge pur și simplu viețile, dar s-ar putea să fie necesar ca ei să moară.

- Despre ce vorbești? întrebese Miles, deși era evident că știa la cine se referea Hayden și era puțin speriat. Simțea cum îi pulsa o venă la nivelul încheieturii mâinii și auzea în urechi sunetul pe care îl făcea aceasta. Dumnezeu, de ce trebuie să spui asemenea prostii? întrebese el. Îi faci pe oameni să creadă că ești nebun. E atât de *extrem*!

- Hmmm, mormăise Hayden și vocea lui se împrăștiase prin întuneric. Plutea. Visătoare. Știi ceva, Miles? reluase el în cele din urmă. Eu știu o mulțime de lucruri pe care tu nu le știi. Am anumite puteri. Îți dai seama de asta, nu?

- Taci din gură! replicase Miles, și Hayden râsesse, râsesse încet - chicotitul ăla despre care Miles credea că era liniștitor și răutăcios în același timp.

– Știi, Miles, reluase el, eu sunt, într-adevăr, un geniu. Nu am vrut să te rănesc până acum, dar hai să privim lucrurile-n față! Sunt mult mai deștept decât tine, așa că trebuie să mă asculți. Bine?

„Bine“, s-a gândit Miles. Credea și în același timp nu credea.

Asta era afecțiunea vieții lui. Hayden era schizofrenic și se prefăcea. Era un geniu și avea iluzii legate de grandoare. Era paranoic și lumea voia să pună mâna pe el. Toate aceste lucruri erau cel puțin parțial adevărate.

În acei ani de când Hayden dispăruse – fugind din spitalul de psihiatrie în care fusese internat –, devenise din ce în ce mai evaziv, din ce în ce mai greu de recunoscut ca fiind fratele pe care Miles îl iubise cândva atât de mult. În cele din urmă, poate că vechiul Hayden avea să dispară în întregime.

Dacă era cu adevărat schizofrenic, era unul cu un neobișnuit simț practic. Își ștergea urmele cu multă pricepere, călătorind discret dintr-un loc în altul, schimbându-și numele și identitatea, reușind, în drumul său, să ocupe diferite posturi și să le pară perfect normal oamenilor pe care îi întâlnea. Chiar atrăgător.

Miles, pe de altă parte, dusesese o viață asemănătoare cu a unui vagabond. El fusese acela care le păruse, probabil, „febril“, și „dezordonat“, și „obsedat“ celor pe care îi întâlneau, atunci când îl tot căuta pe Hayden, care își lua diverse pseudonime. Ajunsese prea târziu la Los Angeles, unde Hayden lucrase pe post de „consultant pentru venituri neregulate“, sub numele de Hayden Nash, prea târziu în Houston,

AȘTEPT RĂSPUNS | 53

Texas, unde fusese angajat ca tehnician, specializat în domeniul computerelor la JP Morgan Chase & Co., sub numele de Mike Hayden. Prea târziu în Rolla, Missouri, unde Hayden se dăduse drept absolvent de matematică sub numele de – câtă cruzime – Miles Spady.

De asemenea, ajunsese prea târziu în Kulm, Dakota de Nord, nu departe de situl Bătăliei de la Whitestone Hill, nu departe de locul în care Hayden își imaginase că erau *marile piramide ale indienilor Dakota, Gizeh, Khufu și Khafre...* Era februarie, și fulgi grași de zăpadă cădeau pe parbriz în timp ce ștergătoarele fluturau ca niște aripi mari, iar Miles își imagina forma piramidelor care ieșeau din ceața cenușie provocată de ninsoare. Bineînțeles că ele nu erau acolo, și nici Hayden nu era. În schimb, la hanul Broken Bell, local situat apropiere, Napoleon, o angajată tânără, ursuză, însărcinată, s-a încruntat și a privit fotografia mărită care îl reprezenta pe Hayden.

– Hmmm, mormăise ea.

Pe baza fotografiei, era greu de ghicit că ei erau gemeni identici.

Fotografia fusese făcută cu ani în urmă, la scurtă vreme după ce împliniseră optsprezece ani, și Miles mai luase câteva kilograme de atunci. Cine știe, poate că Hayden se îngrășase și el, dar nici în copilărie nu fuseseră cu adevărat greu de deosebit. Era ceva în figura lui Hayden – era mai lată, avea o expresie de aviditate, părea mai prietenoasă –, ceva la care oamenii reacționau. Și era ceva în figura lui Miles la care oamenii nu reacționau. Putea observa acest lucru în expresia de pe chipul tinerei de la motel.

– Cred că îl recunosc, spusese fata. Ochii ei trecuseră de la fotografie la Miles și înapoi. E greu de spus.

– Mai uitați-vă o dată, o îndemnase Miles. Nu este o fotografie foarte reușită. E destul de veche, așa că e posibil ca el să se fi schimbat în decursul anilor. Vă amintește de o persoană pe care ați văzut-o?

Privise fotografia odată cu ea, încercând să o vadă din perspectiva ei. Era o fotografie făcută de Crăciun. În acea vacanță de iarnă îngrozitoare din ultimul lor an de liceu, care se încheiase cu reinstituționalizarea lui Hayden. Dar în fotografie Hayden părea perfect sănătos, un adolescent cu ochi blânzi, care stătea în fața unui brad împodobit și zâmbea, cu părul puțin ciufulit, dar fără nici un semn pe față care să trădeze problemele pe care le făcuse și pe care continua să le facă. Gura fetei se mișcase încet, pe măsură ce se uita la fotografie, și Miles se întrebase dacă nu cumva Hayden o sărutase.

– Nu vă grăbiți, spusese Miles cu hotărâre, amintindu-și cum procedau polițiștii într-un serial de televiziune.

– Sunteți polițist? întrebase fata. Nu sunt sigură că ar trebui să vă dau o astfel de informație.

– Sunt o rudă, replicase Miles, încercând să o liniștească. E fratele meu și a dispărut. Încerc să dau de urma lui.

Se mai uitase o vreme la fotografie și în cele din urmă luase o decizie.

– Se numește Miles, zisese ea și îi aruncase o privire scurtă, dar hotărâtă, ceea ce îl făcuse să se întrebe dacă era pur și simplu recalcitrantă, preferând să nu-i dezvăluie informații importante doar fiindcă

nu-l plăcea la fel de mult ca pe Hayden. Cheshire era numele lui de familie, cel puțin așa cred. Miles Cheshire. Părea un tip extraordinar.

Își amintise că, atunci când tânăra spusese asta, când îi rostise numele, avusese o strângere de inimă. „E doar o glumă“, își repetase el atunci – o nenorocită de farsă pusă la cale de Hayden. „Ce fac?“ „De ce fac asta?“

Toate astea se întâmplaseră cu aproape doi ani în urmă. Atunci făcuse călătoria în Dakota de Nord. Își strânsese lucrurile și se întorsese acasă, înțelegând cu amărăciune că întreaga aventură din Klum fusese doar o șicană. Hayden fusese într-o stare din aceea în care era plin de răutate și chinuit de manii. Și, când Miles ajunsese în apartamentul lui, îl așteptau o carte – *No Tears for the General. The Life of Alfred Sully*¹ – și un plic din cânepă de Manilla care conținea un articol rupt din *The Professional Journal of American Schizophrenia*. Un pasaj din respectivul articol era scos în evidență cu marker galben: „Dacă unul dintre gemeni face schizofrenie, există un risc de 48% ca și în cazul celui de-al doilea să se declanșeze boala, cel mai frecvent la un an după primul. De asemenea, îl aștepta și un e-mail de la *generalsully@hotmail.com*. Era doar o altă șicană. „Oh, Miles“, se spunea în e-mailul respectiv. „Te-ai întrebat vreodată ce crede lumea despre tine atunci când umbli încolo și-ncoace cu afișele tale și cu fotografiile vechi, spunând trista poveste despre

¹ „Nici o lacrimă pentru general: Viața lui Alfred Sully“ (în engl., în orig., n.red.)

nebunul și periculosul tău frate geamăn? Crezi că oamenii te vor vedea așa ca vai de tine și îți vor spune ceva? „Ei bine, de fapt Miles este cel nebun. Poate că nici nu are un frate geamăn! Poate că și-a pierdut pur și simplu mințile!”, vor gândi cu toții.

Și-avea dreptate, admisesse Miles după ce citise e-mailul și roșise pentru că se simțea umilit. Fusese atât de furios, încât aruncase cartea despre Alfred Sully pe geamul apartamentului său, iar aceasta aterizase fluturând în parcare. „De-ajuns!”, își promisese el. „Gata! Nu-mi voi mai sacrifica timpul și sufletul!”

Avea să-l uite pe Hayden. Avea să-și vadă de viața lui.

Și-a adus aminte de hotărârea lui. I-a revenit în minte foarte vie. Chiar atunci, când stătea în mașină, nebărbierit, nespălat, căutând printre fluturașii pe care îi tipărise pe un carton simplu, rezistent. „M-AȚI VĂZUT?” scria sus. După care urma o fotografie de-a lui Hayden. Apoi: „RECOMPENSĂ!” Mă rog, asta era poate un pic exagerat.

A potrivit oglinda retrovizoare și s-a examinat cu un ochi critic. Privirea lui. Expresia lui. Arăta ca o persoană nebună? *Era* el o persoană nebună?

Era în data de 11 iunie. Se afla la 68°18'N, 133°29'V. Soarele avea să nu mai apună timp de aproape cinci săptămâni.

7.

În sala de așteptare de la Entreprise Auto Rental, Ryan și-a verificat din nou toate actele. Cardul pentru asistență socială, carnetul de conducere, cărțile de credit.

Toate acele lucruri care dovedeau că ești, în mod oficial, o persoană.

În cazul de față, Ryan era în mod oficial Matthew P. Blurton, în vârstă de douăzeci și patru de ani, din Bethesda, Maryland. Ryan nu credea că arăta de douăzeci și patru de ani, dar nimeni nu îi pusese niciodată întrebări în acest sens, așa că presupunea că nu stârnea suspiciuni.

Stătea acolo, având o atitudine politicoasă, gândindu-se la cântecul pe care învăța să-l cânte la chitară. Putea vedea tabulatura cu ochii minții, astfel încât degetele lui se mișcau imperceptibil, de parcă s-ar fi aflat pe taste. Ținea mâinile pe pulpe, cu palmele în sus, iar degetele luau diferite poziții, de parcă ar fi comunicat prin limbajul semnelor.

Știa că ar fi trebuit să fie mai atent, că risca să strice totul dacă nu avea mai multă grijă. Probabil că asta i-ar spune Jay, tatăl lui.

De aceea și-a înălțat capul, să vadă ce se întâmpla.

La ghișeu se afla o femeie de culoare de vârstă mijlocie, cu o haină bleumarin și o pălărie micuță purpurie, și Ryan a văzut cu coada ochiului că respectiva femeie a scos din geantă un portofel.

– Bunica mea are nouăzeci și opt de ani! a spus doamna uitându-se la portofel de parcă ar fi jucat pinacle. Apoi, încruntându-se, a scos la iveală un card de credit cam îndoit. Nouăzeci și opt de ani!

– Hmmm! a mormăit tânărul aflat în spatele ghișeului, și el tot afro-american.

Ochii tânărului erau fixați asupra ecranului, în vreme ce tasta o învâlmășeală de litere.

– Nouăzeci și opt de ani, a repetat el. Asta se cheamă că a trăit, nu glumă!

– Da, cu siguranță! a replicat femeia, și Ryan a simțit că doamna și tânărul erau pe cale să se angajeze într-o conversație.

S-a uitat la ceas.

– Mă întreb cât de lungă este la mine linia vieții, a continuat tânărul din fața computerului, și Ryan a văzut cum femeia dădea din cap.

– Numai Cel de Sus știe, a murmurat ea. A pus cardul de credit și carnetul de conducere pe ghișeu. Știți, a spus ea, nu e ușor la o asemenea vârstă. Nu prea mai vorbește, dar cântă mult. Și se roagă. Se roagă, știți.

AȘTEPT RĂSPUNS | 59

- Hmmm! a mormăit tânărul tastând din nou. Are amnezie?

- Oh, nu! a replicat femeia. Își amintește totul foarte bine. Și recunoaște oamenii, cel puțin pe cei pe care vrea să-i recunoască!

Au râs amândoi după replica asta, și Ryan s-a trezit că zâmbea fără să-și dea seama. Și apoi - cel puțin în parte, pentru că zâmbea ca un prost în vreme ce trăgea cu urechea - s-a simțit singur.

Acasă, în Iowa, unde crescuse, nu prea existau oameni de culoare, și, de când venise în est, observase că persoanele de culoare erau mereu amabile unele față de altele, că exista un sentiment de camaraderie. Poate că nu era decât un stereotip, dar tot a avut un neașteptat sentiment de pustiire în timp ce doamna și tânărul chicoteau. Știa ce însemna senzația de bine, căldura, sentimentul că ai o legătură cu cineva. „Oare chiar așa e?” se întreba el.

În ultima vreme se gândise să ia legătura cu părinții lui, și chiar redactase în minte o scrisoare. „Dragă mamă și tată”, bineînțeles că așa avea să înceapă. „Dragă mamă și tată, îmi pare rău că nu am dat nici un semn de viață de atâta vreme, dar m-am gândit că ar fi bine să știți că totul e în regulă. Sunt în Michigan...”

Și apoi, bineînțeles că ei ar vrea să afle sau și-ar da seama cum stau lucrurile. „Sunt în Michigan cu unchiul Jay, știu că el este tatăl meu biologic, așa că sunt de părere că în această privință nu trebuie să ne mai ascundem...”

Replica asta suna deja ostil. „Sunt în Michigan cu unchiul Jay. Rămân aici o vreme, până când clarific niște lucruri. Scriu niște cântece, câștig niște

bani. Unchiul Jay are o afacere, și eu îi dau o mână de ajutor...

Proastă idee să facă referire la „afacere”. Asta sărea imediat în ochi. Se vor întreba: „Jay? Despre ce fel de «afacere» poate fi vorba?” Aveau să se gândească imediat la droguri sau la ceva ilegal, și el îi promisese deja lui Jay să nu spună nimănui nimic.

– Jură pe Dumnezeu, Ryan, îi ceruse Jay în timp ce stăteau pe canapea, în cabana din Michigan, și jucau amândoi jocuri pe calculator. Vorbesc serios. Trebuie să juri că n-ai să sufli nimănui o vorbă despre asta.

– Poți avea încredere-n mine, replicase Ryan. Cui să spun?

– *Nimănui*, răspunsese Jay. Pentru că treaba asta e foarte, foarte serioasă. Ar putea fi implicați oameni importanți, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Jay, zisese Ryan. Înțeleg. Zău că înțeleg.

– Sper că înțelegi, amice, insistase Jay, și Ryan dăduse din cap cu seriozitate, deși nu înțelegea mare lucru din planul în care erau implicați.

Știa că, evident, era vorba despre ceva ilegal, o combinație de vreun fel, dar scopul îi rămânea neclar. Într-o zi, el urma să fie Matthew P. Blurton și să închirieze o mașină în Cleveland, apoi să meargă cu ea în Milwaukee, să se întoarcă la aeroport și să se îmbarce într-un avion în Milwaukee, folosind o carte de identitate cu numele de Kasimir Czernewski, în vârstă de douăzeci și doi de ani, și avea să zboare până la Detroit, apoi să transfere online o sumă care se ridica la 400 de dolari din contul bancar al lui Czernewski, din Milwaukee, în contul lui Frederick Murrah, în vârstă de cincizeci de ani,

AȘTEPT RĂSPUNS | 61

din West Deer Township, Pennsylvania. Era, pur și simplu, un joc complex, în care o persoană se transforma mereu într-o altă persoană și așa mai departe? A presupus că trebuia să existe un câștig de natură financiară, dar nu avea încă nici o dovadă în sensul acesta. El și Jay trăiau în pădure, într-o cabană mică de vânătoare, cu calculator și echipament IT de ultimă generație, dar cu foarte puține alte lucruri de valoare, din câte își putea da el seama.

Dar Jay părea atât de serios și de rigid! Avea părul drept și lung până la umeri – „păr de surfer“, și-a zis Ryan –, negru, cu câteva şuvițe cenușii și haine neîngrijite, primite de la armată, de genul celor pe care le-ar purta un adolescent fugar. Era greu să ți-l imaginezi cu o atitudine altfel decât prietenoasă, dar deodată devenise de-a dreptul fioros.

– Jură pe Dumnezeu, Ryan! izbucnise Jay. Vorbesc serios, continuase el, și Ryan încuviințase din cap.

– Jay, ai încredere în mine, replicase Ryan. Ai încredere în mine, nu?

Și Jay spusese:

– Sigur că am. Ești fiul meu, nu-i așa?

Și apoi îl privise pe Ryan și afișase un rânjel pe care băiatul îl găsea totuși strălucitor, ba chiar năucitor, de parcă i-ar fi căzut ceva cu tronc.

Ești fiul meu, așa spusese și îl privise în mod voit în ochi, cumva nesigur și totodată admirativ, iar Ryan, emoționat, șoptise ceva de genul:

– Da, cred că sunt. Sunt fiul tău.

Acesta era unul dintre lucrurile pe care le aveau de lămurit – cum să vorbească despre treaba asta – și era încă destul de stânjenitor. Începeau să vorbească

despre asta, și apoi nici unul dintre ei nu știa ce să mai spună. Era nevoie de un anumit limbaj, care era fie prea analitic, fie prea învechit sau jenant.

Pe scurt, lucrurile stăteau așa: Jay Kozelek era tatăl biologic al lui Ryan, dar Ryan aflase acest lucru abia de curând. Cu câteva luni în urmă, Ryan credea că Jay era unchiul lui, fratele mai mic al mamei sale, care se rupsese de mult timp de familie.

Existența lui Ryan se datora unor greșeli de genul celor pe care le făceau adolescenții. Așa stăteau lucrurile pe scurt. Doi tineri de șaisprezece ani se lăsaseră duși de val, pe bancheta din spate a unui automobil, după ce vizionaseră un film. Asta se întâmpla în Iowa, și părinții fetei, părinții mamei lui Ryan, erau inflexibili și religioși și nu admiteau avortul, iar sora mai mare a lui Jay, Stacey, își dorea un copil, dar era ceva în neregulă cu ovarele ei.

Jay era de părere că e bine să fii întotdeauna cinstit, dar Stacey credea că asta nu era deloc o idee bună. Era cu zece ani mai vârstă decât Jay și nu avea nici pe departe o părere prea bună despre el – nici despre felul lui de-a fi, nici despre ideile lui despre viață, nici despre droguri etc.

„Există un moment și un loc potrivite“, îi spusese ea lui Jay pe vremea când Ryan era mic. „De ce e important pentru tine, Jay? De ce trebuie să fie vorba mereu despre tine? Nu poți să te gândești și la altcineva în afară de tine? E fericit“, insistase Stacey. „Eu sunt mama lui, și Owen este tatăl lui. De ce să-i tulburăm viața?“

Nu la mult timp după aceea, încetaseră să-și mai vorbească. Jay avusese niște neplăceri cu legea și se certaseră și gata. Despre Jay se vorbise foarte puțin

AȘTEPT RĂSPUNS | 63

când Ryan crescuse și fusese dat numai ca exemplu negativ. „Unchiul tău, Jay, pușcăriașul. Neseriosul. A primit ce-a meritat. A făcut afaceri cu droguri și și-a distrus viața. Să nu faci ca el. Nimeni nu mai știe unde e.”

Și așa se face că Ryan nu aflate adevărul, faptul că Stacey era, de fapt, mătușa lui, că unchiul său Jay, pe care îl vedea foarte puțin, era „tatăl său natural”, că mama lui își luase viața când era studentă în anul al doilea, la colegiu, cu mulți ani în urmă, când Ryan era un copilăș de trei ani și locuia în Council Bluffs, Iowa, cu presupușii săi părinți, Stacey și Owen Schuyler, și Jay făcea înconjurul Americii de Sud.

Ryan nu aflate toate astea până nu ajunsese la colegiu. Jay îl sunase într-o seară și îi spusese totul.

Era în anul al doilea, întocmai cum fusese și mama lui, și poate că de aceea lovitura primită se dovedise atât de puternică. „Întreaga mea viață e o minciună”, se gândise el, atitudine pe care el însuși o considera melodramatică și adolescentină. Dar se trezise în dimineața următoare telefonului lui Jay, în dormitorul lui, o încăpere dintr-un colț de la etajul al patrulea din Willard Hall, și colegul lui de cameră, Walcott, dormea acoperit cu pătura, în patul îngust, de sub geamul pe care intra lumina cenușie.

Trebuie să fi fost șase și jumătate, șapte dimineața. Soarele nu răsărise încă, iar el se răsucise și se întorsese spre peretele acoperit cu vopsea veche și rece, cu multe crăpături mici pe suprafața zugrăvită în bej, și închisese ochii.

Nu dormise prea mult după ce vorbise cu unchiul Jay. *Tatăl său.*

La început totul fusese ca o glumă. „De ce face asta? De ce îmi spune asta?“, se întrebaseră el, deși nu reușise să articuleze decât:

– Oh, uh. Uau!

Vorbea monosilabic și avea o voce ridicol de politicoasă și de detașată.

– Chiar așa? întrebaseră el.

– E un lucru pe care am considerat că trebuie să-l știi, îi spusese Jay. Poate e mai bine să nu le spui nimic părinților tăi, dar măcar poți să decizi tu însuși în privința asta. M-am gândit că ar fi incorect să nu știi. Ești bărbat, ești adult, simt că ai dreptul să știi.

– Sunt recunoscător pentru asta, replicase Ryan.

Dar, după ce dormise cu întreruperi câteva ore, după ce întorsese faptele pe toate fețele de câteva sute de ori, tot nu era sigur ce trebuia să facă. Stătea în pat, în șezut, și netezea cu degetele marginile cearșafurilor. Îi putea vedea înaintea ochilor pe părinții lui – pe „părinții“ lui –, Stacey și Owen Schuyler, dormind în casa din Council Bluffs, și putea vedea și camera lui, la același etaj, cu cărțile așezate încă pe rafturi, și cu hainele lui de vară în șifonier, și cu țestoasa lui, Veronica, stând pe piatra ei, sub lampa termică, totul părând un muzeu al copilăriei lui. Poate că părinții lui nu se vedeau pe ei înșiși ca pe niște falsuri, poate că în majoritatea timpului nu își aduceau aminte că lumea pe care o creaseră era falsă în esența ei.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că totul era fals. Nu era vorba doar despre falsa lui familie, ci despre „structura familiei“ în general.

AȘTEPT RĂSPUNS | 65

Întreaga pătură socială era ca o piesă de teatru în care era implicată toată lumea. Da, acum își dădea seama ce voise să spună profesoara lui de istorie când vorbise despre „construcții“, „rețele de semne“, „lacune“. Stătea acolo, în patul lui, dar era conștient de ceea ce exista în celelalte camere – rânduri și rânduri de studenți, cazați cu toții aici, așteptând să fie selectați și îndrumați către diferite posturi, să pornească fiecare pe drumul său. Era conștient că în camera aceea dormiseră și alți adolescenți, de-a lungul multor decenii, acel dormitor fiind ca o camionetă care era umplută și apoi reumplută an de an și, pentru scurtă vreme, putea să iasă din trupul său, să iasă din prezent, pentru a-i vedea pe toți într-un flux, intrând, ieșind, apoi fiind înlocuiți.

Se dăduse jos din pat, își luase prosopul și se gândise să iasă pe culoar, la baia comună, să facă un duș, conștient de faptul că trebuia să se adune și să învețe pentru testul la chimie, altfel avea să ia notă mică. „Oh, Doamne“, își spusese el...

Și poate că fix în acel moment se desprinsese de viața lui. Viața lui părea dintr-odată abstractă și falsă.

Inițial ieșise doar să bea o cafea. La acea oră a dimineții, pe la 7.30, campusul era încă adormit. De pe trotuar îi putuse auzi pe studenții la muzică, amestecând distonant gamele și exercițiile de încălzire: clarinet, violoncel, trompetă, fagot, cu sunetele înfășurându-se unele în jurul altora; era ca o coloană sonoră ciudată, muzica pe care o auzi într-un film în momentul în care personajul e pe cale să aibă o cădere nervoasă și se dă cu capul de pereți de disperare.

El nu se dăduse cu capul de pereți de disperare, dar se gândise încă o dată: „Toată viața mea e o minciună!”

Existau multe lucruri care te puteau tulbura dacă erai în situația lui, multe lucruri din cauza cărora puteai fi cuprins de furie și te puteai simți trădat, dar lucrul care îl afecta în mod deosebit pe Ryan era moartea mamei sale biologice. „Dumnezeule!” se gândise. „Sinucidere. S-a omorât!” Simțea cum acea tragedie îl copleșea, chiar dacă era ceva ce ținea de trecut. Cu toate astea, era furios pentru că lui Stacey și lui Owen nu le păsase dacă el știa sau nu acest lucru. Pentru că ei aflaseră și discutaseră despre asta când el era, probabil, în camera de zi, în fața televizorului, la trei ani, uitându-se la cine știe ce program educațional răsuflat, și poate că dăduseră din cap și se gândiseră ce favoare îi făcuseră, pentru că îl crescuseră ca și când ar fi fost al lor, pentru că se străduiseră să facă din el un copil care putea obține o bursă la Northwestern University, un tip care putea obține o funcție importantă. Dar nu existase nici un semn că *s-ar fi gândit* vreodată să îi spună adevărul despre părinții lui naturali, nici un semn că și-ar fi dat seama că acest lucru era *important*, că ar fi înțeles cât de mult greșiseră față de el.

Poate că era melodramatic, dar, cu toate acestea, simțise cum i se strângea stomacul, simțise acea vibrație dată de epinefrina care se elibera în organism. Aceste senzații se datorau parțial și testului la chimie, pe care urma, probabil, să-l pice, dar și faptului că era una dintre acele dimineți reci și plumburii de octombrie, cu mult vânt, cu un cârd de frunze care se vânturau pe Clerk Street, ca niște

AȘTEPT RĂSPUNS | 67

lemingi, fiind apoi călcate de o mașină care trecea cu viteză. Toate astea îl făcuseră să se gândească la un termen despre care citise la cursul de psihologie. „Starea de fugă.” Poate că asta se întâmpla din cauza combinației dintre arpegiile care răsunau din Conservator și frunzele din stradă. „Fuga.” O stare psihologică disociativă, marcată printr-o depărtare bruscă, neașteptată, de casă sau de locul obișnuit de muncă, dublată de incapacitatea persoanei în cauză de a-și aminti propriul trecut, de probleme privind identitatea sau asumarea unei noi identități, respectiv de agitație accentuată și de regres.

Asta suna chiar foarte interesant, foarte atractiv într-un mod ciudat, deși se gândise că, dacă *decideai* să intri într-o stare de fugă, nu era vorba, de fapt, despre o stare reală de fugă.

Pica și la psihologie.

Mai existau apoi și problemele legate de însușirea necuvenită de fonduri, împrumutul pe care îl făcuse ca student, apoi mai fusese și o scrisoare de la registrator: „A TRECUT TERMENUL AFERENT EFECTUĂRII PLĂȚII”. Ar fi foarte greu să le explice părinților lui ce făcuse cu banii, cum reușise să uite să își plătească meditațiile și cheltuisese banii pe haine, CD-uri și pe cinele de la localul mexican de pe Foster Avenue. Cum de se întâmplase așa ceva? Nici măcar nu putea răspunde la această întrebare.

Și așa se face că se afla în automobilul închiriat, un Chevrolet Aveo și trecea prin pasajul întunecat de pe Interstate 80 la finele lui ianuarie, gândindu-se că avea să scrie un cântec despre cum e să mergi pe autostradă singur și nimeni nu îți știe numele, și ești

atât de departe de iubita ta – sau cam așa ceva. Dar nu atât de răsuflat.

„Dragă mamă și tată, îmi dau seama că alegerile pe care le-am făcut în ultima vreme nu au fost tocmai pe placul vostru și îmi pare rău că v-am provocat atâta durere. Știu că ar fi trebuit să iau legătura cu voi mai de mult. Îmi dau seama că în momentul acesta a intrat în acțiune și poliția și că sunt, probabil, o „persoană dispărută“, dar vreau să știți că intenția mea nu a fost să vă creez neplăceri și să vă provoc durere. Și totuși, iată că am făcut-o.

În momentul acesta mă aflu în holul motelului _____ și pe ușa biroului managerului se află o foaie imprimată cu una dintre acele vorbe de duh pe care oamenii și le pun deasupra computerului sau altundeva, dintr-un motiv sau altul.

Pe foaia aia scrie:

Întâmplările vieții,
Evenimentele vieții,
Oamenii care există în viața mea
Nu **mă fac să fiu** cum sunt,
Ci **arată** cum sunt.

Și iată că stau aici și mă gândesc cât de mult ți-ar plăcea, mamă, această vorbă de duh, cât de mult ți-ar plăcea să mi-o spui dacă ai putea auzi toate scuzele mele. Îmi dau seama că am **arătat** cine sunt eu pentru voi toți și că lucrul ăsta a constituit o surpriză neplăcută. Eu nu sunt fiul pe care l-ați dorit atunci când m-ați luat în grijă și pe care l-ați crescut ca și când ar fi fost copilul vostru și ați încercat să îl faceți să fie un om bun. Eu însă cred că sunt altceva. Nu știu exact ce, dar...

AȘTEPT RĂSPUNS | 69

Dar iată că se oprea la motel, pentru că trebuia să plătească pentru cazare cu cardul lui Matthew P. Blurton, și iată să afla la Holiday Inn unde exista internet wireless gratuit, iar el trebuia să verifice e-mailurile lui Matthew P. Blurton și să intre pe Messenger pentru a vedea dacă Jay încerca ia legătura cu el.

Avea și un celular înregistrat pe numele lui Matthew P. Blurton, dar Jay era circumspect în privința celularelor, așa că el nu avea voie să-l sune pe Jay, nu trebuia să sune niciodată acasă.

Se temea că mama lui avea să-i dea de urmă. Ea afirmase ani de zile că habar nu avea unde se afla Jay, dar, dacă fiul ei dispăruse, dacă dispăruse cu adevărat, nu avea în cele din urmă să dea de urma lui Jay? N-ar nutri sentimentul că Jay – tatăl lui adevărat – ar avea dreptul să știe? În cea mai mare parte a timpului stătuse în cabana din pădure, în Michigan, împreună cu Jay, dormind pe canapea și pornind în „expediții de cercetare”, cum numea Jay ceea ce făceau ei cu cărțile de credit, cu numerele de asigurări sociale și cu tot felul de liste de pe net, și i se părea că făceau ceea ce trebuia, chiar dacă uneori și-i imagina pe Stacey și pe Owen cum stăteau ei în Council Bluffs.

Cum stăteau la masa din bucătărie, cum își coborau furculițele în farfuriile lui Stacey, cum luau câte o îmbucătură. Fuseseră întotdeauna una dintre acele familii în care nu se vorbea la masă, iar Stacey insistase chiar și când el era în liceu să ia cu toții masa împreună, de parcă asta i-ar fi apropiat mai mult, insistase să stea împreună la masă și să se îndoaie până când Ryan obținea permisiunea să se

îndepărteze de farfuria lui pe care mai că o linsese, spunând: „Tată, pot să mă retrag?”

Ryan se întreba dacă ea era supărată acum. Era îngrijorată, îngrozită și plângea? Sau era furioasă?

Se întâmplase o singură dată, în timpul liceului, să o dea în bară rău de tot. Intrase într-o relație cu o fată despre care Stacey credea că era „nepotrivită” și începuse să chiulească, să spună minciuni și să se furișeze de acasă, iar Stacey procedase cu duritate și răceală, înscriindu-l într-un program de activități în aer liber destinat tinerilor recalcitranți. Îi pregătise în grabă un rucsac, și oamenii, „consilierii”, stăteau la ușă așteptând să-l azvârle-n dubă și să-l ducă într-o tabără disciplinară de două săptămâni, în care urma să se descurce singur și în care avea să i se spele puțin creierul.

S-a gândit și la asta. Și-a putut imagina determinarea mamei, supărarea ei, dacă a pus ea creaturile alea să-l aducă înapoi cu picioarele pe pământ, înapoi la viața de care fugise.

Ryan stătea acolo, în camera lui de la Holiday Inn, și și-a deschis laptopul. Probabil că nu era bine să facă astfel de lucruri, dar s-a trezit tastându-și propriul nume în motorul de căutare și parcurgând din nou articole vechi, cum ar fi, de exemplu, următorul:

**Nu s-au făcut progrese
în cazul studentului dispărut**

CHICAGO: Poliția din Chicago a ajuns într-un punct mort în cazul studentului de la Northwestern University care a dispărut fără urmă în primele ceasuri ale dimineții de 20 octombrie. Pornind pe

AȘTEPT RĂSPUNS | 71

o pistă indicată de o persoană anonimă, scafandrii au căutat în apele înghețate ale lacului Michigan, în apropierea campusului, dar nu au găsit nimic. Sergentul de poliție Rizzo a declarat că s-a ajuns într-un punct mort și că nu s-au făcut progrese.

Aceste articole îl făceau să se simtă vinovat, dar și dezamăgit totodată, pentru că oamenii nu își făceau meseria așa cum trebuia. „Fără urmă!“ Dumnezeuule! Doar nu umbla deghezizat, doar nu îl băgase careva într-un sac și îl azvârlise într-o dubă care demarase în trombă sau chestii de genul ăsta. Ieșise din campus și se îndreptase spre stația de autobuz, unde îl văzuseră, mai mult ca sigur, o mulțime de oameni. Oare erau cu toții atât de neatenți? Sau o fi fost el atât de șters?

Îl deranja și varianta sinuciderii... Cât de repede se mișcaseră și trimiseseră scafandrii în lac! S-a gândit că asta era mâna mamei lui. Ea știa că mama lui naturală fusese o sinucigașă și probabil că acest lucru îi venise primul în minte.

El și-a spus că probabil o sâcăia chestia asta de ceva vreme. De fiecare dată când vorbea la telefon cu ea, îl întreba mereu cum se simțea, de ce era atât de tăcut, dacă era ceva în neregulă. Acum își dădea seama de legăturile pe care le făcea ea mereu în minte.

S-a auzit un zgomot, semn că a intrat cineva pe Messenger, iar el a privit spre monitor, pentru că era timpul ca Jay să-l contacteze. Întotdeauna comuncău scurt și la obiect atunci când el pleca în câte o călătorie, doar așa, ca să țină legătura, dar, când a deschis fereastra de chat, a văzut ceva de neînțeles.

De fapt, cineva tasta cu litere pe care el le considera chirilice. Scria cineva în rusă?

490490: Раскрытие способностей к телекинезу с помощью гипноза... данном разделе Вашему вниманию предлагается фрагменты видеозаписей демонстраций парапсихологических явлений.

S-a uitat la șirul de litere. Jay avea o problemă cu calculatorul? Îi făcea vreo glumă proastă? Apoi a tastat:

BLURTON: Ce-ar fi să încerci să scrii în engleză, omule?

Cursorul a rămas locului, pâlpâind. Respirând. Apoi:

490490: Господин Ж??? J???

„Ce ciudățenie“, și-a spus.

BLURTON: Jay?

Nici un răspuns. 490490 a amuțit, deși avea senzația că era pândit în tăcere, că în camera de motel se lăsase o liniște mormântală. Perdelele erau trase, ecranul înghețat al televizorului privea fix spre pat și se auzea zgomotul slab pe care îl făceau vehiculele care treceau pe autostrada aflată în spatele motelului. S-a gândit că poate ar trebui să închidă fereastra de chat.

Dar chiar atunci 490490 a început să tasteze din nou:

490490: DJ. Ce bine-mi pare că l-am găsit pe dl J. Văd unde ești.

8.

Lucy s-a trezit și era singură în pat. Se vedea locul boțit unde dormise George Orson, perna, așternuturile date deoparte, și s-a ridicat în șezut, pe măsură ce încăperea începea să se deslușească în fața ochilor ei. Razele soarelui încadrau marginile perdelei și vedea ușa de la dulap veghind, și silueta întunecată și rece a scrinului, și reflexiile oglinzii ovale. A observat apoi o mișcare și și-a dat seama că era de fapt ea însăși, singură în pat.

– George? a strigat ea.

Trecuse aproape o săptămână și ei se aflau tot aici, în casa veche din Nebraska, și începea să se simtă un pic agitată, deși George Orson încercase să o liniștească.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, spusese el. E vorba doar despre câteva lucruri care trebuie puse la punct.

Dar nu îi dăduse alte explicații. De când ajunseseră acolo, devenise tot mai retras. Își petrecea ore-n șir în încăperea de la parter, pe care o numea

„cabinet“. Lucy se așezase pur și simplu în genunchi, în fața ușii încuiate și trăsesse cu ochiul prin gaura cheii de sub mânerul din sticlă șlefuită, și îl văzuse ca printr-o cameră de filmat cu obiectiv minuscul cum stătea în spatele biroului masiv din lemn, aplecat peste laptop, cu fața ascunsă în spatele monitorului.

Își dăduse seama, bineînțeles, că era ceva în neregulă cu planul lor.

Orice ar fi însemnat acest „plan“.

Lucy și-a dat seama că, de fapt, nu înțelegea prea clar despre ce era vorba.

A dat deoparte perdelele și a lăsat lumina să pătrundă în încăpere, iar asta a făcut-o să se simtă puțin mai bine. În dimineața asta, aerul părea uscat și îmbibat cu un miros puternic, de pivniță. S-a trezit având în gură un gust ca de ceva stătut, un gust de stofă putrezită, iar geamurile nu se deschideau, rămăseseră înțepenite, dând de înțeles că acea casă stătuse multă vreme așa, îmbibată de propriul praf.

– Am apelat la serviciile unui om care se ocupă de deratizare, să nu-ți faci probleme, îi spusese George Orson. Și am chemat și o femeie care să facă curățenie... o dată la câteva luni. Casa nu a fost niciodată *abandonată*, susținuse el, cu o atitudine ușor defensivă, dar Lucy nu voia decât să știe cât timp trecuse de când locuise cineva efectiv în casă, de când murise mama lui.

– Nu știu. Probabil... opt ani? estimase el ușor enervat.

Ea nu-și dădea seama de ce el reacționa de parcă orice întrebare era o încălcare a propriei intimități.

AȘTEPT RĂSPUNS | 75

În ultima vreme, multe dintre conversațiile lor fuseseră precum aceasta, iar ea zăbovea acum la geam, în tricoul prea larg și în chiloți, privind aleea acoperită cu pietriș care pornea de la garaj, trecea pe lângă casă și pe lângă turnul farului, apoi prin curtea și pe lângă camerele motelului, mergând către șoseaua cu două benzi ce ducea spre vârf și dădea în cele din urmă în autostrada interstată.

- George! a repetat ea, ridicând glasul.

A pornit pe hol și apoi a coborât scările spre bucătărie, dar el nu era nici acolo, deși a remarcat că bolul lui pentru cereale și lingura fuseseră spălate și puse frumos la scurs.

De aceea a ieșit din bucătărie, a trecut prin sufragerie și s-a îndreptat spre „cabinet“...

„Cabinet.“ Lui Lucy termenul i s-a părut britanic sau ceva de genul ăsta, pretențios, ca un vechi mister legat de o crimă.

Cabinetul. Sala de biliard. Sera. Sala de bal.

Dar el nu era nici acolo.

Ușa era deschisă, încăperea avea perdele și covor, și un candelabru din alamă și din țurțuri din sticlă.

„Asta era imaginea mamei mele despre eleganță“, îi spusese George Orson când îi arătase camera pentru prima dată, iar ea își încrucișase brațele pe piept și vizualizase totul. „Imaginea mamei lui despre eleganță“ nu era, de fapt, *eleganță*, deși Lucy era impresionată de ceea ce vedea. Era acolo un covor oriental minunat, tapet cu foiță din aur, mobilier din lemn masiv, rafturi pline de cărți, nicidecum cărți ieftine, cu coperte din hârtie, ci din acelea cusute,

cu coperte tari, cu pagini groase și cu miros intens de lemn.

Se întreba dacă exista vreo diferență, vreo distincție fină a bunului-gust sau a educației care ar face denumirea de „cabinet” potrivită pentru o încăpere, dar nu și pe cea de „candelabru” pentru un dispozitiv de iluminat.

Existau multe lucruri legate de etichetă pe care ea le mai avea de învățat, spusese George Orson, care fusese la Yale și devenise sensibil la astfel de lucruri.

Ce însemna deci faptul că ea avea o experiență limitată în privința candelabrelor, a cabinetelor și așa mai departe? Ea se trăgea dintr-un lung șir de oameni săraci, țărani irlandezi, polonezi și italieni, oameni care nu se remarcaseră cu nimic de-a lungul a multe generații.

Puteai să reprezinți familia ei în două dimensiuni, exact ca pe personajele din benzile desenate. Iată-l pe tatăl ei, un instalator blând, cu burtă rotunjoară, ce trăda faptul că omul obișnuia să bea bere, murdar și mic, cu mâini păroase și cap chel. Mama ei era o femeie cu totul neîngrijită și sobră, care bea cafea la masa din bucătărie înainte de a pleca la serviciu – asistentă, de fapt, cu atestat de infirmieră, deci ceva mai mult vocațional. Sora ei, simplă și rotundă ca tatăl ei, spălând vasele cu simțul datoriei sau împăturind un coș întreg de rufe, fără să se plângă, în timp ce Lucy stătea plictisită, leneșă, pe canapea, citind romane scrise de cel mai recent apărute autoare și încercând să își ia un aer de sofisticată iritare.

Nu se putea împiedica să se gândească la familia ei pierdută, numai bună de caricaturizat, în vreme ce privea prin cabinetul gol. La vechea ei viață de

AȘTEPT RĂSPUNS | 77

ratată, la care renunțase pentru această nouă viață de ratată.

În cabinet era un vechi birou din stejar, cu șase sertare pe fiecare parte, toate încuiate. Și o comodă pentru dosare, de asemenea încuiată. Și laptopul lui George Orson, protejat cu parolă. Și un seif dispus în perete, ascuns în spatele unei fotografii înrămate ce îi reprezenta pe bunicii lui.

- Bunicul și bunica Orson, spusese George Orson, referindu-se la perechea aceea de oameni sobri, cu fețe palide și cu haine închise la culoare, iar femeia avea un ochi de culoare deschisă și unul de culoare închisă. Se numește heterocromie. Foarte rar. Un ochi e albastru. Un ochi e căprui. Probabil ceva ereditar, deși bunicul meu spunea mereu că era din cauză că fratele ei o lovise în ochi când era mică.

- Hmmm, mormăise Lucy, și acum, când se afla singură în încăpere, a privit din nou fotografia, s-a uitat la modul în care femeia își arunca privirea marcată de heterocromie spre fotograf.

O privire ciudată, nefericită, care aproape că implora.

După aceea a deschis zăvorul, așa cum o învățase George Orson, și vechea fotografie s-a dat deoparte, precum ușa unui scrin, scoțând la iveală nișa din perete în care se afla seiful.

- Așa, spusese Lucy când văzuse seiful pentru prima dată. Părea destul de vechi, pentru că avea o rotiță cu care se făceau combinațiile de cifre care semăna cu potențimetrul unui radio străvechi. Nu-l deschizi? întrebuse ea, iar George Orson chicotise, deși un pic nesigur.

- De fapt, nu pot, spusese el.

Se priviseră în ochi, și ea nu înțelesese prea bine ce exprima chipul lui.

– Nu am fost în stare să ghicesc combinația, o lămurise el, ridicând din umeri. Oricum, sunt sigur că-i gol.

– Ești sigur că-i gol? întrebuse ea și se uitase fix la el, iar el îi susținuse privirea și a fost unul dintre acele momente în care ochii lui spuneau: „Nu ai încredere-n mine?” Iar ochii ei spuneau: „Mă gândesc dacă să am sau nu”.

– Ei bine, reluase George Orson, mă îndoiesc că e plin cu dubloni de aur și pietre prețioase. Îi aruncase un zâmbet din acela de-al lui, abia schițat, care îi făcea gropițe în obraji. Sunt sigur că există combinația undeva prin dosare, spusese el atingându-i picioarele cu degetul arătător, ca și când lucrul acesta i-ar fi adus noroc. E pe undeva, continuase el. Doar să găsesc cheia de la scrin.

Dar acum, dacă tot se afla în cabinet, nu s-a putut abține să nu se mai uite o dată la seif, să nu pună mâna pe mânerul din alamă și fildeș, pentru a se asigura că da, era tot încuiat și blocat, și impenetrabil.

Nu că ar fi furat de la George Orson. Nu că ar fi fost obsedată de bani...

Dar trebuia să admită că o preocupa problema. Trebuia să admită că își dorea să locuiască în Pompey, Ohio, să fie bogată împreună cu George Orson, și era adevărat că aceasta era o parte din atracția întregii aventuri.

În luna septembrie a anului în care intra în ultima clasă de liceu, la două luni după moartea

AȘTEPT RĂSPUNS | 79

părinților, Lucy era doar o elevă deprimată care lua parte la cursurile de istorie a Americii ținute de George Orson.

El era un profesor nou, o persoană nou-venită în orașul lor, și fusese clar chiar de la prima oră că el era o *prezență*, cu hainele lui negre, cu felul lui neobișnuit de a se uita în ochii oamenilor, cu ochii aceia verzi, cu felul în care le zâmbea conspirativ, de parcă ar fi făcut cu toții împreună ceva ilegal.

– Istoria Americii, istoria pe care ați învățat-o până acum, este plină de *minciuni*, le spusese George Orson, făcând o pauză după ce rostise cuvântul „minciuni”, de parcă i-ar fi plăcut ce gust avea.

Ea se gândise că el era din New York sau din Chicago, sau de pe altundeva și că nu avea să rămână pentru multă vreme pe-acolo, dar i-a acordat mai multă atenție decât s-ar fi așteptat.

Apoi, în sala de lectură, auzise niște băieți vorbind despre mașina lui George Orson. Era un Maserati Spyder, o remarcă și ea, o mașină argintie, mică, decapotabilă, cu doar două locuri. Era aproape ca o jucărie.

„Te-ai uitat la ea?” îl auzise întrebând pe un băiat – Todd Zilka, pe care nu-l putea suferi. Era jucător de fotbal american, un tip solid, athletic, fiul unui avocat, cu rezultate atât de bune la școală, încât fusese admis în National Honor Society¹. După asta, Lucy încetase să se mai ducă la întrunirile acestei societăți. Dacă ar fi avut mai mult curaj, ar fi

¹ Una dintre cele mai vechi și mai apreciate organizații americane menite să laude și să recompenseze cei mai buni elevi din clasele terminale (n.red.)

renunțat la calitatea de membru. În școala generală, Todd Zilka fusese cel care îi spusese pentru prima oară „Lice-y”¹, ceea ce nu ar fi fost cine știe ce, dar ea și sora ei aveau, într-adevăr, păduchi, aveau pediculoză și au fost excluse din școală – lucru rușinos – până când se rezolva problema, și chiar și peste ani oamenii tot îi mai spuneau „Lice-y”. Era posibil ca ăla să fie singurul lucru de care să-și aducă aminte la aniversarea a douăzeci de ani de la terminarea liceului.

„Toddzilla” îl numea Lucy pe Todd Zilka în sinea ei, fără a avea curajul să-i spună astfel de față cu toată lumea.

Faptul că o creatură precum Toddzilla o putea duce bine și se putea bucura de popularitate era un motiv serios pentru ca ea să părăsească orașul Pompey din Ohio pentru totdeauna.

Cu toate astea, ascultase pe furiș cum el le împărtășea opiniile lui stupide prietenilor săi idioți, aflați în sala de lectură.

„Zău că aș vrea să știu de unde are un prăpădit de profesor de liceu bani pentru o mașină ca aia”, zicea el. „Pare o mașină importată din Italia, știți? Probabil că face șaptezeci de miare!”

În ciuda felului ei de-a fi, asta o făcuse să stea în cumpănă. Șaptezeci de mii de dolari reprezenta o sumă impresionantă. Se gândise din nou la George Orson stând înaintea lor în clasă, în cămașă neagră, mulată, discutând despre faptul că Woodrow Wilson susținea ideea că rasa albă le este superioară tuturor celorlalte rase și citând din Anaïs Nin:

¹ În engleză, în original, *lice* înseamnă „păduchi” (n.tr.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 81

„...Nu vedem lucrurile așa cum sunt, ci așa cum suntem noi, pentru că persoana noastră, și nu ochiul, vede“.

Și apoi, într-o după-amiază, la scurt timp după aceea, Toddzilla ridicase mâna și George Orson făcuse un gest în care se ghicea speranța. Era ca și când ar fi urmat să discute amândoi despre Constituție.

- Da... Hmm, Todd? zisese George Orson, iar Toddzilla răspunsese etalându-și dinții lătăreți.

- Ei, domnu' O., spusese Toddzilla. El făcea parte dintre acei șmecheri care credeau că era cool să le pui adulților porecle de genul ăsta. Ei, domnu' O., de unde-ați luat mașina? E-o mașină super.

- Oh, replicase George Orson, mulțumesc.

- Și ce marcă e? Maserati?

- Da, răspunsese George Orson, privindu-i pe ceilalți, și Lucy avusese impresia că pentru o fracțiune de secundă se priviseră în ochi și că fuseseră amândoi de acord că Toddzilla era un neanderthalian.

Apoi George Orson își îndreptase atenția asupra a ceva de pe catedră, programa sau altceva aflat acolo.

- Păi... de ce v-ați făcut profesor de liceu dacă vă puteți permite o mașină ca aia? insistase Toddzilla.

- Ei bine, cred că pur și simplu mă simt împlinit dacă predau la liceu, replicase George Orson. Avea o expresie serioasă. O privise din nou pe Lucy, și colțurile gurii se ridicaseră numai atât cât să i se formeze gropițele în obraji. Exista un oarecare sarcasm, o ironie secretă pe care numai ea o putea, probabil, observa. Lucy zâmbise. Se gândise că era amuzant. *Interessant*.

Dar lui Todd nu îi plăcuse. Mai târziu, în sala de lectură, îl auzise repetând aceeași întrebare pe un ton

critic: „Cum își poate permite un profesor de liceu o mașină ca aia? Împlinit pe dracu’! Cred că e vreun pervers din ăla bogat sau ceva. Îi place să fie prin preajma adolescenților.”

Era prima dată când Lucy se simțea nedumerită. Era ea însăși intrigată de ideea că George Orson ar putea fi bogat, de mâinile lui moi, dar masculine și vânoase.

Plecaseră din Pompey în acel Maserati, și poate tocmai de-aia era ea atât de încrezătoare. Se gândea că îi stătea bine în mașina aia, că oamenii aveau să se uite la ei când treceau pe autostradă. Un tip într-un SUV, care se uitase la ea în timp ce trecuseră pe lângă el, îi făcuse cu ochiul, întocmai ca un actor dintr-un film mut sau ca un mim. Dar ea se făcuse că nu observase, deși își luase cu ea chiar un ruj roșu aprins, așa, mai mult în glumă, iar când se uitase la propria imagine în oglinda laterală, fusese foarte mulțumită de efect.

„Cine ai vrea să fii dacă nu ai fi Lucy?”

Acesta era un lucru despre care vorbeau frecvent atunci când George Orson nu era închis în „cabinet”.

Cine ai vrea să fii?

Într-o zi, George Orson găsisese în garaj un set vechi compus dintr-un arc și săgeți și se duseseră pe plajă ca să încerce să le folosească. Nu putuse găsi o țintă propriu-zisă, așa că petrecuse foarte mult timp dispunând tot felul de obiecte în care Lucy să poată să tragă – de exemplu, o piramidă făcută din doze de suc, o minge de plajă, veche, care abia

AȘTEPT RĂSPUNS | 83

dacă se umfla, o cutie mare de carton pe care el a desenat cercuri cu un marker negru.

Și, în timp ce Lucy fixa săgeata, încercând să țin-tească, George Owen îi puneă întrebări.

- Ți-ar plăcea mai mult să fii un doctor nepopular sau un președinte popular?

- Asta e o întrebare simplă, răspunsese Lucy.

- Ți-ar plăcea mai mult să fii săracă și să trăiești într-un loc splendid sau să trăiești într-un loc urât, dar să fii bogată?

- Nu cred că oamenii săraci trăiesc vreodată în locuri splendide, zisese ea.

- Ți-ar plăcea mai mult să te îneci, să mori înghe-țată sau să mori într-un incendiu?

- George! replicase ea. De ce ești întotdeauna atât de morbid?

El zâmbise strâmb.

- Ți-ar plăcea să mergi la colegiu, chiar dacă ai avea destui bani încât să nu trebuiască să ai niciodată o slujbă în adevăratul sens al cuvântului? Cu alte cuvinte, continuase George Orson, vrei să mergi la colegiu ca să fii o persoană instruită sau doar pentru că îți dorești o carieră într-un anu-mit domeniu?

- Hmm, mormăise Lucy și încercase să deseneze o țință pe mingea de plajă, care se rostogolea purtată de vânt. Cred, de fapt, că vreau doar să fiu o per-soană instruită. Cu toate astea, dacă aș avea atâția bani încât să nu trebuiască să muncesc niciodată, mi-aș alege o altă specializare, ceva care să nu fie util din punct de vedere practic.

- Înțeleg, replicase George Orson.

Stătea în spatele ei. Lucy îi simțea pieptul atin-
gându-i spatele, încercând să o ajute să țintească.

– Cum ar fi? întrebă el.

– Cum ar fi istoria, răspunsese ea zâmbind și
eliberase săgeata.

Aceasta își luase zborul zbârnâind, descrisese
un arc de cerc și se înfipse în nisip, la mai puțin
de un metru de minge.

– A fost pe-aproape! șoptise George Orson, încă
lipit de ea, cu mâna în jurul taliei, cu gura lângă
urechea ei.

Simțise mângâierea blândă a buzelor lui care se
mișcau.

– Foarte aproape! subliniase el.

S-a gândit din nou la episodul acesta și a ieșit din
casă, și a stat așa în tricoul în care obișnuia să doar-
mă, cu părul lipit de cap și fără să fie, deocamdată,
deloc atrăgătoare.

– George? a strigat ea din nou.

S-a oprit pe drumul acoperit cu pietriș care ducea
spre garaj. Era o construcție din lemn ce semăna cu
un grajd, înconjurată de buruieni, și, când s-a apro-
piat, o mulțime de lăcuste s-au răspândit în toate
direcțiile. Aripile lor uscate au scos un sunet ca de
maraca, asemănător celui pe care îl fac șerpilor-cu-clo-
poței. Și-a dat părul pe spate și l-a prins într-o coadă
de cal, pe care o ținea strânsă cu mâna.

Nu mai merseseră cu Maserati de când ajun-
seseră aici.

„Sare prea tare în ochi“, spusese George Orson.
„Nu are nici un sens să atragem atenția asupra
noastră“, adăugase el și apoi, în dimineața următoare,

AȘTEPT RĂSPUNS | 85

ea se trezise și el nu era în casă, și ea îl găsisese în cele din urmă în garaj.

Acolo erau două mașini. Maserati se afla în stânga, acoperit cu o husă din pânză impermeabilă oliv. În dreapta era o camionetă veche, Ford Bronco, vopsită în roșu cu alb, din anii '70 sau '80. Capota motorului era ridicată și George Orson stătea sprijinit de ea.

Purta o salopetă veche, de mecanic, iar ei îi venea să râdă în hohote. Nu își putea imagina unde găsisese el o astfel de ținută.

- George, spusese ea, te-am căutat peste tot. Ce faci?

- Repar o camionetă.

- Oh! exclamase ea.

Și cu toate că el continua să fie, în linii mari, el însuși, arăta - cum? - costumat în salopeta murdară, cu părul nepieptănat și ciufulit, cu degetele negre de la uleiul de motor, iar ea avusese un șoc.

- Nu știam că te pricepi să repara mașini, spusese Lucy, și George Orson o privise lung.

Ei i se păruse o privire tristă, de parcă și-ar fi adus aminte de o greșeală pe care o făcuse în trecutul îndepărtat

- Probabil că există o mulțime de lucruri pe care nu le știi despre mine, replicase el.

Acum, amintirea acelei afirmații o făcuse să rămână locului, după ce șovăise la intrarea în garaj.

Camioneta dispăruse și a simțit un fior de neliniște când a văzut podeaua de ciment goală și o pată de ulei în praful de pe locul unde se aflase vechiul Bronco.

Plecuse... O lăsase singură... O părăsise...

Maserati era încă acolo, acoperit cu husa din pânză impermeabilă. Nu era cu totul abandonată.

Cu toate astea, își dădea seama că nu avea cheile de la Maserati.

Și, chiar dacă *ar fi avut* cheile, nu știa să conducă o mașină cu cutie de viteze cu acționare manuală.

S-a gândit la asta, s-a uitat la rafturi: cutii cu ulei, sticle cu detergent albastru intens pentru geamuri, borcane pline cu șuruburi, piulițe, cuie și șaibe.

În Nebraska era chiar mai rău decât în Ohio – dacă așa ceva era posibil. În locul acesta nu se auzea nici un sunet, deși vântul făcea uneori să vibreze geamurile în tocurele lor, vântul care trecea într-un suflu lung prin buruieni, prin praf și peste matca secată a lacului, și uneori se auzea ca din senin un bubuit în momentul în care un avion militar trecea pe deasupra casei, și apoi mai era și foșnetul lăcustelor care săreau de la o buruiană la alta...

Dar în cea mai mare parte a timpului era liniște, un fel de vuiet de sfârșit de lume, și puteai simți cerul închizându-se deasupra ta, întocmai cum se închide sticla peste globurile de zăpadă.

Ea era încă în garaj când s-a întors George Orson.

Dăduse deoparte pânza impermeabilă și se suise în Maserati, pe locul șoferului, și își dorea să fi știut cum să pornească o mașină unind firele de la sistemul de contact. „Cât de bine ar fi“, și-a spus ea, „dacă s-ar întoarce George Orson și ar vedea că scumpul său Maserati a dispărut – și ar cam merita să i se întâmple asta“, și îi făcuse plăcere să-și imagineze fața lui când ea s-ar întoarce cândva după căderea întinericului...

AȘTEPT RĂSPUNS | 87

Încă mai visa la toate astea când George Orson a parcat bătrânul Bronco lângă ea, în spațiul gol. Părea nedumerit în momentul în care a deschis ușa – de ce fusese luată husa de pe Maserati-ul lui? –, dar, când a văzut-o pe ea stând acolo, s-a luminat la față. Era mulțumit, dar și alarmat.

– Lucy! a spus el.

Purta blugi și tricou negru, o ținută obișnuită, versiunea lui de costumație a băștinașilor, iar ea a trebuit să recunoască faptul că el nu arăta ca un om bogat. Nu arăta nici măcar ca un profesor, așa nebărbierit, cu barba crescută în smocuri pe maxilarul încordat. Se putea spune mai degrabă că avea un aer amenințător și părea un bărbat de vârstă mijlocie. I-a venit în minte imaginea tatălui prietenei ei, Kayleigh, care era divorțat, locuia în Youngstown, obișnuia să bea prea mult și le dusese la parcul de distracții Cedar Point când aveau doisprezece ani. Îl vedea pe tatăl lui Kayleigh în parcare de la Cedar Point, sprijinindu-se de capota mașinii, în timp ce fuma o țigară, în vreme ce ele se apropiau de el, își aducea aminte că avea brațele musculoase și că se uita fix la ea, iar ea se întrebuse: „Se holbează la sânii mei?”

– Lucy, ce faci? a întrebat George Orson, și ea i-a aruncat o privire tăioasă.

Bineînțeles că adevăratul George Orson era încă acolo, undeva dedesubt, dar pentru a-l scoate la iveală trebuia să se aranjeze.

– Era cât pe-acți să plec cu mașina ta, să o fur și să mă duc în Mexic, a replicat Lucy.

Și el și-a recompus expresia clasică, s-a transformat în George Orson cel pe care îl știa ea, George Orson căruia îi plăcea ca ea să fie sarcastică.

– Scumpo, a spus George Orson, m-am dus repede până-n oraș, atâta tot. A trebuit să cumpăr câte ceva... și voiam să-ți pregătesc o cină drăguță.

– Nu îmi place să mă lase cineva baltă, a replicat Lucy sobră.

– Dormei, a spus George Orson. Nu am vrut să te trezesc.

Și-a trecut mâna prin păr – da, își dădea seama că era ciufulit –, apoi a pus mâna pe portiera Maserati-ului și s-a așezat pe scaunul rezervat pasagerului.

– Am lăsat un bilet, a spus el. Pe masa din bucătărie. Presupun că nu l-ai găsit.

– Nu, a replicat ea.

Au rămas tăcuți, și ea nu a putut opri acel sentiment care apărea încet și care nu se manifestase până atunci să devină tot mai puternic în pieptul ei, acea singurătate de sfârșit de lume, și și-a pus mâinile pe volan, de parcă s-ar fi pregătit să plece undeva.

– Nu-mi place să fiu lăsată singură aici, a spus ea. S-au uitat unul la altul.

– Îmi pare rău, a spus George Orson.

Și-a pus mâna pe a ei, iar ea a simțit presiunea palmei lui pe dosul mâinii, și el era, în definitiv, probabil, singura persoană din lume care o iubea cu adevărat.

9.

Pe vremuri, înainte ca Hayden să înceapă să creadă că telefonul lui era ascultat, când el și Miles abia trecuseră de douăzeci de ani, avea obiceiul să sune destul de frecvent. O dată pe lună, uneori chiar mai des.

Telefonul suna în miez de noapte, pe la ora două sau trei.

- Eu sunt, obișnuia să spună Hayden, cu toate că nu putea fi altcineva la ora aceea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ai ridicat în cele din urmă telefonul, spunea. Miles, trebuie să mă ajuți. Nu pot să dorm.

Uneori era preocupat de vreun articol pe care-l citise, despre fenomenul paranormal, despre reîncarnare, vieți trecute, spiritism. Lucruri obișnuite.

Uneori începea să vorbească emfatic despre copilăria lor, spunând povești legate de evenimente pe care Miles nu și le amintea deloc, evenimente pe care era sigur că le inventase Hayden.

Dar nu te puteai supăra pe el. Dacă Miles manifesta vreo rezervă sau își exprima vreo îndoială,

Hayden intra în defensivă, devenea beligerant și cine știe ce s-ar fi putut întâmpla?! Singura dată când discuția se încinsese în legătură cu „amintirile”, Hayden îi închisese telefonul în nas și nu mai sunase mai bine de două luni. Miles era mereu aproape. Pe vremea aceea, Miles continua să creadă că era doar o chestiune de timp până avea să dea de urma lui Hayden, doar o chestiune de timp până când avea să fie prins și convins să se întoarcă acasă. Și-l imagina pe Hayden calm și poate aflat sub medicație, ei doi împărțind un apartament mic, jucând jocuri video după ce Miles venea de la serviciu. Începând o afacere împreună. Știa că asta era de-a dreptul ridicol.

Cu toate astea, când Hayden reapăruse în cele din urmă, Miles fusese foarte conciliant. Se simțise atât de ușurat, încât își propusese să nu se mai certe cu Hayden niciodată, indiferent ce ar fi spus.

Era patru dimineața, iar Miles stătea în pat, în șezut, ținând strâns telefonul, cu inima bătându-i cu putere.

– Spune-mi numai unde ești, Hayden, zisese el. Să nu pleci nicăieri.

– Miles, Miles, murmurase Hayden. Îmi place nespus când îți faci griji!

Susținuse că locuia în Los Angeles. Zisese că avea un bungalow la mică distanță de Sunset Boulevard, în Silver Lake.

– N-o să mă găsești dacă vii să mă cauți, îl anunțase el. Dar, dacă asta te face să te simți mai bine, află că acolo sunt.

– Mă simt ușurat, răspunsese Miles, luând unul dintre cuburile cu stickere galbene pe care le ținea pe noptieră și scriind: „Sunset Blvd.” și „Silver Lake”.

AȘTEPT RĂSPUNS | 91

– Și eu mă simt ușurat, zisese Hayden. Tu ești singura persoană cu care pot vorbi cu adevărat. Știi asta, nu-i așa? Miles auzise cum Hayden trăsesese adânc aer în piept și își imaginase că probabil trăgea dintr-un joint. Tu ești singura persoană care mă mai iubește.

Hayden se gândise mult la copilăria lor – sau, mai bine spus, la copilăria *lui*, dat fiind că Miles nu își amintea de nici una dintre întâmplările despre care Hayden vorbea în mod obsesiv. Dar Miles se abținuse de la orice obiecție. Era prima dată când Hayden îl sunase de când se certaseră, iar Miles își fixase privirea asupra foilor galbene, în timp ce Hayden continua să vorbească.

– M-am gândit mult la domnul Breeze, spunea Hayden. Îți amintești de el?

Și Miles șovăise.

– Ei bine, murmurase el, și Hayden scosese un sunet care trăda nerăbdarea.

– Era hipnotizator, nu îți aduci aminte? Întrebase Hayden. Era destul de bun prieten cu mama și cu tata... venea mereu la petrecerile de pe vremuri. Cred că a ieșit o vreme cu mătușa Helen.

– A-ha, îngăimase Miles fără convingere. Și numele lui era „domnul Breeze“?

– Probabil că asta era numele lui de scenă, replicase Hayden. Vocea lui devenise mai aspră. La naiba, Miles, nu-ți aduci aminte de nimic! Nu ai fost atent niciodată, știi asta?

– Cred că n-am fost, admisese Miles.

Se pare, conform spuselor lui Hayden, că incidentul cu domnul Breeze avusese loc la una dintre

petrecerile pe care le dădeau părinții lor. Era seara târziu și Hayden coborâse în bucătărie în pijama – nu putuse să doarmă, transpirase în patul de sus, instalația de aerisire își revărsa jetul de aer asupra lui; oricum era treaz din cauza muzicii, a râsetelor și a murmurului gros de voci ale adulților, care treceau prin podele și pătrundeau în visele lui. În ceea ce îl privea pe Miles, se pare că el dormea fără nici o problemă în patul de jos. Ca de obicei, *insensibil*.

Ei doi, Miles și Hayden, aveau opt ani, dar erau mici pentru vârsta lor, iar Hayden era drăguț și foarte serios când își bea paharul de apă în bucătărie. Domnul Breeze îl ridicase și îl pusese pe un scaun, la bar.

– Spune-mi, băiețel, începuse domnul Breeze cu vocea lui groasă, știi ce înseamnă „criptomnezie”? Domnul Breeze se uitase în ochii lui Hayden de parcă și-ar fi admirat propria imagine într-o baltă, apoi îi luase arătătorul și i-l îndreptase către frunte, fără a o atinge. Ți aduci aminte lucruri care nu s-au întâmplat în realitate? întrebuse domnul Breeze.

– Nu, răspunsese Hayden.

Se uitase la domnul Breeze fără să zâmbescă și îl privise în felul acela caracteristic în care îi privea mereu în ochi pe adulți: cu impertinență.

Mătușa lor, Helen, intrase în încăpere și rămăsese locului, privind scena.

– Portis, intervenise ea, nu necăji copilul!

– Nu îl necăjesc, replicase domnul Breeze.

Era îmbrăcat în blugi negri și în cămașă înflorată de cowboy și avea cute în jurul gurii, ce arătau de parcă cineva i-ar fi făcut dungi cu fierul de călcat. Omul se uita cu blândețe la chipul lui Hayden.

AȘTEPT RĂSPUNS | 93

– Nu te temi, nu-i așa, tinere? îl întrebase domnul Breeze.

Din încăperea alăturată se auzeau sunetele specifice petrecerii, se auzea un rock mai lent și câțiva oameni dansau încet; afară, în curte, o femeie beată plângea amarnic, în timp ce o prietenă, tot beată, încerca să o consoleze.

– O să aruncăm o privire scurtă în viețile lui trecute, îi zisese domnul Breeze mătușii Helen. Apoi îi spusese lui Hayden: Ce părere ai, Hayden? Toți oamenii pe care i-ai întruchipat cândva! Domnul Breeze trăsesse aer în piept cu nerăbdare. Am atât de rar ocazia de a lucra cu un copil, adăugase el.

Miles își zisese că acest domn Breeze era mort de beat. Probabil că și mătușa Helen era beată. La fel ca toți adulții din casă.

Chiar și așa beat cum era, domnul Breeze îl pironise pe Hayden cu privirea.

– Îți dorești să fii hipnotizat, nu-i așa, Hayden? întrebase el.

Buzele lui Hayden se depărtaseră și limba începuse să i se miște în gură.

– Da, se auzise Hayden spunând.

Privirea domnului Breeze se fixase asupra lui Hayden cum se fixează piesele într-un puzzle.

– Vreau să-mi spui cum a fost când ai murit, zisese domnul Breeze. Fix în momentul acela, continuase el. Povestește-mi despre momentul respectiv!

Domnul Breeze îl luase pe Hayden și îl despicase, întocmai cum un pescar despică burta unui păstrăv. Așa susținuse Hayden.

– Nu este vorba despre structura mea fizică, explicase Hayden. Ci despre spiritul meu. Mă rog, cum vrei să-i spui. Despre suflet. Știi. Despre sine.

– Ce vrei să spui prin „despicat“? întrebese Miles neliniștit. Nu înțeleg.

– Nu mă refer la aspectul sexual¹, spusese Hayden. Mereu te gândești la aspectele sexuale, Miles, perversule ce ești!

Miles mișcase ușor receptorul care i se lipise de față și îl făcuse să transpire fix lângă ureche. Era aproape cinci dimineața.

– Deci...? întrebese Miles.

– Deci așa a început totul, răspunsese Hayden. Domnul Breeze susținuse că avusesem mai multe vieți anterioare decât orice altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. „O recoltă“, zisese domnul Breeze. „Tu produci o recoltă neobișnuit de bogată.“

Viețile erau prinse în interiorul lui Hayden ca icrele...

– Ouă de pește, a explicat Hayden. Asta înseamnă „icre“.

– Da, *știi*, replicase Miles, și Hayden oftase.

– Treaba este, Miles, reluase Hayden, că nimeni nu își dă seama că, odată ce aceste lucruri au fost deschise, nu le mai poți închide. Asta încerc să-ți explic. Dacă majoritatea oamenilor ar trebui să trăiască având amintirile pe care le am eu, mulți dintre ei s-ar sinucide.

– Vorbești despre coșmarurile tale, zisese Miles.

¹ În engleză, în original, *slit* înseamnă atât „a despica, despicătură, deschizătură“, cât și „prohab“. (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 95

- Da, a recunoscut el. Așa le numeam noi. Acum știu mai bine despre ce e vorba.

- La fel cum e cu cheștiile de pirați, adăugase Miles.

- *Cheștiile de pirați*, repetase Hayden și apoi păstrase tăcerea. Vorbești de parcă ar fi vorba despre o plimbărică prin țara în care umblă câinii cu covrigi în coadă.

„Cheștiile de pirați“, așa numiseră ei unul dintre desele coșmaruri pe care Hayden le avusese în copilărie, dar nu mai discutaseră despre asta de ani de zile. Era adevărat că se trezea țipând. Scotea niște urlete cumplite. Miles le putea auzi în continuare extrem de intens.

În visul despre care Hayden obișnuia să vorbească, era băiețel și se afla pe un vas de pirați. Miles presupunea că era ajutor de bucătar. Hayden își amintea un colac de frânghie groasă pe care obișnuia să doarmă încovrigat. Se auzeau velele foșnind și catargele trosnind în clipa în care pune capul jos ca să se odihnească, și simțea mirosul de lemn ud și de scoici, și deschidea puțin ochii și vedea picioarele goale și murdare ale piraților, care erau mereu pline de răni infectate. Rămânea nemișcat, în speranța că nu avea să-l observe nimeni, căci uneori pirații îl loveau cu picioarele. Uneori îl apucau de spatele cămășii sau de păr și îl sileau să se ridice.

- Întotdeauna vor ca eu să îi sărut, îi spunea Hayden lui Miles.

Asta se întâmpla când avea vreo opt, zece ani și se trezise țipând.

- Întotdeauna vor ca eu să îi sărut pe gură.

Se strâmba. Respirația lor, dinții stricați, respirația urât mirositoare.

– Scârbos! exclamase Miles.

Și își adusese aminte că se gândise chiar atunci că era ceva nefiresc la visele lui Hayden. Pirații aveau obiceiul să îl sărute pe Hayden și uneori îi tăiau câte o şuviță de păr – „ca să-mi aduc aminte de săruturile tale, băiete” –, iar unul dintre ei i-a tăiat chiar și o bucată din lobul urechii.

Piratul respectiv era Bill McGregor, unul dintre cei de care Hayden se temea cel mai mult. Bill McGregor era cel mai rău dintre ei, și noaptea, când toată lumea dormea, Bill McGregor avea obiceiul să-l caute pe Hayden, pașii lui rari sunând sec pe scândurile din lemn ale punții, vocea lui groasă auzindu-se ca o șoaptă profundă.

– Băiete, avea el obiceiul să mârâie. Unde ești, băiete?

După ce Bill McGregor îi tăiasa lui Hayden o bucată din lobul urechii, se decisese că voia mai mult. De fiecare dată când îl prindea pe Hayden, tăia câte o bucățică din corpul lui. Pielea de pe un cot, vârful unui deget, o bucată dintr-o buză. Avea obiceiul de a pune mâna pe Hayden care țipa, tăia o bucățică din el și apoi o mânca.

– Și, după ce am să încetez să mă mai joc cu tine, șoptea Bill McGregor, o să mă furișez în spatele tău și...

Și, conform spuselor lui Hayden, exact asta și făcuse. Era o noapte de primăvară, și Bill McGregor se furișase prin spatele lui și îi acoperise cu palma ochii, îi spintecase beregata și îl aruncase peste bord, iar Hayden cădea în mare cu mâinile încolăcite

AȘTEPT RĂSPUNS | 97

în jurul gâtului, de parcă ar fi vrut să se strângă singur de gât, cu sângele gâlgâindu-i printre degete. Vedea picăturile de sânge cum se duceau în sus, în timp ce el cădea, își dădea seama că luna și cerul înstelat dispăreau sub picioarele lui; auzise zgomotul făcut în momentul în care lovise apa, peștii ferindu-se de el, pe măsură ce se cufunda tot mai mult, straturi de alge, vârtejuri de sânge jugular, gura închizându-i-se și deschizându-i-se, membrele înțepenindu-i.

Momentul exact al morții.

Da, bineînțeles că Miles cunoștea toate astea. Hayden avea acest vis în mod regulat pe vremea când erau copii, uneori chiar o dată sau de două ori pe săptămână. Avea obiceiul să sară în patul de jos și să se bage sub pătură lângă Miles și, dacă acesta nu era încă treaz, să-l zgâlțâie până când se trezea.

– Miles! obișnuia să strige. Miles! Coșmaruri! Oh, Doamne, coșmaruri!

Și se încolăcea de Miles, de parcă s-ar fi aflat amândoi în burta mamei lor.

Miles se mândrise întotdeauna cu faptul că era un frate bun. Nu se supăraseră niciodată, indiferent de cât de des trebuia să asculte povestea cu Bill McGregor și altele asemenea.

Dar când menționa acest lucru, Hayden nu mai vorbea multă vreme.

– Oh, așa e, spunea Hayden. Ai fost un frate atât de bun.

Rămăseseră tăcuți, ascultându-se unul pe altul cum respirau. La capătul liniei la care se afla Hayden, s-a auzit gâlgâitul unui bong. Nici nu era de mirare.

Da, Miles știa cam ce urmărea fratele lui. Hayden se gândise că Miles trebuia să rămână apropiat de el indiferent ce s-ar fi întâmplat. El credea că Miles ar fi trebuit să rupă relațiile cu mama lor și cu restul familiei și să treacă de partea lui, oricât de exagerate deveniseră poveștile lui, oricât de serioase ajunseseră certurile și acuzațiile.

Miles nu se simțea confortabil să vorbească despre asta, dar cu Hayden nu prea aveai cum să eviți asemenea subiecte. La un moment dat, fiecare discuție avea să se întoarcă la aceste obsesii ale lui, la coșmarurile, la amintirile lui, la ura împotriva membrilor familiei...

„Minciunile lui patologice“, spunea mama lor. „Este o persoană cu probleme foarte, foarte mari, Miles“, sublinia ea cu diferite ocazii. Îl avertizase în repetate rânduri că era foarte ușor de dus de nas, că devenise într-o măsură prea mare acolitul lui Hayden, „micuțul lui *factotum*“, zicea ea cu asprime.

Asta se întâmpla pe vremea când ea încerca să obțină instituționalizarea lui Hayden, și-i zisese: „Ai să vezi, Miles, scumpule, că într-o zi are să te trădeze, așa cum i-a trădat pe toți ceilalți. E doar o chestiune de timp.“

Așa se face că, atunci când Hayden sunase și spusese că avea nevoie de ajutor, că avea nevoie de ajutorul fratelui său – „să vorbim o vreme, nu pot să dorm, Miles, te rog doar să vorbești cu mine“ –, ei bine, atunci Miles nu își putuse alunga din cap avertismentul mamei sale.

Era chiar mai dificil atunci când Hayden insista să vorbească despre versiunea lui referitoare la viețile

AȘTEPT RĂSPUNS | 99

lor, de diverse evenimente marcante. Evenimente despre care Miles știa sigur că nu se petrecuseră de fapt.

- Chestia asta mă derutează, îi spusese Miles lui Hayden - vorbeau deja de câteva ore despre vieți trecute și despre pirați și, chiar dacă Miles era foarte obosit, încerca să fie binedispus și rezonabil. Am o dilemă, reluase Miles, în ceea ce îl privește pe tipul ăsta, domnul Breeze, pentru că, sincer să fiu, nu-mi aduc aminte să-mi fi spus vreodată ceva despre el până acum, deși vorbești de parcă mi-ai fi zis.

- Oh, ți-am povestit despre el, replicase Hayden. Mai mult ca sigur.

Asta se întâmpla la câteva săptămâni după ce începuse să aibă obsesia „hipnotizatorului din bucătărie“. Miles se afla într-o parcare de pe autostradă, lăsase în jos geamul și vorbea la telefon. Era pe la două dimineața. Pe volan ținea întinsă harta Statelor Unite.

Hayden spunea:

- ... Poate că problema este că ai *reprimat* atât de multe lucruri legate de copilăria ta. Te-ai gândit vreodată la asta?

- Bine, murmurase Miles, luând o înghițitură de apă dintr-o sticlă.

- Nu e vorba despre faptul că perioada aia nu ar fi fost un adevărat chin în viața mea, replicase Hayden. Îți aduci aminte de Bobby Berman? Îți aduci aminte de Amos Murley?

- Da, răspunsese Miles, și spunea adevărul, pentru că acestea erau nume familiare din copilăria lor, personaje pe care le știa din coșmarurile lui Hayden.

Bobby Berman era băiatul căruia îi plăcea să se joace cu chibrituri și care murise ars în magazia din spatele casei lui. Amos Murley era adolescentul recrutat în Armata Unionistă în timpul Războiului Civil și care murise târându-se pe câmpul de luptă, după ce picioarele îi fuseseră retezate de la genunchi. Mama lor obișnuia să îi numească „personajele imaginare ale lui Hayden”.

„Oh, Hayden”, spunea ea exasperată. „De ce nu poți inventa povești cu oameni *fericiți*? De ce trebuie să fie totul atât de morbid?”

Iar Hayden roșea, ridicând din umeri cu nemulțumire. Nu spunea nimic. Abia mai târziu, Hayden începuse să susțină că el visa viețile lui trecute. Că aceste „personaje” erau, de fapt, oameni care *existaseră*. Că viața cumplită pe care o ducea în familia lui era una dintre cumplitele vieți pe care îi era dat să le trăiască.

Abia în momentul în care tatăl lor murise, Hayden începuse să înțeleagă adevărata natură a suferinței lui.

Cel puțin, asta era versiunea asupra evenimentelor pe care el o susținea în mod curent. După ce tatăl lor murise și mama lor se recăsătorise cu Marc Spady, pe care îl urau și care locuia la ei în casă, se întâmplase totul. Abia atunci începuse să înțeleagă cât de mare era zona din interiorul lui pe care o „deschisese” domnul Breeze.

– Acesta e un lucru pentru care nu am fost pregătit, înțelegi, spusese Hayden. Am reușit să îmi dau seama că nu era vorba doar despre mine, ci *despre toată lumea*.

Hayden spunea că încet, încet începuse să înțeleagă. Începuse să devină conștient că el nu era singura persoană care avusese acele vieți anterioare. *Bineînțeles că nu!* Încet, încet, în mulțimile de oameni, în restaurante, în chipurile văzute la televizor, în micile gesturi ale colegilor de școală și ale rudelor, începuse să detecteze semne de recunoaștere. Ochiul care privea pe furiș, degetele casierului care îi atingeau palma, dintele decolorat al profesorului de geometrie, glasul tatălui vitreg, al domnului Spady, care era – cel puțin așa spunea Hayden –, exact vocea de mormânt a piratului Bill McGregor.

După moartea tatălui lor, Hayden începuse să observe câte o legătură cu fiecare chip. Unde mai întâlnise el acea persoană până atunci? În care viață? Fără îndoială că fiecare suflet intrase în contact cu celelalte într-o viață sau alta, toate erau legate între ele, toate se intersectau, pentru că drumurile lor se întrepătrundeau, mergând înapoi în timp până în preistorie, în spațiu, în infinit, asemenea unei complicate formule matematice.

Miles s-a gândit că în mod clar acest lucru avea legătură cu moartea tatălui lor. Înainte de asta, Hayden fusese doar un băiat cu o imaginație bogată, care avea coșmaruri, și domnul Breeze, dacă exista, era doar una dintre ciudatele cunoștințe ale tatălui lor, care se îmbătase la o petrecere.

– Ah, scutește-mă, zisese Hayden când Miles încercase să-i sugereze toate acestea. Asta ți-a spus *mama*? Că am devenit un așa-numit schizofrenic pentru că nu am putut să trec peste moartea tatei? Știu că nu îți place să vorbesc disprețuitor despre

inteligența ta, dar, *zău așa!* Aici e vorba despre o gândire simplistă.

– Bine, murmurase Miles. Nu voise să se certe, dar era evident că Hayden suferise o schimbare în lunile care urmaseră morții tatălui lor. Asta se întâmpla pe vremea când aveau treisprezece ani, la un an după ce începuseră să lucreze împreună la atlas, iar Hayden devenise tot mai imprevizibil, tot mai întunecat, mai retras. Lui Miles i se păruse din ce în ce mai sensibil la tot felul de lucruri care aminteau de morți, la toate obiectele neînsemnate din casă ce purtau pe ele urma absenței tatălui, cu care Hayden începuse să se obișnuiască. O hârtie de la guma de mestecat, pe care tatăl lor o folosisese pentru a face din ea o pasăre origami și pe care o lăsase pe servanță, împreună cu niște mărunțiș. Un creion cu urmele dinților lui, un ciorap desperecheat, un bilet cu o programare la dentist.

Glasul lui se auzea încă la robotul telefonic, căci uitaseră să modifice înregistrarea, până când Hayden sunase acasă și auzise vocea tatălui când intrase mesageria:

„Bună ziua, ați sunat la reședința familiei Cheshire...”

Era doar o înregistrare și nu-ți lua mai mult de o secundă să îți dai seama de asta.

O secundă! Timp de o secundă, inima unei persoane putea să aibă o sincopă, o persoană își putea imagina că totul fusese un coșmar, că se petrecuse un miracol.

– Tată? zisese Hayden, ținându-și răsuflarea.

El și Miles se aflau la patinoarul din centrul de recreere. O sunaseră pe mama lor ca să vină să-i ia,

AȘTEPT RĂSPUNS | 103

și Miles stătea lângă Hayden în timp ce el vorbea la telefonul public.

- Tată?

Miles văzuse scurtul licăr al speranței legate de supranatural ivindu-se pe chipul lui Hayden, înainte de a închide telefonul, o lumină dată de bucuria surprizei, care s-a stins însă imediat ce a înțeles că fusese păcălit. Tatăl lor era în continuare mort, mai mort ca niciodată.

Miles simțea toate astea, și ele treceau prin mintea lui parcă prin telepatie, simțise emoțiile lui Hayden exact așa cum se întâmpla atunci când erau mici, când Miles urla de durere dacă degetul lui Hayden era prins în ușă, când Miles râdea la o glumă chiar înainte ca Hayden să o fi terminat de spus, când știa expresia de pe chipul lui Hayden chiar dacă nu se aflau amândoi în aceeași încăpere.

Dar lucrurile nu mai stăteau așa.

Expresia lui Hayden era una mușcătoare - se luminase brusc, de parcă empatia lui Miles fusese un lucru dezgustător, întâmplător. De parcă, după ce remarcase speranța arzătoare a lui Hayden, Miles trebuia pedepsit.

- Tac, cap sec! izbucnise Hayden, chiar dacă Miles nu scosese nici o vorbă, și se întorsese apoi cu spatele, refuzând chiar și să îl privească pe Miles în ochi.

Soluția: să nu mai fii niciodată fericit.

Era o naivitate să gândești că, înainte de a muri tatăl lor, duseseră o viață tihnită. Miles reflectase la asta în timp ce mergea pe autostradă, în timp ce trecea prin Illinois, Iowa, Nebraska, cu Los Angelesul încă la mii de kilometri distanță.

„A fost frumos, nu-i așa?” și-a zis el Miles.

În copilărie, Cleveland era un ținut idilic, cel puțin pentru Miles. Aici se stabiliseră părinții lor, la puțin timp după ce se căsătoriseră, într-un orașel din estul statului, într-un imobil cu trei niveluri, pe o stradă flancată de arțari argintii. Era un cartier drăguț, bine pus la punct, în care trăiau familii de condiție medie, undeva la nord față de proprietățile mari de pe Fairmount Boulevard, la sud de mahalaua de pe cealaltă parte a lui Mayfield Road, și Miles și-a amintit că se gândise la faptul că stăteau într-o zonă deloc de lepădat. Pe măsură ce crescuseră, el și Hayden avuseseră prieteni mult mai săraci, dar și prieteni mult mai bogați decât ei, iar tatăl lor le zisese că trebuiau să fie atenți la locuințele și la familiile tovarășilor lor. „Învățați ce înseamnă să ai o altfel de viață”, le spusese el. „Gândiți-vă bine la asta, băieți! Oamenii își aleg propria viață. Asta vreau eu să țineți minte. Ce viață alegeți pentru voi?”

Era clar că însuși tatăl lor își pusese frecvent această întrebare. Era proprietarul a ceea ce el numea o „agenție de talente”, cu toate că el era singurul angajat. Uneori era chemat la petrecerile organizate cu ocazia zilelor de naștere ale copiilor și la inaugurările mallurilor, jucând rolul clovnului Periwinkle, făcând animale din baloane, jonglerii, pictând fețele doritorilor, dând tonul la cântece și așa mai departe. Alteori era Uimitorul Cheshire, magician („Uimiți-vă clienții și oaspeții cu distracție magică! Evenimente organizate de firme! Ocazii speciale!”). Existau și situații în care era cunoscut drept Dr. Larry Cheshire, hipnotizator autorizat, omul care te face să te lași de fumat, specialist în

discursul motivațional, sau Lawrence Cheshire, medic, specialist în hipnoterapie.

Miles și Hayden nu îl văzuseră niciodată jucând vreunul dintre rolurile amintite, dar găsiseră fotografii în care apărea în diferite ținute și bucăți din materialele promoționale la care lucra: „Clovnul Periwinkle și prietenele sale, marionetele, vă invită la o oră magică în care se vor spune povești...” sau: „Atelierele de Hipnoză Cheshire vă vor ajuta să descoperiți forțele proprii minți...”

Câteodată, îl auzeau vorbind la telefon, în timp ce stătea îngândurat la masa din bucătărie, cu agenda lui mare și neagră, și își înfigea dinții în creion. Li se părea hilar faptul că își modifica glasul în funcție de persoana cu care vorbea. Un glas de tânăr, cinstit, în momentul în care era Periwinkle; un glas managerial, fin și cu o notă de șiretenie, când era Dr. Larry Cheshire; de bariton, pregătit pentru scenă, când era Uimitorul Cheshire; o voce rece, calmă, monotonă, când era Lawrence Cheshire, medic.

Auzeau aceste voci, dar nu păreau să aibă legătură cu omul pe care îl cunoșteau, om care nu semăna deloc cu diferitele personaje machiate, cu pălării și cu peruci pe care le purta pe capul chel cu care erau atât de obișnuiți acasă. Miles nu și-l amintea făcând ceva ce putea fi considerat „teatral” și era neobișnuit de supus și de îngândurat în viața de zi cu zi. Miles presupusese că, atunci când venea acasă de la lucru, era obosit să joace roluri de dragul altora.

Dar, fără discuție, era un tată bun. Era grijuliu în felul său cumpătat.

Jucau cărți împreună – Miles, Hayden și tatăl lor –, jucau jocuri de societate, dar și jocuri pe

calculator. Când erau mici, Miles și Hayden erau foarte încântați de lumea insectelor, pe care tatăl lor îi ajuta să le găsească, dând deoparte pietre mari și buturugi. Identifica aceste viețuitoare, declamând lucruri citite în *Ghidurile lui Peterson*¹, varianta necartonată.

Îi plăcea să citească cu glas tare. *Goodnight Moon*² era prima carte pe care și-o amintea Miles. *Întoarcerea regelui* era ultima, pe care o terminase cu o săptămână înainte de a muri.

Chiar dacă aveau aproape treisprezece ani, le plăcea să doarmă lângă el când se culca după-amiaza. Dormeau toți trei – Miles, Hayden și tatăl lor –, aliniați în patul uriaș, cu ciorapi în picioare, cu Hayden de o parte și Miles de alta, cu cățeaua la picioarele patului, încolăcită, odihnindu-și botul pe coadă. Mama lor avea fotografii cu ei dormind astfel. Uneori stătea pur și simplu în ușa și îi privea. Spunea că îi plăcea cât de liniștiți erau cu toții. Băieții ei. Poate că ar fi fost o mamă bună dacă ar mai fi trăit tatăl lor...

Tatăl lor murise când avea cincizeci și trei de ani. Îi luase complet pe nepregătite, desigur, deși se dovedise că tensiunea lui arterială fusese extrem

¹ *Peterson Field Guides* („Ghidurile de teren ale lui Peterson”), o serie americană creată de ornitologul Roger Tory Peterson, cu scopul de a înlesni identificarea păsărilor, a plantelor, a insectelor și a fenomenelor naturale de către oamenii de rând (n.red.)

² „Noapte bună, Lună”, carte pentru copii scrisă de Margaret Wise Brown și ilustrată de Clement Hard, publicată în 1947 (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 107

de mare și că nu avusese prea multă grijă de sănătatea lui. Fuma regulat, deși pe furiș, era supraponderal și nu fusese deloc atent la alimentație. „Cholesterol până peste cap“, le șoptise mama lor persoanelor care veniseră la înmormântare, și Miles simțise cum ea încerca să treacă prin hățișul și labirintul regretelor și al măsurilor preventive care ar fi putut fi luate, un altfel de viitor acum lipsit de sens, dar care-i ocupa în continuare gândurile.

„I-am spus că îmi făceam griji“, le repeta ea oamenilor cu sinceritate, de parcă s-ar fi așteptat să dea vina pe ea. „Am discutat despre asta.“

În săptămânile care urmaseră, Miles își petrecuse mult timp gândindu-se la asta. La moartea lui. Îl dezamăgisera pe tatăl lor, nu fuseseră grijulii cu el, ar fi putut face ei ceva care să schimbe mersul evenimentelor? Obişnuia să închidă ochii și să încerce să își imagineze cum era să ai un „atac de cord“. Pur și simplu vedeai negru în fața ochilor, iar mintea ți se golea așa cum se golește apa din pahar?

Încercase să-și imagineze cum se simțise în acele clipe, să și-l imagineze pe tatăl său stând în fața publicului când se porniseră primele accese de durere. Poate o durere în brațul stâng. O gheară înfiptă în piept. Sau poate o *arsură* în piept. *Epuizare*. Miles și-l imaginase ducându-și mâinile la meșă și apăsând-o cu ambele palme.

Miles credea că știa în linii mari ce se întâmplase. Își aducea aminte că vorbise cu Hayden despre asta în seara în care murise tatăl lor.

Tatăl lor plecase din oraș în weekend la un eveniment organizat în Indianapolis și murise în timpul unuia dintre numerele lui de hipnotism.

Hayden zisese că ar fi putut fi subiectul unei știri interesante. Una dintre acele știri glumețe, foarte ironice, care stârnesc interesul oamenilor și care pot fi citite în *News of the Weird*¹.

Spectacolul avea loc într-o sală de conferințe dintr-o clădire de birouri de la marginea orașului; un „team-building” organizat pentru angajații unei companii, probabil ideea strălucită a vreunui manager responsabil de la resurse umane. „Frumos!”, își zisese ei. Probabil că tatăl lor îi convinsese cu una dintre frazele sale de genul: să-i ajute pe oameni să descopere puterea propriei lor minți, și apelase la câțiva voluntari din grup, oameni curajoși care își doreau să fie hipnotizați, și el îi chemase în partea din față a încăperii și le ceruse să stea jos pe scaune pliante, în timp ce colegii îi priveau, și toată lumea așteptase până când tatăl lor îi adusese pe voluntari rând pe rând în transă.

Toată lumea fusese încântată. Ce distractiv! Spectatorii chicotind în vreme ce colegii lor erau hipnotizați, profund relaxați, cu totul vulnerabili, chiar acolo pe scaune, în fața tuturor.

Tatăl lor transpirase puțin în vreme ce vorbea. Își pusese palma pe frunte, apoi pe ceafă.

– Doamnelor și domnilor, spusese el, înghițind în sec.

– *Doamnelor și dom... nilor.*

Apoi ceruseră cu toții să se facă liniște, sâsâind în momentul în care tatăl lor ridicase degetul – gest

¹ Rubrică scrisă de Chuck Shepherd, despre tot felul de știri și de povești ciudate, publicată în peste 250 de ziare din Statele Unite și Canada (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 109

prin care voise să spună „un moment, vă rog” – și apoi se așezase pe un scaun pliant, lângă cei care se oferiseră voluntar să fie hipnotizați. Cei din public chicotiseră. Ultimul din șir era un tip bonom cu părul creț, care lucra la computer, cu obrajii supti, pe care publicul îl găsea foarte amuzant când se afla în transă profundă.

Așteptaseră să vadă ce avea să se întâmple. Tatăl lor își dusesese mâna la bărbie și părea că meditează. Închisese ochii, luându-și o atitudine adecvată contemplării solemne.

Cei din public chicotiseră.

Probabil că murise cam pe-atunci.

Stătuse nemișcat pe scaunul pliant, cu trupul în echilibru, în timp ce publicul continua să aștepte.

Câteva chicoteli, dar în cea mai mare parte, o tăcere încordată. Cineva își ținea respirația.

Trupul tatălui lor alunecase ușor. Apoi se clătinase. În cele din urmă căzuse, și scaunul din metal se pliase cu un sunet răsunător la contactul cu podeaua placată cu gresie.

O doamnă scosese un strigăt de surprindere, dar cei din public continuaseră să stea la locurile lor. Asta făcea parte din număr? Făcea parte din team-building?

Între timp, persoanele care fuseseră hipnotizate încetaseră să se mai afle sub hipnoză. Oricum, nu e posibil să rămâi în transă. Asta-i doar un mit.

Cei care se oferiseră să fie hipnotizați începuseră să se miște, să deschidă ochii, să arunce câte-o privire.

„Treziți-vă! Treziți-vă!”, obișnuia să strige dimineața tatăl lor, pe vremea când cei doi erau mici.

„Trezii-vă, somnoroșilor“, le șoptea el, atingându-le ușor urechile cu vârfurile degetelor.

În realitate, aceasta fusese o întâmplare la care nici unul dintre ei – Miles, Hayden sau mama lor – nu asistase, dar Miles văzuse totul cu ochii minții, ca și când ar fi fost filmat, ca și când ar fi fost vorba despre un film educativ din acelea în care se observă pixelii și care se țin în cutii, pe care profesorii sau profesoarele l-ar scoate de la naftalină într-o zi ploioasă, la Școala Medie din Roxboro. *Martin Luther King. Sistemul de reproducere. Mumiile din Egipt.*

Cândva, mai târziu, se întâmplase ca Miles să vorbească despre această scenă, scena morții tatălui lor, și mama lui îl privise cercetător.

– Miles, despre ce Dumnezeu tot vorbești? întrebase ea. Stătea foarte liniștită la masa din bucătărie, deși țigara îi tremura între degete. Asta ți-a spus Hayden? insistase ea, uitându-se la el cu îngrijorare.

Sentimentele ei față de Hayden începeau să capete contur.

– Tatăl vostru a murit în camera lui de hotel, scumpule, zisese ea. L-a găsit o cameristă. Stătea la Holiday Inn și totul s-a întâmplat în Minneapolis, nu în Indianapolis, dacă vrei să știi, și lua parte la o întâlnire a Uniunii Naționale a Hipnotizatorilor. Nu avea nici un spectacol.

Luase o înghițitură de cafea și apoi ridicase capul brusc, în momentul în care Hayden intrase în bucătărie, îmbrăcat în șort și în tricou. De-abia se trezise, deși era ora două după-amiaza.

– Ei, ei, zisese ea. Vorbești de lup și lupul la ușă.

Chiar de atunci Miles începuse să își dea seama că multe dintre „amintirile“ lui erau pur și simplu

AȘTEPT RĂSPUNS | 111

povești pe care i le spusese Hayden, lucruri care îi fuseseră „sădite” în creier. După aceea, pornind de la aceste lucruri inoculate, se construiau „decorul”, „detaliile” și „acțiunea”. Chiar și ani mai târziu, ultimele momente de viață ale tatălui lor erau vii în mintea lui Miles, în versiunea pe care i-o oferise Hayden.

Privind înapoi, era ca și cum Miles ar fi avut două vieți, una povestită de Hayden și alta trăită separat, o viață care aducea mai mult sau mai puțin cu a unui adolescent normal. În timp ce Hayden se afunda din ce în ce mai mult în lumea vieților anterioare, lume ale cărei porți fuseseră deschise de domnul Breeze, în timp ce Hayden devenea tot mai izolat. Miles era ocupat cu anuarul liceului și juca *lacrosse*¹ în echipa de „boboci” de la Hawken School, unde Marc Spady se ocupa de alegerea lotului. În vreme ce Hayden era supus terapiei și stătea treaz în timpul nopții, Miles lua note de șapte și de opt și învăța să șofeze cu domnul Spady, pregătindu-se de examenul pentru permis, strecurându-se cu mașina în marșarier printre conurile portocalii, într-o parcare, în vreme ce Spady stătea la câțiva pași de mașină, strigând: „Ai grijă, Miles, ai grijă!”

În acest timp, viața lui Hayden se îndrepta în altă direcție. Coșmarurile sale deveniseră mai violente – cu pirați și bătălii sângeroase din timpul Războiului Civil, și magazia aia în flăcări în care Bobby Berman se jucase cu chibriturile, iar focul îi consumase

¹ Sport de echipă care se joacă îndeosebi în Canada și pe coasta estică a Statelor Unite, folosindu-se o minge mică din cauciuc tare și un băț lung numit crosă (n.red.)

oxigenul din plămâni – ceea ce însemna că Hayden abia dacă dormea. Mama lor îi amenajase un dormitor în pod și un pat special cu fâșii de material cu care putea fi legat de glezne și de încheieturile mâinilor, astfel încât să nu umble în timp ce dormea și să nu se rănească în somn. Într-o noapte, spărsese geamurile din bucătărie cu palmele goale și era sânge peste tot. La un moment dat, mama lor și Marc Spady se treziseră și îl văzuseră aplecat peste ei, cu un ciocan în mână, clătinându-se și mormăind ca pentru sine.

Măsurile fuseseră luate pentru siguranța lui, pentru siguranța lor, a tuturor, nu ca o pedeapsă, dar Miles fusese surprins de faptul că Hayden acceptase docil întreaga situație.

– Nu-ți face griji pentru mine, Miles, spusese Hayden, deși Miles nu știa exact din ce motiv ar fi trebuit să-și facă griji.

Hayden avea jocuri video și cablu TV în camera lui cea nouă, și Miles era puțin invidios din cauza asta. Își amintea de după-amiezile în care stăteau acolo, în camera din pod a lui Hayden, amândoi în pat, și jucau Super Mario pe vechea platformă Nintendo, fiecare dintre ei cu *gamepad*-ul său, uitându-se la ecranul televizorului miniatural de pe comoda lui Hayden.

– Nu-ți face griji, Miles, repetase Hayden. Mă ocup eu de toate.

– Asta-i bine, replicase Miles.

Hayden trecuse deja prin mâinile unui „detașament” de psihologi și de terapeuți, cum spunea mama lor. Diferite rețete. Olanzapină, Haloperidol. Dar Hayden susținuse că nu conta.

AȘTEPT RĂSPUNS | 113

– Nu e ca și cum aș putea spune tuturor adevărul, afirmase Hayden, în vreme ce muzica de la Super Mario continua să se audă. Tu ești singurul cu care pot vorbi, Miles, declarase el.

– Îhî, mormăise Miles, concentrat asupra traseului pe care personajul lui îl parcurgea pe ecran.

Stăteau acolo, împreună, înveliți în plăpumi, și Hayden își schimbase poziția și atinsese cu piciorul lui rece ca gheața piciorul lui Miles. Măinile și picioarele lui Hayden erau întotdeauna înghețate și palide. Avea circulația periferică proastă și își încălzea mereu mâinile și picioarele de ale lui Miles.

– Termină! exclamase Miles și, în joc, un monstru-ciupercă îl omorâse. Of, Doamne, uite ce-am făcut din cauza ta!

Dar Hayden se mulțumise să se holbeze la el.

– Fii atent, Miles, îi zisese.

Și Miles văzuse cum apărea pe ecran anunțul cu *GAME OVER*.

– Ce? întrebasese Miles și se priviseră ochi în ochi.

Privirea aceea plină de înțeles, care îi sugera lui Miles că ar trebui să știe despre ce era vorba.

– Le-am povestit despre Marc Spady, zisese el, expirând ușor. Le-am spus cine *este* Spady și ce ne-a făcut.

– Despre ce vorbești? întrebasese Miles, și Hayden ridicase brusc privirea.

Mama lor era în pragul ușii. Era timpul să se ducă la culcare, și mama lor venise să-l lege pe Hayden.

În cele din urmă, Miles a ajuns în California. Era pentru prima dată după mult timp când cunoștea locul în care se afla Hayden. Trecuseră mai bine de

patru ani. Miles nici măcar nu știa cum arăta, deși, având în vedere că erau frați gemeni, își imagina că semănau în continuare.

Asta se întâmpla la finele lui iunie, la puțin timp după ce împliniseră douăzeci și doi de ani. Mama lor și Marc Spady decedaseră, iar Miles trecea de la un job la altul de când terminase colegiul. A mers până la capăt pe Interstate 70, în mijlocul statului Utah, și apoi a intrat pe Interstate 15, către sud, spre Las Vegas.

Când a ajuns, în sfârșit, la marginea orașului Los Angeles, era dimineată.

În apropiere de Cartierul Chinezesc se afla un motel din lanțul Super 8 și a dormit toată ziua în patul cu saltea subțire din camera lui, cu perdelele trase, pentru a-l feri de soarele californian, ascultând mormăitul minifrigiderului. S-a trezit după lăsarea întunericului, a pipăit noptiera și-a dat peste cheile de la mașină, peste ceasul deșteptător și, în cele din urmă, peste telefon.

– Alo? a spus Hayden.

Era greu de crezut că se afla la numai câțiva kilometri distanță. Miles descoperise ruta pe care trebuia să o urmeze pentru a ajunge în cartierul unde locuia fratele lui: dincolo de Elysian Park, spre Silver Lake Reservoir.

– Alo? a repetat Hayden. Miles?

Și Miles s-a gândit o clipă.

– Da, a spus el în cele din urmă, eu sunt.

10.

Un invadator îți intră în calculator și începe să spicuiască din diatomeele identității tale.

Numele, adresa și așa mai departe; diversele site-uri pe care le vizitezi în vreme ce navighezi pe internet, numele tale de utilizator și parolele, data nașterii, numele de fată al mamei tale, culoarea preferată, blogurile și site-urile de știri pe care le frecventezi, lucrurile pe care le cumperi, seriile cărților de credit pe care le introduci în bazele de date...

Nu e neapărat vorba despre *tine*, bineînțeles. Tu continui să fii o ființă umană aparte, cu un suflet și cu o istorie, cu prieteni, rude și colegi cărora le pasă de tine, care pot garanta pentru tine; ei îți recunosc chipul, vocea și personalitatea, și tu conștientizezi faptul că viața ta este un fir de ață, neîntrerupt, o poveste care se derulează și pe care ți-o spui ție însuși, te trezești și te simți o persoană destul de fericită – fericită în acel stil anost despre care nici nu știi că e fericire, mișcându-te în acele ore golate

de sens care nu vor fi, probabil, decât o serie de acțiuni de rutină: dușul, turnatul cafelei în ceașcă, îmbrăcatul, învârtirea cheii în contact, mersul cu mașina pe străzi, chestii cu care te-ai obișnuit atât de mult, încât nici nu îți mai aduci aminte dacă ai făcut anumite viraje și te-ai oprit la anumite stopuri, deși, da, continui să fii *prezent*, mintea ta trebuie să fi dus la bun sfârșit, în mod conștient, manevra de frânare la un anumit colț de stradă și de apăsare pe accelerație, respectiv de mișcare a volanului, pentru ca apoi să faci manevra la stânga, pentru a intra pe autostradă, deși nu există nici o amintire legată de aceste acțiuni. Poate că, dacă ai fi hipnotizat, astfel de momente obișnuite ar putea fi detectate, ele sunt notate într-un fișier și stocate, neutilizate și inutile, puse într-o magazie a vreunui funcționar neurologic. Contează? Indiferent ce s-ar întâmpla, tu ești tot tu, de-a lungul acelor ore și zile; ești tot un întreg...

Dar gândește-te la tine însuși pe bucăți.

Imaginează-ți toate persoanele care te-au cunoscut timp de doar un an sau o lună ori pe cele pe care le-ai întâlnit o singură dată, imaginează-ți că toate s-ar afla într-o încăpere și ar încerca să facă un portret al tău, la fel cum un arheolog pune laolaltă piesele aparținând unei fațade aflate în ruină sau oasele unui om din preistorie. Îți amintești fabula cu cei șapte orbi și elefantul?

Nu este deloc ușor să știi din ce anume ești făcut.

Imaginează-ți că ești demontat în părțile componente; imaginează-ți, de pildă, că nu a mai rămas nimic din tine în afara unei mâini tăiate, care se află într-un congelator. Poate că există o persoană la care

AȘTEPT RĂSPUNS | 117

ții care ar putea identifica până și această mică parte din tine. Liniile din palmă. Textura oaselor degetelor și pielea încrețită de la nivelul încheieturilor lor. Bătăături, cicatrice. Forma unghiilor.

Între timp, invadatorii sunt preocupați să ia bucăți mici din tine, frânturi de informații la care nici măcar nu te gândești, la fel cum nu te gândești la bucățelele minuscule de piele care cad de pe tine în mod constant, la fel cum nu te gândești la milioanele de organisme minuscule care umblă pe corpul tău și se hrănesc cu uleiuri provenite din celulele pielii tale.

Nu te simți foarte vulnerabil pentru că dispui de un firewall și de o protecție antivirus care se actualizează constant, iar prădătorii sunt penibil de nepricepuți. La serviciu primești un e-mail atât de ridicol, încât îl transmiți și prietenilor tăi. „Domnișoara Emmanuela Kunta, aștept răspunsul tău“, se spune în subiectul e-mailului și este ceva aproape adorabil în stângăcia lui. „Dragă“, așa începe domnișoara Emmanuella Kunta.

Dragă,

Știu că acest e-mail te va lua prin surprindere, pentru că nu ne cunoaștem, dar eu cred că este voința lui Dumnezeu să ne încrucișăm drumurile astăzi și îți mulțumesc pentru că mi-a dat posibilitatea să te informez că îmi doresc să intru într-o relație de lungă durată și într-o afacere pecuniară care să ne aducă amândurora beneficii.

Numele meu este Emmanuela Kunta, locuiesc în Abidjan, am nouăsprezece ani și sunt singura fiică a răposatilor soți Godwin Kunta, și mai am un frate

mai mic, Emmanuel Kunta, care are însă tot nouăsprezece ani, pentru că suntem gemeni.

Tatăl meu s-a ocupat de comerțul cu aur în Abidjan (Coasta de Fildeș). Înainte de moartea lui subită, pe 20 februarie, într-un spital particular de aici, din Abidjan, m-a chemat la patul său și mi-a spus despre cele (20.000.000 \$) douăzeci de milioane de dolari americani pe care le depozitase la o companie de aici din Abidjan (Coasta de Fildeș), pentru investiții în afaceri, pe numele meu, iubita sa fiică, și pe al unicului său fiu, deoarece mama noastră a murit în urmă cu treisprezece ani într-un accident de mașină. A spus să căutăm un partener străin din orice țară am dori noi pentru a transfera acești bani, pentru a-i investi astfel încât să ne asigurăm viitorul.

Îți cer cu îndatorare sprijinul, să ne ajuți să transferăm banii în siguranță în țara ta, pentru a face investiții și pentru a administra fondul, căci noi suntem încă studenți, să faci toate demersurile astfel încât să putem veni în țara ta și să ne continuăm studiile. Îți sunt recunoscătoare că ai luat hotărârea de a ajuta niște orfani ca noi. Îți ofer 20% din suma totală pentru umilul tău sprijin și 5% pentru cheltuielile care apar în timpul tranzacției.

Te rog cu insistență să faci această tranzacție cu mare discreție, din motive de siguranță, și te rog răspunde pe adresa mea personală de e-mail.

Cu sinceritate,
Domnișoara Emmanuela Kunta

Și e chiar amuzant. Domnișoara Emmanuela Kunta este, probabil, vreun tip gras, de vreo treizeci de ani, care stă în subsolul casei mamei sale înconjurat de echipamente sofisticate, căutând persoane naive. Ai vrea să știi cine pică în așa o capcană, și colegii tăi fac glume pe seama șmecherilor de genul

AȘTEPT RĂSPUNS | 119

ăsta, de care au auzit ei, și conversația se oprește o vreme asupra acestui subiect. E aproape ora cinci.

Dar, dintr-un motiv oarecare, în drum spre casă, te trezești că te gândești la ea, la domnișoara Emmanuela Kunta, din Coasta de Fildeș, fiica orfană a unui om care s-a ocupat de comerțul cu aur, care merge printr-o piață, o mulțime de oameni și tarabe cu fructe aspectuoase, un vas mare albastru plin cu papaya, și un bărbat în cămașă roz care strigă după ea, și ea se întoarce, și ochii ei căprui sunt plini de suferință. „Aștept răspuns.“

Aici, în partea de nord a statului New York, începe să ningă. Ieși de pe autostradă și intri într-o stație de benzină, și te oprești la pompă, introduci cardul de credit, și este un moment de pauză („O clipă, vă rog“), se face verificarea cardului tău, se confirmă că e valid și poți să alimentezi. O pătură groasă de fulgi trece peste tine când introduci furtunul în rezervor și este plăcut să te gândești la luminile lucitoare ale hotelurilor și ale mașinilor care trec pe autostrada ce se întinde în lungul Lagunei Ebrié, aflate în imediata apropiere a Abidjanului, cu palmierii proiectați pe cerul indigo etc. „Aștept răspuns.“

Și, între timp, într-un alt stat, o altă versiune a persoanei tale a început să fie asamblată, cineva folosește numele tău și codurile tale, o bucată din tine care este dispersată și care se dispersează.

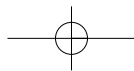
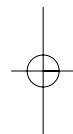
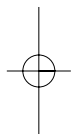
Și îți ștergi zăpada din păr, și te sui din nou în mașină, și te îndrepti spre lucrurile obișnuite ale zilei – cina care trebuie pregătită, rufele care trebuie

spălate, lecțiile copiilor, uitatul la televizor, statul pe canapea, cățelușa care-și pune botul în poala ta, telefonul pe care trebuie să-l dai surorii tale din Wisconsin, pregătirea de culcare, spălatul pe dinți și curățarea lor cu ață dentară, pastilele care să-ți regleze tensiunea și tiroida și toate ritualurile care sunt unități de măsură cu ajutorul cărora îți segmentezi viața, ești din ce în ce mai conștient că viața ta este împărțită strict.

PARTEA A DOUA

„Indiferent care era taina lui, aflasem și eu o taină, și anume: că sufletul este doar un fel de a exista, nu o stare constantă, că orice suflet poate fi al tău dacă îl găsești și îi urmezi unduirea. Apoi poate urma abilitatea totală de a trăi în mod conștient în orice suflet ales, în oricâte suflete, fără ca vreunul dintre ele să conștientizeze povara lor interschimbabilă.“

VLADIMIR NABOKOV,
Adevărata viață a lui Sebastian Knight

11.

Ryan tocmai se întorsese din călătoria lui în Milwaukee când a primit vestea că decedase.

Înecat. Asta spuneau.

Prietenii au spus că Schuyler, student cu bursă, fusese deprimat fiindcă obținuse note proaste, și poliția specula acest lucru.

Jay stătea pe pat, desfăcând o plantă uscată de marijuana, separând semințele, în timp ce Ryan citea necrologurile.

– E interesant, știi? a spus Jay. Era deja drogat bine și era binedispus când s-a aplecat peste măsuta de cafea. Avea o veche tablă Ouija pe care o folosea pentru a-și tăia marijuana, iar Ryan se holba la ea – avea literele alfabetului la mijloc și soarele și luna în colțuri – de parcă acolo se afla un mesaj adresat lui.

– Este unul dintre acele lucruri pe care fiecare om și le imaginează, nu-i așa? „Ce-ar fi să te trezești într-o dimineață și toată lumea să creadă că ai murit?” E un scenariu clasic, nu-i așa? Ce ai face dacă ai putea lăsa în urmă propria persoană? Acesta

e unul dintre marile mistere ale adulților. Pentru cei mai mulți dintre oameni.

– Hmm, a mormăit Ryan și a luat foaia pe care i-o dăduse Jay.

Necrologul lui. A împăturit-o în două și apoi, nefiind sigur ce să facă cu ea, a băgat-o în buzunar.

– Știi, nu e atât de ușor de dus la îndeplinire, a spus Jay. E destul de greu să faci în așa fel încât să fii declarat oficial decedat.

– Aha, a replicat Ryan, și Jay a ridicat ochii spre el.

– Crede-mă, fiule, a insistat Jay. Am analizat lucrurile, și nu e deloc simplu. Mai ales în ziua de azi, când se fac teste ADN și există posibilitatea de a lua amprenta dentară și chestii de genul ăsta. E destul de greu de dus la bun sfârșit așa ceva, ca să fim cinstiți, dar uite că în cazul tău chiar s-a întâmplat. Fără nici o problemă.

– Aha, a replicat Ryan, neștiind sigur ce să spună.

Jay stătea acolo tolănit, cu papucii lui lățoși în picioare, și se uita la el, așteptând.

Erau multe de rumegat.

El nu înțelegea prea bine cum putuseră face asemenea declarații în absența unui cadavru, dar se părea, conform relatării din ziar, că apăruse un martor care afirma că l-ar fi văzut pe stâncile de pe malul lacului, chiar în spatele centrului studentesc. Martorul declarase că l-ar fi zărit scufundându-se în lac, adică văzuse pe bolovanii acoperiți cu graffiti de pe mal un tânăr care se aruncase brusc în apă...

Lui Ryan i s-a părut de-a dreptul improbabil acest scenariu, care mai era și ușor de infirmat. Dar se pare că poliția hotărâse că așa stătuseră lucrurile,

fuseseră nerăbdători să claseze cazul și să se ocupe de altele mai importante.

Și-a imaginat că acum părinții lui erau în drum spre Evanston, pentru a lua parte la „ceremonia de comemorare”, și a bănuț că aveau să vină și câțiva prieteni de-ai lui din liceu. Probabil că aveau să fie prezenți și câțiva dintre cei cu care împărțea dormitorul, Walcott mai mult ca sigur, și alți câțiva care stăteau pe același etaj cu el și cu care își mai petrecea timpul, poate și câteva cunoștințe din anul întâi, pe care nu le mai văzuse de ceva vreme. Niște profesori. Diverse persoane din cadrul conducerii, decani și vicedecani și așa mai departe, funcționari al căror rol era să-și facă apariția și să pară îndurerați.

Este inutil să se mai amintească faptul că Jay, „unchiul Jay”, nu avea să fie prezent.

– Ca să fiu sincer, mă bucur că mama ta nu știe cum să dea de mine, a spus Jay. Cred că s-ar simți obligată să mă sune. După atâția ani, ar vrea în sfârșit să facem pace. Probabil că m-ar și ruga să vin la înmormântare. Iisuse! Poți să-ți închipui asta? Nu am mai dat ochii cu ea de când te-ai născut, băiete. Nici nu-mi pot imagina ce față ar face dacă aş apărea după atâția ani. În mod sigur nu are nevoie de asta acum, și așa îi e destul de greu.

– Ai dreptate, a replicat Ryan.

Încerca să nu-și imagineze expresia de pe chipul mamei lui.

Încerca să nu-și imagineze expresia de pe chipurile părinților lui în momentul în care ajungeau, în cele din urmă, în Chicago, intrau în camera de hotel și se îmbrăcau în haine negre pentru a lua parte

la ceremonie. Și-a alungat imaginea aia și a trimis-o într-un colț depărtat al minții.

– Omule, da' de ce nu stai jos? l-a întrebat Jay. Mă îngrijezi.

Se aflau pe veranda cabanei lui Jay, soba din fier forjat, alimentată cu lemne, arunca valuri de căldură somnoroasă, iar Jay și-a ridicat privirea în vreme ce stătea tolănit pe canapeaua de pe verandă și și-a dat părul din ochi. l-a aruncat lui Ryan o privire compătimitoare – acea privire pe care o ai în momentul în care îi comunică cuiva ceva neplăcut, ceva tragic –, dar era o privire pe care Ryan nu dorea să o întâlnească.

– Ești supărat, a spus Jay. Te prefaci că nu ești, dar eu îmi dau seama.

– Hmm, a mormăit Ryan. Apoi a rămas pe gânduri. „Supărat?” Nu chiar, a continuat Ryan. Doar că... sunt cam multe lucruri care mi se învârt prin minte.

– Fără îndoială, a replicat Jay, iar când Ryan s-a așezat, în cele din urmă, lângă el, l-a cuprins pe după umeri.

Avea, în mod surprinzător, foarte multă forță, și îmbrățișarea lui a fost asemănătoare prizei unui luptător, imobilizând brațele lui Ryan. La început, a fost neplăcut, dar era totuși confortabil să simți greutatea și forța brațului. „Ar fi putut fi un tată bun când eram copil”, și-a zis Ryan și așa, doar ca să vadă cum era, și-a sprijinit capul de umărul lui Jay. Preț de o clipă. Tremura puțin, și Jay l-a strâns mai tare.

– Sigur că o să fie nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești cu situația, a spus Jay cu blândețe. E o chestie destul de importantă, nu-i așa?

AȘTEPT RĂSPUNS | 127

– Cred că da, a răspuns Ryan.

– Vreau să spun..., a reluat Jay. Ei bine, trebuie să-ți dai seama, pe plan psihologic, de faptul că asta e o pierdere. E vorba despre moarte. Și, poate că tu nu ești de aceeași părere, dar probabil că vei fi nevoit să tratezi totul ca și când ar fi vorba despre un deces real. Ca în stadiile tristeții Kübler-Ross¹. Negare, furie, negociere, depresie... Trebuie să treci printr-o serie întreagă de stări.

– Mda, a replicat Ryan.

Nu era întru totul sigur prin ce stare trecea în momentul acela. În ce stadiu se afla. S-a uitat la Jay cum „pescuia“ o bere din lada frigorifică de la picioarele lor. A luat cutia pe care i-a întins-o Jay. A desfăcut doza și Jay s-a uitat la el cum dădea pe gât conținutul.

– Dar nu o iei razna sau chestii din astea, a completat Jay, după ce stătuseră o vreme în tăcere. Ești OK, nu-i așa?

– Mda, a răspuns Ryan.

Stătea și se holba la tabla veche de Ouija de pe măsuta de cafea. Literele alfabetului erau dispuse pe ea de parcă ar fi fost o tastatură veche. Soarele zâmbea din colțul stâng. Luna se încrunta din colțul drept. În colțurile de jos erau nori, și Ryan nu își dăduse seama de asta până atunci, dar în interiorul norilor erau chipuri. Nu erau bine conturate, dar puteau fi ghicite ca și cum ar fi venit de undeva de dincolo,

¹ Modelul Kübler-Ross, cunoscut și drept „cele cinci stadii ale tristeții“, introdus de Elisabeth Kübler-Ross în 1969, în cartea ei *On Death and Dying*, descrie procesul prin care oamenii fac față durerii și tragediilor, în special când află că au o boală incurabilă sau suferă pierderea cuiva drag (n.red.)

din spate, orice ar fi însemnat acest „de dincolo”. Așteptau retrase să le poftască cineva în față.

– Știi că sunt alături de tine, a spus Jay. Doar sunt tatăl tău. Dacă vrei să vorbești...

– Știu, a replicat Ryan.

Au mai băut câteva beri, apoi și-au trecut bongul de la unul la altul și, după o vreme, Ryan a simțit că se cam împăcase cu situația. Era mort. Își lăsase în urmă propria persoană. A pus gura pe muștiucul bongului și Jay a aprins găvanul. A perceput întreaga situație cu încetinitorul, ca în filmele acelea în care semințele răsar din pământ, își întind tulpinile, le dau frunzele și apoi își întorc ușor capetele, în cercuri, pe măsură ce soarele se deplasează pe cer.

Între timp, Jay vorbea cu o voce blândă, liniștitoare, potrivită unei conversații lejere. Jay era genul de om care avea multe de povestit, și Ryan stătea acolo și-l asculta.

Se pare că la un moment dat Jay încercase să-și înseneze moartea.

Asta se întâmpla pe vremea când se afla în Iowa, înainte de a o întâlni pe fata care avea să rămână în cele din urmă însărcinată cu Ryan.

Era în vara în care terminase clasa a noua și își petrecuse mult timp să planifice totul. Urma ca oamenii să-i găsească hainele și pantofii în parc, pe malul râului, și avea să se asigure că îl auzea cineva strigând după ajutor. Avea să se ascundă până la lăsarea întunericului și apoi avea să pornească spre sud, ferit de ochii lumii, până avea să iasă din oraș, apoi urma să facă autostopul până în Florida și după aceea avea să meargă clandestin cu o ambarcațiune

AȘTEPT RĂSPUNS | 129

care se îndrepta spre America de Sud, spre un oraș aflat pe coastă, în apropierea pădurii tropicale sau a Anzilor, unde avea să își câștige existența ca om de încredere al turiștilor.

– Acum, când mă uit înapoi, pare o mare prostie, a spus Jay. Dar la vremea respectivă părea un plan destul de bun.

Jay a chicotit, continuând să-și țină mâna pe umărul lui Ryan. Jay și-a lipit cu afecțiune fața de el și a simțit respirația fierbinte, cu iz de legume și tutun, a lui Jay trecându-i pe la ceafă.

– Nu știu, a reluat Jay. Cred că eram foarte disperat la momentul respectiv. Aveam ceva dificultăți la școală. Nu am fost un elev bun. N-am fost ca Stacy. Eram plictisit tot timpul și simțeam că dezamăgeam pe toată lumea, și îmi uram foarte mult propria viață... Părinții mei o așteau mereu pe Stacey pe un pedestal, de parcă ea ar fi fost un model, știi. Nu încerc să am o atitudine lipsită de respect față de realizările ei sau ceva de genu' ăsta, dar, știi, era greu de suportat. Mama și tata o țineau în palme de parcă ar fi fost zeița Stacey Kozelek! Stacey Kozelek avea 10 pe linie! Era atât de silitoare! Avea un țel în viață. Iar eu trebuia, oooh, să o slăvesc. Ce impresionant! A ridicat din umeri cu neplăcere. Nu se cuvenea să mă port urât cu mama ta! Nu era vina ei, știi. Ea muncea mult. Bravo ei, nu-i așa? Dar, în ceea ce mă privea pe mine, nu asta îmi doream. Nu mi-am dorit niciodată în viață să ajung în stadiul în care să știu ce are să se întâmple și aveam impresia că majoritatea oamenilor abia așteptau să intre într-o rutină, să nu trebuiască să se gândească la ziua care urma, la anul care urma sau la următorii zece ani, pentru că totul era deja planificat. Nu pot să înțeleg cum

se pot mulțumi oamenii doar cu o singură viață. Îmi aduc aminte că eram la ora de engleză și discutam despre poezia aia scrisă de tipul ăla. David Frost. „Două cărări se despart într-o pădure galbenă.” Știi poezia asta, nu? „Două cărări se despart într-o pădure galbenă, și rău îmi părea că a călători pe-amândouă nu puteam, și-am stat și-ndelung am privit în lungul uneia din ele până unde-am izbutit, până s-a ascuns prin tufișuri...” Mi-a plăcut foarte mult poezia aia. Dar îmi aduc aminte că m-am gândit: „De ce? Cum să nu poți călători pe amândouă?” Asta mi se părea cu totul nedrept.

S-a oprit și a tras un fum din țigară, și Ryan, care ascultase visător, a așteptat pur și simplu. Afară ninge și simțea cum inima lui scotea un sâsâit discret care îi răsună în urechi.

– Cu toate astea, nu am ajuns prea departe, a continuat Jay. M-au săltat polițiștii puțin după miezul nopții, când mergeam pe autostradă, după ora stingerii, și mama și tata mă așteptau când am ajuns acasă. Supărați de mama focului. Da’ nimeni nu s-a gândit că eram mort. Nici măcar nu au găsit hainele pe care le lăsasem pe malul râului. M-am întors a doua zi la locul cu pricina și erau tot acolo. Pantofii, cămașa și pantalonii. Pur și simplu, zăceau acolo.

Ascultându-l pe Jay cum vorbea, Ryan s-a sprijinit de spătarul vechii canapele și a închis ochii.

Era o ușurare. Chiar era o ușurare să fii mort, mult mai bine decât să te sinucizi, lucru la care se gândise în acele luni de toamnă înainte ca Jay să-l sune. Știuse pe parcursul întregului semestru că avea s-o dea-n bară la colegiu. O „suspendare academică”, așa numeau ei situația respectivă, și

probabil că aveau să folosească formula asta în momentul în care părinții lui aveau să afle că risipise banii, în loc să achite taxele la colegiu. Pe parcursul acelei toamne, a simțit inevitabilele revelații care se apropiau din ce în ce mai mult, peste doar câteva săptămâni sau luni, tot felul de umilințe și discuții în birourile diverselor persoane din conducerea instituției și, în cele din urmă, surpriza și dezamăgirea părinților, când aveau să afle cât de rău o dăduse el în bară.

Într-o seară, târziu, pe când se afla în dormitorul lui, a introdus „sinucidere fără dureri“ în motorul de căutare și a descoperit pe internet o societate care dădea o mână de ajutor sinucigașilor și care recomanda sinuciderea prin asfixiere – mai exact, prin inhalarea de heliu, folosindu-se o pungă de plastic.

Se gândea mai ales cât de greu avea să-i fie să dea ochii cu mama lui. Fusese atât de fericită că intrase la un colegiu bun. Și-a amintit cât fusese de obsedată de formularele pentru admiterea la colegiu. Încă din primul lui an de liceu, ea ținuse evidența notelor și a mediilor lui. Ce se putea face pentru a fi mai mari? Ce activități ar fi făcut o impresie mai bună? Cum se puteau compara punctajele obținute la testele de aptitudini? Se obțineau îmbunătățiri dacă urma un curs de vară cu tema „Cum să avem rezultate bune la testele de aptitudini“? Care dintre profesorii care puteau da recomandări îl plăceau? Cum îi putea face să îl placă și mai mult? Care avea să fie tema eseului final? Cum trebuia să arate un eseu bun?

Și-a petrecut mult timp încercând să își închipuie expresia ei după ce avea să afle, în cele din urmă, că o dăduse din nou în bară – tăcerea ei neînduplecată, în timp ce el se muta înapoi în fosta lui

cameră, în timp ce discutau despre șansele de admitere la un colegiu de stat sau despre o slujbă pe care să și-o ia pentru vreun an...

Probabil că pentru ea era mai ușor, într-un fel, să supravegheze înmormântarea lui.

Mai ușor pentru mulți oameni. Și-a găsit necrologul publicat online și, când și-a căutat numele pe net, a văzut că o mulțime de prieteni îi aduseseră omagii pe blogurile lor și erau o serie de mesaje de adio impresionante pe pagina lui de Facebook. „Odihnește-te în pace”, scriseseră oamenii. „Nu te vom uita.” „Îmi pare rău că un lucru atât de cumplit i s-a întâmplat unui tip atât de cool ca tine.”

Toate astea, trebuia să recunoască, erau mai plăcute decât avalanșa de jenă și de penibil pe care ar fi avut-o de înfruntat după ce ar fi fost trimis acasă, în Council Bluffs, cu coada între picioare; e-mailurile primite s-ar fi împuținat pentru că ar fi avut tot mai puține lucruri în comun cu prietenii lui, iar el ar fi știut că unii dintre ei bârfeau pe seama lui sau îl disprețuiau pur și simplu, el fiind „tipu’ care-a dat-o-n bară” – sau probabil că după o vreme nici nu avea să mai existe în gândurile lor, viața lor avea să continue și, după vreun an, avea să le fie, probabil, greu să-și amintească numele lui.

Era mai bine pentru toți cei implicați ca lucrurile să se termine în felul ăsta.

Era mai bine, își spunea el, să înceapă de la zero.

Se străduise să fabrice noi identități. Matthew Blurton era una dintre ele. Kasimir Czernewski era o alta.

Jay le numea „clone”. Uneori le zicea „avataruri”. Jay, care își petrecea mare parte a timpului liber călătorind prin nesfârșitele peisaje virtuale ale jocurilor Worlds of Warcraft, Call of Duty sau Oblivion, spunea că era ca atunci când jucai un joc video.

- Cam așa e, zisese Jay, concentrându-și privirea asupra ecranului mare al televizorului, unde se apropia de un inamic cu sabia scoasă. În mare, ideea e aceeași. Îți creezi personajul, îl porți prin lume, ești cu ochii-n patru, ești atent la ce faci și ești răsplătit.

Pe urmă degetele lui începuseră să se miște rapid pe butoanele controllerului și se lansase în bătălie.

Ryan se gândise că întregul concept avea sens, deși el, personal, nu era un fan al jocurilor video atât de înfocat cum era Jay.

Pentru Ryan, numele erau mai mult niște carapace, așa le vedea el, niște bucăți de piele lipsite de conținut, în care intrai și care începeau să se solidifice în timp. La început, identitatea era subțire ca o pojghiță: un nume, numerele aferente asigurării sociale, o adresă falsă. Dar curând apărea un act de identitate cu fotografie, un permis de conducere, un istoric al creditelor luate, un istoric al locurilor de muncă avute, cărți de credit, achiziții și așa mai departe. Acestea începeau să capete viață proprie, să capete substanță. Să fie o *prezență* în lume, ceea ce, de fapt, era mai important decât micile valuri pe care le stârnise în cei douăzeci de ani de viață ca Ryan Schyler.

De fapt, Ryan se atașase deja de Kasimir Czernewski, care se născuse în Ucraina, așa că își făcuse cărare pe mijloc și își pusese ochelari negri când se fotografiase pentru permisul de conducere.

Jay îi arătase cât de simplu era să obțină și alte elemente: o adresă falsă, un apartament în Wauwatosa, în apropiere de Milwaukee, un job – lucra ca „detectiv particular“ specializat în fraude legate de furturi de identitate –, un act care îi conferea calitatea de plătitor de taxe și un site pentru falsa afacere. Și uneori oamenii îi trimiteau e-mailuri lui Kasimir.

Dragă domnule Czernewski,

Am găsit site-ul dumneavoastră și am nevoie de ajutor într-un posibil caz de furt de identitate.

Cred că numele meu este folosit de una – sau mai multe persoane – pentru a comite fraude. Am primit facturi pentru achiziții pe care nu le-am făcut niciodată și îmi lipsesc bani din mai multe conturi în care îmi depun economiile, deși eu nu am efectuat vreo operație de retragere de numerar.

În ceea ce îl privea pe Jay, el avea vreo câteva sute de „avataruri“ pe care le pusese la punct – practic, era vorba despre un întreg sat, populat cu personaje false, care aveau tot felul de afaceri în locuri ca Fresno și Omaha, Lubbock (în Texas) și Cape May (în New Jersey). Practic, peste tot pe hartă, dispuși astfel încât, chiar dacă se descoperea că unul dintre personaje era fals, nu s-ar fi ajuns decât la o altă clonă, o serie de labirinturi care se înfundau la un moment dat.

Cine și-ar fi putut da seama că aceste nenumărate personaje își aveau originea într-o cabană din pădure, aflată la nord de Saginaw, Michigan?

Acum ninge mai puternic, și Ryan avusese norocul de a ajunge la cabană înainte de a izbucni

viscolul. Locul era destul de izolat, la depărtare de șoseaua principală, și se ajungea acolo printr-o serie întreagă de drumuri de țară cu două benzi și un drum îngust, asfaltat, totul doar copaci și umbre până în momentul în care dădeai, în cele din urmă, cu ochii de cabană, cu vechea dubă pătrătoasă Econoline a lui Jay pe alea din față.

Cabana era cu totul obișnuită. O clădire simplă, cu un singur nivel și un singur dormitor, cu o verandă pe care se aflau o canapea veche și o sobă alimentată cu lemne. Arăta ca unul dintre locurile în care pescarii de duminică se duceau în anii '70 și avea mirosul de cedar putrezit și de pături mucegăite pe care Ryan îl asocia cu acele clădiri aproape uitate de lume din taberele pentru cercetași.

Undeva dincolo de verandă era un luminiș în pădure, iar fulgii se lăsau purtați fără grijă, curioși, de slaba adiere a vântului, pentru ca apoi să se aștearnă pe pământ. Nu ninge în Milwaukee când plecase el, dar acum era posibil să ningă. Era posibil să ningă și în Chicago, în Evenston, unde părinții lui aveau să sosească foarte curând, pentru a lua parte la serviciul funerar organizat pentru el, un strat subțire ce se așternea pe pista aeroportului O'Hare în momentul în care avionul lor se pregătea de aterizare.

Jay ațipise pe verandă, la căldura sobei, cu țigara prinsă încă între degete, țigară pe care Ryan a luat-o discret, făcând să se desprindă un tub de scrum rece și să cadă pe podea.

– Hmm, a mormăit Jay și și-a sprijinit capul pe propriul umăr, ca și când ar fi fost o pernă în care să-și afunde nasul.

Ryan s-a ridicat și a intrat în camera de zi, unde continua să plutească un nor de fum – zeci de computere, scannere, faxuri și alte tipuri de echipament –, și a luat o pătură din mohair de pe canapea, a ieșit din nou pe verandă și l-a acoperit cu ea pe Jay.

Era el însuși puțin amețit de droguri și a mai scos o bere din lada frigorifică. Încerca să nu fie din cale-afară de neliniștit, dar conștientiza tot mai mult că tot ce se întâmplase era cu adevărat definitiv.

S-a așezat la unul dintre computere, cu cutia de bere lângă tastatură, a intrat pe internet și și-a tastat numele pentru a vedea dacă mai scrisese ceva pe blog despre moartea lui sau ceva despre el.

Nu era însă nimic nou.

S-a gândit că în curând numele lui avea să fie tot mai puțin prezent în spațiul virtual. Articolele scrise *in memoriam* aveau să se reducă în următoarele zile și în curând toate mențiunile legate de el aveau să fie arhivate, îngropate sub alte seturi de informații și bârfe, și însemnări, până când aveau să dispară cu totul.

Se gândea la tatăl lui.

Tatăl lui – tatăl lui adoptiv, Owen – trecuse prin anumite stări în vremea când Ryan era în ultimul an de liceu, chestii de bărbat depresiv, de vârstă mijlocie, trecut de patruzeci de ani, și, în timp ce mama lui Ryan era obsedată de colegiu, Owen asista mut la toate. Își luase obiceiul de a ofta din adâncul sufletului, și Ryan îl întreba adesea: „Ce e?” Iar el spunea: „Oh... nimic”. Și iar ofta.

Într-o seară, se aflau la chiuveta din bucătărie, spălând împreună vasele, în timp ce mama lui era

AȘTEPT RĂSPUNS | 137

în camera de zi și se uita la televizor, la comedia ei preferată, iar Owen oftase din nou melancolic.

În timp ce ștergea farfuriile și le pune în dulap, Ryan întrebase:

- Ce e?

Owen clătinase din cap și răspunsese:

- Oh... nimic. Apoi rămăsese nemișcat, contemplând vasul pe care îl freca, și ridicase din umeri.

- E o tâmpenie, a adăugat Owen. Mă gândeam: de câte ori, în decursul vieții mele, vom mai sta aici să spălăm vasele?

- Hmm, mormăise Ryan, pentru că spălatul vaselor nu era un lucru căruia să-i simtă lipsa, dar înțelesese că Owen își făcea vreun calcul morbid.

Owen se foise. Se strâmbase la un rest de paste pe care încerca să-l îndepărteze de pe oală.

- Cred, adică mă gândesc, că nu am să te mai văd prea des după ce ai să pleci la colegiu, spusese el. Asta-i tot. Văd și eu cât de nerăbdător ești, puștiule, și nu-i nimic rău în asta! continuase Owen. Mi-aș fi dorit să fiu și eu la fel de nerăbdător când eram de vârsta ta. După cum se desfășoară totul, probabil că nici nu am să apuc să văd vreun ocean înainte de a muri. Dar sunt gata să pun pariu că tu ai să le vezi pe toate. Ai să vezi toate mările și oceanele, și toate continentele, și vreau să știi că eu cred că asta-i un lucru extraordinar.

- Poate, replicase Ryan atunci și se simțise oarecum stânjenit de sentimentul de dispreț pentru propria persoană pe care îl exprima Owen, de autocompătimitatea specifică bărbatului de vârstă mijlocie.

– Nu știu, zisese Ryan încet. Sunt sigur că o să mai spălăm o mulțime de vase împreună.

Dar, când se gândea la trecut, nu se putea împiedica să reflecteze asupra unor astfel de momente – bucătăria din casa din Council Bluffs, vasele din chiuvetă, anumite piese de argint pe care le ștergea și de care își aducea aminte acum cu o bucurie inexplicabilă, anumite farfurii...

Toate *lucrurile* pe care le lăsase în urmă. Chitara neagră, acustico-electrică, Takamine, pe care i-o cumpăraseră Owen și Stacey de ziua lui; caietul plin de tabulaturi și de versuri pentru cântecele pe care încerca să le scrie; chiar și CD-urile cu mixuri, acele mixuri incredibile pe care probabil că acum nu le-ar mai putea recrea. Era o prostie, o nostalgie copilărească, morbidă, că îl durea sufletul atunci când se gândea la chitară sau la țestoasa lui Veronica, deși aceasta nici măcar nu putea fi considerată un animal de companie în adevăratul sens al cuvântului; ce-i păsa acelei țestoase de el, ce-și amintea ea?

Toate acele obiecte erau ele însele ca niște avataruri care îi aminteau de vechea lui persoană, de vechea lui viață.

„OK“, și-a spus el. A stat așa, privind monitorul computerului, privind fotografia și necrologul din *Council Bluff Daily Nonpareil*. „OK.“

Viața pe care o dusesese până atunci se terminase.

Nimeni nu avea să îl mai vadă sau să mai audă vreodată de el. Nu de el cel din trecut, cel puțin.

12.

Lucy și George Orson mergeau în josul cărării care ducea către albia în care se aflase pe vremuri lacul. În Nebraska era în continuare secetă. Nici nu se mai știa de când nu mai plouase, și trâmbe de praf se ridicau de pe marginile tălpilor lor.

Trecuse încă o săptămână și nimic nu prevestea faptul că aveau să plece din acel loc, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse George Orson. Ceva nu mersese așa cum ar fi trebuit. Lucy a presupus că exista o problemă legată de bani, deși el nu recunoștea asta.

– Nu-ți face griji, îi tot spunea el. Totul este în regulă, doar că merge puțin mai încet decât am crezut, puțin mai... anevoie.

Apoi râdea cu acel râs sumbru al său care nu o liniștea deloc și care nu părea să i se potrivească nicicum.

În ultima săptămână, George Orson nu mai fusese el însuși. Chiar el recunoștea acest lucru.

– Îmi pare rău, obișnuia să-i spună când pleca undeva în spațiu, când dispărea într-o galaxie îndepărtată și intra în transă, pentru a-și face calcule numai de el știute.

– George, obișnuia ea să-i zică. La ce te gândești? La ce te gândești fix în momentul ăsta?

Și ochii lui deveneau din nou atenți.

– La nimic, replica el. La nimic important. Nu mă simt în largul meu. Cred că în ultima vreme nu mai sunt eu însumi...

Lucy știa că asta era doar o figură de stil, dar nu își putea scoate acest lucru din minte. „Nu e el însuși”, își spunea ea, și se simțea un oarecare dera-paj – ca și când el ar fi fost un actor care începuse să piardă esența personajului său, și chiar și accentul părea să i se fi modificat ușor. Vocalele erau mai alungite. Oare ea își imagina toate astea? Și modul în care pronunța nu mai era hotărât și elegant.

Bineînțeles că era normal ca glasul lui să devină mai puțin formal, pentru că nu mai era profesor și nu mai vorbea în fața clasei. Și era firesc ca o persoană să fie puțin mai altfel când ajungeai să o cunoști cu adevărat. Nimeni nu e exact așa cum îți închipui că ar fi.

Cu toate astea, ea a început să fie mai atentă la astfel de lucruri. Poate, și-a spus ea, poate că era greșeala ei că nu înțelegea ce se petrecea. Trăise prea multe zile într-o lume a visurilor, aproape două săptămâni în care se uitase la filme, citise, visase cu ochii deschiși la marea călătorie. Fusesse atât de concentrată asupra locurilor în care ar fi urmat

AȘTEPT RĂSPUNS | 141

să ajungă, încât nu mai acordase atenție lucrurilor care se petreceau în prezent.

De exemplu, în dimineața aceea intrase în baie, și George Orson stătea aplecat peste chiuvetă, și, când își ridicase privirea, Lucy văzuse că își răsese barba. De fapt, pentru o clipă, nu îl recunoscuse. Era ca și când un bărbat necunoscut s-ar fi aflat acolo, iar ea scosese un strigăt scurt, după care se retrăsese puțin.

Și apoi îi văzuse ochii, ochii lui verzi, și își recăpătase calmul: George Orson.

- Dumnezeule, George, zisese ea, ducându-și mâna la piept. M-ai speriat! Abia te-am recunoscut.

- Hmmm, mormăise George Orson indispus. Nu zâmbise, nici măcar trăsăturile nu i se îndulciseră. Se uitase pur și simplu în chiuvetă, unde părul lui formase un fel de cuib. Îmi pare rău, mormăise el absent, în timp ce își trecea degetele pe sub ochi, lăsând palma să-i alunece încet pe obrazul bărbierit. Îmi pare rău că te-am speriat.

Lucy se uitase la el, la noul lui chip, cu o oarecare nesiguranță. Oare plânsese?

- George, zisese ea, e vreo problemă?

El dăduse din cap și răspunsese:

- Nu, nu. Am hotărât că e momentul pentru o schimbare. Asta-i tot.

- Pari supărat sau ceva de genul ăsta, insistase ea.

- Nu, nu, o contrazisese el. Am doar așa o stare. O să-mi treacă.

El continua să se privească în oglindă și ea ezita în ușa băii, văzând cum el lua o foarfecă pentru a tăia un smoc de păr de deasupra urechii.

– Știi, zisese ea, nu e o idee strălucită să te tunzi singur. Știu asta din experiență.

– Hmmm, mormăise el. Știi că ți-am spus mereu că eu nu cred în regrete.

Ridicase bărbia, examinându-și profilul, așa cum o femeie își examinează machiajul. Se strâmbase la propriul chip. Apoi zâmbise larg. După aceea, încercase să pară surprins.

– „Regretele sunt o prostie“, zisese el într-un final. „Cu toate astea, istoria este un lung șir de regrete. Totul putea să fie atât de diferit!“ Îi zâmbise melancolic propriei imagini. E un citat bun, nu-i așa? întrebese el. E din Charles Dudley Warner, un tip demn de a fi citat. Prieten cu Mark Twain. A fost dat cu totul uitării în ziua de azi.

Apoi tăiase un alt smoc de păr, aflat de data asta pe partea cealaltă a capului, înaintând cu foarfeca încet, meditativ.

– George, spusese ea. Vino-ncoace și stai jos. Dă-mi voie să fac eu asta.

El ridicase din umeri. Starea aia ciudată începuse să-i dispară – Lucy bănuia că îl înveselise citatul, faptul că își amintise de o persoană faimoasă și că făcuse asemenea asocieri. Asta îl făcuse fericit.

– OK, replicase el în cele din urmă. Vreau să mă tunzi. Ia puțin din părți.

Și acum, câteva ore mai târziu, înaintau în tăcere, și George Orson o prinsese de mână în momentul în care începuseră să meargă pe urmele care se adânceau în pământ, deși era limpede că se scursese multă vreme de când trecuse pe acolo vreo mașină.

AȘTEPT RĂSPUNS | 143

– Ascultă, a spus el în cele din urmă, după ce înaintaseră o vreme fără să scoată un cuvânt. Voiam doar să-ți mulțumesc pentru că ai răbdare cu mine. Știu că ai avut motive de supărare și că au existat lucruri despre care nu am avut cum să-ți povestesc. Oricât de mult aș fi vrut. Sunt doar elemente care nu îmi sunt încă prea clare nici mie.

A așteptat ca el să continue, dar nu a făcut-o, ci și-a văzut de drum și degetele lui se jucau liniștitor în palma ei.

– Elemente? a întrebat ea.

Ea își uitase ochelarii de soare, iar el își adusese aminte că îi avea pe ai săi. L-a privit cu coada ochiului, cu un sentiment de exasperare la vederea cercurilor negre care îi acopereau ochii.

– Tot nu înțeleg despre ce vorbești, a mărturisit ea.

– Știu, a replicat el, dând din cap cu tristețe. Știu că sună ca dracu' și îmi pare sincer rău. Știu că ești neliniștită, și te-aș înțelege dacă te-ai gândi pur și simplu... să-ți strângi lucrurile și să pleci. Vreau să spun că sunt recunoscător că nu ai plecat deja. De aceea am vrut să-ți spun că apreciez faptul că ai încredere în mine.

– Hmmm, a mormăit Lucy, fără să adauge altceva.

Nu fusese niciodată acel gen de om care să accepte asigurări vagi. Dacă, de exemplu, mama ei i-ar fi ținut un astfel de discurs cu vocea aceea calmă, blândă, care exprima speranță, Lucy ar fi făcut imediat o criză de nervi. Avea o grămadă de motive să-și facă griji... Evident! Era îngrijorător faptul că ei se aflau în acel loc de două săptămâni și că el nu îi spusese ce avea de gând. Ea avea dreptul să știe! De unde proveneau banii? De ce era el „recalcitrant“?

Ce anume încerca el „să lămurească“ mai exact? Dacă mama ei ar fi dus-o la capătul lumii, fără a-i da vreo explicație, s-ar fi certat tot timpul.

Dar ea nu a spus nimic.

George Orson nu era mama ei, și ea nici nu și-ar fi dorit să fie. Nu își dorea ca el să o vadă în felul în care o vedea mama ei. Lăudăroasă. Pretențioasă. Rea de gură. Știe-tot. Imatură. Lipsită de răbdare. Acestea erau câteva dintre „calitățile“ de care o acuza mama ei de-a lungul anilor.

La cuvintele mamei ei se gândise Lucy când el ieșise, în sfârșit, din cabinet, după-amiaza târziu. Ea își petrecea zilele vizionând filme vechi, plictisitoare, citind, jucând Solitaire, fâțâindu-se prin casă și chestii de genul ăsta, dar când el se arăta în sfârșit, ea făcea eforturi foarte mari pentru a nu-și trăda iritarea.

– O să-ți pregătesc o cină minunată, zisese George Orson. *Ceviche de Pescado*¹. O să-ți placă foarte mult.

Și Lucy ridicase ochii de la ecranul pe care rula a doua oară *My Fair Lady*, dând senzația că era cu totul absorbită de vorbele lui. De parcă nu s-ar fi aflat într-o stare de furie și de panică aproape întreaga zi. Îi îngăduise să se aplece și să-i atingă fruntea cu buzele.

– Doar pe tine te iubesc, Lucy, îi șoptise.

Ea își dorea să creadă asta.

Chiar și acum, așa nesigură cum era, simțea atingerea degetelor lui în palmă, umărul lui care

¹ Salată de pește crud marinat populară în regiunile de pe malul oceanului din America de Sud și Centrală (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 145

se freca din când în când de-al ei, masivitatea trupului lui. Prezența lui atentă. O variantă simplă de confort, probabil, dar, fără nici o îndoială, era suficient pentru ca ea să se calmeze.

Exista în continuare posibilitatea ca el să aibă grijă de ea. „Poate că nu a fost o greșeală să vin cu el aici.” Era o idee care se înălța precum o rachetă pe cerul cenușiu. „Poate că avem să fim bogați amândoi.”

Ea a privit în jos spre urmele gemene lăsate de cauciucuri pe pământ, ferindu-și ochii de vânt și de praf cu palma transformată în cozoroc.

– Poftim, a spus George Orson și i-a întins ochelarii lui de soare, pe care ea i-a acceptat.

„Fetele care se cred întotdeauna nemaipomenit de deștepte”, îi zisese mama ei odată, „se dovedesc a fi în cele din urmă cele mai mari proaste”.

Acesta era unul dintre motivele pentru care ea nu plecase încă. Îi mai răsunau încă în urechi cuvintele acelea. „Fetele care se cred întotdeauna nemaipomenit de deștepte.” Și apoi ideea de a se întoarce în Ohio, de a sta din nou în cocioaba aia împreună cu Patricia. Nu tu colegiu, nu tu nimic. Ce aveau să mai râdă oamenii de mândria ei! De îngâmfarea ei.

Nu se punea problema că ar fi fost reținută acolo împotriva voinței ei. Nu spusese George Orson întotdeauna că ea putea să plece când dorea?

– Ascultă, Lucy, îi spusese el – și asta se întâmpla în timpul uneia dintre nenumăratele conversații vagi pe care le avuseseră în legătură cu situația curentă –, ascultă. Văd că ești neliniștită și vreau să știi că, dacă ți-ai pierdut încrederea în mine, dacă tu crezi

că lucrurile nu merg așa cum trebuie, poți să pleci oricând acasă. Oricând. Îți voi cumpăra un bilet de avion – voi fi supărat, dar îți voi respecta decizia – și te voi trimite înapoi în Ohio. Sau oriunde vei dori tu să te duci.

Deci.

Deci existau alternative, și în ultimele zile și săptămâni ea le evaluase cu mare seriozitate.

Aproape că își putea închipui cum se urcă în avion. Își putea imagina cum merge pe culoare și așezându-se într-un fotoliu îngust, lângă un geam murdar. Dar încotro se îndrepta? Se întorcea la Pompey? Se îndrepta către un oraș mare. Spre Chicago, spre New York sau spre un oraș unde...

Nimic.

Era obișnuită să aibă multe idei în legătură cu modul în care avea să arate viitorul, era o persoană practică, o persoană care făcea planuri din vreme. „Ambițioasă”, așa spusese mama ei că era, și nu se voise a fi un compliment.

Și-a amintit de o seară, nu cu mult timp înainte ca părinții ei să moară, când tatăl lor o necăjea pe Patricia în legătură animalele ei de companie, glumind pe seama faptului că șobolanii s-ar fi putut să o împiedice să-și facă un prieten, iar mama lor, care spăla atent vasele, intervenise brusc.

– Larry, spusese ea cu asprime. Ai face mai bine să fii drăguț cu Patricia. Se întorsese, vânturase cu emfază o spatulă plină de apă și de detergent și continuase: Vreau să-ți spun doar atât, că Patricia va fi cea care va avea grijă de tine la bătrânețe. Fumezi ca un turc și, când o să ajungi la cincizeci și cinci

AȘTEPT RĂSPUNS | 147

de ani, o să stai într-un scaun cu rotile și o să ai nevoie de un tub de oxigen, și nu Lucy va fi cea care să te ducă la doctor sau să-ți facă aprovizionarea, pe-asta ți-o spun eu. Imediat ce termină liceul, Lucy o să-și ia tălpășița, și ție o să-ți pară rău că ai necăjit-o atâta pe Patricia.

– Doamne, spusese tatăl lor, și Lucy, care învăța la masa din bucătărie, înălțase capul.

– Ce legătură are asta cu mine? întrebuse ea, deși mama ei avea, în principiu, dreptate.

În nici un caz n-o să rămână în Pompey, să aibă grijă de un părinte bolnav. S-a gândit că avea să achite taxa la un azil. Cu toate astea, era ciudat ca mama ei să o compare astfel cu Patricia, așa că îi aruncase o privire ofensată.

– Nu știu ce e atât de rău în a vrea să mergi la colegiu sau să faci altceva.

La momentul respectiv, se gândea să studieze dreptul, din drept comercial se puteau câștiga bani frumoși, așa auzise ea. Sau din investiții și asigurări: Merrill Lynch, Goldman Sachs, Lehman Brothers sau altă firmă de genul ăsta. Își putea imagina birourile strălucitoare, totul era sticlă, lemn care lucea și lumină albastră, geamuri pe toată lungimea peretelui, cu panorama Manhattanului plutind în aerul de-afară. Descărcase chiar informații de pe site-urile firmelor despre condițiile în care un tânăr putea deveni stagiar, dar elevii de liceu din Ohio nu îndeplineau criteriile.

În mod surprinzător, mama ei primise ideea cu ostilitate.

– Nu știu dacă aș suporta să am un jurist în familie, zisese ea cu răceală. Să nu mai vorbim despre

situația în care ar fi vorba de un specialist în domeniul bancar.

– Nu fi caraghioasă, replicase Lucy.

Și mama ei suspinase amuzată.

– Oh, Lucy! exclamase ea, aranjându-și bluza roz de la uniforma de spital, pregătindu-se să plece la lucru.

Ea era doar o infirmieră, nici măcar nu avea atestat de asistentă medicală, nici măcar nu urmase cursurile de patru ani ale unui colegiu în adevăratul sens al cuvântului.

– Chestiile astea se leagă toate de întrebarea: „Mie ce-mi iese?” E vorba doar despre bani. Asta nu-i un mod de viață.

Lucy tăcuse preț de-o clipă, apoi spusese încet:

– Mamă, nu știi despre ce vorbești.

Acum, când ea și George Orson se apropiau de vechiul doc, se gândea din nou să plece, se gândea din nou la un avion care să o poarte spre un spațiu în care nu era nimic – ca un avion dintr-un desen animat, care iese din pagină și se îndreaptă spre nicăieri.

Sau putea să rămână.

Trebuia să își cântărească bine opțiunile. Era conștientă de faptul că George Orson era implicat într-o activitate ilegală; era conștientă că existau multe lucruri pe care el nu i le spunea, multe secrete. Și ce dacă? În primul rând, o atrăsese la el faptul că era misterios. De ce să nege asta? Atâta vreme cât banii în sine erau cât se poate de reali, atâta vreme cât situația putea fi rezolvată...

Ajunseseră la o clădire în capătul drumului. Era o fațadă dintr-o bucată, deasupra căreia scria:

AȘTEPT RĂSPUNS | 149

MAGAZIN UNIVERSAL & BENZINĂ cu litere din acelea cu care se scria pe vremuri. Sub firmă se vedeau o serie de oferte: MOMEALĂ... ÎNGHEȚATĂ... SEND-VIȘURI... BĂUTURI RECI...

Arăta de parcă ar fi fost închis de pe vremea când existau diligențe. Era unul dintre acele locuri în care te așteptai să se oprească un poștalion într-un western.

Ajunsesese să-și dea seama că așa erau lucrurile pe-aici. Vântul uscat, condițiile meteorologice aspre, praful. Transformau totul în lucruri vechi.

George Orson stătea cu capul înclinat, ascultând păcănitul discret al unei vechi firme pe care se vedea o reclamă la țigări. Chipul lui era lipsit de expresie, la fel cum era și fațada. Ferestrele erau sparte și cârpite cu bucăți de carton, și era acolo și niște gunoi, un ambalaj de la o bomboană, un pahar de plastic, frunze și alte lucruri de acest gen, care dansau pe asfaltul pătat cu ulei. Pompele stăteau acolo, părăsite.

- Hei! E cineva acasă? a strigat George Orson.

A așteptat cu răbdare, de parcă ar fi urmat să răspundă cineva, poate vreo voce fantomatică.

- *Zdravstvuite?* a spus el. Vechea lui glumă. *Konichiwa?*

A ridicat furtunul de pe suportul situat în lateralul uneia dintre pompele de benzină și l-a încercat doar așa, să vadă dacă funcționa. A tras de maneta care făcea ca benzina să iasă din furtun, dar bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic.

- Așa va arăta sfârșitul civilizației, a spus George Orson. Nu crezi?

Pe vremea când George Orson era copil, lacul era cea mai importantă acumulare de apă din regiune. Peste 30 de kilometri lungime, aproape șapte lățime și o adâncime de vreo 40 de metri la baraj.

– Trebuie să înțelegi, i-a spus George Orson, oamenii veneau de peste tot, din Omaha, din Denver, parcurgeau mai bine de 150 de kilometri doar ca să ajungă aici. Când eram copil, era ceva nemaipomenit. Acum, asta e greu de imaginat: locul era plin de viață. Îmi aduc aminte de vremea când te uitai din vârful digului și nici nu-i puteai vedea capătul. Era imens, mai ales pentru un băiat sărac din Nebraska și care nu văzuse niciodată oceanul. Acum arată ca fotografiile din Irak. Un geolog, prieten de-al meu, vorbea despre secarea Eufratului și mi-a arătat fotografii, și totul arăta ca aici.

– Hmmm, a mormăit ea.

Despre chestii de genul ăsta îi plăcea lui să vorbească. „Un geolog, prieten de-al meu“ – sigur era vorba despre o persoană cu care el fusese coleg la Yale cândva. Cunoștea tot felul de oameni, știa tot felul de povești și de istorii, pe care le mai spunea când și când ca să o impresioneze și pe care, da, ea le găsea destul de interesante; i-ar fi plăcut și ei să cunoască oameni care ajunseseră geologi, scriitori celebri și politicieni, așa cum se întâmplase cu colegii de clasă ai lui George.

Lucy aplicase la trei colegii: Harvard, Princeton și Yale.

Acelea erau singurele care o interesau, „cele mai faimoase“, se gândise ea. „cele mai importante...”

AȘTEPT RĂSPUNS | 151

Și se putea imagina în campusurile acelor colegii, stând lângă statuia lui John Harvard, în campusul universității Harvard, mergând cu pas grăbit prin McCosh Courtyard la Princeton, cu cărțile la subraț, sau plimbându-se pe Hillhouse Avenue, în New Haven. „Cea mai frumoasă stradă din America“, spuneau broșurile, pentru a ajunge la reședința rectorului de la Universitatea Yale...

La început, ar fi înaintat sfioasă, dar nu ar fi contat că nu avea haine frumoase, avea să se îmbrace simplu, în haine modeste de culoare închisă, despre care se putea crede totuși că au un aer de mister. În orice caz, nu ar fi trecut prea mult timp până când oamenii aveau să o remarce, așa cum se întâmplase în cazul lui George Orson, pentru inteligența ei subtilă, simțul ascuțit al absurdului, comentariile ei incisive din timpul cursurilor. Colega ei de cameră ar fi, probabil, moștenitoarea cuiva și, când Lucy avea să dezvăluie cu timiditate faptul că era orfană, avea să fie invitată să-și petreacă vacanța la Hampton, la Cape Cod sau într-un loc asemănător...

Astea nu erau fantezii despre care să-i vorbească lui George Orson. Era foarte critic când venea vorba despre a studia la universitățile din Ivy League, în ciuda faptului că pomenea adesea despre ele. Nu avea o părere foarte bună despre oamenii pe care îi întâlneau acolo.

„Acel grotesc spectacol al privilegiilor“, obișnuia el să spună. „Toți prinții și toate prințesele, gătin-du-se în timp ce așteptau să-și ia locul care li se cuvenea. Dumnezeu, cât i-am urât!“

El îi mărturisise toate astea după ce între ei se înfiripase o relație, în semestrul din primăvara

în care ea era în anul terminal, și ea obișnuia să stea în patul lui, cu spatele spre el, gândindu-se că ar fi fost, probabil, nevoită să rupă relația când avea să plece în Massachusetts, în Connecticut sau în New Jersey. Ea avea să fie obligată să îi spună în momentul în care veneau scrisorile prin care era acceptată. Avea să fie dureros, dar probabil că așa era cel mai bine.

Câteva zile mai târziu, sosise prima scrisoare de respingere. O descoperise când se întorsese de la școală – Patricia era la serviciu –, și stătuse mult timp la masa din bucătărie și simțise toate acele figurine din colecția *Precious Moments*¹ a mamei sale cum se holbau la ea. Copilași din porțelan cu capete rotunde și cu ochi mari, aproape lipsiți de nas sau de gură: citeau o carte împreună, sau stăteau pe o brișă gigantică, sau țineau un cățeluș. Toate aranjate pe un raft din plastic pe care mama ei îl cumpărase special. Desfăcuse scrisoarea și o netezise: își doreau să-i fi putut da o altă veste. Și-ar fi dorit ca ea să poată fi admisă. Sperau ca ea să accepte urările de bine.

Privind în urmă, nu își dădea seama de ce fusese atât de încrezătoare. Era adevărat că luase note maxime la aproape toate materiile, exceptând franceza, pe două semestre – blânda, dar neiertătoarea *Madame Fournier*, căreia nu-i plăcuse niciodată accentul ei și nici pronunția. Făcuse parte, cu conștiinciozitate, din tot felul de cluburi: National Honor Society, Masque and Gavel, Future Business

¹ Companie americană ce distribuie o varietate de figurine cu diverse teme, devenite celebre (n.red.)

Leaders of America, Model United Nations și așa mai departe. La testul de aptitudini obținuse 94% din procentajul total.

Însă toate astea, își dădea ea seama, nu fuseseră suficient de bune. George Orson avea dreptate: un om trebuie să gândească practic din timp, din gimnaziu sau chiar dinainte ori poate că trebuie să i se inoculeze acest tip de gândire de la bun început. Însă când ajungeai la vârsta lui Lucy...

Celelalte două scrisori de respingere sosiseră în săptămâna următoare.

Știa despre ce era vorba chiar înainte de a se uita la ele. Afară auzea lătratul monoton, nervos, al câinelui vecinilor, și deschisese în cele din urmă una dintre scrisori, înțelegând despre ce era vorba de la primul cuvânt.

„După...”

Își pusese palma peste foaia de hârtie și închisese ochii.

Se descurcase atât de bine! În ciuda morții părinților ei, în ciuda traiului ei sărăcăcios, cu frigiderul gol, cu facturile achitate cu greu de Patricia, cu venitul mic al surorii ei care lucra la Circle K. Convenience Store, cu resturi din asigurarea părinților lor, cu ele două mâncând cine reci și supe la conservă, și hotdogi îngrozitori și *nachos* pe care îi aducea Patricia de la serviciu, în ciuda faptului că ea nu avea mobil, Ipod sau măcar computer, așa cum aveau ceilalți copii de vârsta ei.

În ciuda întregii situații, ea mersese înainte, ba chiar se putea spune că se purtase cu o anume demnitate și grație, se putea afirma că avusese o anume doză de eroism, căci continuase să meargă la școală

în fiecare zi, să-și facă temele seara, să ridice mâna la ore și nu plânsese nici măcar o dată, nu se plânsese niciodată în legătură cu ceea ce i se întâmpla. Asta nu însemna nimic?

Se pare că nu. Palma ei stătea încă pe foaia de hârtie și se uita la mâna ei de parcă ar fi fost o mână aruncată pe un morman de zăpadă.

Se înșelase. Începea să înțeleagă acest lucru. Viața către care se îndrepta – pe care și-o imaginase – ideile și așteptările care fuseseră atât de clar conturate în mintea ei cu doar o săptămână în urmă –, această viață fusese anulată, și simțise că o cuprinde amorțea, întâi mâna, apoi brațul, umărul, și lătratul din vecini începuse să se solidifice în aer.

Viitorul era ca un oraș pe care ea nu îl vizitase niciodată. Un oraș aflat de cealaltă parte a țării, iar ea pornea la drum, cu toate lucrurile puse pe bancheta din spate, cu traseul marcat clar pe hartă, și se oprea într-un refugiu și vedea că locul către care se îndrepta nu mai exista. Orașul către care se îndrepta dispăruse – poate că nu se aflase niciodată acolo – și, dacă s-ar opri să întrebe pe câte un angajat din vreo benzinărie, acesta ar privi-o fără să înțeleagă nimic. Nici nu ar ști la ce se referea ea. „Îmi pare rău, domnișoară“, ar spune el cu blândețe. „Cred că greșiți. Nu am auzit niciodată de locul ăsta.“

Senzația de separare.

Într-o viață, exista un oraș către care te îndreptai. Într-o alta, era doar un loc pe care îl inventaseși tu.

Aceasta era o perioadă a vieții ei de care nu îi plăcea să-și amintească, dar s-a trezit totuși că se gândea la acele vremuri. Acesta era unul dintre

AȘTEPT RĂSPUNS | 155

lucrurile pe care George Orson nu le înțelegea, despre care nu putea discuta cu el. Nu își putea imagina cum ar fi descris conversația purtată cu „consilierul“ de la biroul destinat celor admiși la Harvard, faptul că ea a început să plângă...

- Nu înțelegeți, zisese ea, și nu era vorba că îi scăpase un scâncet sau un suspin - fusese ca și cum întregul ei corp seca și devenea gol, senzația copleșitoare că mii de ace îi străpungeau scalpul și fața, că plămânii și inima i se contractau. Nu am nimic, reluase ea. Sunt orfană. Nu-și mai simțea buzele și, dintr-un motiv oarecare, se gândise că risca să orbească. Îi tremurau degetele. Părinții mei sunt morți, adăugase ea, și simțise un gol apăsător în gât.

Așa arăta durerea. Nu mai avusese niciodată până atunci acea senzație. De fiecare dată când fusese tristă, de fiecare dată când plânsese, toate momentele de tristețe sau de melancolie nu fuseseră decât toane, stări trecătoare. Durerea era cu totul altceva.

Lăsase telefonul să-i alunece din mână și își dusese palma la gură ca pentru a-și înăbuși respirația cumplită, neauzită.

Și, câteva săptămâni mai târziu, când George Orson îi propusese să plece din oraș împreună cu el, avusese senzația că acesta era singurul lucru rezonabil pe care îl putea face.

Ajunseseră la marginea unei rampe din ciment care ducea în matca fostului lac. Se vedea acolo o pancartă îndoită pe care se putea citi:

INTERZIS ÎNOTUL ȘI SCĂLDATUL
PE O DISTANȚĂ DE ȘAPTE METRI DE LA DOCURI

- Am vrut să-ți arăt asta, a spus George Orson și a indicat un anume punct între buruienile care creșteau pe pământul nisipos, acolo unde fusese cândva apă.

- Nu văd nimic, a răspuns Lucy.

Era încă adâncită în gândurile ei și fusese din ce în ce mai absentă pe măsură ce drumul cobora, dar bineînțeles că George Orson nu-i putea citi gândurile. Nu știa că ea rememora marea umilintă a vieții ei; nu știa că ea se gândea să plece; nu avea cum să o audă în timp ce se întreba dacă existau bani în casă.

Dar își dădea totuși seama de starea ei de spirit; ea observase eforturile de a o binedispune. Îi venise și lui rândul să se străduiască să o înveselească.

- Stai să vezi. O să-ți placă, a spus el și a prins-o de mână, vocea lui devenind tot mai optimistă pe măsură ce o călăuzea.

Avea propriul ei profesor de istorie.

- Acolo în jos se afla orașul, a spus el, gesticulând de parcă ar fi ținut o lecție. Lemoyne, a continuat el. Așa se numea. Era o așezare micuță și, când au decis să construiască lacul de acumulare, în anii '30, statul a cumpărat terenul și casele și i-a strămutat pe oameni, apoi a inundat totul. De fapt, nu este un fenomen unic. Cred că există sute de asemenea situații pe teritoriul Statelor Unite. „Așezări scufundate“, cred că asta este termenul. Pe măsură ce tehnologia necesară pentru realizarea acestor lacuri de acumulare folosite pentru irigații și pentru alimentarea hidrocentralelor a avansat, oamenii au fost nevoiți să se retragă... A făcut o pauză pentru a se asigura că ea îl mai urmărea. Asta e progresul, a spus el.

Acum a văzut și ea. Așezarea. Sau ce mai rămăsese din ea, adică un spațiu care nu mai semăna a oraș.

AȘTEPT RĂSPUNS | 157

Vântul sufla cu putere și structurile se vedeau neclar, de parcă ar fi fost învăluite în ceață.

– Uau! a exclamat ea. E ciudat.

– Atlantida statului Nebraska, a spus George Orson, urmărindu-i reacția.

Ea ar fi vrut să spună ceva, dar s-a răzgândit.

– E multă energie aici, a adăugat George Orson și i-a aruncat zâmbetul ăla misterios.

O tachina, dar era totodată serios într-un fel pe care ea nu îl înțelegea prea bine.

– Energie, a repetat ea.

Zâmbetul lui a devenit și mai larg, și ea și-a dat seama exact unde voia să ajungă.

– Energie supranaturală, ca să zicem așa. Se aminteste de ea în toate cărțile de genul: *America's Most Haunted, Mysterious Places of the Great Palins*¹. Știi ce vreau să zic. Ca să nu mai spun că nu dau doi bani pe chestii din astea. Dar cred că, dacă există energie, e în mare parte negativă. Nu foarte departe de aici se află locul în care s-a desfășurat Bătălia de la Ash Hollow. Asta s-a întâmplat în 1855. Generalul William Harney a intrat cu șase sute de militari într-o tabără a indienilor Sioux și a masacrat optzeci și șase de persoane, majoritatea femei și copii. Operațiunea făcea parte din planul președintelui Pierce, înțelegi. Se urmăreau expansiunea către vest, deschiderea drumului către Oregon, creșterea efectivelor armatei SUA...

Lucy s-a încruntat. Ea sperase să afle mai mult despre situația lor actuală, dar se părea că aceasta era

¹„Cele mai bântuite locuri din America“, „Locuri misterioase din întinsele prerii“ (în engl., în orig., n.tr.)

doar o altă diversiune a lui. Era o altă pălăvrăgeală despre un lucru fascinant pentru el – o combinație ieftină de filosofie recentă și analiză istorică anti-guvernamentală; și totuși, ei îi plăcuse cândva ca el să vorbească despre astfel de lucruri, măcar pentru faptul că ea putea juca rolul persoanei sceptice.

– Ah, sigur, a spus ea cu vocea aceea pe care o folosea când se tachinau, când el era profesorul serios, iar ea eleva care îl provoca.

– Presupun că pe-aici se află și niște baze secrete pe care aterizează OZN-uri, a spus ea.

– Ha, ha, a replicat el.

Apoi el a arătat ceva cu degetul, și ea a simțit o furnicătură pe ceafă.

În față erau vreo zece, douăsprezece clădiri care se ridicau din nisip, din tufișurile ca niște ciulini imenși, deși termenul de „clădiri” nu era tocmai potrivit.

„Rămășițe”, și-a spus ea. Bucăți de clădire în diferite stadii de degradare: fundații, dale de ciment, crăpate, un bloc mare, hexagonal, o coloană lunguiață, o piesă triunghiulară, toate înconjurate de nisip. Se vedea un singur perete cu o gaură triunghiulară, un soi de ușă. Resturile unui chioșc sau ale unei magazii se transformaseră într-o grămadă de scânduri care putrezeau, acoperite de alge și de nămol, și în spatele mormanului se afla un indicator cocârjat și ruginit. În capătul a ceea ce ea bănuia că fusese cândva o stradă, se afla o structură formată din patru pereți, cu câteva trepte ce duceau la o fațadă.

– La naiba, George! a izbucnit ea.

Asta era o altă fațetă a relației lor. Ea fusese întotdeauna cinica, iar el, cel credul, dar și ea putea

AȘTEPT RĂSPUNS | 159

fi uneori fascinată. O putea face și pe ea să se minuneze dacă era destul de convingător.

Și de data asta reușise.

– Aia a fost biserica, a spus George Orson.

Au stat acolo împreună, unul lângă altul, iar ea se gândea că el avea dreptate în legătură cu „energia negativă” și chestiile astea.

– Nu-i așa că pare un loc bun pentru un ritual?
a întrebat George Orson.

Ea a avut din nou acel sentiment, a fost din nou conștientă de acea liniște de sfârșit de lume. S-a gândit la ceea ce îi spusese George Orson când treceau prin Indiana și Iowa și ea vorbea timid despre faptul că ar fi mers la colegiu. Spusese că ar aplica din nou peste vreun an.

– Eu nu m-aș osteni, dacă aș fi în locul tău, îi zisese George Orson și o privise, zâmbindu-i strâmb. Când o să ai patruzeci de ani, n-o să conteze dacă ai absolvit sau nu colegiul. Mă îndoiesc de faptul că atunci va mai exista universitatea Yale.

Și Lucy îl privise cu asprime.

– Bine, replicase ea. Și maimuțele o să conducă lumea.

– Ca să fiu sincer, replicase George Orson, nu sunt sigur că atunci vor mai exista Statele Unite. Cel puțin nu așa cum le știm noi.

– George, zisese ea, habar nu am despre ce vorbești.

Dar acum, stând în matca secată a lacului, pe treptele vechii biserici unde trupul unui crap se mumificase pe un pâlț de mușchi, acum își putea imagina cu ușurință că Statele Unite dispăruseră

deja, că orașele erau arse și autostrăzile erau înțesate de mașini ruginite care nu ajunseseră niciodată să iasă din oraș.

– E ciudat, a zis George Orson. Mama ne spunea că se putea vedea turla sub apă, atunci când era limpede, ceea ce era o poveste, bineînțeles, dar eu și fratele meu obișnuiam să venim aici pe ponton și să ne scufundăm, pentru a o găsi. Suntem cam pe la mijlocul lacului, nu ești de acord? Și trebuie să-ți închipui că pe vremea aia era destul de adânc. Sunt vreo douăzeci de metri.

El se afla în starea aia visătoare, iar ea a privit degetul pe care el l-a ridicat spunând:

– Gândește-te la asta. La aproximativ 25 de metri sub noi ar fi barca, și ne-ai vedea pe amândoi scufundându-ne. Ai fi ca un rechin care ar privi cum ni se zbat picioarele și ar vedea suprafața apei în sus...

Da. Ea își putea imagina că se afla pe fundul lacului – luciul apei suspendat undeva deasupra asemenea cerului, umbra ștersă a bărcii și chipurile băieților în lumina difuză albăstruie-verzuie, cu siluetele ca ale unor păsări care plutesc în aer.

S-a cutremurat înfiorată și fantezia legată de nostalgia apei și a copilăriei s-a șters.

Praful palid dansa în trâmbe orizontale la mică distanță de la pământ, șerpuind în fire fine care își croiau cărări printre buruieni. Toate culorile din jurul ei erau estompate de praf și de atâta strălucire, de parcă ar fi fost o fotografie cu luminozitatea și contrastul stabilite la un nivel prea înalt.

Nu exista nimic de genul ăla în copilăria ei, nu existau vacanțe idilice pe plajă, bărci prinse la

AȘTEPT RĂSPUNS | 161

ponton sau așezări subacvatice. Își aducea aminte de zilele de vară petrecute la piscina din Pompey sau de momentele când alerga pe lângă aspersorul din grădină împreună cu Patricia, Patricia cea mică și dolofană, îmbrăcată într-un costum de baie dintr-o bucată, care alerga cu gura deschisă, pentru a „prinde” apa.

„Biata Patricia”, și-a spus ea.

Biata Patricia, care spăla vase și rufe și privea întristată cum Lucy stătea pe canapea și se uita la televizor. Era ca și când ea ar fi fost prea bună ca să facă curat. Poate că era mai bine pentru amândouă că ea plecase. Poate că Patricia era mai fericită.

– Deci, unde e fratele tău? a întrebat. Îl suni vreodată, vorbești cu el sau ceva de genul ăsta?

George Orson a clipit des. Probabil că se cufundase și el în amintiri și acum revenea în prezent. Era ca și când l-ar fi frământat o întrebare. Apoi și-a îndreptat spatele.

– E... de fapt nu mai e pe-aici, a spus George Orson în cele din urmă. Fruntea i s-a încrețit. S-a înecat undeva... Cred că la vreo opt kilometri mai la nord de locul în care ne aflăm acum. Avea optsprezece ani. Sa întâmplat în anul în care a terminat liceul, eu eram încă în New Haven, și se pare...

S-a oprit de parcă ar fi îndreptat un tablou dintr-o cameră ascunsă adânc în mintea sa.

– Se pare că a ieșit să înoate într-o seară și... asta a fost. Nu se poate ști ce s-a întâmplat, pentru că era singur, dar nimeni nu și-a putut da seama *de ce*. Era un înotător foarte bun.

– Nu glumești, a spus ea.

– Bineînțeles că nu, a replicat el și i-a aruncat acea privire care avea în sine o undă de reproș. De ce aș glumi în legătură cu așa ceva?

– Dumnezeu, George, a spus ea și apoi au amuțit, privind în sus, către norii Cirrus, înguști, de culoarea ardeziei, care se plimbau pe cer. Ceea ce fusese cândva suprafața apei cu o adâncime de peste douăzeci de metri.

Ea nu știa prea bine ce să creadă. De câtă vreme erau împreună? De aproape cinci luni? Toate acele ore și ore de conversație, toate acele discuții diverse despre istorie și filme, despre anii pe care el îi petrecuse la Yale, despre prietenul lui geolog, despre prietenul magician, despre tipii din Atlanta înnebuniți după calculatoare, despre una, despre alta, și ea tot nu putea să pună laolaltă elementele de bază ale biografiei lui.

– George, a spus ea, nu ți se pare ciudat că nu mi-ai spus niciodată că ai avut un frate care a murit?

Ea a vrut să mențină tonul obișnuit, cicălitor, al conversațiilor lor, dar vocea i-a cedat și a avut cumplita senzație că ar fi putut trece peste asta numai dacă făcea o altă criză de plâns, ca atunci când vorbise la telefon cu consilierul de la universitate.

A tăcut o vreme, cu buzele strânse.

– Eu ți-am povestit despre părinții *mei*, a reluat ea.

– Da, așa e, a replicat George Orson. Și știi că am apreciat mereu faptul că ai fost atât de sinceră.

A ridicat ușor din umeri – nu voia să se certe, nu voia ca ea să fie supărată. Expresia lui a căpătat o tentă de nesiguranță, și ea s-a întrebat dacă nu cumva fusese prins cu adevărul în același mod în care unii erau prinși cu minciuna.

AȘTEPT RĂSPUNS | 163

- Vrei să fiu sincer? a întrebat el. Nu am crezut că e bine să mai auzi povești tragice. Porți pe umeri propria ta pierdere. Trebuia să te îndepărtezi de toate astea, Lucy. Mi-ai povestit despre părinții tăi, așa este, dar, de fapt, nu voiai să vorbești despre asta.

- Hmm, a mormăit ea.

Poate că el avea dreptate, poate că nici nu îl înțelegea.

Era posibil ca ea să fie atât de pierdută cum o credea el?

- În afară de asta, a adăugat el, fratele meu a murit cu mult timp în urmă. Nu mă gândesc la lucrul ăsta des. De cele mai multe ori, mi se întâmplă când sunt aici.

- Înțeleg, a replicat ea, și s-au așezat amândoi pe treptele în ruină ale bisericii.

S-a gândit la ziua în care tatăl ei le luase pe ea și pe Patricia la pescuit, pe lacul Erie, pe o ambarcațiune dotată cu scanner, racordat la sonar, astfel încât să poată prinde peștele cel mare. Își putea imagina cum George Orson căuta în memorie, pentru a descoperi umbra fratelui său, plutind prin apa întunecoasă.

- Dar... nu îți e dor de el? a întrebat ea.

- Nu știu, a răspuns George Orson după o vreme. Sigur că mi-e dor de el într-un anumit fel. Am fost foarte trist când a murit, bineînțeles. A fost o regretabilă tragedie, dar...

- Dar ce? a repetat Lucy.

- Dar paisprezece ani înseamnă o perioadă lungă, a replicat George Orson. Am treizeci și doi de ani, Lucy. S-ar putea să nu-ți dai seama de asta încă,

dar treci prin multe faze într-o perioadă așa de mare de timp. Am fost mulți oameni de-atunci.

– Mulți oameni, a spus ea.

– Zeci.

– Oh, chiar așa? a întrebat ea, dându-și seama că mintea îi zbura din nou la toate persoanele în care ar fi dorit ea să se transforme, toată supărarea și toată neliniștea la care încercase să nu se gândească, toate treceau acum peste ea întocmai ca un aisberg. Iar se tachinau sau erau în toiul unei discuții serioase?

– Deci cine ești acum? a murmurat ea.

– Nu sunt întru totul sigur, a răspuns el, privind-o multă vreme cu ochii lui verzi, ce păreau să se înfigă în obraji ei, întocmai ca niște săgeți de darts. Dar cred că e în regulă.

Ea i-a permis să-și plimbe palma pe dosul mâinii ei, peste încheieturi, peste degete, peste vârfurile degetelor, așa cum făcea mereu când se concentra în mod deosebit asupra ei.

Ea își spunea că el o iubea, indiferent de motiv. Simțea că el era singura persoană care o cunoștea cu adevărat. Care cunoștea adevărata ei persoană.

– Ascultă, a zis George Orson. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că poți lăsa în urmă vechea ta persoană? Chiar acum. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că am putea să-i îngropăm pe George Orson și pe Lucy Lattimore chiar aici? Chiar în orașelul ăsta mort?

Ea se gândea că el nu era o persoană periculoasă. Nu avea să-i facă rău. Și totuși, fața lui, ochii lui aveau așa o intensitate ciudată, neliniștitoare. Nu ar fi fost surprinsă dacă el i-ar fi spus că făcuse ceva cumplit. Că ucisese pe cineva, poate.

AȘTEPT RĂSPUNS | 165

Avea să-l mai iubească, avea să mai rămână cu el chiar dacă el făcuse un lucru înfiorător?

- George, a spus ea, auzind cât de răgușită și de nesigură suna vocea ei în valea asta. Încerci să mă sperii?

- Deloc, a replicat George Orson și i-a prins cu fermitate palmele în mâinile sale, apropiindu-și fața de a ei, astfel încât ea să vadă cât de dornici și de sinceri erau ochii lui. Nu, iubito, jur pe Dumnezeu. Nu aş încerca niciodată să te sperii. Niciodată. Și apoi i-a zâmbit plin de speranță. Numai că... oh, dragă. Nu cred că pot să mai fiu George Orson. Și, dacă urmează să rămânem împreună, nici tu nu mai poți fi Lucy Lattimore.

Pe malul celălalt, acoperit de buruieni, se vedeau norii - albi la bază, dar colorându-se treptat în gri. Un nor de praf s-a ridicat în vale, în locul unde apa fusese cândva adâncă de câteva zeci de metri.

13.

Miles se afla într-un bar din Inuvik în momentul în care a sunat telefonul.

Bea a patra bere, și la început nu era sigur de unde venea sunetul – ciripitul computerizat al unei păsări, care părea să răzbească de undeva din aerul din jurul lui. S-a uitat la barman, după care a privit peste umăr și apoi la podeaua aflată sub scaunul său, descoperind, în cele din urmă, că ciripitul venea de la telefonul din buzunarul lui.

Era telefonul pe care îl cumpărase de la un punct wireless – Ice Wireless îi zicea – când își dăduse seama că nu avea semnal cu telefonul lui de până atunci. Unul dintre numeroasele lucruri la care nu se gândise atunci când plecase din Cleveland. Una dintre numeroasele cheltuieli care se adăugaseră pe cartea lui de credit de-a lungul anilor, de când se afla în căutarea lui Hayden.

Dar de data asta s-a dovedit o investiție bună. Telefonul chiar suna.

AȘTEPT RĂSPUNS | 167

– Alo, a spus el, și s-a auzit un sunet difuz. Alo? Alo? a repetat.

Încă nu se obișnuise cu telefonul ăsta, nu era sigur că îl folosea cum trebuia.

Apoi s-a auzit un glas de femeie.

– Sun în legătură cu afișul, a spus vocea, și el a fost atât de uluit să audă pe cineva la celălalt capăt al firului, încât sinapsele din creierul lui s-au împiedicat unele de altele.

– Afișul...? a întrebat el.

– Da, a spus femeia. A fost un anunț, o persoană dispărută – și se cerea să sunăm la numărul ăsta. Cred că am informații legate de persoana de pe afiș.

Femeia avea un accent tipic american. Era prima dată după multă vreme când auzea acel accent și și-a îndreptat spatele, scotocind prin buzunare în căutarea unui pix.

– Cred că eu cunosc persoana pe care o căutați, a spus femeia.

Era un detectiv execrabil.

Acesta era unul dintre lucrurile la care se gândise în drumul său către Inuvik. Își petrecuse zece ani din douăzeci căutându-l pe Hayden, trecând prin diverse slujbe ciudate și prin diverse tentative de a avea studii mai înalte, gândindu-se în tot acest timp la faptul că vocația lui era „altundeva“. Credea că adevărata lui vocație era aceea de detectiv, aceea de a-l căuta pe Hayden, fiecare perioadă de normalitate fiind punctată – întreruptă – de perioade de obsesii intense, legate de Hayden: strângea și ordona date, își cheltuia banii și activa cărți de credit, astfel încât

să poată pleca în aceste călătorii lungi, lipsite de rezultat.

Realitatea era că în toți acei ani nu făcuse altceva decât să adune caiete pline de întrebări fără răspuns:

Este Hayden schizofrenic? Are o boală mintală sau joacă un rol?

Nu se știe.

Hayden crede cu adevărat în „viețile anterioare” și, dacă da, atunci acest lucru este legat de „liniile trasate pe hartă” de „geodezie” și de „orașe-spirit” sau totul este o șarlatanie?

Nu se știe.

Hayden este responsabil pentru incendiul care a cuprins casa și în care au murit mama lor și domnul Spady?

Nu se știe.

De ce era Hayden în Los Angeles și ce presupunea, de fapt, ocupația de „consultant pentru venituri neregulate”?

Nu se știe.

În ce scop se afla el la universitatea din Missouri Rolla și dorea să absolve cursurile Facultății de Matematică dacă nici măcar nu își terminase liceul?

Nu se știe.

Ce s-a întâmplat cu tânăra cu care se întâlnea în Missouri?

Nu se știe.

AȘTEPT RĂSPUNS | 169

Care este legătura – dacă ea există – între Miles și H&R Block, Morgan Stanley, Lehman Bros, Merrill Lynch, Citygroup etc.

Nu se știe.

De ce l-a avertizat Hayden în legătură cu doamna Matalov/Matalov Novelties?

Nu se știe.

De ce se află Hayden în Inuvik? Se afla Hayden în Inuvik?

Nu se știe.

Stătea acolo, în mașina lui, și se uita la carnetul cu spirală în care avea notate aceste întrebări, cu litere frumoase, îngroșate, scrisul *lui*, care, încă din copilărie, fusese o palidă imitație a scrisului elegant al lui Hayden.

A ținut telefonul la ureche.

– Da, a spus el. Aveți informații despre... persoana... de pe afiș?

Era conștient de faptul că vocea îi trăda neîncrederea și a șovăit. Femeia nu a spus nimic.

– Suntem, așa cum se arată în afiș, suntem, ăăă, gata să oferim o recompensă, a spus Miles.

Recompensă. Presupunea că va obține niște bani folosind cartea de credit.

Era încă năuc. Optzeci și patru de ore cu numai câteva pauze de somn în mașină, pe marginea drumului, ghemuit pe bancheta din spate, cu capul sprijinit pe o pătură subțire împăturită. La un moment dat se trezise și își dăduse seama că vedea pe cer aurora boreală, o formă subțire, șerpuindă,

de un verde fluorescent, deși tot așa era și culoarea pe care își imagina că o emitea un OZN.

În momentul în care a ajuns, în sfârșit, în Inuvik, simțea că se detașase cumva de trup. Închiriasse o cameră la un motel din centru – The Eskimo Inn – și a avut senzația că avea să leșine imediat ce s-a întins în pat.

Era târziu, dar soarele strălucea încă. „Soarele de la miezul nopții”, și-a spus el – o lumină plâpândă, ștearsă, galbenă, de parcă lumea ar fi fost un beci luminat de un bec de 40 de wați; a tras perdelele și s-a așezat pe pat.

Îi țiuiău urechile și pielea părea să-i lucească. Sunetul făcut de roțile mașinii lui pe asfalt îi pătrunsese în trup, înainte, înainte, înainte, și și-a dorit să fi avut prezența de spirit de a cumpăra niște bere înainte de a se caza.

În loc să stea acolo, să clipească stupid, cu vechiul atlas în poală. „Un detectiv execrabil”, și-a spus el. „Dominion al Canadei”, scria în Atlas. Se vedeau dreptunghiurile din dreptul orașelor Alberta, Saskatchewan, Manitoba, în culorile liliacului, ale tangerinei și în rozul gumei de mestecat, Teritoriile de Nord-Vest ieșind în evidență cu verdele lor ca de mentă. Pe această hartă, Nunavut nu exista. Pe această hartă, adolescentul Hayden desenase o serie de trasee care treceau în lungul Peninsulei Tuktoyaktuk, pentru ca apoi să meargă mai departe către Marea Beaufort sau Golful Sachs.

Miles îl vedea cu ochi minții pe Hayden, înveșmântat într-o haină de eschimos, cu glugă tivită cu blană, călătorind pe o mare înghețată cu o sanie trasă de câini, în vreme ce în urma lui gheața

AȘTEPT RĂSPUNS | 171

se sfărâma în bucățele mici, ca piesele unui puzzle. Păsările acvatice în tonuri deschise se învârteau în cercuri deasupra lui, țipând: „Tekeli-li! Tekeli-li!”

Îi trecuse la un moment dat prin minte că aceasta era o altă pistă care nu ducea nicăieri...

Alt Kulm, din Dakota de Nord...

Alt Rolla, din Missouri...

O altă umilință cum fusese aceea pe care o suferise la JPMorgan Chase Tower, din Houston – agentul de pază l-a condus afară, în piața din fața clădirii, și i-a spus: „Domnule, știți deja la ce să vă așteptați.”

Toate acele momente în care avusese convingerea că era la un pas de a-l prinde, în sfârșit, pe Hayden.

Luase pastile pe bază de cafeină pe ultimul segment al Dempster Highway, și acum inima lui refuza să se domolească. Își simțea pulsul în pupile, în tălpile picioarelor, la rădăcina părului, și, deși era obosit, incredibil de obosit, deși s-a întins pe salteaua subțire din camera de hotel și și-a lipit capul de pernă, nu știa dacă avea să fie în stare să doarmă.

A încercat să mediteze. Și-a imaginat că era în apartamentul lui din Cleveland, perdelele albe se mișcau în briza dimineții, iar fața lui era lipită de perna grea pe care o cumpăraseră el însuși de la Bed Bath & Beyond, și se pregătea să se trezească și să se ducă la slujba lui, la Matalov Novelties, și renunțase definitiv la munca de detectiv.

Avea douăzeci și nouă de ani când se întorsese din nou în Cleveland – asta se întâmpla după ultima lui expediție, excursia în Dakota de Nord – și se gândise că întoarcerea în orașul copilăriei sale

avea să-i dea o senzație de stabilitate și de echilibru. Trecuseră luni de zile fără să mai știe nimic despre Hayden și i se păruse că mintea i se limpezea. Avea să înceapă o nouă fază a vieții lui.

Clevelandul nu arăta foarte bine. La prima vedere, se părea că orașul își trăia ultimele zile, cu infrastructura prăbușindu-se, cu magazine cu lacătul pe ușă, cu Euclid Avenue, arteră centrală importantă, de-a dreptul descompusă, cu asfaltul desfăcut fâșii și pus lângă trotuar, cu banda stângă murdară de noroi și înțesată de triumphiurile portocalii folosite când drumul e în lucru, cu minunatele clădiri vechi – May Company, Higbee's – demolate, cu depozite goale, care păreau bântuite.

Situația asta continua de mult timp, de ani și ani orașul alunecase către ruină și disperare. Oamenii vorbeau cu nostalgie despre gloria de care se bucurase orașul în trecut, iar el nu luase niciodată în serios astfel de discuții.

Dar acum orașul arăta de parcă ar fi fost un loc bombardat și abandonat. În timp ce mergea cu mașina spre centru pentru prima dată după multă vreme, avusese senzația că venea apocalipsa, că era ultimul om de pe pământ, chiar dacă la câteva străzi distanță se vedeau circulând mașini, chiar dacă a văzut o siluetă neagră dispărând în dosul ușii prin care se intra într-o tavernă dărăpănată. Era acel sentiment pe care îl ai atunci când te trezești și toți cei pe care i-ai iubit sunt morți. Toată lumea murise și totuși lumea continua să existe, sobră și goală, cerul era plin de pescăruși și de grauri. Un balon meteo plutea în ceața care se ridica deasupra

terenului de baseball, întocmai ca o minge abandonată într-un lac mocirlos.

Trebuia să se străduiască să gândească pozitiv! Mama lui spunea întotdeauna că nu trebuia să fie totul atât de morbid.

Închiriasse un apartament pe Euclid Heights Boulevard, nu departe de zona University Circle, în apropiere de strada pe care el și Hayden copilăriseră.

Dar nu avea să se gândească la asta.

Apartamentul lui era într-o clădire veche, numită „Hyde Arms“. O garsonieră situată la etajul al treilea, cu podea din lemn, cu bucătărie recent utilată, cu cheltuielile pentru apă și căldură incluse în chirie și cu permisiunea de a ține în garsonieră pisici.

Se gândise să-și ia o pisică, dacă tot se stabilise acolo. Se gândise că și-ar fi luat o pisică mare, prietenoasă, negru cu alb, de genul celor care dau impresia că poartă frac și cămașă albă, un vânător de șoareci, un companion – și ideea asta îi plăcuse, nu în ultimul rând din cauză că Hayden se temea groaznic de pisici, credea în tot felul de superstiții legate de „puterile“ pisicilor.

Îl descoperise în cartea de telefon pe unul dintre vechii lui prieteni din liceu, John Russell, și fusese surprins și mișcat când văzuse cât era de fericit John Russell să îl audă. Cântau amândoi la clarinet în fanfară și erau tot timpul împreună, și John Russel spusese:

– Ce-ar fi să ieșim noi să bem ceva? Mi-ar plăcea să aflu noutăți!

Tocmai asta sperase Miles când se întorsese în Cleveland. Sperase să petreacă o seară în compania unui vechi amic, să reînnoade prietenii, să meargă

în locuri cunoscute, să se implice în conversații facile, dar nu neserioase. Două zile mai târziu, cei doi se întâlniseră la Parnell's Pub, un bar drăguț, situat la un colț de stradă, în preajma unui cinematograful, unde barmanul era irlandez autentic – „Cu ce vă pot servi, oameni buni?“, întrebuse el cu accentul său plăcut –, două televizoare așezate în două nișe deasupra sticlelor cu băuturi, pe ecranele cărora se vedea un meci de baseball la care clienții se uitau când și când, tonomatul emitea muzică rock cu un aer vag elevat, clienții rezervați și totodată relaxați, nici prea zgomotoși, nici prea retrași.

„Acesta ar putea fi barul *meu*“, se gândise Miles, imaginându-și un scenariu în care el și grupul lui de prieteni se întâlneau regulat, ca să bea un pahar, și viețile lor aveau ritmurile bine stabilite și complicațiile amuzante ale unui show de televiziune realizat după un scenariu bun. El ar fi cel comic, ușor nevrotic, omul care ar intra într-o relație cu o fată mai tânără, deșteaptă, acidă – posibil cu tatuaje și piercinguri – care creează în viața lui situații interesante și comice.

– Îmi pare nemaipomenit de bine să te văd, Miles, spusese John Russell, în vreme ce Miles își croia drum prin visurile lui. Zău, nici nu-mi vine să cred că au trecut zece ani! Dumnezeu mare! Chiar mai bine de zece ani!

Și John Russell își lipise palmele de obraji, mimând în mod comic surpriza. Miles uitase de gestica lui ciudată, lipsită de naturalețe, de parcă ar fi învățat despre sentimente din desenele animate și din jocurile video care îi plăceau foarte mult cândva.

AȘTEPT RĂSPUNS | 175

- Deci, ce s-a mai întâmplat cu tine? întrebuse John Russell și înălțase privirea, de parcă ar fi fost pregătit ca Miles să spună o poveste nemaiauzită. *Homunculus!* cum obișnuia el să zică în loc de „Incredibil!“ pe vremea când erau adolescenți. Miles, reluase el, unde *ai fost* în toți anii ăștia?

- E o întrebare bună, replicase Miles. Și eu mă întreb uneori.

Nu se putea decide. Nu voia să intre în prea multe detalii legate de povestea cu Hayden, care, credea el, ar fi părut ridicolă și exagerată. Ce să spună? „În principal, mi-am irosit ultimii zece ani din viață urmărindu-l pe fratele meu geamăn, care e nebun. Ți aduci aminte de Hayden, nu-i așa?“

Probabil că până și pronunțarea numelui lui Hayden aducea cu sine ghinion.

- Nu știi, îi spusese lui John Russell. Într-un fel, am fost nomad. M-am implicat în diverse chestii. Mi-a luat aproape șase ani să termin colegiul și au fost... niște... probleme...

- Am auzit, murmurase John Russell și își luase ceea ce Miles presupunea că era o mină plină de compasiune, continuând: Condoleanțe pentru părinții tăi!

- Mulțumesc, zisese Miles.

Ce se putea spune? Cum se putea răspunde la compasiune după ce trecuse atâta timp de la eveniment.

- Acum mi-e mai bine, continuase el, gândindu-se că era o replică bună. A fost greu, dar m-am adunat. A trecut ceva vreme și cred că m-am hotărât să mă așez pentru un timp. Să caut o slujbă, știi, chestii din astea.

– Sigur că da, replicase John Russell și dăduse din cap, de parcă Miles s-ar fi exprimat cât se poate de clar.

Ce ușurare! Dintotdeauna, John Russell fusese blând, vesel, tolerant, prietenul perfect dacă aveai un frate nebun, o viață de familie cu probleme și abilități sociale limitate, iar personalitatea lui nu se schimbasese substanțial, deși îmbătrânise vizibil din alte puncte de vedere: chelise, și creștetul gol al capului părea mai lunguiet, bărbia i se muiase, burta i se mărise, i se depusese grăsime pe șolduri și pe fese, așa încât semăna puțin cu un popic. Era jurist specializat în taxe și impozite.

– Nu caut ceva anume, zisese Miles.

Mai avea încă o vagă senzație de jenă și intrase fără să vrea în defensivă.

– Caut o slujbă și... nu știu, să mă întorc la școală? Cred că trebuie să mă concentrez mai mult asupra vieții mele. Am pierdut mult timp.

Dar John Russell se mulțumise să dea din cap cu înțelegere.

– Cine știe? Eu îmi doresc uneori să fi călătorit mai mult și să fi fost *mai puțin* așezat, zisese el, mângâindu-și burta rotundă, în timp ce făcea o grimasă. Cred că majoritatea oamenilor își risipesc viața într-un mod sau altul, adăugase John Russell. Știi, odată am încercat să îmi dau seama cât timp din viață mi-am petrecut eu jucând jocuri video și uitându-mă la televizor. Am estimat grosso modo că e vorba despre 91 000 de ore. Asta doar așa, orientativ. Orele astea însumează peste zece ani. Trebuie să-ți spun că asta m-a cam speriat... dar nu m-a făcut totuși să nu mă mai uit la televizor și să nu mai joc jocuri video – și cred că-i trist.

AȘTEPT RĂSPUNS | 177

- Ei bine, spusese Miles, pare greu de calculat o asemenea chestie.

- Am întocmit un soi de desfășurător, replicase John Russell. O să ți-l arăt la un moment dat.

Miles încuviințase din cap.

- Asta ar fi cool, spusese el și se gândise fără să vrea cât l-ar fi încântat desfășurătorul lui John Russell pe Hayden.

Hayden obișnuia să spună: „Tipul acela e mai ciudat decât noi.” Și Miles protesta: „Noi nu suntem ciudați. Și nici el nu e”. „Hai, te rog”, replica Hayden. Își amintise cât de mult îl amuzase pe Hayden faptul că John Russell ținea ca lumea să i se adreseze folosind atât numele de botez, cât și pe cel de familie. „Câtă afectare”, spunea Hayden. „Dar mie-mi place”, susținea Miles și, după replica asta, Hayden imita mersul delicat, ca de găină, al lui John Russell.

Fără voia lui, Miles găsea hilar gestul fratelui său, chiar și acum îi venea greu să nu se gândească la John Russell ca la un personaj caraghios.

Dar nu avea să se gândească la Hayden.

- În fine, spusese el.

Miles și John Russell comandaseră bere, ridicaseră paharul la gură și luaseră o înghițitură. Își zâmbiseră unul altuia, și Miles își dăduse seama cât de mult își dorea să fie prieteni, să aibă o relație normală de prietenie, dar între ei se așternuse o liniște apăsătoare, pe care nu știau cum s-o umple. John Russell tușise ca să-și dreagă glasul.

- Oricum, începuse el, oamenii pornesc pe drumuri diferite. De exemplu, ai auzit de Clayton Combe? Îți aduci aminte de el, nu-i așa?

– Sigur că da, răspunsese Miles, deși nu se mai gândise la Clayton Combe de ani de zile.

Era un băiat de la Hawken School, pe care nici el, nici John Russell nu îl simpatizaseră. Era un elev inteligent, cunoscut, iubit de aproape toată lumea, athletic, frumos, dar, de asemenea – cel puțin așa credeau ei –, un tâmpit care avea un aer de superioritate. Avea cel mai îngrozitor rânjel de îngâmfare pe care Miles îl văzuse vreodată la o ființă umană.

– N-o să-ți vină să crezi, șoptise John Russell. Toată lumea a crezut că o s-o ducă foarte bine. Și uite că s-a sinucis. Lucra la ING, specialist în investiții, și a izbucnit un scandal legat de delapidare. El a susținut că era nevinovat, dar a fost condamnat, și se presupunea că avea să primească cincisprezece ani de închisoare, dar el... John Russell ridicase mult din sprâncene, într-un mod sugestiv, apoi adăugase: *S-a spânzurat.*

– Cumplit, replicase Miles.

Era, într-adevăr, cumplit, deși el nu se simțea foarte rău din pricina celor întâmplate.

Își amintise că Hayden nu-l putea suferi deloc pe Clayton Combe, că obișnuia să imite modul în care acesta ducea capul în spate când zâmbea, de parcă l-ar fi aplaudat cineva. Hayden avea obiceiul să ridice mâna și să facă semne unei mulțimi imaginare aflate în delir, purtându-se ca o participantă la un concurs de frumusețe, și Miles și John Russell găseau scandaloașă această parodiare.

Și apoi – nu putuse împiedica asta – partea detectivistică din el se trezise și începuse să clipească.

Miles se întrebase dacă ING nu era cumva una dintre numeroasele entități pe care Hayden le ura.

AȘTEPT RĂSPUNS | 179

Nu pomenise el despre ING într-unul dintre e-mailurile lui, în timpul uneia dintre numeroasele lui crize?

Dar nu trebuia să-și permită să pornească pe pista aia.

- Bietul Clayton, murmurase. E atât de... atât de ciudat, adăugase el.

Dar chiar era? Era cu adevărat ciudat?

Se gândise la asta în săptămâna care urmasese conversației cu John Russell. De ce trebuia să se întoarcă mereu la Hayden? De ce nu putea sta acolo pur și simplu, purtând o conversație agreabilă cu prietenul lui? De ce nu era posibil ca povestea lui Clayton Combe să fie doar o simplă bârfă? Și refuzase să facă cercetări. Nu avea să caute știri și articole despre Clayton Combe, nu avea să transforme treaba asta într-o fantezie paranoidă.

Dar, în cele din urmă, și-a notat în carnet:

A distrus Hayden viața lui Clayton Combe și l-a împins la sinucidere?

Nu se știe.

Se simțea foarte vulnerabil la acel moment. Foarte vulnerabil, neliniștit și deprimat și se gândea la ceea ce spusese John Russell: „Majoritatea oamenilor își risipesc viața într-un mod sau altul“.

„Trebuie să schimb direcția“, își spusese Miles. O persoană își poate folosi viața în mod înțelept dacă își propune asta. Dacă face un plan și îl respectă!

Și totuși, în ciuda intențiilor, s-ar trezi din nou căutând prin fișiere.

S-ar trezi din nou privind pe ferestrele garsonierei lui, către nord-est, peste coroanele copacilor din suburbie. La câteva străzi distanță se afla strada pe care locuise cândva familia lui, și simțea cum vechea lor casă trimitea semnale neinterpretabile, prin care făcea cunoscută absența lui, pentru că, bineînțeles, el nu se mai afla acolo.

Se gândise să dea o fugă până acolo, să mai vadă cum arăta locul.

Se întrebese ce mai rămăsese. Era doar un petic de pământ acoperit cu iarbă?

Se afla o casă nouă pe locul celei vechi? Rămăsese oare vreun lucru pe care l-ar fi putut recunoaște?

Casa arsesse în timp ce el era în anul al doilea la Universitatea Ohio. Pe vremea aceea, Hayden dispăruse de mai bine de doi ani, și Miles nu reușise să se convingă să se mai întoarcă. Ce motiv ar fi avut? Tatăl lui, mama lui și chiar și tatăl lui vitreg, domnul Spady, erau cu toții morți. Nu avea de ce să se întoarcă, decât dintr-o curiozitate morbidă, pe care reușise în cele din urmă să și-o înfrâneze. Nu voia să vadă rămășițele clădirii – bârne arse, un acoperiș găurit și bucăți carbonizate de mobilier –, nu voia să-și imagineze ferestrele cuprinse de foc, vecinii adunându-se pe peluză, în vreme ce soseau mașinile de pompieri și ambulanța.

Nu voia să vadă cu ochii minții posibilitatea ca Hayden să se fi aflat acolo, la adăpostul tufelor de liliac de la marginea curții, cu ustensilele folosite pentru a porni incendiul încă în geanta de pe umăr.

Nu existase nici o dovadă în legătură cu toate astea – era doar o secvență existentă în imaginația lui, o imagine atât de vie, încât nu se putea opri

AȘTEPT RĂSPUNS | 181

să nu o adauge la infracțiunile lui Hayden. Casa, mama lui și domnul Spady.

„Și acum mai e și bietul Clayton Combe, care s-a spânzurat în celula unui penitenciar.“ Își amintise cum îl imita Hayden pe Clayton Combe: cu bărbia ridicată, cu ochii dați peste cap, cu gura încleștată într-un rictus de înfumurare.

De la fereastra garsonierei lui de la etajul al treilea putea vedea acoperișul clădirii vecine: un ziar încă împachetat și prins cu elastic, dar care se descompunea încet; un pâlț de frunze care alergau pe alee în formație, întocmai ca niște păsări sau ca niște jucători de fotbal; și apoi un elicopter care străpungea greoi aerul, trecând la mică distanță de coroanele copacilor, spintecând aerul cu paletele lui groase. „Fără îndoială, se îndreaptă spre spital“, s-a gândit Miles, privind cu atenție aparatul. Ani de zile crezuse că elicopterele îl spionau pe el.

Câteva zile mai târziu, Miles își găsise o slujbă – sau, mai curând (așa credea uneori), slujba îl găsise pe el.

Era în centru, reușise să facă față câtorva interviuri, fusese vorba despre programare fără mari pretenții și suport IT, un post de „asistent“ la o bibliotecă publică, nimic spectaculos, dar cine știe? Își spunea că avea să își găsească și el locul și trebuia să fie perseverent și optimist, deși nu puteai să fii optimist dacă mergeai pe Prospect Avenue. Erau atâtea spații comerciale goale, cu anunțurile lor șterse cu „SPAȚIU DISPONIBIL“, atâtea clădiri din care nu răzbătea nici un sunet. Se întrebese dacă nu cumva făcuse o greșală întorcându-se.

Se gândea la asta când văzuse magazinul Matalov Novelties, undeva pe colț, așezat între nelipsitele magazine de bijuterii și case de amanet.

Fusese uimit de faptul că magazinul se afla încă acolo. Era ultimul loc despre ar fi crezut că avea să supraviețuiască spiralei economice care afectase toate firmele din centru. Nu se gândise de ani de zile la Matalov Novelties – nu se gândise la acel magazin de când murise tatăl lui, pe vremea când el și Hayden aveau treisprezece ani.

Când erau copii, tatăl lor obișnuia să-i ia pe Miles și pe Hayden cu el când se ducea la magazinul cu ciudățenii. Era o desfătare să meargă acolo împreună. „Magazinul magic“, cum obișnuia să-l numească tatăl lor.

Nu li se permisesese niciodată să-l vadă în spectacole, nici când era clown, nici când era magician și sub nici o formă când era hipnotizator. Acasă era rezervat, neteatral, fapt datorită căruia vizitele la Matalov Novelties erau și mai impresionante pentru ei. Tatăl lor îi ținea de mână, spunându-le: „Să nu atingeți nimic, priviți totul doar cu ochii“, lucru foarte dificil, pentru că era, nu-i așa, un magazin magic, rânduri, rânduri de rafturi, de la podea până-n tavan, o mulțime de lucruri vechi și de sisteme ciudate, figurine din lemn, asemănătoare pieselor de șah, care aveau formele unor gargui¹, „capcane“ chinezești pentru degete, șerpi boa din

¹ Capăt de streășină în formă de animal fantastic, a cărui gură aruncă apa de ploaie astfel încât aceasta să nu ajungă pe pereți (n.tr.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 183

pene, jobene și cape, o maimuță rhesus, ceva mai vârstnică, într-o cușcă din argint...

... și apoi apărea bătrâna, doamna Matalov. Era în vârstă, dar avea mintea limpede și era sigură pe picioare, în ciuda faptului că spatele ei începea să capete forma unui semn de întrebare, iar cocoșa îi ridica bluza colorată, din mătase. Părul ei precum puful de pădăie era vopsit în culoarea piersicii, iar buzele îi erau înroșite cu acel ruj cremos și lucitor pe care îl foloseau actrițele din filmul mut.

– Larry, spunea ea cu accent rusesc. Îmi pare atât de bine să te văd.

Tatăl lor se înclina ușor.

Când îi vedea pe Miles și pe Hayden, ea interpreta un moment dramatic, trăgând ușor aer printre dinți, în vreme ce ochii i se măreau din ce în ce mai mult.

– Oh, Larry! exclama ea. Ce băieți drăguți. Îmi frâng inima.

Pe măsură ce își amintea de acel episod, Miles avea impresia că totul semăna mai degrabă cu o amintire dintr-o carte de povești pentru copii, nu cu un eveniment care avusese loc în realitate. De aceea nici nu fusese prea surprins când văzuse că Matalov Novelties părea închis. Un grilaj metalic pliant era tras înaintea intrării și mica vitrină era acoperită cu hârtie.

Cu toate acestea, când se uitase dincolo de grilaj, dincolo de ușa din sticlă mată, văzuse că magazinul nu era gol. Își putuse da seama unde erau rafturile și, când băgase mâna prin grilajul de metal ca să bată la ușă, i se păruse că observase mișcare. Rămăsese locului, ezitând, și se scursese astfel ceva timp, așa că începuse să se simtă prost că aștepta în continuare.

Apoi, deodată, bătrâna deschisese brusc ușa și se uitase la el prin grilaj, țipând cu glas ascuțit:

– Nu vindem la bucată. Indians, nu Browns¹, nu Cleveland, nici un fel de suvenir. Acesta nu este un magazin în care se fac vânzări cu amănuntul. Accentul ei era grosolan, mai pronunțat decât și-l amintea el.

Se uitase la bătrână cu ochi mari, în vreme ce ea îi făcea semne cu mâna: pleacă, pleacă.

– Doamna Matalov? întrebă el.

E inutil să spunem că îmbătrânise în cei șaptesprezece ani de când el n-o mai văzuse. Chiar și pe vremea când el era copil, ea era o femeie în vârstă. Acum devenise practic un schelet. Scăzuse în înălțime, se făcuse mică. Curbura coloanei vertebrale devenise atât de pronunțată, încât vertebrele îi ieșeau în evidență, iar capul îi era orientat către pământ, astfel încât trebuia să privească în sus, precum o țestoasă, pentru a-l vedea. Mai avea foarte puțin păr, doar câteva smocuri, dar ea continua să se vopsească în culoarea piersicii. „Nu se poate să mai fie în viață“, se gândise Miles. „Ar trebui să aibă peste nouăzeci de ani.“

– Doamna Matalov? repetase el. Încercase să vorbească tare și clar și se străduise să afișeze ceea ce spera el să fie un zâmbet cuceritor. Nu știu dacă vă aduceți aminte de mine. Eu sunt Miles Cheshire. Fiul lui Larry Cheshire. Sunt în Cleveland și...

– O clipă, spusese ea îmbufnată. Mormăi. Nu înțeleg ce spui. O clipă, te rog.

¹ Referire la echipa de baseball Cleveland Indians și la echipa de fotbal american Cleveland Browns (n.red.)

Îi luase mai mult de o clipă să descuie grilajul de metal și să-l dea deoparte, dar apoi părea să fie dispusă să-l lase să intre.

– Îmi pare sincer rău că v-am deranjat, zisese Miles, privind în jur. Șirurile de rafturi erau așa cum și le amintea, cu același miros de dugheană, de țigări, de praf, de lemn de santal și de carton ud. Eu, adăugase el cu timiditate, nu vreau să dau buzna. Nu am mai fost în Cleveland de mulți ani, și treceam pe-aici. Nostalgia, presupun. Tata a fost unul dintre vechii dumneavoastră clienți.

– Lerry Cheshire, da, am auzit ce-ai spus, replicase doamna Matalov cu asprime. Îmi aduc aminte. Eu nu sunt o persoană nostalgică, dar pofteste înăuntru, pofteste. Spune-mi ce pot să fac pentru dumneata. Ești și tu magician? Ca tatăl dumatile?

– Oh! exclamase Miles. Oh, nu!

Când ochii i s-au obișnuit cu întunericul, a văzut că magazinul nu era chiar neschimbat de pe vremea copilăriei lui. Semăna mai mult a garaj vechi sau a pod, și rafturile se întindeau până în spate, unde culoarele întunecoase erau dominate de dezordinea creată de mormanele de cutii, dintre care o parte zăceau desfăcute. În fața rafturilor erau dispuse birouri și mese, pe fiecare dintre acestea aflându-se computere vechi din diverse generații, și monitoare, și mormane de prelungitoare și de cabluri de conexiune. La unul dintre birouri stătea o fată cu părul negru – să fi avut vreo douăzeci de ani –, cu haine negre, ruj negru și cu cercei ascuțiți, din argint, ce semănau cu dinții unui carnivor preistoric. Ridicase spre el o privire lipsită de expresie.

– Nu, nu, replicase Miles. Cu siguranță, nu sunt magician. Nu am urmat niciodată cu adevărat... Simțise că roșea și nu știa de ce. Nu sunt nimic, de fapt, continuase el, și văzuse cum doamna Matalov umbla prin labirintul de birouri, legănându-se, dar înaintând cu neașteptată agilitate, ca o persoană care se grăbește să treacă peste stratul subțire de gheață.

– Ce păcat, spusese doamna Matalov, trântindu-se pe un scaun de birou cu roțile, de spătarul căruia erau sprijinite mai multe perne ornamentale care îi protejau spatele. Îi ceruse să se apropie și să se așeze. Tatăl dumitale, adăugase ea, mi-a plăcut foarte mult. O fire atât de blândă și de rafinată.

– Așa este, fusese de acord Miles.

Avea dreptate – dar cât timp trecuse oare de când nu se mai gândise la tatăl său? O durere familiară se trezise în el și îl făcuse să se înece.

– Bietul om! exclamase ea. Era un artist deosebit de talentat, să știi dumneata. Dacă ar fi trăit într-o altă epocă, ar fi putut avea foarte mulți bani și nu ar fi fost nevoit să facă spectacol la petrecerile pentru copii.

Plescăise și scosese o serie întreagă de exclamații, și Miles avusese senzația că avea să înceapă să-i facă reproșuri, un tânăr care își irosea viața. Dar ea s-a mulțumit să se uite la el cu șiretenie.

– Și fratele dumitale? întrebasese ea. Cred că nici dumnealui nu e magician, nu-i așa?

– Nu, replicase Miles. El...

Dar ce era Hayden? Un magician mai deosebit, poate.

– Îmi aduc aminte de voi doi, adăugase doamna Matalov. Gemeni. Foarte frumos. Cred că dumneata erai cel timid. Miles, nume de șoricel. Dar fratele

AȘTEPT RĂSPUNS | 187

dumitale... Spunând acestea, bătrâna ridicase un deget și clătinase din el, stârnind confuzie. Era un copil foarte rău, continuase ea. Un hoț! L-am văzut de multe ori cum fura de la mine. L-aș fi luat de ceafă! Dar... Ridicase din umeri. Nu am vrut să-l fac pe tatăl dumitale să se simtă jenat.

Miles dăduse stânjenit din cap, uitându-se la tânăra cu părul negru care îi arunca priviri în care plutea o undă de amuzament imperceptibil.

- Da, replicase Miles. Știa să fie... parșiv.

- Hmmm, mormăise doamna Matalov. Parșiv? Nu, cred că era mai mult decât atât. Bătrâna l-a privit pe Miles un timp care lui i s-a părut nesfârșit. Mi-a fost milă de dumneata, rostise ea în cele din urmă. Atât de timid și cu un astfel de frate!

Miles nu spusese nimic. Nu se așteptase să se găsească într-o asemenea situație, în acest loc cenușiu fluorescent, lipsit de geamuri, cu bătrâna și cu femeia aceea tânără cu păr negru privindu-l amândouă cu atenție. Nu se așteptase să își aducă cineva atât de bine aminte de tatăl lui sau de el. Ce s-ar fi cuvenit să spună?

Doamna Matalov scosese o țigară din buzunarul hainei, și Miles o privise cum se juca cu ea fără să o aprindă.

- Am avut o soră, începuse doamna Matalov. Nu era soră geamănă, dar aveam vârste foarte apropiate. Groaznic. Dacă nu ar fi murit, nu aș fi scăpat niciodată de umbra ei. Ridicase din umeri, înălțase ușor sprâncenele și continuase: Deci... eu am fost norocoasă.

Căutase din nou în buzunarul hainei și dăduse la iveală o brichetă din plastic transparent, pe care

încercase să o aprindă cu mâini tremurânde. Miles făcuse un gest nehotărât. S-ar fi convenit s-o ajute?

Dar, înainte de a se putea decide, fata cu părul negru vorbise pe neașteptate.

– Bunico, nu fuma! zisese ea cu voce aspră.

Miles se așezase mai comod.

– Ah! spusese doamna Matalov. Îi aruncase lui Miles o privire sumbră. Asta, continuase ea, referindu-se la fată, după cum putuse deduce Miles. Altă persoană rea. Nu e de acord cu fumatul..., dar drogurile, drogurile îi plac! Îi plac atât de mult, încât poliția a venit și i-a pus un dispozitiv pe gleznă. O brățară electrică. Ce zici de asta? Și acum e prizoniera mea, biata de ea. O țin închisă aici, și ea ar trebui să fie mai puțin băgăreață, căci altfel am să-i pun o cârpă deasupra cuștii, cum se face în cazul papagalilor.

Miles rămăsese fără cuvinte. Prea multe lucruri, prea multe revelații ciudate trebuiau să-i intre în cap. Deși schimbase câteva priviri cu fata, perdeaua ei de păr negru și ochii ei misterioși îi transmiseseră o serie de mesaje indescifrabile.

Între timp, doamna Matalov reușise să își aprindă bricheta și își băgase țigara în gură, lăsând pe filtru un tatuaj de ruj.

– Așa..., reluase ea, îndreptându-și atenția asupra lui. Miles Cheshire. Ce te aduce în Cleveland? Cu ce te ocupi? Nu ești magician?

Miles amânase răspunsul la întrebarea asta. Ce era el? Se uitase la peretele împodobit cu fotografii alb-negru, înrămate. Erau tot felul de artiști din anii '30 și '40, cu fracuri, cape, turbane și barbișon, și cu o expresie de o intensitate teatrală întipărită

AȘTEPT RĂSPUNS | 189

pe chip. Se vedea acolo însăși doamna Matalov – pe la vreo douăzeci de ani –, care, spre deosebire de nepoata ei, lăsa să i se vadă minunații ochi negri, purta costum mulat, cu paiete, așa cum poartă artiștii de circ, și o podoabă pentru cap făcută din pene de păun. Asistenta unui magician renumit, care apărea în spectacole la fabulosul Hippodrome Theater, cu o capacitate de 3 500 de locuri și cu o scenă minunată, devenit acum o parcare pe East 9th.

Era acolo și o fotografie a tatălui său. Tatăl lui înalt și magistral, într-o capă, cu mustață subțire făcută cu vopsea, cu o baghetă ridicată în mână dreaptă, cu buchete de trandafir și de liliac la picioare. Ochii lui erau plini de bunătate și de tristețe, ca și când ar fi știut că ani și ani mai târziu Miles avea să se uite la fotografia lui și să-i simtă încă o dată lipsa.

– Te pricepi la computere? îl întrebase doamna Matalov. Suntem foarte prezenți pe internet. Foarte rar facem afaceri altfel decât pe internet. Sunt douăzeci de ani de când pot să număr pe degetele de la mâini clienții care au venit în magazin și au plătit cu bani-gheață. Pe-aici nu mai vezi decât oameni fără adăpost, oameni care fură din magazine și turiști cu copiii lor de-a dreptul îngrozitori. Întotdeauna am urât copiii, continuase doamna Matalov, și nepoata ei, Aviva, ridicase sprâncenele și se uitase cu ochi mari la Miles.

– E adevărat, confirmase Aviva.

Și Miles zisese:

– Da, mă pricep la computere. De fapt... Vreau să spun că eu caut o slujbă.

Mai târziu, îi venise greu să explice de ce fusese extraordinară această întâlnire fără a părea melodramatic, fără a da impresia că el credea că se întâmplase ceva... *supranatural*.

– Într-un fel, am fost cam șocat, îi spusese lui John Russell mai târziu.

Se aflau din nou la Parnell's, și Miles se gândea la unele lucruri pe care i le zisese doamna Matalov.

„Mi-a fost milă de dumneata“, spusese doamna Matalov, și „Dacă nu ar fi murit, nu aş fi scăpat niciodată de umbra ei“, și „Era un băiat foarte rău. Un hoț“.

– Cred că e minunat, comentase John Russell. Deci, duci mai departe tradiția familiei. Asta-i foarte cool într-un fel.

– Da, replicase Miles, cred c-așa-i.

Și acum, când se afla într-un alt bar, la peste șase mii de kilometri distanță de Parnell's Pub, acelea erau lucrurile care îi treceau prin minte. Acelea erau imaginile care îi veneau în minte când stătea în barul din Inuvik, cu telefonul lipit de ureche: casa care ardea, elicopterul, cearșafurile înnodate în jurul gâtului lui Clayton Combe, John Russell ridicând paharul de bere, doamna Matalov ducând țigara la buzele ei date cu ruj roșu.

Fiecare imagine distinctă și bine delimitată, precum cărțile de tarot puse jos una câte una.

– Desigur, i-a spus Miles femeii cu accent tipic american. Absolut. Aș dori să ne întâlnim. Aș vrea să discutăm despre asta mai în detaliu. Am putea să...

Petrecuse o mare parte din zi umblând prin Inuvik. Era lumină, încă era lumină când se trezise

AȘTEPT RĂSPUNS | 191

și, când ieșise, cerul era albastru-închis bătând spre alb pe linia orizontului. Norii erau înghesuiți ca niște munți. Sau poate chiar erau munți care arătau ca niște nori, nu era sigur. Câteva dale de beton fuseseră dispuse în trotuarul dintre spațiile de parcare ale numeroaselor clădiri pătrătoase, ce păreau făcute în grabă și cam de mântuială, cu antenele-satelit aplecându-și capetele dincolo de marginile acoperișurilor. Avea teancul de afișe și s-a oprit să pună unul pe un stâlp de telegraf, și hârtia a fluturat nesigură în vânt.

Miles s-a gândit să împânzească orașul. Stătea și răsfoia ghidul atracțiilor și serviciilor din Inuvik, tipărit pe hârtie lucioasă, pe care îl obținuse gratuit de la recepția hotelului. Oare unde fusese văzut Hayden? La Boreal Bookstore? La faimoasa Biserică-Iglu? La Statuia Victoriei? La Campusul de la Aurora College? S-a uitat la denumirea cursurilor ținute acolo și a avut o undă de suspiciune. Microsoft Excel: nivelul 1, cu George Doolittle; Certificare în reflexologia piciorului, cu Allain St. Cyr, Primul ajutor în sălbăticie, curs pentru avansați, cu Phoebe Punch. Oare astea păreau nume inventate?

Poate era în magazinul de băuturi alcoolice din Inuvik. Prin baruri, poate la Mad Trapper Pub, ori la Nanook Lounge. Poate că Hayden închiriasă o mașină de la Artic Chalet sau mersese la bibliotecă, poate își angajase un ghid și pornise către... Către ce?

Dumnezeule! Asta i se întâmpla întotdeauna. La început era mânat de hotărâre, dar, în momentul în care ajungea la destinație, încrederea i se risipea.

Oare ce mai știa despre Hayden? După zece ani, Hayden era doar o presupunere, o serie de postulate și de proiecții, de scrisori și de e-mailuri dominate de paranoia și de insinuări, de convorbiri telefonice în miez de noapte, în cadrul cărora Hayden aducea în discuție ideile fixe care îi stăpâneau mintea la momentul respectiv. Existau câteva obiecte care îi aparținuseră lui Hayden și pe care le lăsase în diferite apartamente de pe tot cuprinsul țării, existau câțiva oameni care cunoscuseră câteva „versiuni” ale lui Hayden.

În Los Angeles, de pildă, Miles descoperise apartamentul abandonat al lui Hayden Nash, despre care vecinii spuneau că avea părul negru, că „exista posibilitatea să fie hispanic”, „un tip retras”, cu care nu părea să vorbească nimeni niciodată, al cărui apartament murdar era înțesat de teancuri de tabloide, printuri indescifrabile, scoase la o imprimantă matricială, și vreo douăzeci de computere, toate cu hard diskurile de nerecuperat. În Rolla, Missouri, profesorii îl descriseseră pe Miles Spady ca fiind un tânăr matematician foarte inteligent, un englez suplu cu păr blond, care susținea că se pregătise în perioada premergătoare examenelor finale la laboratorul de informatică de la Cambridge. Erau o serie de studenți care îi fuseseră colegi și o serie de cunoștințe cărora Hayden le turnase tot felul de minciuni, pe care Miles le înregistrase cu răbdare.

Una dintre acele cunoștințe îi spusese lui Miles că Hayden povestise că tatăl lui fusese un magician care se bucurase de faimă în Anglia.

Altcineva afirmase că tatăl lui Hayden fusese arheolog și studiasse niște ruine aparținând civilizației amerindiene.

AȘTEPT RĂSPUNS | 193

O a treia cunoștință zisese că părinții lui Hayden muriseră într-un incendiu care cuprinsese casa pe vremea când el era mic.

Hayden era excentric, dar îți făcea plăcere să-l ascuți.

„Avea teoria aceea despre linii. Geodezie, știți? Obişnuiam să mergem la macheta realizată după structura de la Stonehenge, dispusă în campus, iar el își scotea harta lumii, harta lui veche, pe care o hașurase toată...”

„Cred că e posibil ca el să fi fost nebun. Era un matematician bun, dar...”

„Mi-a spus o poveste ciudată cum că ar fi fost hipnotizat și că și-ar fi amintit deodată toate viețile lui anterioare, o poveste ridicolă cu pirați sau cu regi din vremuri de demult sau cu o lume fantastică...”

„A zis că a suferit o cădere nervoasă când era adolescent, și mama lui l-a obligat să stea în pod și l-a legat de pat când se culca, dar el stătea treaz toată noaptea, gândindu-se că jos izbucnise un foc, având impresia că simțea miros de fum. Era greu să nu-l compătimentești. Era o persoană atât de drăguță. Nici nu știai ce să crezi când îți povestea aceste lucruri cumplite din trecutul lui...”

„Avea un frate geamăn, care a murit în urma unui accident la patinaj pe vremea când aveau amândoi doisprezece ani, și mi-a dat impresia că încă se mai învinovăța pentru cele întâmplate. Mi-a părut rău de tipul ăla, zău așa... era un tip, știți... foarte profund, deși nu ai fi zis...”

Se părea că existase și o prietenă, o studentă pe nume Rachel, dar ea refuzase să stea de vorbă

cu Miles. Nici nu voise să deschidă ușa când el venise să o viziteze. Întredeschisese ușa cât îi permitea lanțul și îl privise prin acel spațiu îngust, cu un singur ochi albastru, arătându-și o porțiune mică din chip.

– Vă rog să plecați, spusese ea. Nu vreau să mă văd nevoită să chem poliția.

– Îmi pare rău, replicase Miles. Vreau doar să obțin niște informații despre... mmm... despre Miles Spady. Mi s-a spus că dumneavoastră m-ați putea ajuta.

– Știu cine sunteți, răspunsese fata. Ochiul ei, desprins parcă de trup și suspendat în acel spațiu mic, începuse să clipească des. *Am să chem* poliția.

Nu avusese îndrăzneala, agresivitatea, puterea de convingere a unui adevărat detectiv. Plecase, așa cum i se ceruse, își văzuse de drum, simțind cum hotărârea îl părăsea, cum se depărta în ceața de octombrie.

În campus exista, într-adevăr, o machetă realizată după structura de la Stonehenge. Era o replică de două ori mai mică decât originalul, bucățile de granit fiind sculptate în laboratorul pentru apă cu înaltă presiune al universității. Stătuse acolo și se uitase la acea machetă, la cele patru arcade în formă de *pi*, cu spatele una la alta, nordul, sudul, estul, vestul.

Ah, ce rost avea, ce rost avea să o urmărească pe biata fată? se întrebese el. De ce făcea asta? Ar fi trebuit să-și vadă pur și simplu de viața lui!

Abia la câteva săptămâni după ce plecase din Rolla se gândise: „Poate că Hayden era acolo“.

Ce-ar fi fost dacă Hayden s-ar fi aflat acolo, în casa lui Rachel Barrie, în ziua în care Miles fusese la ea? De asta nu îl lăsase să intre? Țasta fusese

AȘTEPT RĂSPUNS | 195

motivul pentru care doar întredeschisese ușa? Și-l putea imagina pe Hayden, își putea închipui silueta lui, undeva dincolo de hol, ascultând, aflându-se la câțiva metri de Miles.

Prea târziu. Simțise că începe să accepte asta. Îl trecuse un fior. Îl luase amețeala.

- Alo? a spus vocea aflată la celălalt capăt al firului. Alo? Mai sunteți la telefon?

Și Miles și-a îndreptat spatele. Trebuia să se întoarcă în bar. Să se întoarcă în Inuvik. Amintirile au trecut pe lângă el într-un tren înțesat de hieroglife și a fost nevoie să tragă o dată adânc aer în piept pentru a reveni în propriul trup.

- Da, a spus el. Da, bineînțeles.

Încerca să-și regăsească latura detectivistică.

- Eu..., a spus el. Noi..., s-a corectat. Sunt nerăbdător să stau de vorbă cu dumneavoastră. Am putea stabili o oră, la care să discutăm față-n față?

- Acum e în regulă? a întrebat femeia. Spuneți-mi unde ne putem întâlni.

14.

Mesajul a ajuns în computerul lui în prima seară când se afla în Las Vegas, și Ryan nu se simțea prea bine.

Asta era a treia sau a patra oară când un străin îl contacta așa, pur și simplu, scriindu-i în rusă sau în altă limbă care se vorbea în Europa de Est. În cazul de față, era vorba despre cineva pe nume „нобый друг”. S-a auzit sunetul specific primirii unui mesaj și pe ecran a apărut:

нобый друг: добро пожаловать в лас-вегасе

Ryan a închis imediat fereastra și computerul și a simțit cum senzația de groază i s-a extins spre brațe, apoi de-a lungul coloanei vertebrale. De ce permitea să se întâmple așa ceva?

– Rahat, a spus el și și-a pus mâinile pe tăblia din sticlă a mesei de hotel, privind cu ochi mari monitorul negru al laptopului.

AȘTEPT RĂSPUNS | 197

Se descurcase atât de bine. Învățase repede secretele aranjamentelor lui Jay. Învățase totul, spunea Jay, „așa cum învață rața să măcăne“, și ajunsese în scurt timp să întruchipeze aproape o sută de personaje. „Se vede că ești fiul meu“, îi spusese Jay. „Ai talent.“

Și se distrase în cea mai mare parte a timpului. Îi plăcea foarte mult să călătorească, să sofeze, să zboare cu avionul, să meargă cu trenul, să fie în fiecare săptămână în alt oraș, să aibă un alt nume, o altă personalitate, pe care să o exerseze, să interpreteze un *rol* nou, ca și cum fiecare călătorie ar fi reprezentat un alt film în care juca. Uneori se gândea că plutea. Plutea. Era o senzație foarte plăcută de libertate, devenea un fanfaron, un delincvent experimentat. Mai era apoi și ideea de încălcare a regulilor, senzația că îl pândeau un vag pericol.

Și totuși, existau ocazii în care calmul îl părăsea. Erau momente scurte – un mesaj neclar, un funcționar suspicios, o operațiune cu cardul respinsă rapid, și simțea cum bine cunoscuta panică îl prindea de ceafă, umbra care se ținuse după el tot timpul, și știa că, dacă se întorcea și privea peste umăr, ea avea să se afle acolo.

În momente ca acestea se întreba dacă avea îndrăzneala necesară pentru un asemenea stil de viață.

Poate că era doar paranoic.

Mai pomenise despre această ciudățenie și până atunci, despre aceste mesaje inexplicabile, în litere chirilice, însă Jay nu fusese deloc îngrijorat.

- Ah, nu fi așa un iepure fricos, îi zisese Jay.
- Nu ți se pare suspect? îl întrebase el.

Dar Jay nu își făcea probleme.

– E doar un spam, îi spusese. Blochează-l și schimbă numele de utilizator, omule. Găsești tot felul de rahaturi pe-acolo.

Jay îi explicase că el folosisese servere de net din Omsk și Nijny Novgorod pentru a masca adresele lor IP, motiv pentru care nu era surprinzător faptul că primea e-mailuri în rusă.

– Probabil că e vorba despre medicamente ieftine eliberate pe bază de rețetă, despre vreo operație de mărire a penisului sau despre lesbiene adolescente fierbinți.

– Mda, spusese Ryan.

– Nu mai fi așa de încordat, fiule.

Ryan s-a gândit că Jay era, de regulă, o persoană foarte prudentă. Dacă Jay nu era îngrijorat, atunci el de ce ar fi trebuit să se îngrijoreze?

Cu toate astea, nu pusese din nou în funcțiune computerul.

Stătea acolo, cu mobilul în mână, privind de la geamul unei camere de la etajul treizeci și trei al hotelului Mandalay Bay.

Las Vegasul se întindea înaintea lui. Piramida de la Luxor, turnulețele castelului Excalibur, strălucirea albastră a hotelului MGM Grand. Însuși Mandalay Bay era un colos auriu strălucitor. Pe dinafară, geamurile luceau cu reflexe aurii, el fiind practic invizibil cum stătea acolo și trăgea cu ochiul. Era o panoramă a orașului ce părea creată anume, forme arhitectonice care puteau foarte bine să apară pe copertele romanelor fantasy pe care le citea el în liceu sau să reprezinte o secvență digitală dintr-un

AȘTEPT RĂSPUNS | 199

film SF cu buget generos. Ar fi fost ușor să creadă că aterizase pe altă planetă sau călătorise în viitor, și a atins geamul cu o mână, în dorința de a asimila aceste imagini plăcute, liniștitoare.

Peretele exterior al camerei de hotel consta dintr-o fereastră mare, și, dacă perdelele erau date deoparte, el putea sta acolo chiar la limita exterioară a clădirii, întocmai ca un înotător pe o platformă pentru sărituri.

- Alo? a spus Jay, și Ryan a păstrat tăcerea.
- Salut, a zis într-un final.
- Salut, a replicat Jay.

A urmat apoi o pauză încordată. Ryan nu trebuia să sune decât dacă apărea ceva urgent, dar Jay era prea afumat, probabil prea drogat – pentru a-i lua în serios neliniștea. Uneori părea ciudat că Jay chiar era tatăl lui, era ciudat să te gândești că Jay avea doar cincisprezece ani când venise el pe lume, și nici acum nu părea să fie destul de în vârstă pentru a avea un fiu de douăzeci de ani. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Ryan și-a spus că era mai normal să se gândească la Jay ca la un unchi.

- Deci, a reluat Jay. Ce s-a întâmplat?
- Am sunat doar să văd ce mai faci, a replicat Ryan. A dus telefonul la urechea cealaltă și a continuat: Ascultă. Mi-ai trimis tu adineauri un mesaj?
- Hmm, a mormăit Jay, nu cred.
- Oh! a exclamat Ryan.

S-a auzit gălgâitul unui bong când Jay a tras un fum și apoi păcănitul aritmic al tastaturii pe măsură ce Jay tasta.

– Deci, ce zici de Las Vegas? a întrebat Jay după o pauză.

– În regulă, a replicat Ryan. În regulă până acum.

– E magnific, nu-i așa? a insistat Jay.

– Este, a admis Ryan și s-a uitat la orașul care se întindea înaintea lui, învăluit în ceață.

Jos, taxiurile înaintau încet, ca niște vite, croindu-și drum către intrarea principală, se vedea pylonul afișajului uriaș, cu LED-uri, de lângă clădire, pe care apăreau imagini cu cântăreți și comici, lucind deasupra salbei de reclame de pe Las Vegas Boulevard...

– Este..., a spus el.

... Și dacă priveai în direcția opusă, vedeai aeroportul dincolo de un motel vechi, înalt, cu o curte generoasă, situat de cealaltă parte a străzii; se vedeau o fâșie de teren arid și mai multe magazine și case care șerpuiau spre munți.

– E minunat, a completat el.

– Vezi Statuia Libertății? a întrebat Jay. Vezi Stratosphere Tower?

– Mda, a răspuns Ryan.

Își vedea propria imagine dincolo de fereastră, plutind în aer.

– Iubesc Vegasul, a spus Jay și apoi a tăcut meditănd. Poate că se gândea la regulile asupra cărora el și Ryan conveniseră, întrebându-se, poate, dacă ar fi fost cazul să le repete, dar nu a făcut decât să-și dreagă glasul.

– Ideea de bază e că vreau să te simți bine, a spus Jay. Trage-ți-o și tu de câteva ori, bine?

– Bine, a replicat Ryan.

AȘTEPT RĂSPUNS | 201

În spatele lui, pe pat, își pusese grămezile de carduri bancare, legate cu elastice în teancuri de câte zece.

- Vorbesc serios, a spus Jay. Poți s-o faci.
- Mda, a replicat Ryan. Am auzit.

Era aprilie. Trecuseră luni de zile de la moartea lui Ryan, și el se simțea bine în situația dată. Trecuse prin stadiile Kübler-Ross, cel puțin așa credea. Nu stătuse prea mult timp în faza de negare și nici în cea de negociere, iar supărarea pe care o simțise părea să-i facă bine. Exista o plăcere în a fura, simțea o căldură străbătându-l în momentul în care transfera bani dintr-un cont bancar fals în altul, în momentul în care sosea prin poștă un alt card de credit.

În baie, și-a pus adeziv pe capul chel și și-a potrivit peruca blondă, lăptoasă, a lui Kasimir Czernewski. S-a bărbierit și și-a șters buza de sus, apoi și-a pus cu o pensulă un adeziv cu care să-și poată lipi mustața. În momentul în care i se arăta un nou chip în oglindă, trebuia să recunoască faptul că era distractiv să se deghizeze.

S-a gândit că se îndepărtase de sine însuși de multă vreme – ani și ani încercase să găsească moduri de scăpare, și acum se pare că izbutea. I se părea fascinant cum stătea într-o baie ca asta, cu oglindă pe toată lungimea peretelui, cu chiuvete minunate din porțelan, cu jacuzzi, cu cabina de duș cu ușa ei din sticlă mată, cu o comodă separată într-o cameruță mică, cu un telefon pe perete, lângă dispozitivul pentru hârtie igienică. S-a gândit că totul era foarte sofisticat și și-a pus ochelarii negri ai lui Kasimir Czernewski și s-a spălat pe dinți.

„Trage-ți-o și tu de câteva ori“, spusese Jay.
Și el și-a spus: „Bine, poate am s-o fac.“

Ultima dată când făcuse sex era în primul an de liceu, și totul se dovedise a fi problematic.

Numele fetei era Pixie, așa își spunea ea, venise de la Chicago la Council Bluffs împreună cu tatăl ei și, deși avea cincisprezece ani, adică era cu doi ani mai mică decât el, era o orășeancă în adevăratul sens al cuvântului, mult mai versată decât Ryan.

Avea un piercing în buză, altul în sprânceană și părul vopsit blond-deschis, cu câteva șuvițe roz, iar ochii ei erau scoși în evidență cu tuș negru. Avea puțin peste un metru jumate, tocmai de aceea i se spunea „Pixie“¹, în loc să i se spună pe numele ei real, „Penelope“ – și avea un trup de heruvim sau de ursuleț de pluș voluptuos, pielea netedă măslinie, sâni mari și o gură carnoasă, și chiar din prima săptămână de școală i se spunea deja Hobbitul Gotic, iar Ryan râsesse de ea la cot cu ceilalți.

Și totuși, nu înțelesese niciodată ce văzuse ea la el, exceptând faptul că stătuse în spatele lui în formația în care el era trombonist și ea toboșar, și, dacă el întorcea capul, o putea urmări cu coada ochiului, și primul lucru pe care îl observase la ea era acea expresie de atenție încordată cu care se uita peste foaia cu note, felul în care se mișcau buzele ei, felul în care mânuia bețele, fără ca măcar să se

¹ Creatură mitică din folclor, despre care se vorbește în special în Devon și Cornwall, mică de înălțime, cu urechi ascuțite și cu pălărie țuguată, îmbrăcată adesea în verde; originea numelui nu a fost stabilită cu precizie, dar poate proveni de la suedezul *pyske*, care înseamnă „zână micuță“. (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 203

gândească la ele, grațioasa lejeritate care i se ghicea în mâini și în antebrațe. Și, da, ușoara vibrație a sânilor ei în momentul în care lovea cu hotărâre în membrana tobei.

De aceea nu se putea abține să se uite la ea din când în când, poate prea des, până într-o zi în care își demontase trombonul după repetiții și îi unsese piesele, iar ea se uitase la el cu capul plecat într-o parte. El pusese componentele trombonului în cutia căptușită cu catifea și ridicase ochii spre ea.

- Te pot ajuta cu ceva? o întrebuse el, și ea ridicase o sprânceană, pe aceea cu inelul subțire din metal.

- Mă îndoiesc, replicase ea. Încercam să-mi dau seama dacă există vreun motiv pentru care te tot holbezi la mine sau dacă ești doar autist ori ceva de genul acesta.

Nu era un tip popular, era obișnuit să fie luat peste picior de diverse persoane, așa că își lipise buzele strâns una de alta și băgase peria lângă piesele trombonului, spunând:

- Nu știu despre ce vorbești.

Ea ridicase din umeri, replicând:

- Atunci e-n ordine, Archie.

Archie. Nu știa ce anume însemna asta, dar nu îi plăcea.

- Numele meu este Ryan, zisese el.

- Bine, Thurston, replicase ea, luându-l din nou, în mod ciudat, peste picior. Pot să te întreb ceva? continuase ea, ținându-și buzele și zâmbind cu intenția de a-l provoca, în vreme ce el continua să-și împacheteze instrumentul. Hainele ți le cumpără mama ta sau tu chiar vrei să te îmbraci așa?

Ryan își ridicase ochii de la cutia trombonului și o fixase cu o privire pe care el o considera glacială.

– Te pot ajuta cu ceva? repetase el.

Pixie luase cuvintele lui drept o ofertă în adevăratul sens al cuvântului.

– Poate, răspunsese ea. Am vrut să-ți spun doar că, dacă ai face ceva cu tine, poate ai fi numai bun de futut. Și îi aruncase iar acel zâmbet strâmb, un rictus de gangster. Am crezut că poate-ai vrea să știi, continuase ea.

S-a gândit la asta în timp ce cobora cu liftul, dar apoi a alungat această amintire în adâncurile minții sale, în subconștient, acolo unde rămăsese Pixie în cei câțiva ani care trecuseră.

În lift, pe un ecran miniatural cu LED-uri, se prezentau scene din cine știe ce musical realizat ca pe Broadway, iar fata care stătea în fața lui s-a tot fâțâit de pe un picior pe altul cât timp a urmărit înregistrarea video. Purta o fustă foarte scurtă și avea picioare incredibil de lungi, ce păreau să-i ajungă până sus, la coaste, avea picioare frumoase, bronzate și Ryan le-a privit în tăcere. Tivul fustei ajungea fix sub fese, iar el și-a lăsat ochii să-i alunece în jos, către pulpe și apoi către glezne și către etichetele picioarelor cu tălpi roz, încălțate în sandale. A privit-o pe când ieșea din lift, iar omul de lângă el a scos un sunet gutural.

– Hmmm, a mormăit omul. Ați văzut-o? Era un bărbat de culoare, cam la vreo cincizeci de ani, cu un tricou tip polo de culoare roz și pantaloni verzi, și cu o geantă cu croșe de golf în spate. Asta da, prieliște de admirat.

AȘTEPT RĂSPUNS | 205

– Da, a replicat Ryan, și omul a clătinat din cap cu exagerată admirație.

– *La naiba!* a exclamat omul. Sunteți necăsătorit?

– Mda, a răspuns Ryan. Cred că da.

Și bărbatul a dat din nou din cap.

– Atunci chiar vă invidiez, a spus omul și apoi, înainte de a mai putea adăuga ceva, ușile liftului s-au deschis și trei adolescente chiar mai frumoase au intrat în lift.

S-a gândit ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi cunoscut o fată. Asta făceau oamenii în Vegas, de asta veneau mulți aici. Presupunea că scopul multora era să agațe pe careva pentru o aventură de-o noapte, să se îmbete mângă și să pună mâna pe vreun străin. El nu agățase niciodată pe nimeni într-un bar sau la un cazinou, deși putea face acest lucru. Vedeai chestii din astea la televizor tot timpul: un bărbat se apropia de o femeie atrăgătoare, urma un flirt sau o conversație presărată cu amănunte sugestive, iar la puțină vreme după aceea cei doi făceau sex. Ar fi trebuit să fie o treabă simplă. Dacă putuse obține punctaj mare la testul de aptitudini, trebuia să fie în stare să și-o tragă cu careva în Las Vegas.

Dar, cum stătea acolo la nivelul principal al cazinoului, simpla idee de „a face cunoștință cu cineva” părea ceva deosebit de complex. Cum să vorbești cu o persoană într-un astfel de loc? Și-a aruncat privirea spre ceea ce părea o enormă sală cu jocuri video, rânduri întregi de jocuri care luceau în lumina neanelor și automate care se întindeau cât vedeai cu ochii, sute și sute de oameni care alimentau mașinările pe monitoarele cărora se vedeau jocuri

de cărți, numere sau personaje din desene animate, și s-a gândit la fotografiile cu muncitori asudați pe care le văzuse – fabrici, hale enorme, șiruri de oameni care făceau tiv la bluze sau montau capse la pantofi, un loc în care fiecare trebuia să facă iar și iar aceeași activitate. Între timp, oamenii se foiau pe lângă el, cu chipul clasic lipsit de expresie al turiștilor care au ca singur scop distracția, agitația aia fără țintă întâlnită prin malluri, la obiectivele turistice și în alte asemenea locuri.

În cele din urmă, Ryan a intrat într-un flux de oameni care se mișcau în jurul principalului spațiu de joc. În fața lui, două femei blonde, în pantaloni trei sferturi, vorbeau între ele în olandeză, în norvegiană sau în vreo altă limbă din asta. Undeva mai sus, șirul de oameni se blocase, pentru că lumea se uita la un bărbat mai în vârstă care purta pălărie de cowboy și o cămașă colorată, gen western, și făcea o scamatorie cu cărți. Bărbatul respectiv ridica decarul de pică pentru a-l arăta mulțimii, care izbucnea în aplauze. Magicianul s-a înclinat grațios, și femeile blonde s-au oprit să vadă ce se întâmpla.

Dar Ryan a trecut mai departe, pipăindu-și buzunarele pentru a verifica dacă avea teancurile de carduri bancare, aproape la fel de groase ca un pachet de cărți.

Erau mulți bani de retras până la terminarea serii.

Era deranjant faptul că se gândea din nou la Pixie.

În ultimii ani reușise cu succes să o excludă din sfera conștientului, însă acum era tulburat că ea se afla din nou acolo. Era un anumit fel în care ea și-ar fi lipit buzele și nasul de gâtul lui, chiar sub maxilar,

AȘTEPT RĂSPUNS | 207

un anume fel în care și-ar fi trecut mâna pe brațul lui, ca și când ar fi încercat să-i facă pielea să adere la palma ei.

Nu se putea spune că era îndrăgostit de ea. Așa susținuse mama lui mai târziu.

„E pur și simplu vorba despre dorință, dar la vârsta ta nu poți face diferența.”

Și probabil că mama lui avea dreptate. Pixie nu fusese ceea ce își imaginase el că înseamnă „a te îndrăgosti” și nici nu își aducea aminte să fi fost pomenit cuvântul „dragoste”. „Nu era ceva în genul ăla”, ar fi spus Pixie.

„A și-o trage”, asta era expresia care se potrivea mai curând vocabularului lui Pixie, și asta făcuseră ei la câteva săptămâni de când vorbiseră întâia oară în sala destinată repetițiilor cu formația. Și-o trăseseră pentru prima dată la un motel când merseseră în excursie cu formația la Des Moines și apoi acasă la Pixie, după școală, când tatăl ei era la serviciu, și-o trăseseră și în clădirea școlii, într-un depozit lângă sala cazanelor și pe cutiile în care se aflau prosoape din hârtie.

– Știi ce e amuzant? întrebuse Pixie. Tatăl meu crede cu tărie că sunt o virgină inocentă. E ca un zombie de când a murit mama, bietul de el. Nu cred că-și dă seama că nu mai am doisprezece ani.

– Dumnezeule, replicase Ryan. Mama ta a murit?

Nu cunoscuse niciodată pe cineva care să fi trecut printr-o asemenea tragedie și din cauza asta i se părea și mai ciudat faptul că era gol în camera ei cu așternuturi roz și cu colecția de bebeluși Beanie care se uitau la ei de pe raftul lor.

– A avut ceva la plămâni, spusese Pixie și scosese la iveală un pachet de „Marlboro“ din spatele unui roman cu Harry Potter aflat pe raftul cu cărți. Se numește bronșită obliterantă. Nu se știe cum s-a ales cu așa ceva. S-a presupus că fusese expusă la vapori toxici de vreun fel sau că luase vreun virus, dar nimeni nu știa ce avea. Doctorii au fost de părere că are astm sau ceva de genul ăsta.

Se uitase la el misterios, și el o privise în vreme ce ea scosese o țigară din pachet și o aprinsese. Apoi își apropiase fața de geam și suflase fumul afară.

– E groaznic, spusese Ryan ezitant. Ce s-ar fi convenit să zică? Îmi pare foarte rău, adăugase el.

Ea se mulțumise să ridice din umeri.

– M-a bătut o vreme gândul de a mă sinucide, replicase ea și suflase fumul prin plasă, către curtea din spate. Dar pe urmă am decis că nu merita. E prea deprimant și lacrimogen, cred eu. Sau poate, poate chiar nu îmi pasă de nimic.

Se lăsase pe spate și netezise cearșaful și pătura cu piciorul gol, iar el îi privise degetele de la picioare cum se strângeau și se destindeau. Era puțin șocat de subiectul discuției.

– Auzi, spusese el, nu ar trebui să te gândești să te sinucizi. Sunt mulți oameni cărora le pasă de tine și...

– Taci, replicase ea, dar nu cu duritate. Nu fi tâmpit, Ryan!

Așa că el nu mai spusese nimic.

În ziua aceea, în loc să se întoarcă la școală după masa de prânz, rămăseseră la ea acasă și se uitaseră la filme de care Pixie era obsedată. Pauza numărul patru: *The Killers*, cu Lee Marvin și Angie Dickinson.

Pauza numărul cinci: *Something Wild*, cu Jeff Daniels și Melanie Griffith. Pauza a șasea: și-au tras-o din nou. „Chiar fac asta“, se gândise el. „Eu chiar fac asta.“

Hotelurile erau legate între ele.

A trecut prin sala unui cazinou, a mers cu un lift și apoi și-a continuat drumul pe benzile rulante care treceau pe lângă o serie de magazine cu suveniruri și, în cele din urmă, s-a trezit înaintea unei replici a unui mormânt egiptean, apoi într-un alt cazinou, și mai existau bancomate pe la care trebuia să treacă, și apoi era Excaliburul, făcut în așa fel încât să arate ca un castel medieval, iar oamenii stăteau la coadă pentru a lua masa la bufetul Mesei Rotunde, și el a mai scos niște bani.

Apoi, după ce și-a croit drum prin coridoarele Luxorului și ale Excaliburului, a ajuns în exterior, la aer, și avea în buzunar cam zece mii de dolari. Așa era în Las Vegas, puteai retrage chiar și 3 000 de dolari de la bancomat fără să dai de bănuț, dar știa că trebuia să scape de Kasimir Czernewski. Și ideea asta îl cam întrista. Își petrecuse mult timp construind în mintea lui viața lui Kasimir, încercând să își imagineze cum era să fii străin, un tânăr care pornește de la zero, pentru a ajunge să trăiască visul american. Kasimir: un tip plăcut și priceput, hotărât, care urmase cursuri la seral și se străduise să-și facă mica lui firmă de detectivi particulari. S-ar fi putut realiza un serial de televiziune luându-se ca model viața lui Kasimir Czernewski, un amestec de dramă și comedie.

Afară, oamenii se deplasau în grupuri de cinci, zece sau douăzeci, mult mai hotărâți, cam cum

înautează oamenii pe o arteră principală dintr-un oraş mare. Pe o parte, traficul auto se desfăşura lent, pe cealaltă, diferite persoane le împărţeau trecătorilor fluturaşi. Erau în principal mexicani şi atrăgeau atenţia lovindu-şi antebraţele cu palmele – *plici, plici plici* –, pentru ca apoi să agite în mână un fluturaş şi să-l întindă.

– Mulţumesc, a spus Ryan şi a strâns cam douăzeci de fluturaşi, înainte de a începe să spună: Am destui. Nu, mulţumesc. Îmi pare rău.

În fluturaşi se făcea reclamă la diverse servicii de escortă, poze cu fete goale, cu stele colorate în dreptul sfârcurilor. Uneori literele din care erau alcătuite numele lor le acopereau zonele intime. Fantasie, Roxan, Nataşa. „Minunate dansatoare exotice, în spaţiul intim al propriei dumneavoastră camere!“ Aşa scria pe fluturaş. „Numai 39 de dolari!“ Şi exista şi un număr de telefon la care să suni.

Hoinărea pe stradă, uitându-se la „colecţia“ lui de fete care prestau servicii de escortă, imaginându-şi ce ar fi fost dacă ar fi sunat-o pe una dintre ele, când i-a auzit pe ruşi apropiindu-se.

Cel puţin aşa credea el, că sunt ruşi. Sau era oare vorba despre o limbă din Europa de Est? Lituaniană? Sârbă? Cehă? În orice caz, vorbeau tare în limba lor maternă. *Zatruxa* şi cutare, şi cutare. *Baruxa! Ha, ha, ha!* Şi Ryan a ridicat ochii şi a rămas încremenit pe măsură ce bărbaţii cu pricina se apropiau. Unul era chel, altul blond, cu părul făcut ţepi, al treilea purta şapcă de golf în carouri. Toţi aveau cămăşi hawaiiene, în culori vii.

Toţi trei aveau nişte pahare suvenir enorme, extrem de populare, nişte recipiente ca nişte vase sau

AȘTEPT RĂSPUNS | 211

ca niște bonguri – cu baza rotundă ca un bulb, cu gâtul alungit și cu marginea deschizându-se întocmai ca o lalea. A presupus că fuseseră concepute în așa fel încât să fie greu de vărsat și să se poată turna în ele cantitatea maximă de băutură alcoolică permisă.

S-au apropiat de el, glumind și vorbind tare în limba aia slavă a lor, și nu a fost capabil de altceva decât să rămână locului și să se holbeze la ei.

Când era în primul an la Northwestern, colegul lui de cameră, Walcott, avea obiceiul să-l certe:

– De ce te tot holbezi la oameni? îl întrebase Walcott într-o seară, când mergeau pe Rush Street, în Chicago, căutând baruri în care să li se accepte actele de identitate, care erau niște falsuri grosolane. Așa se face în Iowa? continuase Walcott pe un ton critic. Știi, în orașele mari, nu e cool să te holbezi la oameni.

Walcott era din Cape Cod, Massachusetts, care nu era un oraș mare, dar stătuse mult timp în Boston și la New York și de aceea se considera expert în astfel de lucruri. De asemenea avea, o serie întreagă de păreri despre felul de a fi al oamenilor din Iowa, deși nu fusese niciodată acolo.

– Uite ce e, spusese Walcott. Lasă-mă să-ți dau un sfat. Nu privi oamenii drept în față. Niciodată, dă-mi voie să repet, niciodată, *niciodată*, NICIODATĂ nu te uiți în ochii unei persoane fără adăpost, ai unui bețiv sau ai unor oameni care par turiști. Este o regulă care poate fi reținută ușor: nu te uiți la astfel de oameni.

– Hmmm, mormăise Ryan, și Walcott îl bătuse pe spate spunându-i:

– Ce te-ai face tu fără mine?

– Nu știu, răspunsese Ryan, privindu-și picioarele care mergeau pe trotuarul murdar ca și cum ar fi fost controlate cu ajutorul unei telecomenzi.

Nu și l-ar fi dorit niciodată pe Walcott ca prieten, dar soarta – sau cei de la administrație – făcuse ca ei doi să se întâlnească și să petreacă enorm de mult timp împreună în acel an întâi, astfel încât glasul lui Walcott era încă prezent în mintea lui.

Dar acum era prea târziu. Stătea acolo, privind oamenii fix în ochi, holbându-se la ei, și rusul chel îl observase, și ochii i s-au luminat de parcă Ryan ar fi ținut în mână o pancartă cu numele lui pe ea.

– Hei, ce faci, tipule? a întrebat rusul cu un accent pronunțat, dar cu un limbaj colocvial surprinzător. Era ca și când ar fi învățat engleza ascultând muzică rap. Salut, care-i treaba?

Aceasta era situația în legătură cu care îl avertizase Walcott. Asta era problema dacă erai din Iowa – fusese educat ani și ani de zile să fie politicos și prietenos și nu putea să se comporte altfel.

– Salut, a spus Ryan, în timp ce bărbatii s-au apropiat de el rânjind și l-au înconjurat. S-au apropiat un pic *prea* mult, și el a devenit dintr-odată încordat, dar a reușit să-și ia zâmbetul lui plăcut de om din vest.

Bărbatul cu părul făcut țepi a emis o serie de cuvinte rusești de neînțeles, după care au râs toți trei.

– Noi..., a spus el și a ezitat un moment, încercând să-și găsească cuvintele. Noi... trei... alconauți! Noi..., a continuat el, venim cu pacea!

AȘTEPT RĂSPUNS | 213

Cei trei au găsit acest lucru extrem de amuzant, însă Ryan a zâmbit nesigur. A trecut pe umărul celălalt rucsacul în care se aflau laptopul și zece mii de dolari. Trebuia să-și păstreze calmul. Era într-o curbă, și petrecăreții treceau ca orbii pe lângă ei, cu fețe împietrite. Nu priveau pe nimeni în ochi.

Încerca să decidă cât de neliniștit ar fi trebuit să fie. S-a gândit că erau într-un spațiu deschis. Nu puteau să-i facă nimic chiar aici, în mijlocul străzii.

Și-a amintit totuși că văzuse un film în care un asasin secționase cu pricepere safena, la nivelul pulpei, iar victima sângerase până la moarte, pe o stradă aglomerată.

Bărbații îl încercuiseră și simțea traficul de pe Las Vegas Boulevard în spate. A făcut un pas, și bărbatii s-au apropiat mai mult, de parcă l-ar fi urmat.

– Îți plac cărțile? a întrebat chelul. Îți plac cărțile, tipule?

Și Ryan era sigur că fusese prins în cursă. Mâna i s-a dus automat la buzunarul în care avea cardurile bancare. Și-a pus palma pe pulpă, gândindu-se din nou la safenă.

– Cărțile? a întrebat Ryan timid, încercând să se uite peste umăr.

Dacă intra pe cele patru benzi de pe Las Vegas Boulevard, care erau șansele ca el să fie lovit de o mașină? Se gândea că erau destul de mari. A scuturat din cap, privindu-l pe bărbatul chel ca și când nu ar fi înțeles.

– Eu... eu nu am cărți, a replicat el. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Nu înțelegi? a întrebat omul și a râs surprins și puțin uimit. Cărți! a spus el rar și a făcut un gest în direcția mâinii lui Ryan. Cărți!

– Cărți! a repetat și bărbatul cu părul făcut țepi și a rânjit, arătându-și dinții din față, placați cu aur.

A ridicat o mână în care ținea o serie de fluturași pentru servicii de escortă de parcă ar fi fost o mână la poker, un full format din Fantasie și Britt, și Kamchana, și Cheyenne, și Natașa, și Ebony.

Și Ryan și-a dat seama despre ce vorbeau. S-a uitat la teancul de fotografii pe care el însuși le strânsese pe măsură ce mersese de-a lungul străzii.

– Oh, a spus el. Mda, oricum, eu...

– Da, da! a spus bărbatul chel, și cei trei au izbucnit din nou în râs. Cărți! Fete frumoase, tipule!

– Treizeci și nouă de dolari americani! Incredibil! a spus bărbatul cu șapcă de golf, care până atunci se mulțumise să observe ce se întâmpla.

Apoi a făcut un comentariu în rusă, care i-a amuzat și mai tare pe ceilalți doi.

Omul a întins unul dintre fluturașii lui, oferindu-i-l lui Ryan.

– Îți place Natașa. Rusoaică cu țâțe mari. Foarte frumos.

– Da, a replicat Ryan, dând din cap. Da, foarte frumoasă.

Și s-a uitat în lungul străzii. Bally's, Flamingo, Imperial Palace, Harrah's, Casino Royale, The Venetian, The Palazzo, locuri pe care își propusese să le vadă, locuri în care existau bancomate, din care el să scoată bani înainte de a se întoarce la „Riviera“, unde avea să se înregistreze sub numele de Tom Knott, un tânăr contabil care venise la un congres.

AȘTEPT RĂSPUNS | 215

– Mă numesc Shurik, a spus rusul chel și a întins mâna.

– Vasya, a spus cel cu țepi.

– Pavel, s-a prezentat omul cu șapcă de golf.

– Ryan, a spus Ryan și a simțit că îi iau foc obra-
jii în momentul în care a strâns pe rând mâinile
celor trei.

Asta era cea mai mare greșeală, să își spună nu-
mele adevărat, fără a sta pe gânduri nici măcar o clipă,
și s-a simțit mai tulburat ca nicicând. „Era atât de
ușor să mă prezint sub numele de domnul J.“, și-a
spus el. Era important? Sau nu?

– Ryan, tipule, a spus Shurik, venim cu noi, da?
Împreună. Vino. Găsim cele mai bune fete. Bine?

– Bine, a replicat Ryan.

Și apoi cei trei s-au depărtat puțin de el, pregă-
tindu-se să se așeze în spatele lui, să îl urmeze cu
urیاșele lor vase în formă de lălea, cu fluturașii lor
și cu expresiile lor amabile, iar el a făcut o mișcare
bruscă, în zigzag, și s-a furișat în mulțimea de
turiști de pe trotuar.

Și apoi a fugit.

„Asta a fost o prostie“, și-a spus el mai târziu.

Se afla la recepția hotelului Riviera, cu inima încă
bătându-i cu repeziciune.

Bieții băieți. Cât de uimiți trebuie să fi fost când
au văzut că dispăruse. Nu încercaseră să-l urmă-
rească. După mutrele lor uimite, care-l priveau cum
se făcea nevăzut, nu puteau fi decât niște turiști
străini, nevinovați. Un grup de tipi beți în căutarea
unui localnic cu care să se împrietenească.

Jay avea dreptate. Trebuia să se calmeze.

Cu toate astea, era greu să scape de fluxul de adrenalină odată ce acesta se declanșase, de tensiunea aceea plină de încordare, și stătea în camera lui de la Riviera – Tom Knott, în vârstă de douăzeci și doi de ani, din Topeka, Kansas – privind încă o dată la fetele care ofereau servicii de escortă. „Natașa. Ebony.“

Asta ura cel mai mult la el, la vechea sa personalitate: nervozitatea, îngrijorarea care se acumulau în el. Când intrase în anul doi la Northwestern, își petrecuse atât de mult timp făcându-și griji în legătură cu lucrurile pe care nu le făcea, încât nu îi mai rămăsese timp să mai facă într-adevăr ceva.

A crezut că de-aia se gândea din nou la Pixie. În ciuda celor întâmplate, în ciuda consecințelor, cele șase săptămâni petrecute cu Pixie fuseseră probabil cele mai frumoase din viața lui. Chiuleau de la ore în mod regulat, iar el ajungea acasă la timp pentru a putea distruge scrisorile prin care conducerea școlii se plângea de absențele lui și de faptul că era leneș, pentru a putea șterge mesajele pe care le lăsa secretara pe robotul telefonic, și părinții continuaseră să se comporte la fel, fără a observa nimic ieșit din comun. Era – și-a dat seama de asta – un actor destul de bun. Un om care se pricepea să mintă. Nu își mai făcuse temele de ceva vreme și fusese pentru prima dată în viața lui când dăduse un test fără a avea habar ce se cerea de la el. Era vorba despre testul de chimie care se dădea la jumătatea semestrului și încercuise la întâmplare variante de răspuns și inventase formule pe care nu știa cum să le demonstreze, și îi trecuse prin minte un gând minunat: „Nu-mi pasă de nimic“.

Parcă ar fi fost unul dintre copiii fundamentaliști care discută despre ideea de a te naște din nou.

AȘTEPT RĂSPUNS | 217

„Iisus a venit în sufletul meu și m-a curățat de păcate“, îi spusese odată o fată pe nume Lynette și, într-un fel, asta i se întâmpla lui. Toate greutatețile dispăruseră și el se simțise ușor și transparent, de parcă razele soarelui ar fi putut trece prin trupul lui.

„Nu-mi pasă de nimic“, își spusese el. „Nu-mi pasă de viitor, nu-mi pasă de ceea ce se întâmplă cu mine. Nu-mi pasă ce gândește familia mea. Nu-mi pasă, nu-mi pasă.“ Și de fiecare dată când își spunea lucrul acesta în gând, o greutate i se lua de pe umeri și zbura, întocmai ca un fluture.

Și apoi, într-o zi, mersese acasă, și mama lui stătea în bucătărie și îl aștepta.

Și a aflat că nu secretara sau unul dintre profesori o contactase pe Stacey, ci tatăl lui Pixie. Se părea că interceptase câteva dintre e-mailurile copiilor și găsise jurnalul lui Pixie, și apoi – acesta era lucrul la care nu se așteptase și pe care nu îl înțelegea –, Pixie îi mărturisise totul tatălui ei.

Și tatăl ei era furios. Voia să-l ucidă pe Ryan.

– Aveți o fată, doamnă Schuyler? întrebasese tatăl lui Pixie, și mama lui Ryan era acolo, la serviciu, la biroul ei, la Morgan Stanley & Co. în Omaha, unde era contabilă, și domnul Pixie adăugase: Dacă ați avea o fată, ați ști cum mă simt. Mă simt violat, pângărit de perversul dumneavoastră fiu. Și vreau să știți, mai spusese el, vreau să știți că, dacă fiica mea e însărcinată, voi veni la dumneavoastră acasă și am să-i scot fiului dumneavoastră dinții din gură.

Până să ajungă Ryan acasă, Stacey chemase deja poliția, care îl acuzase pe tatăl lui Pixie de

amenințare în formă agravantă, și vorbise cu o prietenă avocată pentru a obține un ordin de interdicție, dar nu îi spusese asta când el intrase în bucătărie, deschisese frigiderul și aruncase o privire înăuntru. Nu îi acordase prea multă atenție. Se întâmpla adesea ca ea să fie indispusă. Într-o astfel de situație, avea obiceiul să stea în bucătărie sau în camera în care se afla televizorul, sau într-un alt spațiu, fără a scoate un cuvânt, și apoi transmitea unde radioactive negative. Știa că nu trebuia să se uite la ea atunci când se afla într-o astfel de stare.

Așa că scosese niște lapte din frigider în vreme ce ea stătea acolo, la masa din bucătărie. Pusese niște cereale într-un bol și peste ele turnase niște lapte și se pregătea să-și ducă gustarea în sufragerie, când Stacey ridicase privirea spre el, întrebându-l:

– Cine ești tu?

Ryan înălțase capul fără nici o tragere de inimă. Asta era metoda ei, să pună astfel de întrebări de nepătruns pe un ton calm.

– Hmm, mormăise el. Poftim?

– Am întrebat: „Cine ești tu?” murmurase ea cu voce calmă, dar plină de amărăciune. Te întreb pentru că nu cred că te cunosc, Ryan.

Atunci izbucnise în el prima scânteie de nervozitate. Știa că ea descoperise... Dar ce? Cât de mult? Simțea cum expresia feței lui devenea încordată și impenetrabilă.

– Nu știu despre ce vorbești, replicase el.

– Am crezut că ești o persoană demnă de încredere, ripostase Stacey. Am crezut că ești o persoană matură, responsabilă, care și-a făcut planuri de

AȘTEPT RĂSPUNS | 219

viitor. Așa credeam. Acum nu pot să-mi dau seama ce se petrece înăuntrul tău. Habar nu am.

El continua să țină în mână bolul cu cereale, care scotea sunete abia șoptite, pe măsură ce boabele absorbeau laptele.

Nu-i venea în minte nici o replică.

Nu voia ca această aventură cu Pixie să se termine și își închipuia că, dacă nu avea să spună nimic, mai puteau continua o vreme. Putea să fie fericit în continuare, putea să nu-i pese de nimic, putea să continue să o întâlnească pe Pixie dimineța în partea nordică a școlii și să se uite la ea cum fumează și se joacă cu inelul din buză, plimbându-l înainte și înapoi prin propria-i carne.

– Vrei să-ți distrugi viața? îl întrebase Stacey. Vrei să ajungi ca unchiul tău, Jay? Pentru că într-acolo te îndrepti. El și-a distrus viața când era cam de vârsta ta și nu și-a mai revenit niciodată. Niciodată. S-a transformat într-un ratat, și tu tot asta ai să ajungi, Ryan.

Abia peste câțiva ani înțelesese ce voise să spună mama lui.

„Ai să ajungi ca tatăl tău“, asta voise să spună de fapt. Tatăl lui, Jay, lăsase însărcinată o fată la cincisprezece ani, fugise de-acasă, trecuse de la o slujbă de nimic la altă slujbă de nimic, nu se stabilise niciodată undeva, nu dusesse niciodată o viață normală. Gândind retrospectiv, înțelesese de ce fusese atât de dură cu el și îi dădea dreptate într-o câtva. Ea știa ce fel de om avea să devină, chiar înainte ca el să fi devenit un astfel de om.

Și ea nu voia să-l lase să ajungă precum Jay. Ryan fusese trimis pentru două săptămâni într-o tabără pentru adolescenți rebeli, organizată în sălbăticie, în vreme ce mama lui îi pusese viața în ordine. Era una dintre acele tabere izolate în cadrul cărora se făceau drumeții și team-buildinguri, și terapii de grup, cu consilieri de tip cazon care îți aplicau corecții „spre binele tău” și-ți găseau tot felul de probleme psihologice. Rătăciseși drumul, suferai din cauza concepțiilor nesănătoase despre tine însuși, era necesar să te schimbi, dacă doreai să devii un membru de vază al societății, dacă voiai să-ți mai revezi prietenii și familia...

Chiar și după ce se întorsese acasă, se aflate sub ceea ce s-ar putea numi arest la domiciliu pe durata anului școlar. Ea îi confiscase telefonul mobil și îi tăiasse accesul la internet, apoi luase legătura cu toți profesorii lui și făcuse demersurile necesare astfel încât să recupereze tot ce pierduse, și îl trimisese la un terapeut o dată pe săptămână, și îl înscrisese la un curs de pregătire în vederea susținerii testelor de aptitudini și într-un program care se numea Clubul Optimiştilor, ai cărui membri se întâlneau de trei ori pe săptămână pentru a face curățenie în parcuri, pentru a împărți jucării copiilor săraci, pentru a organiza acțiuni de reciclare a materialelor refolosibile și așa mai departe. Îl scosese din formație, singurul loc unde ar mai fi putut-o întâlni pe Pixie, dar nici nu mai conta așa de mult, pentru că tatăl ei o transferase la St. Albert High. Nu o mai văzuse niciodată. Tatăl fetei fusese găsit vinovat de amenințare în formă agravantă și primise o sentință cu suspendare, urmând să se afle sub control judiciar.

AȘTEPT RĂSPUNS | 221

În ceea ce îl privea pe tatăl lui Ryan, Owen, el nu se implicase în nimic în acea perioadă, rămânând taciturn și întunecat, așa cum era întotdeauna atunci când Stacey se încăpățâna să facă totul după propriile reguli. Owen reușise să o convingă pe Stacey să-i permită lui Ryan să ia lecții de chitară – singurul lucru plăcut în ultimul an și jumătate de liceu. El și Pixie discutaseră despre crearea unei formații în care ea urma să fie baterist și el vocalist, iar Ryan avusese tot felul de fantezii în legătură cu asta. Îi plăcea să stea în camera lui și să compună cântece pe chitara Takamine, pe care i-o cum-părase Owen. Ryan compusese o melodie numită *Oh, Pixie*. Foarte tristă. Mai compusese o alta, *Amenințare serioasă*, și una intitulată *În curând voi pleca*, și *Ecopraxia*, care ar fi constituit single-ul dacă ar fi scos vreodată un album.

Era patetic să se gândească la cântecele alea vechi, nereușite.

Era deprimant și faptul că își petrecuse întreaga noapte gândindu-se la Pixie, amintindu-și de ea, întrebându-se unde era ea acum. Oare ce se întâmplase cu ea? Și uite-l acum la un pas de a și-o trage cu careva.

Era trist chiar și faptul că atacul lui de paranoia legat de ruși se dovedise neîntemeiat. În ciuda incidentului din stradă, nu era vorba despre nici un fel de intrigă, nu fusese nici o altercație între gangsteri, nimic în afara turmelor de turiști și a angajaților care își făceau datoria de a-i jecmăni cu nonșalanța vânzătorului care lucrează la un butic non-stop.

S-a gândit că poate avea să fie mereu singur și a pus pe masă fluturașii cu oferte de servicii de escortă și s-a uitat la fete. Fantasie. Roxan. Natașa.

Stătea acolo, la masa din camera lui de hotel, contemplând. A tastat numele lui și numărul camerei de hotel și s-a auzit un foșnet în momentul în care spațiul virtual își făcea conexiunile.

A deschis căsuța de chat și...

Nu, nu mai apăruse nici un mesaj cu caractere chirilice.

Așa că i-a transmis un mesaj lui Jay. „Misiune îndeplinită“, a scris el, după care s-a decis să se culce.

15.

Puteau să plece curând. Acesta era un aspect. Puteau să pornească spre New York și apoi spre alte țări.

Și puteau fi și bogați, dacă totul mergea conform planului. *Dacă* ea era genul de persoană care să facă un asemenea lucru.

Documentele erau așezate între ei pe masa din bucătărie și George Orson așeza și aranja hârtiile înaintea lui, de parcă liniile paralele le-ar fi putut ușura conversația. L-a văzut ridicând ochii pe furiș și aproape că se simțea jenată de faptul că privirea lui era atât de serioasă și de vinovată, deși era totodată ușurată că el nu spunea nimic. Nu încerca să îi dea asigurări, să o convingă sau să o învețe, ci aștepta pur și simplu decizia ei. Era pentru prima dată de ceva timp încoace când o opțiune de-a ei conta, era pentru prima oară după luni de zile când nu avea senzația că visa, că se afla într-un stadiu de amnezie, că nu avea totul o aură de déjà-vu.

Acum totul prindea contur. Aranjamentele lui. Escapadele lui. Bani.

A ridicat o singură filă din teancul pe care el i-l pusese în față. Era o copie a transferului electronic. „BICICI“ scria în capătul de sus, Banque Internationale pour le Commerce et l'Industrie de Côte d'Ivoire. Erau trecute acolo o dată și un cod și se vedeau o șampilă și mai multe semnături, și un total. 4.300.000,00 \$. Acolo se afla scrisoarea de confirmare a depozitului. „Stimate domnule Kozelek, fondul dumneavoastră a fost depus în banca noastră de către partenerul dumneavoastră, domnul Oliver Akubueze. Partenerul dumneavoastră ne-a mai solicitat să executăm transferul fondului în contul dumneavoastră bancar, completând formularul de transfer bancar, și a prezentat și o serie de alte documente deosebit de importante...

– Tu ești domnul Kozelek, a spus Lucy.

– Da, a replicat George Orson. E un pseudonim.

– Înțeleg, a replicat Lucy.

S-a uitat la el pentru o clipă, apoi a privit hârtia: 4.300.000,00 \$.

– Înțeleg, a repetat ea șoptit.

Încerca să își controleze vocea, să vorbească pe un ton dezinteresat și oficial. S-a gândit la funcționara la care ea și Patricia fuseseră nevoite să se ducă după moartea părinților lor, și-a amintit cum se uitau amândouă la femeia care căuta prin hârtiile de pe biroul ei vechi.

„Mă întreb ce experiență aveți voi două în a vă purta singure de grijă“, zisese funcționara.

Lucy ținea hârtia între degetul mare și arătător, așa cum făcuse funcționara. A ridicat privirea și s-a

AȘTEPT RĂSPUNS | 225

uitat la George Orson, care stătea calm de cealaltă parte a mesei, ținând ceașca de cafea ca și cum ar fi vrut să-și încălzească mâinile, chiar dacă afară trebuie să fi fost deja vreo 27 de grade Celsius.

- Cine e Oliver Aku...? a întrebat ea, poticnindu-se din cauza numelui mai greu de pronunțat, la fel cum se poticnea pe vremuri când trebuia să formuleze propozițiile în franceză la ora doamnei Fournier... Akubueze, a încercat ea din nou, și George Orson a zâmbit slab.

- Nu e nimeni, a replicat George Orson și, după un moment de ezitare, a înclinat capul cu regret. Îi promisese să-i răspundă la orice întrebare pe care i-o pune. Este... e doar un intermediar. Un om de legătură. A trebuit să-l plătesc, bineînțeles. Dar asta nu a fost o problemă.

Privirile lor s-au întâlnit, și ea și-a adus aminte că George Orson îi povestise că luase lecții de hipnoză. Ea și-a spus că ochii ăia mari și verzi ai lui erau perfecți pentru așa ceva. Se uita la ea și ochii lui spuneau: „Trebuie să te liniștești“. Ochii lui spuneau: „Ai încredere în mine?“ Ochii lui spuneau: „Nu mai suntem noi îndrăgostiți unul de celălalt?“

Poate. Poate o iubea cu adevărat.

Poate că doar încerca să aibă grijă de ea, așa cum susținea.

Dar era frustrant, căci, în ciuda tuturor acelor documente aflate înaintea ei, el ezita să spună adevărul. Era un hoț, măcar asta recunoscuse, dar ea tot nu înțelegea de unde proveneau banii sau cum reușise să îi procure, sau cine anume era pe urmele lui.

– Nu am furat de la o *persoană*, Lucy, asta trebuie să înțelegi. Nu am luat bani de la o doamnă bătrână, bogată și drăguță sau de la un gangster, sau de la casa de credit a unui mic orășel cum este Pompey din statul Ohio. Am luat banii – hai să zicem că mi i-am înșușit – de la o *entitate*. O entitate mare, multi-națională. Din cauza asta vreau să spun că lucrurile sunt puțin mai complicate. Îmi aduc aminte că ți-ai dorit să lucrezi cândva la o firmă internațională de investiții, cum ar fi Goldman Sachs. Așa e? Și dacă, de pildă, ai fi în stare să găsești o modalitate de a lua bani de la Goldman Sachs, ai înțelege curând că oamenii de acolo ar face orice ca să te dea pe mâna justiției. Ar face, desigur, apel la oamenii legii, dar probabil ar recurge și la alte soluții. Detectivi particulari. Vânători de recompense. Ar angaja oare asasinii? Torționari? Probabil că nu... Dar înțelegi ce vreau să spun.

– Nu, de fapt, nu înțeleg, a replicat Lucy. Vrei să spui că ai furat bani de la Goldman Sachs?

– Nu, nu, a răspuns George Orson. Țăsta a fost doar un exemplu. Încercam doar să... Și apoi a oftat resemnat.

„Țăsta e ceva care nu i se potrivește lui George Orson“, și-a spus ea. Era aproape opusul chicotitului conspirativ pe care îl găsise atât de fermecător la început.

– Uite cum stau lucrurile, a reluat el. Aș fi vrut să nu se ajungă aici. M-am tot gândit că pot să rezolv situația asta singur, fără ca tu să afli... fără ca tu să știi ceva din toate astea. Am crezut că pot să rezolv tot fără ca tu să fii implicată.

AȘTEPT RĂSPUNS | 227

Apoi a tăcut, frământându-se, lovind cu unghia ceașca de cafea. *Poc, poc, poc*. Amândoi se simțeau oarecum jenați și neliniștiți. Lucy a constatat că ajunseseră într-o situație deprimantă, și poate fusese mai bine cât timp ea nu știuse nimic, când îl crezuse că avea să se ocupe el de toate și că se îndreptau către un loc minunat amândoi, o femeie timidă, dar inteligentă și iubitul ei educat, misterios și mai în vârstă, aflați poate pe un vas de croazieră și îndreptându-se spre Monaco sau spre Playa del Carmen.

A rămas pe gânduri în timp ce această veche fan-
tezie îi trecea rapid prin fața ochilor. Apoi s-a aple-
cat pentru a parcurge celelalte documente pe care
George Orson i le pusese în față.

Era itinerarul lor. De la Denver la New York. De
la New York la aeroportul Felix Houphouet din
Abidjan, Coasta de Fildeș.

Erau acolo cardurile de asigurare și certificatele
de naștere de care aveau să se folosească: David
Fremden, în vârstă de treizeci și cinci de ani, și Brooke
Fremden, de cincisprezece ani.

– Pot să aranjez să ne fie trimise pașapoartele.
Asta nu-i mare lucru, i-a spus George Orson. Putem
obține un pașaport în regim de urgență, în maxi-
mum cinci zile. Dar trebuie să acționăm imediat. Ar
trebui să mergem la o judecătorie sau la un oficiu
poștal să depunem cererea mâine...

A tăcut brusc în momentul în care ea a înălțat
privirea spre el. Nu voia să fie zorită. Avea să se gân-
dească în tihnă la toate astea, iar el trebuia să se arate
înțeleghător.

– Despre cine e vorba? a întrebat ea. Cine sunt David și Brooke?

George Orson i-a aruncat o nouă privire încrunțată, în semn de reproș. Era în continuare recalcitrantă, chiar dacă începuse să-i ofere informații... Dar îi promisese că avea să-i răspundă.

– Nu sunt niște persoane speciale, a spus el plictisit. Sunt doar niște oameni. Și-a trecut mâna prin păr și a continuat: *Au murit*. Sunt tată și fiică. Au murit într-un incendiu care a mistuit un apartament din Chicago în urmă cu aproximativ o săptămână. Tocmai de aceea documentele astea ne sunt utile acum. Există un interval de timp până în momentul în care decesele sunt înregistrate oficial în sistem.

– Înțeleg, a spus ea din nou.

Cam atât era ea în stare să rostească și a închis pentru o clipă ochii. Nu voia să și-i închipuie pe David și pe Brooke în apartamentul care ardea, încercând să respire în fum și în căldură, așa că s-a concentrat asupra certificatului de naștere, de parcă ar fi fost o listă cu întrebări pe care ar fi studiat-o.

Certificat de naștere	112-89-0053
Brooke Catherine Fremden	15 martie 1993
4:22 A. Feminin	Spitalul Swedish Covenant
Chicago	Districtul Cook

Era menționat și numele de fată al mamei: Robin Meredith Crowerly, născută în statul Wisconsin, în vârstă de treizeci și unu de ani la nașterea lui Brooke.

– Dar mama? a întrebat Lucy după ce a parcurs o vreme documentul în tăcere. Robin? Nu o să întrebe de ea?

AȘTEPT RĂSPUNS | 229

- A murit cu ceva timp în urmă, a răspuns George Orson și a ridicat discret din umeri. Cam pe când Brooke avea zece ani. A fost ucisă într-un... hmmm... A avut o reținere, dorindu-și parcă să o cruțe pe Lucy... sau pe Brooke. În orice caz, a continuat el, certificatul de deces al mamei este pe acolo pe undeva, dacă vrei să...

Dar Lucy s-a mulțumit să clatine din cap.

A presupus că fusese vorba despre un accident de mașină, dar poate nu voia să știe.

- Fata asta n-are decât cincisprezece ani, a subliniat Lucy. Eu nu arăt de cincisprezece ani.

- E adevărat, a fost de acord George Orson. Sper că nici eu nu arăt de treizeci și cinci, dar ne putem ocupa de asta. Crede-mă, îți spun din experiență că oamenii nu se pricep să aprecieze vârsta celorlalți.

- Hmmm, a mormăit Lucy, continuând să se uite la document și să se gândească la mamă. La Robin. La David și la Brooke. Încercaseră să se salveze din incendiu? Muriseră în somn?

Biata familie Fremden! Dispărută cu totul de pe fața pământului.

Afară, în curtea din spate, soarele dimineții strălucea, încălzind grădina japoneză. Buruienile erau înalte și dese și nu se vedea nimic din micul pod sau din lampionul Kotoji. Coroana cireșului plângător se clătina deasupra ierburilor de parcă ar fi încercat să respire, crengile lui aplecate fiind aidoma unor suvițe de păr lungi și ude.

Erau atâtea și atâtea lucruri îngrijorătoare în legătură cu situația asta, dar și-a dat seama că o deranja

cel mai mult faptul că trebuia să pretindă că era fiica lui George Orson.

De ce nu puteau fi parteneri de călătorie? Prieten și prietenă? Soț și soție? Chiar și unchi și nepoată?

– Știu, știu, a spus George Orson

Era neplăcut, pentru că el era atât de supus, o variantă micșorată a lui George Orson pe care îl știa ea. S-a foit în scaun în momentul în care ea și-a întors privirea dinspre curtea din spate.

– E regretabil, a adăugat el. Ca să fiu sincer, nici eu nu sunt foarte încântat. Și pentru mine e puțin înspăimântător. Ca să nu mai vorbim despre faptul că nu am fost niciodată nevoit să mă gândesc la mine însumi ca la o persoană suficient de în vârstă pentru a avea o fiică adolescentă.

A încercat să râdă discret, ca și când vorbele lui i-ar putea părea amuzante lui Lucy, dar nu era cazul. Ea nu știa sigur ce simțea, dar nu era în dispoziția necesară pentru a-i aprecia observațiile inteligente. George Orson a întins mâna să-i atingă piciorul, dar s-a răzgândit și și-a retras-o, iar ea a văzut cum zâmbetul lui s-a transformat într-o grimasă.

Nici asta nu își dorea, de altfel: senzația asta de disconfort și de încordare care luase naștere imediat ce el începuse să-i spună adevărul. Îi plăcea felul în care obișnuiau ei să glumească. „Replici spirituale“, așa zicea George Orson, și ar fi fost cumplit ca acestea să fi încetat, ca lucrurile să se fi schimbat atât de mult între ei, ca vechea lor relație să fie pierdută, imposibil de refăcut. Îi plăcuse când erau Lucy și George Orson și poate că fusese un simplu rol pe care îl jucaseră unul de dragul celuilalt, dar li se păruse la îndemână, natural și distractiv.

AȘTEPT RĂSPUNS | 231

Ea se descoperise cu adevărat pe ea însăși în momentul când îl cunoscuse.

- Crede-mă, Lucy, a spus el acum, cu un aer solemn ce nu aducea deloc cu George Orson. Crede-mă, a repetat. Nu asta nu a fost soluția pe care mi-am dorit-o. În situația actuală nu a fost prea ușor să procur documentele de care avem nevoie. Nu am avut o multitudine de opțiuni.

- Bine, a replicat Lucy. Am priceput.

- Trebuie doar să ne prefacem, a reluat George Orson. Jucăm un joc.

- Am priceput, a repetat Lucy. Înțeleg ce vrei să spui.

Însă asta nu ușura situația.

După-amiază, George Orson avea „unele treburi de rezolvat“.

Într-o oarecare măsură, asta era un lucru liniștitor. De când ajunseseră aici, el dispărea ore-n șir, în „cabinet“, cu ușa încuiată, sau în oraș cu vechea camionetă, fără a spune un cuvânt. Astăzi, lucrurile decurgeau la fel. După ce au discutat, el s-a grăbit să se întoarcă la computer și ea a rămas acolo, în ușa cabinetului, privind biroul mare și vechiul tablou în spatele căruia se afla seiful, de parcă ar fi fost o figurantă dintr-un film polițist de doi bani.

El a pus mâna pe clanță. Și-a dat seama că voia să închidă ușa, fără a i-o trânti totuși în nas. El a ezitat, iar zâmbetul lui liniștitor a devenit treptat încordat.

- În orice caz, cred că simți nevoia să petreci ceva timp singură, a spus George Orson.

- Da, a replicat ea.

S-a uitat cum degetele lui se strâneau în jurul mânerului ușii, iar el i-a urmărit privirea până a dat cu ochii de propria mână ce-i trăda nerăbdarea și a privit-o de parcă l-ar fi dezamăgit.

– Știi că nu ești obligată să faci asta, a spus el. Nu te-aș învinovăți de nimic dacă ai vrea să pleci. Îmi dau seama că îți cer mult.

Nu era sigură cum să răspundă. S-a gândit.

S-a gândit.

Apoi el a închis ușa.

O vreme, s-a plimbat înapoi și-ncolo în fața ușii cabinetului, apoi s-a așezat la masa din sufragerie cu un suc fără zahăr în mână – era o după-amiază caldă – și și-a lipit cutia rece și aburită de frunte.

Fusese abandonată așa de săptămâni bune, lăsată să se uite la televizor la nesfârșit, modificând poziția străvechii antene-satelit ce-și rotea capul cu un zgomet metalic asemănător celui pe care îl face un scaun cu roțile electric; să joace iar și iar Solitaire, folosind un vechi pachet de cărți al tatălui ei, pe care îl luase cu ea din motive sentimentale; să examineze cărțile din camera de zi, o colecție groaznică de volume vechi, care s-ar fi potrivit mai degrabă la un târg de vechituri. *The Death of the Heart. From Here to Eternity*.¹ Titluri de care nu a auzit nimeni, niciodată.

Încerca să gândească. Încerca să-și imagineze cum să procedeze, adică fix același lucru pe care îl

¹ „Moartea sufletului“, „De aici către eternitate“ (în engl., în orig., n.tr.)

făcuse pe parcursul întregului an, din clipa în care muriseră părinții ei. Își creiona în minte viitorul, străduindu-se să traseze un plan, privind în perspectivă, întocmai ca un pilot care traversează un ocean, căutând un loc în care să aterizeze. Cu toate acestea, nu se conturase nici un plan.

Dar cel puțin acum dispunea de mai multe informații.

4,3 milioane de dolari.

Acest detaliu putea fi extrem de util, dacă nu ar fi așa de greu de crezut. Erau aspecte ale poveștii lui – ale situației de față în ansamblul ei – care păreau exagerate sau înfrumusețate, sau deformate. Era un sâmbure de adevăr în tot ce îi spusese, la fel ca în acele vechi puzzle-uri care îi plăcuseră atât de mult când era mică, imagini ale unor peisaje obișnuite în care fuseseră ascunse elemente pictografice simple, cinci scoici sau opt pălării de cowboy, sau treisprezece păsări.

A luat de pe raft o carte cu coperte tari și a răsfait-o din nou. În decursul ultimelor săptămâni, analizase fiecare carte din bibliotecă, sperând să găsească între paginile ei vreun bilet. Luase la rând fiecare sertar din bucătărie, fiecare dulap din fiecare dormitor, ciocănise în pereți, ca și când ar fi putut exista undeva o ușă secretă sau un locaș secret. Fusesse până și la biroul în formă de far de la motel, unde cotrobăise prin broșurile prăfuite în care se prezentau atracțiile locale, închise cu multă vreme în urmă, desfăcuse cutii în care descoperise hârtie veche de toaletă învelită încă în plastic, văzuse dulapuri pline cu prosoape, intrase chiar și în camerele motelului. Luase cheile din cuiele înșirate în spatele

tejghelei și deschisese ușile una câte una. Erau goale toate, fără paturi, fără mobilier, nimic altceva în afară de pereții goi și de podelele tot la fel, nimic în afara unui strat considerabil de praf.

În tot acest timp, singurul lucru important pe care îl găsisese fusese o monedă din aur. Se afla într-o cutie de trabucuri, pe polița de sus a unui dulap dintr-unul din dormitoare goale de la nivelul al doilea al casei, alături de niște pietre cu forme ciudate, un magnet mic în formă de potcoavă, niște piuneze și un dinozaur din plastic. Moneda era grea, părea să fie un dublon, foarte tocit, probabil un soi de suvenir al vreunui copil.

Cu toate astea, o luase și o ascunsese în geamantanul ei, și fusese primul lucru care-i venise în minte când văzuse pentru prima dată hârtia cu depozitul – *4,3 milioane de dolari* – și, în mod copilăresc, în fața ochilor îi apăruse imaginea unor cufere pline cu astfel de monede din aur.

Desigur că știa că lăcomia avea un rol major în decizia ei. Da, știa asta. Dar știa, de asemenea, că îl iubea. Iubea felul în care se simțea când era cu el, acea camaraderie facilă, cu tachinări, sentimentul pe care i-l dădea el, că ei doi, numai ei, aveau o țară și un limbaj al lor, ca și cum s-ar fi cunoscut într-o altă viață, și s-a gândit că ar putea accepta chiar să fie Brooke Fremden pentru o vreme, în timp ce el era David...

Și putea fi chiar distractiv.

Putea fi una dintre acele aventuri secrete cunoscute doar de ei. Una dintre acele povești ce constituiau trecutul despre care doar ei doi știau. Aveau să fie la un dineu într-un loc precum Marocul,

AȘTEPT RĂSPUNS | 235

de exemplu, și cineva avea să-i întrebe cum se cunoscuseră, și aveau să schimbe priviri pline de înțeles.

Era aproape 3.30 după-amiaza când el a ieșit, în sfârșit, din cabinet. Lucy se afla în camera de zi, într-unul dintre fotoliile cu spătar curbat acoperite cu o husă impermeabilă, și privea încă o dată certificatul de naștere al lui Brooke Fremden.

Erau acolo semnăturile indescifrabile, în josul hârtiei:

„Certific faptul că informația inserată în prezentul certificat este corectă conform științei și convingerii mele.“ Ăla era tatăl.

„Certific faptul că pruncul amintit mai sus s-a născut viu în locul, la ora și la data menționate.“ Ăla era medicul – Albert Gerbie.

Și, când a ridicat privirea, l-a văzut pe George Orson în pragul ușii. Își trecuse mâinile prin păr și acum îi stătea ciufulit, iar el avea privirea cuiva care citise prea mult timp formule științifice sau tabele pline de cifre, o expresie încordată și goală, de parcă ar fi fost surprins să o găsească acolo.

– Trebuie să ies să cumpăr câte ceva, a spus el. Câteva lucruri de care avem nevoie.

– Bine, a încuviințat ea, părând să se mai liniștească un pic.

– Vreau să cumpăr câteva lucruri care să te facă să pari mai tânără, a lămurit-o el. Ce zici de ceva roz? Ceva mai potrivit pentru fete?

Ea l-a privit cu scepticism.

– Poate ar trebui să vin cu tine.

George Orson a clătinat din cap cu hotărâre.

– Nu-i o idee bună. Nu ar trebui să fim văzuți în oraș împreună. Cu atât mai puțin acum.

– Bine, a admis ea, iar el i-a aruncat o privire plină de recunoștință în timp ce își punea pe cap șapca de baseball pe care o purta întotdeauna când ieșea din casă. Lucy a presupus că el îi era recunoscător că nu sărea la ceartă. Ba chiar i-a atins mâna, trecând cu degetele peste încheieturile degetelor ei. Ea i-a zâmbit cu ezitare.

George Orson nu încuiase ușa cabinetului.

A rămas în ușa casei, uitându-se cum vechea camionetă intra pe autostrada ce se depărta de motel. Cerul era acoperit cu nori cenușii. Ea și-a încrucișat brațele pe piept în vreme ce vechea camionetă a trecut dincolo de un deal și a dispărut.

Nici nu a apucat să se depărteze de ușă și știa deja că avea să se ducă direct în cabinet, așa că a grăbit pasul. Biroul mereu încuiat accentuase tensiunea dintre ei doi chiar din momentul în care ajunseseră. *Intimitatea* lui – dar oare nu-i contrazicea asta toate afirmațiile, toate lucrurile pe care le spusese în legătură cu o lume secretă, numai a lor, *sub rosa*, după cum zicea.

Dar, când ea abordase subiectul, el se mulțumise să ridice din umeri, spunându-i:

– Fiecare dintre noi are nevoie de propria grotă. Chiar și oamenii care sunt atât de apropiați ca noi doi. Nu ești de aceeași părere?

Și Lucy își dăduse ochii peste cap.

– Nu înțeleg care-i marea chestie, spusese ea. La ce te uiți când ești acolo? La filme porno?

AȘTEPT RĂSPUNS | 237

- Nu fi ridicolă, replicase George Orson. E doar o parte a ceea ce înseamnă o relație între adulți, Lucy. Îi oferi celuiilalt intimitate.

- Vreau doar să-mi verific e-mailul, spusese ea, deși nu avea cine să-i fi trimis vreun mesaj, lucru pe care el îl știa prea bine.

- Lucy, te rog, replicase el. Mai lasă-mă câteva zile. Am să-ți iau un computer al tău, și o să poți să tot trimiți mesaje. Mai ai puțină răbdare.

În încăpere era mai dezordine decât s-ar fi așteptat. Nu se potrivea deloc cu felul de a fi al lui George Orson, bărbatul care împătura hainele și întocmea liste, omul care nu suporta să vadă un teanc de vase murdare în chiuvetă.

Aceasta era o latură a lui George Orson pe care ea nu o văzuse niciodată și a rămas în prag, copleșită de neliniște. Avea o senzație de fierbințeală, de haos, de panică. În orice caz, nu era nici o îndoială că nenumăratele ore petrecute în acea încăpere nu fuseseră doar o pierdere de vreme. Lucrase, întotmai așa cum spunea.

Erau o sumedenie de aparate în acea încăpere, mai multe laptopuri, o imprimantă, un scanner și alte lucruri pe care nu le-a putut identifica, dar toate erau legate între ele printr-o serie de cabluri și racordate la mai multe prize. Pe marginea rafturilor cu cărți erau cutii goale de suc, de băuturi energizante, iar pe jos stăteau aruncate diverse obiecte vestimentare: o pereche de boxeri, câteva tricouri, un ciorap făcut ghem, împreună cu multe, multe ambalaje de ciocolată, deși ea nu-l văzuse niciodată pe George Orson mâncând bomboane. Existau și cărți

împrăștiate ici-colo, cu pagini însemnate și marcate cu semne de carte. *The Sacred Pentagram of Sedona. Fibonacci and Financial Revolution. The Thing on the Doorstep. A Practical Guide to Mentalism.*¹

Și erau hârtii peste tot. Unele dintre ele așezate în teancuri, altele făcute ghem și aruncate, câteva documente lipite pe perete, un colaj incoerent. Ser-tarele scrinului, ale căror chei el zisese că nu le putuse găsi, fuseseră scoase toate de la locul lor, și dosarele zăceau în mormane înșirate peste tot prin cameră.

Ea a constatat că această încăpere putea fi cu ușurință considerată camera unui nebun și a simțit o tensiune nervoasă în piept, o piatră care vibra ușor și pe care o simțea tot mai apăsător sub coșul piep-tului pe măsură ce înainta în încăpere.

– Oh, George, a șoptit ea și nu s-a putut decide dacă era înspăimântător, trist sau înduioșător să și-l imagineze ieșind zi de zi din această încăpere și adop-tând o atitudine normală, veselă. Ieșind din acest tsunami cu părul pieptănat și cu zâmbetul pe față, să-i pregătească cina și să o liniștească, să se uite la vreun film, cu mâna petrecută pe după umărul ei, cu activitatea nebunească de peste zi închisă și ră-masă ascunsă în spatele ușii biroului.

Știa foarte bine că nu trebuia să miște nici un obiect de la locul lui. Nu se putea spune după ce cri-terii fuseseră organizate lucrurile, căci ai fi zis că

¹ „Pentagrama sacră de la Sedona“, „Fibonacci și Revoluția financiară“, „Obiectul de pe prag“, „Ghidul practic al menta-lismului“ (n.tr.)

nu existase nici unul. A pășit cu atenție, ca și cum ar fi mers pe un lac acoperit cu gheață subțire sau de parcă s-ar fi aflat la locul unei crime. S-a gândit că era în regulă ce făcea. El promisese să-i spună tot și, dacă nu o făcuse, era dreptul ei să afle. S-a gândit că așa era cinstit, deși a simțit o senzație neplăcută când și-a amintit de basmele care o speriaseră în copilărie. *Bluebird. The Robber Bride groom*.¹ Toate acele filme de groază în care fetele intrau în camere în care nu le era permis.

Era o reacție paranoică, știa asta. Nu credea că George Orson i-ar fi făcut rău. Că ar minți, da, ar face-o, dar era sigură, absolut sigură, că nu era periculos.

Cu toate astea, a înaintat cu precauție, ca un intrus, și își simțea pulsul în încheieturile mâinilor când puneă ușor un picior înaintea celuilalt, croindu-și drum printre diversele obiecte, mergând cu grijă de-a lungul laturilor.

Hărțile lipite pe pereți erau în general hărți – hărți rutiere, topografice, detalii ale dispunerii străzilor sau ale unor zone de coastă – însă nu locuri pe care ea să le fi putut recunoaște. Printre aceste hărți se aflau și câteva știri pe care George Orson le scoșese de pe internet: „Cel de-al 11 caz de fals de identitate în formă agravantă semnalat de procurorii americani“, „Nu s-au făcut progrese în cazul studentului dispărut“, „Tentativa contracarată de furt de agent biologic“. S-a uitat la titluri fără a parcurge însă articolele. Erau atât de multe. Pe toți pereții se vedeau o mulțime de foi. Poate își pierduse mințile.

¹ „Pasărea albastră“, „Mirele hoț“ (n.tr.)

Și apoi a remarcat seiful. Seiful din perete, pe care i-l arătase în prima zi când ajunseseră acolo și când această încăpere era doar una dintre curiozitățile prăfuite pe care le remarcase când îi prezentase locuința. Îi spusese la momentul respectiv că nu cunoștea combinația de la seif.

Dar acum seiful era deschis. Pictura în spatele căreia era ascuns, portretul bunicilor lui George Orson, era dat deoparte, și ușa metalică, groasă, a seifului era deschisă.

Într-un film horror, acela ar fi fost momentul în care George Orson ar fi apărut în spatele ei, în pragul ușii. „Ce crezi că faci?” ar fi șoptit el, iar ea a simțit furnicături pe ceafă, deși nu apăruse nimeni în ușa încăperii, deși știa că George Orson plecase în oraș.

Cu toate astea, s-a îndreptat spre seif, pentru că era plin de bani.

Bancnotele erau prinse în teancuri, întocmai cum văzuse ea în filmele cu gansteri, fiecare cu o grosime de un centimetru și ceva, legate cu elastice și așezate ordonat. S-a întins și a luat un teanc. Bancnote de o sută de dolari. A apreciat că trebuiau să fie cam cincizeci de bancnote în fiecare teanc și a cântărit unul în palmă. Era ușor, la fel de ușor ca un pachet de cărți de joc. Și-a trecut degetele peste bancnote, ținându-și respirația preț de o clipă. Erau treizeci de teancuri – aproximativ o sută cincizeci de mii de dolari –, a socotit ea și a închis ochii.

Erau cu adevărat bogați. Asta părea evident. În ciuda îndoielilor ei, în ciuda hârtiilor împrăștiate, a mizeriei, a cărților, a hărților și articolelor, existau acești bani. Și-a dat seama că până în acel moment

AȘTEPT RĂSPUNS | 241

fusesse aproape convinsă că avea să fie nevoită să plece.

Fără să stea pe gânduri, a lipit banii de obraz, de parcă ar fi fost un buchet.

- Mulțumesc, a șoptit ea. Mulțumesc, Doamne!

16.

Stabiliseră să se întâlnească în foaierul hotelului Mackenzie, adică hotelul unde spusese femeia că stătea.

– Numele meu este Lydia Barrie, îi zisese ea la telefon și, când auzise numele lui, ezitase preț de o clipă. *Miles Cheshire*, repetase ea, având în voce o urmă de scepticism, de parcă el i-ar fi spus cine știe ce nume ciudat, de parcă i-ar fi zis că se numea domnul Breeze¹.

– Alo? zisese el. Mai sunteți pe fir?

– Ne-am putea întâlni în cincisprezece minute, replicase ea cu o voce care lui i se păruse puțin cam dură. Am părul roșu și port o haină neagră. Nu ar trebui să fie o problemă să ne găsim unul pe altul.

– Oh! a exclamat el. E în regulă.

Vocea ei era surprinzător de sacadată, atât de ciudată și de abruptă, încât se simțise un pic nesigur.

¹ „Briză“, „vânt lin“, „adiere“ (în engl., în orig., n.tr.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 243

Când lipise fluturașii prin oraș, își imaginase că, în cel mai bun caz, avea să primească vreun mesaj de la adolescenții din zonă, poate de la un vânzător, de la vreo ospătăriță, de la vreun pensionar curios care e mereu cu ochii-n patru sau de la vreun delincvent interesat de recompensă. Astea erau persoanele care îi telefonau de obicei.

De aceea nerăbdarea femeii îi dădea o senzație de disconfort.

S-a gândit că ar fi trebuit să fie mai precaut, ar fi trebuit să discute mai mult înainte de a stabili o întâlnire, ar fi trebuit să își pregătească o acoperire.

Însă era prea târziu pentru așa ceva. Și-a adus aminte prea târziu de scrisoarea pe care i-o trimisese Hayden: „este posibil să te urmărească cineva și, îmi pare rău să spun asta, s-ar putea să fii în pericol“, și acum s-a gândit că poate nu ar fi trebuit să facă atât de repede uitat avertismentul lui Hayden.

Dar femeia venise deja în foaier. Privea în jur, iar el era singurul care stătea acolo. S-a uitat peste umăr, spre fata de la recepție care vorbea de zor la telefon, ignorând-o pe femeia care se îndrepta spre el.

– Miles Cheshire? a întrebat ea, pronunțându-i încă o dată numele cu o notă discretă de scepticism.

Și ce putea face? A dat din cap și a încercat să zâmbească, astfel încât să pară cinstit și dezarmant.

– Da, a spus el. S-a foit nesigur. Vă mulțumesc mult că ați venit.

Miles a presupus că femeia era puțin mai în vârstă decât el – între treizeci și cinci și patruzeci de ani, o femeie suplă, ușor de remarcat, cu pomeți pronunțați, cu un nas ascuțit și cu păr roșu fin.

Avea ochii mari, cenușii, vii, nu chiar bulbucați, dar mari într-un mod care îl tulbura.

Totodată, era conștient de cât de rău arăta el, cu blugii ieftini și cămașa neîngrijită, necălcată, mai mult decât ciufulit, probabil mirosind a bere și a pește preparat în localul ieftin în care cinase. Pe de altă parte, Lydia Barrie purta o haină impermeabilă, strălucitoare, de culoare neagră și emana un miros discret de parfum floral. L-a fixat cu privirea și a ridicat din sprâncene, măsurându-l din cap până-n picioare.

Și-a scos mănuașă subțire și a dat mâna cu el. Palmele îi erau moi, îngrijite cu creme speciale și foarte reci, dar ea a fost cea care a simțit un fior când degetele lui Miles i-au atins palma. Îl privea drept în față, cu ochii ei mari și rotunzi, în care se citeau suspiciunea și ostilitatea.

– E șocant, a spus ea. Persoana de pe afișul dumneavoastră se numește, de asemenea, Miles.

S-a uitat la ea cum își țuguia buzele, avea o amintire neplăcută.

– Se numea Miles Spady, a continuat ea.

A rămas nemișcat.

– Ei bine, a spus el.

Era limpede că ar fi trebuit să fie pregătit pentru o astfel de situație. Mai descoperise și înainte pseudonimul ăsta, în Missouri. Era o invenție răutăcioasă a lui Hayden, un atac indirect, căci combinase prenumele lui Miles cu numele de familie al tatălui lor vitreg, pe care nu-l putuseră suferi. Iar în Dakota de Nord, Hayden se înregistrase la un motel sub numele de Miles Cheshire.

AȘTEPT RĂSPUNS | 245

Fusesse o prostie din partea lui să-i spună acelei femei numele lui adevărat, o greșală stupidă, și acum încerca să găsească o portiță de scăpare. Ar trebui să-i arate oare permisul de conducere pentru a-i demonstra că era un om cinstit?

- Ei bine, a spus el din nou.

De ce nu se pregătise mai serios? De ce nu se îmbrăcase un pic mai îngrijit, de ce nu memorase o explicație simplă, în loc să se bazeze pe faptul că va putea să improvizeze ceva?

- Acela nu e numele lui adevărat, a spus Miles în cele din urmă.

Era singurul lucru la care se putea gândi și, ei bine, de ce nu? De ce să nu spună pur și simplu adevărul? De ce continua să joace un joc pe care-l pierduse cu mult timp în urmă?

- Miles Spady, a spus el, este doar un pseudonim. Face asta tot timpul. Se folosește în mod frecvent de numele persoanelor pe care le cunoaște. Miles este numele meu, și Spady este numele tatălui nostru vitreg. Cred că e un soi de glumă.

- O glumă, a repetat ea.

Ochii ei s-au concentrat asupra chipului lui Miles și fața i s-a luminat pe măsură ce începea să pună lucrurile cap la cap.

- Sunteți rudă cu el, a spus ea. Observ asemănarea.

Ei bine.

A fost luat prin surprindere. Era un sentiment ciudat, pe care nu-l mai experimentase de mult.

De-a lungul anilor arătase de nenumărate ori acea fotografie veche a lui Hayden, însă nimeni nu făcuse vreodată această legătură. În primă fază,

îi venise greu să înțeleagă și să accepte, dar cu timpul ajunsese doar o mică îndoială sâcâitoare.

Erau gemeni identici, în mod clar semănau; și atunci de ce trecuseră atâția ani de când nu mai remarcase nimeni asemănarea dintre ei? Miles bănuia că îmbătrânise altfel decât Hayden, se îngrășase, fața i se rotunjise, și, cu toate acestea se simțise puțin rănit de faptul că nimeni nu făcea legătura între figura lui și băiatul de pe afiș.

De aceea a fost o ușurare, ba chiar o consolare, faptul că a auzit-o rostind cuvântul „asemănare“. Era ca și cum corpul lui se solidifica pentru prima oară după... Nici nu mai știa după cât timp.

Miles a expirat cu zgomot.

– E fratele meu, a spus el în cele din urmă și s-a simțit atât de ușurat să o spună. Îl caut de multă vreme.

– Înțeleg, a replicat Lydia Barrie. L-a privit, și ostilitatea ei a dispărut încet, încet. Și-a dat o șuviță de păr după ureche, iar el a privit-o în timp ce închidea ochii, de parcă ar fi meditat.

– Atunci cred că avem ceva în comun, Miles, a spus ea. Și eu îl caut de multă vreme.

Se simțea singur. Asta avea să constate el mai târziu, când avea să înceapă să-și facă griji că nu fusese mai precaut, mai circumspect. Se simțea singur și obosit, și dezorientat, și se săturase de șarade, și ce conta? Ce conta?

Au stat în barul hotelului Mackenzie, iar el a mai băut câteva beri, și Lydia Barrie a băut gin tonic, și el i-a spus totul.

Mă rog, aproape totul.

AȘTEPT RĂSPUNS | 247

Și-a dat seama că era greu de crezut imediat ce a pus întreaga poveste în cuvinte.

Copilăria lor incredibilă, care, chiar și prezentată pe scurt, părea o carte cu benzi desenate. Tatăl care era magician/clovn/hipnotizator. Atlasul. Crizele lui Hayden, viețile anterioare și orașele-spirit, diversele identități pe care și le asuma, e-mailurile, scrisorile și indiciile legate de o vânătoare de comori în care Miles pornise de ani de zile. Poate că asta era cel mai jenant lucru pe care trebuia să-l recunoască, faptul că începuse această căutare cu mai bine de zece ani în urmă și nu ajunsese la nici un rezultat.

Cum să explici așa ceva? Era suficient să spună că erau frați, că Hayden era singura persoană în viață cu care avea amintiri în comun, singura persoană care își mai putea aminti cât de fericiți fuseseră la un moment dat, în copilăria lor, când formau o familie frumoasă, ultima persoană care știa că lucrurile ar fi putut fi altfel? Era suficient să spună că Hayden era un fir cu ajutorul căruia putea să meargă înapoi în timp, singura lui legătură cu ceea ce el considera încă viața lui „reală“.

Era suficient să spună că, și acum, după toate cele întâmplate, încă îl mai iubea pe Hayden mai mult decât pe oricine altcineva? Că îi era în fiecare zi dor de vechiul Hayden, de fratele lui din copilărie, chiar dacă știa că asta părea o nebunie. Un semn de disperare. De tulburări patologice.

– Chiar nu sunt sigur ce încerc să fac în momentul acesta, a spus el și și-a încrucișat mâinile pe bar. De ce mă aflu aici? Chiar nu știu.

De-a lungul anilor, își închipuise că avea să rela-teze cândva întreaga poveste – unui terapeut înțelept,

unui prieten mai apropiat, poate lui John Russell, vreunei iubite pe care ajungea s-o cunoască suficient de bine încât să știe că nu avea să dea bir cu fugiții. Fata de la Matalov Novelties, Aviva, nepoata doamnei Matalov, cu părul ei negru, cu cerceii ei în formă de schelet și cu ochii pătrunzători, compătitori, care știau tot...

Dar nu și-ar fi imaginat niciodată că persoana căreia avea să i se confeseze ar fi cineva în genul Lydiei Barrie. Aproape oricine altcineva ar fi părut o alegere mai firească decât această femeie care-l privea cu ochi mari, cam rigidă de felul ei, cu mânușile alea subțiri, cu impermeabilul negru și cu pielea ei albă, aristocratică.

Dar îi era, fără nici o îndoială, ușor să îi vorbească. Îl asculta cu atenție, dar nu părea să-i pună la îndoială vorbele. Nu o surprindea nimic din cele auzite, avea să recunoască ea.

Lydia Barrie îl căuta pe Hayden de mai bine de trei ani sau, mai exact, o căuta pe sora ei mai mică, Rachel.

Hayden era logodnicul lui Rachel. Sau fusese.

– Asta se întâmpla în Missouri, a spus Lydia Barrie. Sora mea urma cursurile Universității din Missouri, în Rolla, iar fratele tău i-a fost profesor. Își zicea Miles Spady – era absolvent de matematică. Se presupunea că era britanic. Susținea că urmase cursurile la Cambridge și că tatăl lui fusese profesor de antropologie acolo, și cred că ne-a zăpăcit puțin când a venit acasă cu ea în decembrie. Eram acolo cinci femei. Rachel, eu, sora mijlocie, Emily, mătușa Charlotte și mama. Tatăl nostru a murit când eram tinere, și uite că a apărut el. Era un lucru nou să

AȘTEPT RĂSPUNS | 249

avem un bărbat în casă. Și apoi mama mea era bolnavă, avea ALS¹, era într-un scaun cu roțile la momentul respectiv. Toată lumea știa că avea să moară în curând și, de aceea, nu știu, toată lumea își dorea să fie un Crăciun minunat, și sunt sigură că el și-a dat seama de asta. Era curtenitor și drăguț cu mama. Ea nu mai putea vorbi, dar el stătea cu ea și îi povestea despre viața lui în Anglia și... Eu l-am crezut. Părea destul de convingător. Privind în urmă, îmi dau seama că accentul lui m-a șocat, în sensul că mi se părea ușor prefăcut, dar la momentul respectiv nu m-am gândit prea mult la asta. Părea foarte deștept, foarte amabil. Puțin excentric, ușor *nefiresc*, dar nimic care să-mi stârnească suspiciuni în ceea ce îl privea. Sigur că nu am stat să-l analizez. Locuiam la New York, așa că eram acasă doar pentru câteva zile, preocupată mai mult de viața mea, și oricum nu eram foarte apropiată de Rachel. Diferența dintre noi este de opt ani, și ea a fost întotdeauna o fată foarte tăcută, secretoasă, înțelegi? Dar, în orice caz, mi s-a părut o prostie din partea lor să spună că erau *logodiți* dacă tot nu aveau de gând să se căsătorească decât după ce absolvea ea colegiul, și asta avea să se întâmple peste mai bine de un an. La vremea respectivă, abia începuse studiile. Și apoi, în luna octombrie a anului care a urmat, la aproximativ cinci luni după ce a murit mama, ei doi au dispărut.

¹ *Amyotrophic lateral sclerosis*, scleroză amiotrofică laterală, boală progresivă, fatală, neurodegenerativă, produsă de degenerescența nervilor care controlează mișcările voluntare; poate fi afectată inclusiv vorbirea (n.red.)

Lydia Barrie a ezitat o clipă. Se holba la paharul de băutură. Miles se întreba dacă nu cumva ar trebui să-i spună despre obsesia lui Hayden pentru orfani. Cum obișnuiau în copilărie să inventeze jocuri în care ei erau doi orfani fugari aflați în pericol, cât de mult îi plăcuse cartea pentru copii *The Secret Garden*¹, despre o fetiță orfană...

Dar probabil că nu era cel mai bun moment pentru asemenea destăinuiri.

– Eram atât de furioasă pe ea, a reluat Lydia Barrie într-un final. Nu vorbeam una cu alta. Eram supărată pe ea pentru că nu venise la înmormântarea mamei, nu păstram legătura și a trecut ceva timp până când mi-am dat seama că ea nu mai era la colegiu. Și nu aveam nici o posibilitate să o contactez. Se pare că au plecat împreună din oraș, dar nimeni nu știa încotro. Ei pur și simplu... Ei bine, probabil că nu ți se pare ridicol dacă spun că pur și simplu au dispărut.

Și s-a uitat la Miles cu ochii ei mari, ieșiți din orbite, și el și-a dat seama cât de albă era pielea ei, aproape străvezie, ca o foaie de ceapă prin care putea vedea venele delicate. A privit-o în timp ce ea a ridicat mâna și și-a dat o șuviță după ureche.

– Nimeni din familia mea nu a mai văzut-o pe Rachel de atunci, a spus Lydia Barrie încet.

„Rachel“, și-a spus el în gând. Și-a adus aminte de numele acela pe care i-l spusese prietenii lui Hayden din catedra de matematică.

¹ În engleză, în original, „Grădina secretă“ (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 251

Fata aia care doar întredeschisese ușa casei sale dărăpănate, ușa aceea cu geam, cu o gaură în plasa împotriva insectelor, cu canapeaua prăfuită pusă sub geamurile din față.

L-a trecut un fior când și-a adus aminte de toate astea. Atunci a făcut legătura cu povestea pe care o spusese Lydia Barrie. O urmărise cu o oarecare detașare, imaginându-și scena din acele zile de decembrie, Hayden în camera de zi vorbind cu mama cea mută, cei doi privind focul la umbra pomului de Crăciun frumos luminat; Hayden la masă, la micul dejun, cu acele femei, punându-și unt pe pâinea prăjită și vorbind cu accent britanic forțat, care – Miles și-a adus aminte – era unul dintre preferatele lui. Hayden care își punea mâna pe umărul lui Rachel Barrie, în vreme ce erau desfăcute darurile și un colind se auzea la casetofon.

A văzut toate aceste lucruri cu ochii minții, în timp ce asculta, de parcă ar fi urmărit o înregistrare video veche și cam siropoasă, a unor străini, și apoi a apărut dintr-odată ochiul lui Rachel prin ușa întredeschisă și s-a holbat la el.

„Știu cine sunteți“, spusese ea. „Am să chem poliția dacă nu plecați.“

Ei doi, Miles și Lydia, stăteau acolo la bar, amândoi extrem de tăcuți. Ea a ridicat paharul și, deși era lume în bar care vorbea și râdea, iar muzica era dată destul de tare, el a auzit clinchetul ca de xilofon al cuburilor de gheață din paharul ei.

– Cred că am văzut-o pe sora ta la un moment dat, a spus el și, observând că Lydia s-a luminat la față,

a ținut să precizeze: În Rolla. Se întâmpla cu cinci ani în urmă. Trebuie să fi fost chiar înainte ca ei...

– Înțeleg, a murmurat ea.

Miles a ridicat din umeri cu regret, știa foarte bine că acele frânturi de informații puteau fi raze de lumină, care însă aveau să se stingă imediat. Cunoștea dezamăgirile repetate, descurajarea.

– Îmi pare rău, a spus el.

– Nu, nu, a replicat ea. Nu am vrut să par... dezamăgită. A privit în jos, către pahar, a șters picăturile de pe margine. Au trecut secole de când am întâlnit pe cineva care să o fi văzut efectiv, a continuat ea. Așa că spune-mi tot ce-ți amintești. Chiar și lucrurile neînsemnate sunt importante și utile. Ți-a vorbit?

– Ei bine, a început el.

S-a simțit de parcă între ei se produsese o apropiere; ochii ei rămăseseră ațintiți asupra lui, așteptând, umezi și triști, plini de speranță. Ce-i putea spune? Vorbise cu niște persoane, niște absolvenți cu care discutase probabil și ea; se dusesse la casa aceea în care stătea Rachel, și ea întredeschisese ușa, unde nu stătuse mult, dar nu spusese prea multe, nu-i așa? Doar amenințase că avea să cheme poliția, lucru care probabil îl speriase. Se temea de autorități, simțise întotdeauna că polițiștii erau împotriva lui. Cum puteai să dai explicații în legătură cu o persoană cum era Hayden fără să pari nebun? „Știu cine sunteți“, spusese Rachel. „Am să chem poliția.“

Dar de ce nu insistase mai mult? De ce nu dăduse buzna înăuntru ca să-i spună bieteii fete cine era el și cine era Hayden?

Poate ar fi reușit să o ajute. Ar fi putut să o salveze.

AȘTEPT RĂSPUNS | 253

S-a uitat în jos la mâna lui. Chiar și în cazul gemenilor identici, amprente, liniile din palmă erau diferite, și pentru o clipă și-a închipuit că îi spunea Lydiei acest lucru așa, pur și simplu, fără să știe de ce.

La început, Lydia încercase să contacteze autoritățile, dar acestea nu se arătaseră preocupate de caz și nici nu fuseseră de mare ajutor.

După aceea, apelase la o serie de detectivi particulari.

- Dar m-a costat foarte mult, a spus Lydia. Nu sunt o persoană foarte bogată și nu am reușit niciodată să angajez pe cineva foarte inteligent. Detectivii n-au făcut decât să urmărească pe rând câte o pistă care nu ducea nicăieri și să mă jupoaie pe mine de bani, pentru ca în final să nu obțină nimic. Nimic legat de fratele tău. Detectivii aștia cheltuiau, știu și eu, sute și mii de dolari, și apoi îmi prezentau niște rezultate ridicole. O cutie poștală din Sedona, Arizona. Un furnizor de servicii internet din Manda Gap, Pennsylvania. Un motel abandonat din Nebraska. Și apoi unul dintre ei mi-a cerut bani ca să urmărească niște „piste internaționale”, cum le numea el. Ecuador, Rusia, Africa. Și pentru o vreme cred că m-am convins că ajungeam la un rezultat. Că mă apropiam din ce în ce mai mult, deși...

A zâmbit amar, obosită, și Miles a dat din cap.

- Da, a spus el.

El cunoștea senzația de oboseală pe care o persoană începea s-o aibă după câțiva ani. Încercarea de a-l găsi pe Hayden presupunea o anumită vitalitate. Răbdarea de a urma unele detalii care

puteau să nu ducă nicăieri, perseverența unui cartograf care marca linia unei coaste ce se curba și ajungea până la orizont, al cărei capăt nu-l puteai atinge niciodată.

Se gândea uneori la toamna în care murise tatăl lor. Asta se întâmpla pe vremea când Hayden era fascinat de numerele iraționale, de șirul lui Fibonacci și de raportul de aur, când desena dreptunghiuri și carapace de cefalopode și umplea cu meticulozitate pagini dintr-un caiet cu o infinită extensie de zecimale a raportului.

Lui Miles, în schimb, primul semestru în care studiase algebra i se păruse de nesuportat. Se uita la ecuații și nu le putea face să aibă *sens*. Era ca un păienjeniș în mintea lui, de parcă numerele se transformau în insecte ce-i invadau creierul. Stătea și se holba la probleme sau, mai rău, începea să le rezolve, și soluțiile lui îl puneau pe un drum greșit, astfel că pentru un timp credea că găsisese o metodă de rezolvare, dar descoperirea în final că x nu era egal cu 41,7. Nu, x era egal cu -1 , deși el nu avea nici o idee cum de era posibil așa ceva. Nu exista nimic mai obositor pentru el decât să stea noapte de noapte cu foi cu ecuații în față pentru ca în cele din urmă să se simtă de parcă îi fusese mâncat creierul și rămăsese doar o țesătură subțire din fire, aproape lipsită de greutate.

– Oh, *te rog*, obișnuia să spună Hayden, luând încet hârtiile din mâna lui Miles și arătându-i încă o dată cât era de simplu. Ești așa un copil, Miles, îi zicea. Fii atent! E simplu dacă o iei pas cu pas.

Dar Miles aproape că izbucnea în plâns.

AȘTEPT RĂSPUNS | 255

- Nu reușesc! obișnuia el să spună. Nu pot să gândesc așa cum trebuie!

Când începuse să-l caute pe Hayden, își adusese aminte de acea frustrare, de acea senzație de inutilitate resimțită atunci. Detecta aceleași sentimente în expresia Lydiei Barrie.

Lydia și-a trecut încet degetele prin păr și a privit cu asprime spre paharul ei gol, în care mai rămăsese doar o felie de lămâie verde ce stătea ghemuită în poziție fetală pe fundul paharului. Miles s-a gândit că era ușor amețită și părea mai puțin rafinată, mai puțin demnă. Părul ei nu mai stătea în forma, parcă sculptată, pe care o avusese inițial, căci îi ieșiseră câteva şuvițe rebele. Când barmanul impasibil, cu părul prins în coadă, s-a apropiat pentru a vedea dacă mai dorea ceva de băut, ea a aprobat din cap. Miles se lupta în continuare cu berea.

Barul era întunecos și fără geamuri și dădea senzația plăcută a nopții, deși afară era soare.

- E ciudat, a spus Lydia, privind posomorâtă mai întâi șervețelul, apoi paharul reumplut, aflate înaintea ei, pe bar. Sincer, cred că trebuie să fi cheltuit treizeci de mii de dolari cu acești detectivi, și după o vreme am continuat doar pentru că nu voiam să cred că totul fusese cheltuit în zadar. Nu știu, a reluat ea, trăgând aer în piept, cred că pot să înțeleg de ce Rachel a plecat și nu m-a mai contactat niciodată. Pot să înțeleg de ce nu vrea să stea de vorbă cu mine. I-am spus niște lucruri neplăcute pentru că nu a venit la înmormântarea mamei. Am spus lucruri pe care le regret. Dar nu a contactat-o nici pe sora noastră, Emily. Nici pe mătușa Charlotte.

Înțeleg că a fost foarte nefericită și poate că a fost atât de devastată de moartea mamei noastre, încât nu a putut înfrunța situația. Dar cine își abandonează familia astfel? Ce persoană ia decizia că poate lăsa totul deoparte și se poate *reinventa*. De parcă ai putea renunța pur și simplu la aspectele din viața ta pe care nu ți le mai dorești. Uneori cred că acesta este punctul în care ne aflăm noi acum, ca societate. Ăștia sunt oamenii din ziua de azi. Nu mai apreciem legăturile.

S-a uitat la el, și acel calm pe care îl avusese atunci când se întâlniseră dispăruse. Plutea în aer ceva care inspira nesiguranță, o greutate neliniștitoare.

– Am făcut anumite lucruri, a spus ea. M-am culcat cu persoane cu care nu am mai vorbit niciodată după aceea. Am renunțat brusc la o slujbă. Am plecat într-o zi de vineri și nu l-am sunat pe șeful meu ca să-i spun că îmi dau demisia sau ceva de genul ăsta. Pur și simplu nu m-am mai dus la serviciu. I-am spus la un moment dat unui coleg că merg la Wellesley – cred că am încercat să îl impresionez –, și, când mi-a povestit despre persoane care absolviseră la Wellesley, am pretins că le cunosc, pentru că voiam să mă placă. Dar eu nu *am dispărut* niciodată. Mâna i s-a strâns în jurul paharului, mâna cu unghii îngrijite și cu vârfurile degetelor care începeau să albească din pricina strânsorii. Nu am dispărut niciodată astfel încât să nu mă mai poată găsi nimeni. ăsta e un gest extrem, nu-i așa? Nu e normal, nu-i așa?

– Nu, a replicat Miles. Nu cred că e normal.

AȘTEPT RĂSPUNS | 257

– Mulțumesc, a spus ea. S-a liniștit, și-a îndreptat spatele și și-a trecut palmele peste bluză. Mulțumesc, a repetat ea.

Miles s-a gândit că poate ea era la fel de nebună ca el, deși nu era sigur că asta era un gând liniștitor. Poate că existau peste tot în lume oameni cărora Hayden le ruinase viața, formau un club, o matrice care se întindea în zigzag în întreaga lume, cine putea ști despre câți oameni era vorba? Influența lui Hayden se extindea întocmai ca șirul lui Fibonacci pe care fratele lui avea obiceiul să îl spună pe dinafară: 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89... și așa mai departe.

Între timp, Lydia Barrie își pusese palma pe frunte și închisese ochii. Miles și-a spus că poate adormise și s-a gândit că nu i-ar strica nici lui un pui de somn. Era obosit, extrem de obosit, șofase atâtea ore, ore în care soarele era pe cer, iar el se gândise și se gândise.

Dar Lydia și-a înălțat capul.

– Crezi că mai e în viață? a întrebat ea încet.

Lui Miles i-a trebuit o clipă pentru a conștientiza întrebarea ei.

– Ei bine, a replicat el, nu înțeleg ce vrei să spui.

– Mă gândesc că s-ar putea să o fi ucis, a replicat Lydia Barrie. Asta vreau să spun. Mă gândeam că poate e îngropată undeva, oriunde, într-un loc în care am ajuns când eram pe urmele lor sau într-un loc despre care nu știu nimic. Din cauza asta...

Dar nu și-a dus ideea la bun sfârșit. Nu a vrut să continue șirul acestor gânduri, ci s-a mulțumit să stea acolo, cu capul sprijinit în palmă.

– Bineînțeles că nu, a replicat Miles. Nu cred că e...

Deși chiar *se gândea* că Hayden ar fi fost în stare de așa ceva. Și-a imaginat din nou vechea lor casă în flăcări, pe mama lor și pe domnul Spady în patul de la etaj, trezindu-se poate prea târziu, camera plină de fum, sau poate că nu se treziseră deloc, cu pleoapele deschizându-li-se și apoi închizându-se la loc, pentru că nu mai era oxigen și pentru că tapetul se aprinsese și ardea în flăcări.

Era oare atât de îndrăzneț gândul că Hayden îi făcuse ceva lui Rachel Barrie?

– Am niște hârtii sus, la mine în cameră, a spus Lydia Barrie cu glas îngroșat. Am niște... documente.

S-a uitat la ea în timp ce ridica paharul de gin tonic și îi apropia marginea de buze.

– Cred că sunt autentice, a continuat ea și a luat o înghițitură serioasă. Cred că o să ți se pară interesante.

17.

Uneori Ryan își imagina că vedea persoane din trecutul său. De la moartea lui, asta devenise un lucru obișnuit, aceste halucinații, aceste mici feste pe care i le jucau propriile simțuri.

O vedea, de exemplu, pe mama lui stând în colțul aglomerat al Hennepin Avenue, în Minneapolis. Era întoarsă cu spatele spre el și își deschidea umbrela, dispărând grăbită într-o mulțime de oameni.

Îl vedea pe Walcott la geamul unui autobuz plin cu membrii unei confrerii care cântau în gura mare. Asta se întâmpla în Philadelphia, nu departe de Penn, și Ryan a stat acolo și s-a uitat cum apăreau din trecut și cântau cu toții, fără nici un fel de linie melodică, împreună cu Bob Marley.

Privirile lor s-au întâlnit, a lui și a lui Walcott, și preț de o clipă Ryan ar fi putut să jure că *era cu adevărat* el, deși Walcott cel aflat în autobuz se holba la el în timp ce gura i se mișca. Cântau cu toții *Every Little Thing Is Gonna Be All Right*, și Ryan și-a dat

seama că trecea peste el ceva care se afla în mișcare, umbra unei păsări sau a unui nor.

S-a gândit că așa era când vedeai o fantomă, chiar dacă el era cel care murise.

Știa că nu erau de-adevăratelea acele persoane la care se gândea. Știa că era vorba doar despre pânza de păianjen a subconștientului, o sinapsă a memoriei care nu funcționa bine, un fragment de trecut rămas nedigerat și care îi juca feste. S-a gândit că își lăsase prea mult mintea să umble aiurea; atâta tot. Trebuia să se concentreze. Trebuia să mediteze, așa cum sugerase Jay. „Trebuie să-ți găsești liniștea în interiorul tău“, îi spusese Jay, și, într-o zi, când se întorsese dintr-o călătorie încununată de succes, ascultaseră împreună unul dintre CD-urile cu muzică și sfaturi pentru relaxare ale lui Jay. „Imaginați-vă un cerc de energie la baza șirei spinării“, se spunea pe CD, în timp ce ei stăteau pe fotolii, într-unul dintre dormitoarele întunecoase din spate, cu tălpile goale așezate pe podea. „Inspirați, expirați, astfel încât respirația să devină profundă și egală...”

Și fusese, *într-adevăr*, relaxant, deși asta nu ajuta cu adevărat. În săptămâna care urmasă, în timp ce se afla la Houston, i se păruse că o vedea pe Pixie, cu părul mai lung și mai închis la culoare, dar nu dramatic schimbată – era chiar imaginea lui Pixie, fumând o țigară în față la Marriott, în centru, plictisită și îngândurată, jucându-se cu inelul subțire din sprânceană.

Nu.

Își dăduse seama că nu era ea imediat ce coborâse din taxi, observase că femeia aia avea peste treizeci

AȘTEPT RĂSPUNS | 261

sau chiar peste patruzeci de ani. De ce i se păruse lui el că exista o asemănare? Era ca și cum femeia aceea ar fi fost Pixie preț de o clipă, doar cât să vadă el câteva imagini cu coada ochiului. Asta era o altă festă pe care i-o jucase creierul lui.

În ciuda acestui fapt...

În ciuda acestui fapt, nu era cu totul imposibil, chiar și într-o țară cu trei sute de milioane de locuitori, nu era exclus să întâlnească o persoană pe care o cunoscuse cândva.

De fapt, era destul de sigur că o văzuse pe bătrâna lui profesoară de psihologie, domnișoara Gill, într-un bar din aeroportul din Nashville. Legătura lui întârziase și se plimbase prin terminalul din Nashville International, trăgând după el trollerul în timp ce trecea prin fața chioșcurilor de ziare, a tonetelor fast-food și a magazinelor cu suvenire, încercând să se destindă într-un fel, când o văzuse dintr-odată. Stătea în Gibson Café sub o chitară ornamentală, îl privise în treacăt când trecuse pe-acolo și apoi privirile li se întâlniseră, văzuse cum expresia feței ei se schimbase, un amestec de uimire și de atenție.

Observase că își dăduse seama că îl cunoștea de undeva și se străduia să-și amintească de unde. El era ras în cap, purta ochelari de soare cu lentile-oglină și era îmbrăcat într-o uniformă de agent de pază, cu mâneci scurte, așa că era surprinzător faptul că ei i se păruse familiar. Oare nu era unul dintre foștii ei studenți? Nu arăta ca băiatul acela care murise, care se sinucisese, cel care nu reușise la examenele de la cursurile ei, care venise la ea în

birou pentru a vedea ce putea face pentru a-și îmbunătăți situația?

Nu, nu avea cum să facă legătura. Chipul acela îi părea pur și simplu vag cunoscut și se uitase la el preț de-o clipă, o doamnă profesoară tristă și singură, cu o tunsoare neinspirată și cu dantura urâtă. Poate se gândise și ea la sinucidere, se gândise la copilul acela care se înecase în lac și se întrebese ce simțea în astfel de clipe, considerase întotdeauna că monoxidul de carbon reprezenta cea mai bună soluție, monoxidul de carbon și somniferele, nu te chinuai...

Și el trecuse pe lângă ea, și ea dusesese la gură paharul de votcă și suc de afine, iar el se gândise la casetele lui Jay destinate meditației.

„Următorul nivel de energie se află în apropierea frunții“, spunea vocea de femeie pe un ton liniștitor, visător și monoton. „Aici se găsește chakra timpului, circuitul zilei și al nopții în eterna lor trecere, care vă va ajuta să conștientizați prezența sufletului dumneavoastră. Eliberați-vă mintea, pe măsură ce acceptați puterea și prezența sufletului, și veți putea simți astfel sufletul tuturor ființelor și obiectelor.“

Se gândea la toate astea în vreme ce stătea la coada formată în fața ghișeului pentru formalitățile de imbarcare și își atinse ușor sprânceana.

– Acolo se află glanda pineală, îi spusese Jay. Acolo se formează melatonina, care îți reglează ciclul somnului. E super, nu-i așa?

– Mda, replicase Ryan. Interesant!

Se gândea ce ar fi avut de spus domnișoara Gill despre toate astea. Își adusese aminte că era sceptică,

AȘTEPT RĂSPUNS | 263

lipsită de răbdare atunci când venea vorba despre prostiile la modă, și se uitase peste umăr.

În ciuda faptului că vorbea despre meditație, relaxare și chestii din astea, Jay fusese el însuși neliștit în ultima vreme.

– La naiba, Ryan, a spus el. Spaiemele alea ale tale au început să mă cuprindă și pe mine. Am o stare de surescitare, omule!

Ryan stătea înaintea unuia dintre laptopuri și deschidea un cont bancar pentru una dintre noile lui achiziții – Max Wimberley, în vârstă de douăzeci și trei de ani, din Corvallis, Oregon – și ridicase privirea, continuând să tasteze informații în formular.

– Cum adică stare de surescitare? a întrebat el.

– Nu știu, a răspuns Jay, care stătea în fața propriului computer, apăsa tasta „escape” cu degetul arătător și clătina din cap iritat. E o expresie din aia învechită pe care o folosea tatăl meu. E ca atunci când o găscă trece peste mormântul tău. Știi vorba aia?

– Nu prea, a răspuns Ryan, și Jay a dat drumul unei avalanșe de blesteme cumplite.

– Nu-mi vine să cred! a exclamat Jay și a lovit tastatura cu palma, destul de tare încât două taste să sară de la locul lor și să cadă pe podea cu un zornăit ca de zaruri. Pe toți dracii! Am un virus în computer. E a treia oară săptămâna asta!

Jay și-a dat părul pe spate și după urechi, cu mișcări nervoase.

– Se întâmplă ceva aici, a spus el. Am o presimțire rea, Ryan. Nu-mi place.

Ryan nu știa ce să creadă. Uneori, Jay își pierdea cumpătul. Îi plăcea să se comporte ca un tip blând,

nepretențios, pasionat de filosofie, dar avea superstițiile lui, temerile lui și crâmpie de gândire illogică.

De exemplu, avuseseră o neînțelegere în privința carnetelor de conducere. Asta se întâmplase cu ceva timp în urmă, când Ryan abia abandonase colegiul și începuse să lucreze pentru Jay, când călătorea prin mai multe state.

Pe vremea aceea, Ryan nu înțelegea cu adevărat ce făcea. Își dăduse seama că era ilegal într-o anumită măsură, dar existau o grămadă de lucruri ilegale care nu făceau rău nimănui. Încerca încă să-și dea seama ce anume se întâmpla cu el. Decizia lui de a abandona colegiul. Refuzul de a intra în legătură cu părinții, „căutarea” sa, care îi scăpase într-un fel de sub control. Încerca încă să accepte ideea că Jay era tatăl lui biologic, că Stacey și Owen îl minșiseră toată viața.

Faptul că lua parte la o activitate obscură se potrivea cu gândurile sale sumbre de la acea vreme.

În afară de asta, nu spărga bănci, nu jefuia bătrâne și nici nu escroca orfani. În schimb, petrecuse mult timp așteptând. Stând la coadă, așezat pe un scaun din plastic la ghișeu la Departamentul pentru Vehicule Motorizate. Citind afișele cu persoane date în urmărire, diferite anunțuri legate de șofatul sub influența alcoolului și de purtarea centurii de siguranță și așa mai departe.

Se uitase la alte persoane care își luau testele și completau formularele, atenți la întrebările care li se puneau și la problemele pe care le întâmpinau. Unii nu aveau cardul pentru asistență socială, certificatul de naștere, dovada domiciliului.

După o vreme, devenise foarte interesat de problema donării de organe. Pentru funcționari era o întrebare pe care o rosteau în mod automat. „V-ar interesa să deveniți donator de organe?” Întrebau ei monoton, recitând: „Dacă vă treceți în registrul pentru donatori, vă dați în mod legal consimțământul pentru donarea organelor, a țesuturilor, a ochilor dumneavoastră în cazul în care decedați, pentru orice scop autorizat prin lege. Puteți salva până la șapte vieți prin donarea de organe și puteți contribui la îmbunătățirea calității vieții a până la cincizeci de persoane prin donarea de țesuturi și a ochilor. Pot profita de această ocazie pentru a vă trece în registru?”

Ryan constatare cu uimire cât de mulți oameni rămâneau surprinși de această întrebare. În Knoxville, de pildă, un hippie vârstnic, cu coadă sură, cu șort din jeanși tăiați, izbucnise în râs. Se uitase peste umăr la ceilalți oameni, de parcă i s-ar fi făcut o farsă. Ryan văzuse cum rânjetul omului pierise când se gândise pentru o clipă la propria moarte. Că avea să fie tăiat și făcut bucăți.

– He, he, zisese omul, ridicând din umeri și făcând o mișcare amplă cu mâna. Da... sigur! Sigur, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu?

De parcă ar fi fost vorba despre un act de bravadă de care toți ceilalți ar fi fost impresionați.

În Indianapolis văzuse o bătrână cu haină și pantaloni galbeni ca lămâia stând locului mult timp pentru a se gândi. Devenise foarte serioasă și începuse să își frece mâinile.

– Îmi pare rău, spusese ea în cele din urmă. Noi nu credem în așa ceva.

În Baltimore văzuse un tip dur, cu tricoul mulat pe pieptul lucrat la sală, cu blugii lăsați astfel încât să i se vadă boxerii. Ei bine, tipul ăsta se dăduse înapoi de la ghișeu, speriat ca un copil, spunând:

– Nu, domniță! Oh, oh!

Se purta de parcă l-ar fi așteptat cineva în cămăruța din spate cu un fierăstrău și cu un scalpel.

În ceea ce îl privea pe Ryan, el nu își făcea probleme din punctul ăsta de vedere. Era ceva cât se poate de simplu, ca și cum ai dona sânge. „E un lucru bun să donezi“, își zisese el, până în momentul în care venise acasă în acel weekend cu teancul de cărți de identitate false.

– Ce mama dracului? întrebuse Jay. Fusese într-o pasă bună până în momentul în care începuse să se uite la permisele de conducere pe care i le dăduse Ryan. Ryan, băiete, te-ai înscris ca donator de organe cu fiecare dintre chestiile astea blestemate.

– Ah..., spusese Ryan. Mda?

– Ce dracu'? izbucnise Jay și se făcuse roșu la față cum Ryan nu-l mai văzuse niciodată.

Jay își crease o imagine de bărbat cool, cu părul negru până la umeri, cu haine vintage. Expresia lui devenise brusc deosebit de dură.

– La ce dracu' te-ai gândit, omule? continuase el, scrâșnind din dinți. Ți-ai pierdut mințile? Astea nu-s bune de nimic!

– Dar..., a spus Ryan. Îmi pare rău, nu înțeleg ce spui.

– Dumnezeuule mare! replicase Jay. Ryan, ce se întâmplă când îți treci numele într-un registru pentru donatori de organe?

AȘTEPT RĂSPUNS | 267

Ridicase glasul și vorbise rar și retoric, pronunțând cât se poate de clar „registru pentru donatori de organe“. Fiecare cuvânt părea un balon pe care el îl înțepa cu un ac.

– Nu știu, replicase Ryan. Era stupefiat și încerca să vorbească încet, ridicând din umeri de parcă ar fi vrut să se scuze, dar Jay continuase să-l privească acuzator.

– Înțelegi că ți-ai dat consimțământul ca autoritățile federale și autoritățile de stat să aibă acces la trecutul tău medical și social? Nu mai există confidențialitate între tine și orice medic. Autoritățile au acum dreptul de a examina tot istoricul tău medical, testele de laborator și donările de sânge...

– Nu am știut asta, spusese Ray și se uitase la Jay cu nesiguranță. Oare glumea? Ești sigur? Mie nu mi se pare...

– Nu ți se pare ce? Întrebase Jay furios.

– Nu am știut, repetase Ryan.

Se gândise: „Nu mi se pare adevărat“. Dar nu zisese asta cu voce tare.

– Nu ai știut, replicase Jay. Ai citit contractul pe care l-ai semnat?

– Nu am semnat nici un contract.

– Bineînțeles că ai semnat un blestemat de contract, replicase Jay, și vocea lui era plină de dezgust. Un dispreț controlat. Pur și simplu, nu l-ai citit, omule, nu-i așa? Ți-au spus să semnezi pe linie, și tu ai semnat, nu-i așa?

– Jay, spusese Ryan. Nici măcar nu era numele meu.

– Crezi că asta contează? Întrebase Jay. Numele de pe aceste acte sunt numele *noastre*. Am făcut eforturi mari ca să ne câștigăm aceste nume. Pentru noi,

ele sunt *aur* curat. Și acum autoritățile pot supraveghea totul. Nu mai au pic de valoare!

Prinsese unul dintre cardurile laminate între arătător și degetul mare și îl aruncase scârbit. Acesta lovise peretele cu un clic.

– Totul s-a dus de râpă! Rahat! Înțelegeți asta?

Erau lucruri legate de Jay de care încă nu își dăduse seama, acele ieșiri neașteptate, ciudățeniile filosofice, faptele ce păreau inventate și despre care Ryan credea că erau luate de pe site-urile pe care se dezbăteau teorii ale conspirației.

De exemplu, Jay chiar credea în chestia aia cu chakra? Era el serios când se uita la tabla de Ouija sau când se referea la diferite organizații guvernamentale „din umbră”, cum ar fi Omega Agency, și la societăți secrete, cum ar fi Grupul Bilderberg, ordinul Skull & Bones de la Yale și rețeaua de supraveghere globală Echalon...

– Nu știm ce pune la cale guvernul nostru, a spus Jay, și Ryan a dat din cap nesigur. De asta nu m-am simțit niciodată ca un delincvent. Oamenii care controlează țara asta sunt adevărații bandiți. Știi asta, nu? Iar dacă joci după regulile lor, nu ești decât un sclav.

– Aha! a spus Ryan, încercând să descifreze expresia lui Jay.

Glumea? Era ușor dus?

Existau momente în care Ray își dădea seama că alegerile pe care le făcuse puteau să pară nechibzuite pentru cineva din afară. De ce să fi lăsat în urmă niște părinți cu o situație stabilă, care îl iubeau, pentru a fi alături de o persoană ca Jay? De ce ar fi dat

AȘTEPT RĂSPUNS | 269

cu piciorul ocaziei de a studia la un colegiu, pentru a deveni un escroc, un mincinos, un hoț? De ce se simțea el atât de ușurat la gândul că nu avea să mai facă niciodată parte din frumoasa lui familie, că nu avea să mai participe niciodată la vreun curs, că nu trebuia să trimită CV-uri, pentru ca apoi să se ducă la un interviu să obțină o slujbă, că nu avea să se căsătorească și să aibă vreodată o familie a lui, și să aibă parte de aceleași și aceleași bucurii, așa cum se întâmpla în viața unui om din clasa de mijloc, de care Owen fusese atât de atașat?

Adevărul era că el chiar semăna mai mult cu Jay decât cu ei. Tocmai asta nu înțeleseseră ei niciodată.

S-a gândit că viața lui Stacey și a lui Owen nu era mai veridică decât zecile de vieți pe care el le crease în decursul ultimului an, viețile virtuale ale lui Matthew Blurton sau Kasimir Czernewski, sau Max Wimberley. S-a gândit că majoritatea oamenilor aveau identități atât de puțin consistente, încât puteai manevra o sută dintr-o singură mișcare. Existența lor abia dacă se remarcă.

Desigur, dacă voiai, puteai să îți asumi identitatea a una sau două persoane, care aveau mai multă consistență. Jay spunea că, dacă voiai, puteai să ai soții, ba chiar familii. A zis că el cunoștea un tip care fusese membru în consiliul orășenesc undeva în Arizona și care avea și o afacere cu bunuri imobiliare în Illinois, și era și comis-voiajor și avea soție și trei copii în Dakota de Nord.

Erau apoi oamenii care puteau fi cu adevărat importanți. „Ca să creezi un astfel de personaj trebuie să lucrezi din timp“, și-a spus Ryan, „poate din copilărie“. Ai nevoie de multă încredere și de concentrare,

și toate elementele abstracte care țin de noroc și de circumstanțe trebuie să îți fie cumva favorabile. De exemplu, ca să devii o stea rock, trebuie să îți exploatezi talentul, să îți faci un nume, să câștigi atenția publicului. Se gândise mult la asta; i-ar fi plăcut ideea de a deveni un cantautor cunoscut și respectat, dar era conștient că nu putea fi suficient de bun pentru a-și îndeplini acel vis. Își simțea propriile limite, intuia obstacolele care existau dacă pornea pe un anumit drum și era conștient că nu putea trece de ele, și atunci ce rost mai avea? De ce să se mai chinuiască? Dacă puteai avea zeci de vieți mai puțin însemnate, nu făceau ele cât o viață importantă?

S-a gândit din nou la toate astea în timp ce umbla pe aeroportul din Portland, Oregon. Abandonase într-un loc sigur mașina închiriată, zdrobise sub talpa pantofului telefonul mobil cu cartelă și îl aruncase într-un tomberon, scosese la iveală carnetul de conducere nou-nouț, pe numele de Max Wimberley, și biletul de avion, pe care îl prezentase agentului de pază, pusese pe banda rulantă rucsacul cu laptopul, pantofii, cureaua și portofelul, astfel încât acestea să fie scanate de aparatul cu raze X, și apoi el însuși, Max Wimberley, trecuse prin detectorul de metale sub forma unui cadru de ușă. Totul decursese fără incidente. Simplu, fără nici o problemă, fără nici un motiv de îngrijorare. Max Wimberley putea colinda lumea cu mai multă ușurință și eleganță decât Ryan Schuyler.

– Bine, a murmurat el ca pentru sine. Bine.

A stat acolo, în zona de îmbarcare, cu un shake cu iaurt și ciocolată și cu un exemplar din revista

AȘTEPT RĂSPUNS | 271

Guitar, cu rucsacul pus pe scaunul de lângă el. A aruncat o privire scurtă și întrebătoare la cei așezați pe scaunele din preajma sa. O doamnă tânără, cam înțepată, probabil femeie de afaceri, cu un Palm Pilot. Un cuplu de vârstnici care se țineau de mână. Un asiatic cu o șapcă Red Sox.

Nimeni care să-i fi părut familiar.

Nu avusese halucinații în timpul acestei călătorii, și presupunea că era și asta un semn. Vestigiile vieții lui trecute începeau să se șteargă. S-a gândit că transformarea era aproape completă și și-a adus aminte de acele zile de mult trecute când mergea cu mașina încercând să compună în minte o scrisoare pe care să le-o trimită părinților.

„Dragă mamă și tată“, își spunea el în gând. „Eu nu sunt persoana care credeți voi că sunt.“

„Eu nu sunt acea persoană“, s-a gândit el și și-a amintit de stadiile Kübler-Ross despre care îi vorbise Jay. Asta fusese faza de acceptare. Nu se punea problema că Ryan Schuyler murise; el nici măcar nu existase vreodată. Ryan Schuyler era doar o cochilie de care el se folosisse, poate chiar mai puțin real decât Max Wimberley.

S-a uitat la biletul de îmbarcare și aproape că simțea cum ceea ce rămăsese din Ryan Schuyler, o mică fantomă de liliac cu chip uman, se transformase într-un roi de țânțari și apoi dispăruse.

- Bine, a șoptit el și a închis puțin ochii. Bine.

Era târziu și cald când a ajuns în zona metropolitană Detroit, la 1.44 dimineața, după ce făcuse escală în Phoenix, și a luat-o cu pași hotărâți prin terminalul învăluit în liniște, către parcare pe

termen lung unde îl aștepta duba Econoline a lui Jay. S-a oprit la o benzinărie ca să cumpere o băutură energizantă și apoi a intrat pe autostradă, simțindu-se foarte calm și ascultând muzică. A coborât geamurile și a cântat o vreme.

La nord de Saginaw, a luat-o spre vest pe autostradă și apoi a intrat pe un drum cu două benzi, traversând o cale ferată, casele se îndepărtau din ce în ce mai mult și farurile luminau tunelurile dintre copaci, câtorva le dăduseră frunzele, alții erau morți, cu crengile mumificate precum un schelet, prinse în rețeaua omizilor, și doar din când în când se vedea câte un semn că pe acolo trăiau oameni. După cum spunea Jay, în anii '20, banda Purple Gang din Detroit își avea ascunzișurile chiar prin locurile acelea.

În cele din urmă, a ieșit de pe drumul asfaltat și a intrat pe drumeagul care ducea până la cabană, în inima pădurii. Era în jurul orei patru dimineața. A zărit lumina pe verandă și, pe măsură ce se apropia, și-a dat seama că Jay pusese muzică, un hip-hop de modă veche, și a văzut că două dintre computerele lui Jay se aflau acum pe aleea acoperită cu pietriș. Arătau de parcă le lovise cineva cu o bâtă de baseball.

Și, într-adevăr, când a oprit motorul, l-a văzut pe Jay ieșind pe verandă, cu o bâtă argintie într-o mână și un revolver Glock în cealaltă.

– La dracu', Ryan și a băgat arma la brâu, în momentul în care Ryan a coborât din mașină. De ce a durat atât de mult?

În general, Jay nu umbla înarmat, deși în cabană existau mai multe arme. Ryan nu știa cum să reacționeze. Și-a dat seama că Jay era beat, drogat,

AȘTEPT RĂSPUNS | 273

prost dispus, așa că s-a mișcat cu prudență și s-a apropiat de casă.

- Jay? a început el. Ce-i în neregulă?

L-a urmat pe Jay pe verandă, a trecut de soba alimentată cu lemne și de mobilierul ieftin, de grădină, intrând în camera de zi, unde Jay tocmai se pregătea să distrugă alt computer. Deconecta diferite cabluri și racorduri USB, iar când Ryan a intrat în cameră, s-a oprit și și-a trecut degetele prin părul lung.

- N-o să-ți vină să crezi, a spus Jay. Cred că un nemernic mi-a furat identitatea!

- Glumești, a replicat Ryan. A rămas nesigur în pragul ușii și l-a privit pe Jay cum a tras computerul deconectat de pe masă și l-a lăsat să cadă greu, pe podea, de parcă ar fi fost un bloc de ciment. Cum adică ți-a furat identitatea? a întrebat Ryan. Pe care dintre ele?

Jay a înălțat capul și s-a uitat la el cu ochi goi, ținând în mână un cablu de parcă ar fi fost un șarpe pe care tocmai îl strangulase.

- Nu sunt sigur, a răspuns el. Cred că toate sunt contaminate.

- Contaminate? a întrebat Ryan.

Deși avea o armă și deconecta frenetic computerele, Jay părea relativ calm. Nu era atât de beat cum crezuse Ryan, ceea ce însemna că situația chiar era gravă. Ce vrei să spui prin contaminate?

- Am pierdut doi oameni astăzi, a răspuns Jay și s-a aplecat pentru a scoate un laptop vechi dintr-o cutie de carton pe care o pusese sub una dintre mesele aflate în partea din spate a camerei de zi. Toate cărțile mele de credit pe numele de Dave Deagle au fost anulate, deci cineva a intrat în pielea lui

cu câteva zile în urmă. Așa că m-am enervat și am luat la rând toate personajele, și am descoperit că a „curățat” cineva contul lui Warren Dixon, un transfer electronic, ciudat – și totul s-a întâmplat fix în dimineața asta.

– Glumești, a repetat Ryan.

S-a uitat cum Jay racorda vechiul laptop la tot felul de cabluri, apoi dispozitivul a început să zumzăie.

– Mi-aș dori să fi *glumit*, a replicat Jay și a aruncat o privire tăioasă spre monitor, în timp ce semnalul bine-cunoscut al laptopului anunța că acesta se deschisese. Ar fi mai bine să te bagi online și să-ți verifici personajele. Cred că e posibil să fim atacați.

Atacați. Acest cuvânt putea părea prostesc și melodramatic aici, în mijlocul pădurii, în această cameră ce părea o combinație între dormitor studentesc și atelier de reparații computere, cu canapeaua înconjurată de mese pe care tronau zeci de computere, cutii de bere, ambalaje de bomboane, imprimante, faxuri, farfurii murdare, scrumiere. Dar Jay și-a pus pistolul la brâu și a făcut o grimasă în timp ce tasta, așa că Ryan nu a spus nimic.

– Știi ceva? a întrebat Jay. De ce nu ne cumperi tu bilete de avion? Vezi dacă găsești ceva pentru altă țară. Orice loc din lumea a treia e în regulă. Pakistan. Ecuador. Tonga. Vezi ce găsești.

– Jay..., a început Ryan, dar s-a așezat la computer, așa cum i se spusese.

– Nu-ți face griji, a replicat Jay. O să fie bine. Trebuie să ne adunăm puțin, dar cred că totul o să fie bine.

18.

Lucy și George Orson se aflau împreună în vechea camionetă și se îndreptau spre oficiul poștal din Crawford, Nebraska. După George Orson, acela era locul perfect în care să înainteze cererile pentru pașaport, deși Lucy nu înțelegea de ce acel orașel era de preferat altuia, de ce fuseseră nevoiți să meargă cu mașina trei ore când erau o serie întreagă de oficii poștale mai aproape de casă, dar nu și-a mai bătut capul cu asta. La momentul respectiv, avea multe alte lucruri în minte.

Sentimentul de ușurare care pusese stăpânire pe ea în momentul în care descoperise teancurile de bani începuse să dispară, și avea din nou o senzație neplăcută în stomac. Păstra în minte acel montages russes din parcul de distracții de la Cedar Point, din Ohio, Millenium Force, în care cădeai în gol aproape o sută de metri, felul în care te simțeai până ajungeai sus, zornăitul gros al lanțului care se auzea când erai tras în susul pantei. Acea teribilă așteptare.

Dar încerca să pară calmă. Stătea supusă pe scaunul pasagerului din camioneta veche și îl privea pe George Orson cum schimba vitezele, îmbrăcată cu înfiorătoarea cămașă roz pe care i-o cumpăraseră el, cu roiul ei de fluturi zâmbitori imprimați pe partea din față. Asta era ținuta pe care el o considera potrivită pentru o fată de cincisprezece ani.

– Te face să pari mai tânără, spusese el. Asta e ideea.

– Mă face să par retardată, replicase ea. Ar trebui să mă comport ca și când aș avea un handicap mintal? Întrebuse ea și scosese limba cu un mârâit de sălbatică. Nu îmi imaginez o fată de cincisprezece ani care să poarte așa ceva, decât dacă ar face parte dintr-un grup de copii cu nevoi speciale.

– Oh, Lucy, zisese George Orson, arăți bine. Te potrivești de minune în rol, și asta-i tot ce contează. Imediat ce ieșim din țară, poți să porți ce vrei tu.

Și Lucy nu mai comentase. Își privise îmbufnată noua imagine în oglinda din baie. Și văzuse o străină pe care nu o plăcea.

Era supărată mai ales din cauza părului. Nu își dăduse seama că îi plăcea culoarea părului ei natural – castaniu cu nuanțe roșietice –, până când nu văzuse cum arăta părul ei după ce-l vopsise.

George Orson insistase în această privință. Trebuiau să aibă părul în nuanțe asemănătoare, pentru că ei urmau să fie tată și fiică, așa că venise de la magazin nu numai cu înfiorătoarea cămașă cu fluturi, dar și cu o pungă plină de tuburi de vopsea de păr.

– Am luat șase, spusese el. Pusese punga pe masa din bucătărie și scosese din ea o cutie lucioasă, care

AȘTEPT RĂSPUNS | 277

avea imprimată pe ea imaginea unei femei. Nu m-am putut hotărî care dintre ele e potrivită.

Culoarea asupra căreia se opriseră în cele din urmă se numea „maro ocru” și Lucy arăta de parcă își vopsise părul cu cremă de ghetă.

– Trebuie doar să te speli de câteva ori, spusese el. Acum arată bine, dar o să arate mai natural după vreo câteva zile.

– Mă arde pielea capului, replicase Lucy. Peste vreo câteva zile o să fiu, probabil, cheală.

Și George Orson îi pusese mâna pe umăr și murmurase:

– Nu fi ridicolă! Arăți minunat.

– Hmm, mormăise ea, privind-se în oglindă.

Nu arăta *minunat*, asta era sigur. Dar poate că arăta ca o fată de cincisprezece ani.

Brooke Catherine Fremden. O fată ternă, fără prieteni, care suferea de timiditate patologică. Probabil cam ca sora ei, Patricia.

Patricia avea atacuri de panică. La asta se gândea Lucy în timp ce se afla în camionetă, în drum spre Crawford, iar inima îi vibra ciudat în piept. Patricia avea tot felul de simptome stranie când avea un „atac”: îi amorțeau fruntea și brațele, avea senzația că i se plimbau gândaci prin păr, simțea că i se pune un nod în gât. „Melodramatic”, gândise Lucy la momentul respectiv, fără a manifesta deloc compasiune. Își aducea aminte cum stătea în ușa dormitorului, mâncând cu nerăbdare o bucată de pâine prăjită, ținând pe umăr ghiozdanul, în vreme ce mama ei o ruga pe Patricia să respire într-o pungă.

„Mă sufoc!“ șoptea Patricia, vocea ei fiind estompată de hârtia maro, mototolită. „Te rog, nu mă forța să merg la școală!“

Lui Lucy totul i se păruse o prefăcătorie, deși nici ea nu ar fi vrut să meargă la școală dacă ar fi fost în locul Patriciei. Asta se întâmpla în perioada în care un grup de băieți foarte răi din clasa a șaptea se apucaseră dintr-un anume motiv să facă o serie întreagă de glume și scenete pe seama Patriciei. Ea era Domnișoara Patty Gheată-Împutită, despre care spuneau că era gazda unui spectacol cu marionete cărora le confereau tot soiul de voci caraghioase. Băieții făceau glume grosolane și idioate pe seama ei, pretinzând, de pildă, că Patricia trăgea vânturi, că era la menstruație sau că ar fi avut gândaci în părul pubian. Lucy își amintea de cei trei – Josh, Aaron și Eliot –, își amintea până și numele lor tâmpite, trei băieți slăbănogi și meschini, care își făceau numărul la masa lor de la cantină, râzând și pufnind, până când laptele pe care îl beau le ieșea pe nas.

Însă Lucy nu făcuse nimic. Privise totul cu stoicism, de parcă s-ar fi uitat la un reportaj TV dur, în care șacalii ucideau un pui de hipopotam.

„Biata Patricia!“ gândea ea acum, ducând mâna la gât, căci i se pusese un nod, iar fața îi amorțise.

Dar și-a spus că nu avea de gând să facă un atac de panică.

Ea deținea controlul asupra propriului corp și refuza să se lase în voia panicii. Și-a pus mâinile pe picioare și a respirat regulat, privind fix torpedoul.

Și-a imaginat că toți banii din seif se aflau acum în torpedou și că ei doi nu erau, de fapt, în

AȘTEPT RĂSPUNS | 279

camionetă, ci în Maserati, că nu treceau printre dunele din Nebraska, care nici măcar nu erau formate din nisip, ci erau mai degrabă un șir de mormane acoperite cu iarbă cenușie și cu bolovani.

Se aflau în Maserati și mergeau pe un drum pe malul oceanului, un ocean de un albastru mediteranean, cu niște bărci cu pânze și iahturi care pluteau pe apele lui. A închis ochii și a început să-și umple încet plămânii cu aer.

Și, când i-a deschis, se simțea mai bine, deși se afla tot în camionetă și era tot în Nebraska, mergând de-a lungul acelor formațiuni ciudate de roci. Erau niște piloni? Niște terase? Arătau de parcă ar fi provenit de pe Marte.

– George, a spus ea după ce a izbutit să se adune. Mă gândeam la Maserati. Ce-ai să faci cu el?

El nu a răspuns. Se cufundase în tăcere de neobișnuit de mult timp, și ea s-a gândit că din cauza asta se simțea atât de nervoasă, din cauza lipsei conversației, care, în ciuda situației, i-ar fi ridicat moralul. Și-ar fi dorit ca el să-i fi pus mâna pe picior, așa cum obișnuia.

– George? a spus ea. Mai ești în viață? Recepționezi mesaje?

Într-un final, s-a întors și a privit-o.

– Trebuie să te dezveți să-mi mai spui George, a zis el în cele din urmă, iar vocea nu îi era liniștitoare, așa cum sperase ea.

Era, de fapt, puțin austeră, iar asta a dezamăgit-o.

– Presupun că vrei să-ți zic „tati“, a spus ea.

– Exact, a confirmat George Orson. Cred că poți să-mi spui „tată“, dacă preferi.

– Groaznic, a replicat Lucy. E chiar mai ciudat decât dacă ți-aș spune „tati“! De ce nu pot să-ți spun David, pur și simplu?

Și George Orson s-a uitat la ea cu asprime, de parcă ea chiar ar fi fost o fată de cincisprezece ani, impertinentă, și i-a spus:

– *Pentru că*, pentru că se presupune că ești fiica mea. Nu ar fi o dovadă de respect. Oamenii observă atunci când un copil îi spune tatălui său pe nume, mai ales într-un stat atât de conservator ca acesta. Iar noi nu vrem să atragem atenția celor din jur. Nu ne dorim să își aducă aminte de noi când pleacă. Are logică?

– Da, a răspuns ea, continuând să-și țină mâinile-n poală și, când a simțit că are palpitații, a expirat cu zgomot și a zis: Da, tati. Are logică. Dar, tati, sper sincer că nu îmi vei vorbi pe tonul ăsta condescendent până când ajungem în Africa.

S-a uitat din nou la ea, și în ochii lui se citea o undă de asprime, o lucire de furie care a făcut-o să tresară în sinea ei. Nu îl mai văzuse cu adevărat supărat până atunci și și-a dat seama acum că nici nu voia să-l vadă astfel. Și-a dat seama că nu ar fi un tată blând. Nici nu știa de ce, dar a intuit deodată că ar fi rece și pretențios, și lipsit de răbdare față de copiii lui, dacă i-ar avea vreodată.

S-a gândit la toate astea, deși expresia feței lui s-a îndulcit aproape imediat.

– Ascultă, scumpa mea, a spus el, sunt doar puțin stresat de toată treaba asta. Este o chestiune foarte serioasă. Trebuie să răspunzi la numele de

AȘTEPT RĂSPUNS | 281

Brooke și nu trebuie să-mi spui niciodată, dar absolut niciodată, George. E foarte important. Știu că ți-e greu să te obișnuiești, dar e doar ceva temporar.

– Înțeleg, a spus ea dând din cap și uitându-se din nou la torpedou.

A văzut pe geam o formațiune de roci care arătau ca un vulcan sau ca un horn imens.

– Vezi ce se află în față? a întrebat George Orson, adică David Fremden. Se numește Chimney Rock. Este un sit istoric național.

– Da, a replicat Brooke.

Era ciudat să fie din nou fiica cuiva. Chiar și să pretindă că ar fi fiica cuiva. Trecuse mult timp de când nu se mai gândise la tatăl ei adevărat. De luni și luni de zile suprimase aceste amintiri, construind ziduri și paravane, izgonindu-le în momentul în care amenințau să i se materializeze în conștiință.

Când a rostit însă cuvântul „tati“, a fost mai greu. Tatăl ei părea să se strecoare ca un duh în fața ochiului minții, de parcă s-ar fi decantat, cu fața lui blândă, rotundă și sobră, cu umerii lați și capul chel. Cât trăise, nu păruse niciodată dezamăgit de ea și, deși ea nu credea în spirite, în viața de apoi, nu credea, așa cum se întâmpla în cazul Patriciei, nici că părinții se transformaseră în îngeri și vegheau asupra lor.

Cu toate astea, a avut o strângere de inimă când i-a spus lui George Orson „tati“. A simțit un junghi de vină, ca și cum tatăl ei ar fi putut ști că îl trădase și, pentru prima dată de la moartea lui, părea să fie undeva lângă ea, palpabil, nu supărat, dar rănit, și ei îi părea rău.

Probabil că îl iubise cu adevărat.

Știa asta, dar nu era un lucru asupra căruia să-și fi permis să mediteze, așa că fusese luată prin surprindere.

El nu prea își făcuse simțită prezența în casă, nu avusese prea multe de spus în ceea ce privea creșterea fetelor, deși Lucy credea că, din punct de vedere temperamental, era mai apropiat de ea decât mama ei. Era o persoană retrasă, la fel ca Lucy, cu un simț al umorului cinic, și Lucy și-a adus aminte cum se făceau nevăzuți pentru a urmări filme horror pe care mama ei i-ar fi interzis să le vadă. Patricia era genul de fată căreia o mască de Halloween sau afișul vreunui film îi putea da coșmaruri – ca să nu mai vorbim de un film horror în sine.

Dar Lucy nu se temea. Ea și tatăl ei nu se uitau la astfel de filme ca să-i treacă fiorii. Pentru ei era, în mod ciudat, relaxant să vadă filme horror. Atât pentru Lucy, cât și pentru tatăl ei era ca un fel de muzică, o confirmare a modului în care priveau ei lumea. Aveau același tip de percepție, și Lucy nu era speriată, nu în adevăratul sens al cuvântului. Din când în când, în momentul în care un monstru sau un criminal își făcea apariția, avea obiceiul să-l prindă de braț pe tatăl ei, să se apropie mai mult de el și să se uite furiș la el. Zâmbeau complice.

Se înțelegeau unul pe celălalt.

Toate aceste lucruri i-au venit în minte în timp ce George Orson conducea fără a rosti un cuvânt și și-a lipit obrazul de geam, privind un stol de păsări care se înălțase etalându-și penele. Gândurile nu îi erau bine închegate în minte, dar le simțea mișcându-se discret, adunându-se.

AȘTEPT RĂSPUNS | 283

– La ce te gândești? a întrebat-o George Orson, și, în momentul în care el a vorbit, gândurile ei s-au risipit, s-au descompus în fragmente de amintiri, la fel cum păsările ieșeau din stol și deveneau ființe individuale. Pari adâncită-n gânduri, a spus el.

A spus tati.

– Nu știu. Cred că sunt neliniștită, a zis ea și a ridicat din umeri.

– Ah! a replicat el și și-a întors din nou privirea la drum, atingând ușor cu arătătorul marginea ochelarilor de soare. Asta-i ceva normal.

A întins mâna și i-a mângâiat ușor piciorul, iar ea a acceptat acest gest discret, deși nu era sigură dacă el îi aparținea lui George Orson sau lui David Fremden.

– La început, e greu să faci schimbarea, a spus el. Trebuie să treci de un obstacol. Te obișnuiești cu un fel de a fi și cu un personaj și poate să existe o disonanță cognitivă în momentul în care treci la altceva. Înțeleg perfect despre ce vorbești. Și-a trecut mâna peste întreaga circumferință a volanului, de parcă i-ar fi dat o formă, de parcă l-ar fi modelat din lut. Neliniște! a spus el. Am trecut prin asta de multe ori! Și, știi, e foarte greu, mai ales prima oară, pentru că ești atât de implicat în ceea ce înseamnă propria persoană. Crești cu anumite principii legate de propriul „eu” și există o serie de lucruri de care te-ai atașat în decursul timpului, oameni pe care i-ai cunoscut, și începi să te gândești la ei. Oameni pe care trebuie să-i lași în urmă...

A oftat și a devenit oarecum îngândurat, amintindu-și poate de mama sau de fratele lui, care

murise înecat, la o ieșire împreună cu familia, pe când lacul era plin cu apă.

Sau poate că nu.

Totul a părut dintr-odată atât de clar.

Ce îi spusese George Orson? „Am fost mulți oameni. Zeci.”

S-a gândit că trăise de mult timp într-o lume paralelă, urmându-l pe George Orson de parcă ar fi fost în transă. Și apoi, deodată, în timp ce se îndreptau către îndepărtatul oficiu poștal, ea a simțit că se trezește. A fost un fâlfâit, o înălțare, și după aceea gândurile ei au început să se ordoneze.

S-a gândit că el nu avusese nici un frate.

Că nu crescuse aici, în Nebraska. Nu fusese nicio dată student la Yale; nimic din ce îi spusese nu era adevărat.

– Dumnezeu, a spus ea, dând din cap. Sunt atât de proastă.

El s-a uitat la ea cu atenție și cu afecțiune, în vreme ce spunea:

– Nu, nu. Nu ești proastă, scumpo. Ce s-a întâmplat?

– Mi-am dat seama de ceva, a spus Lucy, privind în jos, spre mâna lui care se odihnea încă pe piciorul ei.

Ar fi recunoscut mâna aceea oriunde, o mână pe care o ținuse într-a sa, mâna pe care și-o dusesese la buze, palma peste care își trecuse degetele.

– Numele tău nu e George Orson, așa-i? a întrebat ea și...

El a rămas nemișcat. Conducea în continuare. Purta în continuare ochelarii de soare în care se

AȘTEPT RĂSPUNS | 285

reflectau drumul și întinderea orizontului, în continuare același bărbat pe care ea îl cunoscuse.

– George Orson, a repetat ea. Nu e numele tău adevărat.

– Nu, a recunoscut el.

Vorbea cu sfială, de parcă i-ar fi dat niște vești proaste, și ea s-a gândit la momentul în care poliștii veniseră la ușa lor, la felul în care le dăduseră vestea pe ocolite, cu prudență. A avut loc un accident cumplit. Părinții lor au fost răniți grav. Paramedicii au sosit la locul accidentului. Nu s-a mai putut face nimic pentru ei.

A încuviințat din cap, apoi ea și George Orson s-au privit unul pe celălalt. A fost un moment stânjenitor. Oare acest lucru nu fusese foarte clar cu o zi în urmă, când el îi arătase contul bancar din Coasta de Fildeș, când scosese la iveală certificatele lor de naștere false? Nu fusese evident totul?

Ea s-a gândit că totul ar fi trebuit să fie clar, însă abia acum începea să înțeleagă cum stătea treaba.

S-a uitat la cămașa roz, la sânii estompați de sutienul pentru sportive.

– Aia nu e casa în care ai crescut, așa-i? a întrebat ea, și vocea îi era și ea estompată. Farul. Tot ceea ce mi-ai spus. Tabloul. Acea nu era bunica ta.

– Hmmm, a mormăit el și și-a ridicat mâna de pe piciorul ei, făcând un gest vag prin care ar fi vrut să se scuze. E complicat, a spus el cu mâhnire. Întotdeauna se ajunge aici. Toată lumea se leagă de ceea ce este și ceea ce nu este real.

– Da, a replicat Lucy. Oamenii sunt tare ciudați.

Dar George Orson a clătinat din cap, nemulțumit că ea nu înțelegea.

– Poate o să ți se pară incredibil, dar o parte din mine chiar a crescut acolo, a spus el. Știi, nu există o *singură* versiune a trecutului. Poate că pare o nebunie, dar, în cele din urmă, după ce o să facem asta un timp, ai să înțelegi. Putem fi oricine ne dorim să fim. Ți dai seama de asta? Și la asta se ajunge. Mi-a plăcut să fiu George Orson. Am investit multă inteligență și energie în asta și nu a fost un *fals*. Nu am încercat să te duc de nas. Am făcut-o pentru că mi-a plăcut. Pentru că asta mă făcea fericit.

Lucy a expirat discret și prin cap i-au trecut o mulțime de gânduri.

– De ce ți-ai dorit să fii profesor de liceu? a întrebat ea în cele din urmă. Era singurul gând clar, singurul pe care îl putea exprima. Nu pare deloc distractiv.

– Nu, nu, a replicat George Orson și i-a zâmbit plin de speranță, de parcă i-ar fi pus întrebarea potrivită, de parcă ar fi fost din nou în sala de clasă, discutând despre diferența dintre existențialism și nihilism, de parcă ar fi ridicat mâna, ea, eleva lui preferată, iar el ar fi fost nerăbdător să-i dea explicații. A fost unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut, a continuat el. Acel an petrecut la Pompey. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu profesor, de când eram copil. Și a fost extraordinar. A fost o experiență fantastică. A clătinat din cap, de parcă s-ar fi aflat în transă. De parcă școala ar fi fost o țară străină exotică. Și, a mai spus el, te-am întâlnit pe tine. Te-am întâlnit pe tine, și ne-am îndrăgostit, nu-i așa? Nu înțelegi, scumpa mea? Tu ești singura persoană din

AȘTEPT RĂSPUNS | 287

lume cu care am putut vorbi. Tu ești singura persoană din lume care mă iubește.

Oare *chiar se îndrăgostiseră*? Ea credea că da, deși asta i se părea o idee ciudată acum când descoperise că George Orson nici măcar nu era o persoană reală.

Când se gândea la toate astea, se simțea amețită și scârbită. Dacă dădeai deoparte toate acele părți din care era compus George Orson, motelul, copilăria, faptul că frecventase Ivy League, anecdotele lui drăguțe, stilul lui ironic de a preda și tandrețea pe care o manifestase față de Lucy, dacă toate acestea erau inventate, ce mai rămânea? Probabil că sub masca lui George Orson se afla cineva, o personalitate, o pereche de ochi care priveau către exterior, un suflet – presupunea că i se putea spune și așa, deși nu îi știa numele.

Pentru cine simțea ea ceva? Pentru personajul George Orson sau pentru persoana care crease personajul? Cu cine se culcase ea?

Totul semăna puțin cu acele jocuri de cuvinte pe care George Orson le folosea adesea în fața clasei. „Bucle stranii”, după cum le numea el. „Moderație în orice lucru, inclusiv în moderație”, spunea el. „Este adevărată afirmația: «Nu spun niciodată adevărul?»”

Și-a amintit grimasa pe care o făcuse el când rostise acele cuvinte. Asta se întâmpla înainte ca ei să-i treacă prin cap să devină prietena lui, cu mult timp înainte ca ea să-și fi putut imagina că aveau să se îndrepte către un oficiu poștal din Nebraska, cu un certificat de naștere fals și rezervări pentru o călătorie în Africa.

„Nu spun niciodată adevărul“, le zisese el elevilor, era marele paradox al lui Epimenides, apoi explicase ce însemna un paradox, și Lucy își notase, gândindu-se că așa ceva se putea da la un test și că era posibil ca astfel să obțină un punctaj mai bun.

Ajunseseră foarte aproape de marginea orașului Crawford, și George Orson, adică David Fremden, a tras pe dreapta, să se uite pe harta descărcată de pe internet.

După ce a examinat hărțile, George Orson a rămas nemișcat o vreme, privind cu interes panoul metalic în fața căruia parcase.

Acest oraș, care poartă numele căpitanului de armată Emmet Crawford, cantonat la Fort Robinson, se află în valea White River, în districtul Pine Ridge, o zonă favorabilă fermelor și creșterii vitelor. Drumul care făcea legătura între Fort Laramie și Fort Pierre, pe care se deplasau negustorii de blănuri în 1840, și drumul care lega Sidney de Black Hills, folosit în timpul goanei după aur din anii 1870, treceau pe aici. Crawford a fost gazda, dar și casa unor oameni celebri precum căpetenia Sioux, Red Cloud; banditul David (Doc) Middleton; poetul-călăuză John Wallace Crawford; Calamity Jane, femeia-grănicer; medicul militar Walter Reed, care a reușit să învingă febra tifoidă; și președintele Theodore Roosevelt.

Ea s-a gândit că era, de fapt, un loc plin de tristețe. Cel puțin așa i se părea acum, la acest punct de cotitură al vieții sale.

„Oamenilor le place să se plaseze într-un context“, le spunea George Orson la cursuri. „Le place

AȘTEPT RĂSPUNS | 289

să creadă că sunt legați de forțele mai mari ale lumii, într-un fel sau altul.”

Ea și-a amintit cum dăduse el din cap, de parcă ar fi vrut să spună: „Nu-i așa că-i patetic?”

„Oamenilor le place să creadă că ceea ce fac ei contează cu adevărat”, spusese el visător, amuzat, trecând cu privirea peste chipurile lor, și ea și-a adus aminte cum ochii lui zăboviseră mai mult timp asupra ei, iar ea își îndreptase spatele, ușor flatată, dar totodată frustrată. Îl privise la rândul ei și încuviințase din cap.

În vreme ce se gândea la toate acestea, Lucy și-a dus mâna la gât, pentru că avea senzația că rămânea fără aer, că urma să aibă un atac de panică.

„Oamenilor le place să creadă că ceea ce fac ei contează cu adevărat.”

Și-a dat seama că, de fapt, actele ei – certificatul de naștere, cardul pentru asistență socială și alte asemenea – se aflau în Pompey, Ohio, într-un plic din plastic, cu fermoar, într-unul dintre sertarele biroului mamei ei, împreună cu conturul tălpilor ei de când era mică, cu istoricul vaccinărilor, dar și cu alte hârtii pe care mama ei le considerase importante.

Nu luase cu ea nimic din toate acestea când plecase din oraș împreună cu George Orson și și-a dat acum seama că avea mai multe documente pe numele lui Brooke Fremden decât pe numele ei adevărat.

Se întreba ce avea să se întâmple cu Lucy Lattimore dacă nu mai avea să apară în evidența populației, dacă nu își lua o slujbă, nu se înscria la examenul pentru carnetul de conducere, nu plătea taxe, nu se căsătorea și nu avea copii, dacă nu murea. Avea să

mai existe și peste două sute de ani, un caz rămas suspendat și nerezolvat într-un registru bancar din vreun computer al unui birou guvernamental scos din uz.

La un moment dat, s-ar hotărî oare s-o șteargă din evidențe?

Ce-ar fi fost dacă ar fi putut suna pe cineva? Dacă ar fi putut vorbi cu părinții ei măcar o dată, pentru a le spune că era singură, fără nici un ban și se pregătea să plece în Africa sub un nume fals? Ce sfat i-ar da ei? Ce i-ar întreba ea?

„Mamă, mă gândesc să încetez să mai exist și te-am sunat doar ca să-ți cer părerea.“

Numai gândul acesta a fost suficient pentru a o face să râdă, iar David Fremden s-a uitat la ea, să se asigure că era bine. Atent ca un tată.

– În orice caz, cred că ar trebui să ne continuăm drumul, a spus el.

19.

Jay Kozelek stătea undeva în apropierea aeroportului Denver International când un Lexus negru s-a apropiat de el și s-a oprit. S-a uitat cum geamul fumuriu din dreptul șoferului s-a lăsat în jos cu un fâsâit specific sistemelor pneumatice și un individ blond, slab a scos capul. Un tip tânăr, de douăzeci și patru, douăzeci și cinci de ani. Un puști. Oare acesta era termenul potrivit?

– Sunteți domnul Kozelek? a întrebat omul, și Jay a rămas locului, clipind des.

Jay nu știuse la ce să se aștepte, dar cu siguranță nu se așteptase la așa ceva, la tipul ăsta care părea uns cu toate alifiile, cu ochelari de soare de firmă, cu o jachetă sport la modă, cu un pulover pe gât și cu dinții lui de vedetă de cinema. Spre deosebire de acel personaj, Jay purta un rucsac de genul celor pe care îl au autostopiștii, jachetă de armată, pantaloni groși și părul prins cu un elastic. Și nici nu se spălase de ceva vreme.

– Ah, a spus el, și tipul a rânjit mulțumit de sine, de parcă ar fi spus o glumă bună. Jay a presupus că, într-adevăr, făcuse o glumă, așa că s-a străduit să zâmbească forțat, deși era într-o câțiva nervos. Salut, Mike, a spus el încet. Unde mergem? Pe iahtul tău?

Mike Hayden s-a uitat la el. Nu a avut nici o reacție.

– Urcă, i-a cerut Mike și s-a auzit un clic, semn că ușa fusese descuiată.

Jay a ezitat o clipă înainte de a se așeza pe bancheta din spate, trăgând după sine rucsacul.

Oare era o capcană?

Era o mașină nou-nouță, cu mirosul ăla dulceag de piele, impecabilă, și, în timp ce Jay se așeza mai comod, Mike Hayden s-a întors spre el și i-a întins mâna, spunând:

– E o plăcere pentru mine.

– Și pentru mine, a răspuns Jay și, când i-a atins mâna lui Mike Hayden, a simțit că aceasta era rece și uscată. Se părea că nu avea să fie invitat pe scaunul din față, căci era ocupat cu hârtii și cu pungi mototolite, cu un laptop și cu o mulțime de telefoane, cinci la număr, așezate peste resturi precum ouăle-n cuib.

Ochii li s-au întâlnit, și el nu și-a putut da seama ce voia să spună privirea lui Mike Hayden, în care se citea o oarecare nerăbdare, și el s-a lăsat pe spate de parcă ar fi primit un avertisment.

– Este minunat să te cunosc, în sfârșit, personal, Jay, a spus Mike Hayden. Sunt atât de încântat că te-ai hotărât să vii.

– Mda, a replicat Jay în vreme ce mașina a intrat în traficul de la ieșirea din aeroport, pentru ca apoi

să o ia pe autostradă, iar norii de ploaie se adunau deasupra lor.

Jay și Mike Hayden se întâlniseră pentru prima dată online, pe chat, în unul dintre acele spații închise, intime, unde aveau tendința să își dea întâlnire hackerii și trollii, și pusese ră totu la punct numaidecât.

Asta se întâmpla pe vremea când Jay locuia într-o casă din Atlanta, împreună cu niște oameni înnebuniți după calculatoare care se credeau revoluționari. Își spuneau *Asociația*¹, denumire pe care o purtase o formație din anii '60 care cânta groaznic, lucru de care Jay încercase să-i avertizeze. „Aveau cântecele alea stupide, cum ar fi *Windy* sau *Cherish*, spusese el și cântase un vers sau două, dar fusese privit cu scepticism.

Și astfel își dăduse seama că era prea bătrân pentru a mai locui împreună cu ei. Aveau niște idei bune despre modurile în care se puteau face bani, dar erau niște copii, puerili de foarte multe ori. Se adunau și se uitau la filme horror proaste și discutau în contradictoriu în legătură cu tâmpenia aia de cultură pop, cu emisiunile TV, revistele cu benzi desenate și tot felul de site-uri de care erau încântați pentru scurtă vreme. Erau prea drogați și prea leneși pentru a intra în profunzimea lucrurilor, dar în ceea ce îl privea pe Jay lucrurile stăteau altfel. Avea treizeci de ani! Avea un copil, chiar dacă acel copil nu știa că el era tatăl lui. Avea un fiu în vârstă de cincisprezece ani. Ryan. Se gândise că venise vremea să treacă la lucruri mai serioase.

¹ În engleză, în original: *The Association* (n.red.)

– Știu ce vrei să spui, îi zisese Mike Hayden când discutaseră pe chat. Și eu sunt interesat de treburile serioase.

La momentul respectiv, Jay nu știa că tipul se numea Myke Hayden. Folosea numele de user, Breez, și era cunoscut în anumite cercuri ale internaților. Toți hackerii care locuiau în aceeași casă cu Jay îi erau datori. Se spunea că el fusese implicat într-un atac la nivel național, că reușise să închidă rețelele de alimentare cu energie electrică din zona central-vestică și din nord-estul Statelor Unite, se spunea că el furase milioane de dolari de la câteva bănci mari, dar și că facilitase condamnarea unui profesor de la universitatea Yale pentru pedofilie, acuzațiile fiind susținute cu fotografii.

– Eu nu aș glumi cu tipul ăsta dacă aș fi în locul tău, îi spusese Dylan, unul dintre cei care locuiau împreună cu Jay, un tip masiv, bărbos, de douăzeci și unu de ani, din Colorado, cu o față în formă de cartof dulce. Tipu' ăsta te distruge, omule, continuase Dylan cu un aer sobru. Îți va face viața un calvar doar așa, ca să se distreze.

– Hmmm, mormăise Jay. I se păruse ciudat că Dylan să spună un astfel de lucru, având în vedere faptul că Dylan și prietenii lui își petreceau o grămadă de timp făcând pe internet tot felul de glume răutăcioase, de-a dreptul stupide. Postau, de exemplu, înregistrări cu secvențe porno dure pe site-ul vreunei doamne în vârstă preocupate de câinii din rasa Bichon Frise, „Minunata lume pufoasă”, și fotografii truate cu accidente înfiorătoare pe site-urile destinate copiilor; terorizau o biată fată care avea un site realizat în memoria un star pop

decedat care nu le plăcea lor, comandând sute de pizza pe adresa ei și întrerupându-i alimentarea cu energie electrică; spărgeau site-ul Fundației Naționale pentru Epilepsie și postau acolo un desen animat despre care credeau că le-ar putea provoca o criză epilepticilor. Se prefăceau că au convulsii și râdeau zgomotos, în vreme ce Jay îi privea dezaprobat și cu o oarecare neliniște. Îi spusese lui Breez că totul putea deveni obositor.

– *Obositor*, repetase Breez. E un cuvânt frumos pentru situația existentă.

Era ora trei dimineața, și Jay și Breez discutaseră pe chat timp de câteva ore. Era o schimbare plăcută, dar totodată intimidantă, constatase Jay, să vorbești cu cineva de vârsta ta. Breez scria propoziții complete, structura textul în paragrafe și nu făcea nicio dată greșeli de ortografie, nu folosea abrevieri și nici cuvinte de jargon.

– Sunt puțin obosit de acești trolli mici, zisese Breez, de aceste farse depășite și de glumele astea de școala generală. Încep să mă gândesc că ar trebui să existe programe de eugenie pentru internet. Nu crezi?

Jay nu era sigur ce însemna „eugenie“, așa că așteptase. După aceea, tastase:

– Mda, absolut.

– Este plăcut să întâlnești pe cineva cu bun-simț, reluse Breez. Majoritatea oamenilor nu pot să accepte adevărul. Știi ce vreau să spun. Cred că putem continua astfel, cu aceste prostii și rahaturi, de parcă nu ne-am afla pe marginea prăpastiei. Ei nu înțeleg situația? Se topește calota de gheață din ținutul arctic. Avem zone moarte în oceane, care se extind

în mod automat. Albinele mor, mor și broaștele, iar rezervele de apă dulce se reduc. Resursele de alimente se împuținează. Suntem exact ca iepurii lui Fibonacci¹, nu-i așa? Încă o generație, încă zece, cincisprezece ani, și am ajuns la punctul maxim. Se vor realiza programe pentru a se ține sub control creșterea demografică, așa e?

– Așa e, replicase Jay și privise pulsul discret al cursorului.

– Am să-ți spun un secret, Jay, reluase Breez. Eu cred în stilul de viață distructiv. Anarhia nu e departe. Foarte curând, va trebui să începem să facem niște alegeri foarte dificile. Suntem prea mulți, și mă tem că nu mai e mult până în momentul în care se va pune o întrebare: cât de repede poți să elimini trei sau patru oameni din populația totală a globului? Poți să scapi de ei într-un mod cât mai corect și mai echitabil? Asta este întrebarea pe care omenirea ar trebui să înceapă să și-o pună.

„Stilul de viață distructiv“, se gândise Jay.

– Există anumite părți din turmă care trebuie rărite, asta-i părerea mea, continuase Breez. Mai e loc pe lumea asta pentru colegii tăi cei zgomotoși, care se scobesc în nas? Lumea ar fi mai bună dacă nu ar mai exista bancheri? Te poți gândi la ceva mai josnic? Se crede despre ei că sunt atât de deștepți și de talentați. Se duc la Princeton, la Harvard sau la

¹ Referire la o problemă pe care renumitul matematician al Evului Mediu, Fibonacci, a adus-o în discuție la un concurs de matematică, în care se cerea să se afle cât de mult s-ar putea înmulți o pereche de iepuri în condiții ideale (stabilite și precizate) (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 297

Yale și devin „specialiști în investiții“. Îți poți imagina ceva mai respingător?

Și Jay nu replicase în nici un fel. Tipul ăsta glumea? Era sărit de pe fix?

Cu toate astea, era impresionat de lucrurile pe care i le spusese Dylan despre Breez. „Tipul ăla e devastator“, afirmase Dylan. „Probabil că a furat milioane de dolari...“ Și Jay simțea cum i se învârtteau acele gânduri în cap, transformându-se în niște rotițe. Era uluit.

Și se întreba dacă un asemenea tip știa lucruri pe care el nu le știa. Era pur și simplu mai atent, în vreme ce restul se lăsau purtați la voia întâmplării, fără a judeca lucrurile și fără a trage concluzii logice?

„Stilul de viață distructiv.“

– Nu știi ce să spun, răspunsese Jay în cele din urmă. Ca să fiu cinstit, sunt multe lucruri la care nu m-am gândit foarte serios. Făcuse o pauză și apoi continuase: Se pare că ești mult mai deștept decât mine.

Asta era, fără îndoială, o mișcare de om lingușitor, dar Jay era curios să știe ce era de capul tipului ăluia în afară de vorbe.

– De ce nu mă suni pe mobil? îi scrisese Breez. Am o insomnie cumplită. Coșmaruri. Îmi place să aud din când în când vocea unui om.

Și așa se împrieteniseră.

Așa aflase el că individul care își spunea Breez era, de fapt, un tip pe nume Mike Hayden, o persoană obișnuită care crescuse în suburbiile din Cleveland, și, indiferent de lucrurile pe care le realizase, indiferent de cât de bogat și de faimos era, se simțea

singur. El spunea că își dorea pe cineva în care să poată avea încredere.

– Un astfel de om nu e ușor de găsit în branșa noastră, a spus el.

– Sigur că nu, încuviințase Jay, chicotind discret.

El și colegii lui stăteau într-un bungalow, în cartierul Westview, în sud-vestul Atlantei, și el trebuia să recunoască faptul că se gândea să se orienteze spre altceva. Fuseseră implicați în principal în chestii de amatori. Stăteau în parcare de la B.J.'s Wholesale Club sau de la Marcy's, sau de la Office Max, căutând „goluri” în rețeaua wireless a magazinelor, stocând numere ale cardurilor de credit și de debit pe măsură ce acestea erau înregistrate. Nu păreau să ajungă nicăieri.

– Nu e o idee rea, zisese Mike Hayden. Cunosc un tip din Letonia care are un computer în care ai putea stoca datele, iar el știe un tip în China care ar putea imprima numerele pe carduri goale. Se fac astfel de lucruri. Te poți alege cu un câștig frumos din asta, dacă ești deștept și agresiv.

– Mda, mă rog, replicase Jay, ce se întâmplă aici nu are legătură cu a fi deștept și agresiv. După părerea mea, copiii ăștia nici nu știu ce fac.

Și Mike Hayden căzuse pe gânduri, mormăind în cele din urmă:

– Hmmm.

– Mda, murmurase Jay.

– Și ce-ai să faci? îl întrebase Mike Hayden. Ai să stai așa?

– Nu știu, răspunsese Jay.

AȘTEPT RĂSPUNS | 299

- Dacă aș avea acces la toate numerele astea pe care le-ai adunat, aș putea face, într-adevăr, ceva cu ele. Asta e ideea. Am putea lucra împreună.

- Hmmm, mormăise Jay.

Era întuneric în casă, dar, cu toate astea, Jay îl văzuse pe Dylan dincolo de ușile deschise, în lumina monitorului, cu degetele mișcându-i-se pe tastatură, și vorbise mai încet, punându-și mâna pâlnie în jurul gurii.

- Ca să fiu cinstit, eu sunt într-o situație diferită față de a tipilor ăștora, a mărturisit Jay. Trebuie să încep să mă gândesc la viitor, dacă înțelegi ce vreau să zic. Am treizeci de ani. Am un copil, pe undeva prin lumea asta... Un copil de cincisprezece ani. Îți vine să crezi? Sincer vorbind, nu îmi mai permit să fiu un visător.

Această mărturisire îl făcuse pe Mike Hayden să păstreze tăcerea pentru o vreme.

- Oh, Jay, spusese el în cele din urmă. Nu am știut că ai un copil! Asta e minunat.

- Mda, îngăimase Jay, trecând telefonul la urechea cealaltă. Am un băiat, dar situația e complicată. Am renunțat la el, l-am dat, să zicem, spre adopție. Surorii mele. El nu știe... că sunt tatăl lui.

- Uau! exclamase Mike Hayden. Asta-i tare.

- Îl cheamă Ryan, continuase Jay și se simțise bine că putuse spune asta cuiva. Pentru o clipă, instinctul patern preluase controlul. E adolescent. Îți vine să crezi? Mie mi se pare incredibil.

- E cool, spusese Mike Hayden. Trebuie să ai un sentiment nemaipomenit când ai un fiu!

- Cred că așa e, replicase Jay. El nu știe nimic. Am păstrat secretul ăsta teribil și eu, și sora mea. De cele mai multe ori, chestia asta nici nu mi se pare reală,

ca să fiu cinstit. Este ca un univers paralel sau ceva de genul acesta.

– Hmmm, mormăise Mike Hayden. Știi ceva, Jay? Îmi place cum gândești. Mi-ar face plăcere să te întâlnesc. Vrei să-ți cumpăr un bilet de avion?

Jay nu spusese nimic. Îi auzea pe colegii lui chicotind la o nouă idee care li se năzărise, era ceva cu fotografiile prelucrate ale unei celebrități de sex feminin. Nu mai câștigaseră nici un ban de mai multe săptămâni.

Între timp, Mike Hayden continua să îi vorbească:

– Doamne, cât mi-aș dori să am un fiu! spusese el. Asta m-ar face fericit. Nu îl am decât pe fratele meu geamăn, și el m-a dezamăgit în ultima vreme.

– Asta-i mare păcat, replicase Jay și ridicase din umeri, deși era conștient că Mike Hayden nu avea cum să-i observe gestul prin telefon. Cred că trebuie să faci un efort când vine vorba despre astfel de relații, nu-i așa? Nu trebuie să te aștepți să primești pur și simplu totul.

– E adevărat, încuviințase Mike Hayden. E foarte adevărat.

Și acum Jay se afla acolo. O săptămână mai târziu, el și Mike Hayden, adică el și Breez, el și Distrugătorul, se depărtau de Denver, mergând către est, călătorind prin Colorado, și Jay era pregătit să își trădeze foștii colegi de apartament.

Nu avea regrete în privința asta. S-a gândit că erau cu toții niște tâmpiți, asta deși nu și-a putut stăpâni neliniștea când a văzut că se întuneca cerul peste autostradă, iar ei doi treceau prin norii de abur care ieșeau din fabrica de zahăr aflată în apropiere

AȘTEPT RĂSPUNS | 301

de Fort Morgan, și un stol de măcăleandri se ridicase de pe câmp, un cârd lung și curgător. Era ca și când întreaga lume ar fi hotărât să devină amenințătoare.

S-a foit puțin, și-a luat rucsacul și s-a dat un pic spre dreapta. I se părea ciudat să se afle pe bancheta din spate, de parcă Mike Hayden ar fi fost taximetrist, dar Mike părea extrem de relaxat.

– Și ce face băiatul tău? a întrebat Mike Hayden, și, când și-a ridicat privirea, Jay i-a văzut ochii în oglinda retrovizoare.

A ridicat din umeri și a zis:

– Bine. Cel puțin, așa cred.

Situația era ciudată, deși, pe de altă parte, nu mai vorbise cu nimeni altcineva despre astfel de lucruri.

– Nu știu, a adăugat el în cele din urmă. De fapt, ca să fiu cinstit, Mike, nu am vorbit niciodată cu băiatul. Știi, după ce l-a adoptat sora mea, am avut niște probleme, am fost închis pentru scurt timp. Și sora mea, Stacey... Ne-am îndepărtat mult, în principal din cauză că ea nu a vrut ca el să știe. A zis că nu are rost să-l zăpăcesc, lucru pe care cred că îl înțeleg, deși mi-e greu să-mi pun gândurile-n ordine.

– Deci nu te-a întâlnit niciodată? a întrebat Mike Hayden.

– Cam așa ceva, a răspuns Jay. Nu am mai vorbit cu sora mea de când el avea aproximativ un an. Mă îndoiesc să fi văzut vreo poză cu mine, poate doar de când eram copil. Sora mea chiar a fost strictă în privința asta. Când te exclude din viața ei, te exclude și gata. Am încercat să vorbesc la un moment dat cu ea la telefon, știu. Eram curios. Voiam să-i spun și eu „salut“ puștiului, dar ea nici nu a vrut să audă

de așa ceva. Din punctul de vedere al băiatului, e ca și când nici n-aș exista.

– Uau! a repetat Mike Hayden, și Jay i-a văzut din nou privirea în oglinda retrovizoare, o privire care părea, în mod surprinzător, plină de compasiune, dar totodată neliniștitoare. Uau! a repetat Mike. Asta-i o poveste incredibilă.

– Cred că ai dreptate, a încuviințat Jay.

– E tragic.

– Nu știu ce să zic, a replicat Jay, ridicând din umeri.

Adevărul era că nici el nu știa exact ce anume simțea acum, când se afla în interiorul luxos și scump al Lexusului, alături de acest neașteptat Mike Hayden, cu jacheta lui sport, cu unghiile tăiate, manierat, care îi punea întrebări legate de viața lui personală.

La telefon, conversațiile lor fuseseră adesea foarte lungi și nu discutaseră doar despre afaceri, ci și despre propriile vieți. Aflase câteva lucruri despre copilăria lui Mike, tatăl care fusese hipnotizator și care își luase viața când Mike avea treisprezece ani; tatăl vitreg care-l agresase; fratele geamăn care era preferatul tuturor, în timp ce Mike părea inexistent.

– Am fost foarte apropiat de tatăl meu și, când a murit, m-am simțit ca un străin în propria mea familie, îi spusese Mike. Păreau mai fericiți fără mine, așa că am plecat. Nu i-am revăzut niciodată și nici nu cred că îi voi mai vedea.

– Înțeleg ce vrei să spui, replicase Jay. Așa era și în familia mea. Stacey e cu zece ani mai mare ca mine și era o studentă model. Erau atât de mândri că devenise contabilă. O blestemată de contabilă!

AȘTEPT RĂSPUNS | 303

Iar eu trebuia, oooh, trebuia să o venerez! Atât de impresionant.

Lui Mike Hayden asta i se păruse hilar și spusese, imitând vocea lui Jay:

- Iar eu trebuia, oooh, trebuia să o venerez! Atât de impresionant. Omule, mă omori!

Mike Hayden era de părere că Jay trebuia să ia legătura cu fiul lui, că Ryan ar trebui să știe adevărul despre adopție și toate cele.

- Cred că merită să știe adevărul, spusese Mike Hayden. Situația cu sora aia a ta nu e deloc bună. E genul de om care vrea să dețină controlul, nu crezi? Și gândește-te la bietul Ryan! Dacă oamenii pe care crezi că îi iubești îți ascund ceva important, atunci e vorba despre trădare. Un lucru ca ăsta poate întoarce toată lumea pe dos.

Dintr-un motiv sau altul, Jay ținuse seama de sfatul lui. Se gândise mult la situația lui începând din momentul în care împlinise treizeci de ani, iar prietenia și sfaturile lui Mike Hayden deveniseră importante pentru el.

În același timp însă, era ciudat să discute acum cu acel... străin, cu acest Mike Hayden spilcuit. Era o problemă frecventă în relațiile virtuale, prieteniiile pe internet sau cum vrem să le numim. Mereu exista un șoc, deoarece îți dădeai seama că persoana pe care o creionaseși în mintea ta - simulacrul, avatarul - nu semăna deloc cu respectiva persoană în carne și oase.

Se întreba dacă făcuse bine plecând din Atlanta. Se gândise că poate greșise că vorbise despre activitățile Asociației din care făcuse parte, poate că nu ar fi trebuit să vorbească despre fiul lui, și a avut o senzație neplăcută când și l-a imaginat pe băiat, pe fiul lui, fără nici o grijă în casa lui Stacey. „Îi merge

atât de bine“, așa scrisese Stacey când Jay fusese închis pentru prima oară, după ce Ryan împlinise un anșor. „Ai făcut ceva bun pentru el, Jay, să nu uiți asta.“

Și acum Mike Hayden, Breez, știa multe despre el. Și-a adus din nou aminte ce îi spusese Dylan: „Îți va face viața un calvar doar așa, ca să se distreze“.

Și-a șters palmele umede pe pantaloni, apoi și-a trecut degetele prin păr, în momentul în care au intrat în Nebraska prin partea de vest. Ascultau aceeași muzică clasică înfiorătoare, niște game re-luate iar și iar la pian.

Începea să se întunece în momentul în care au ajuns la motel. Pe firmă scria „The Lighthouse Motel“, dar neonul firmei nu funcționa, și locul părea abandonat.

– În sfârșit, acasă! a spus Mike Hayden în timp ce trăgea frâna de mână. S-a întors și s-a uitat peste umăr, zâmbindu-i larg lui Jay, care și-a ridicat privirea și și-a întrerupt firul gândurilor.

– Asta-i casa mea, a spus Mike Hayden. Eu sunt proprietarul.

– Oh! a exclamat Jay, privind afară.

Era un motel vechi, cu o replică a unui far la intrare, un con din ciment vopsit în dungi albe și roșii.

– Uh! a exclamat el, căutând să aibă un ton admirativ. Cool.

Au mers pe jos amândoi, Jay și Mike, pe cărarea care lega motelul de casa de deal, fără a rosti un cuvânt. Cădea burnița. Era la finele lui octombrie și nu îți puteai da seama dacă avea să plouă sau

să ningă. Vântul înclina într-o parte și-n alta buruienile uscate.

Casa aflată mai sus de motel era una dintre acele clădiri care puteau fi văzute în ilustrațiile clasice de Halloween, genul ăla clasic de „conac bântuit“, chiar dacă Mike se purta de parcă ar fi fost vorba despre o minune arhitecturală.

– Nu-i așa că te uluiește? a întrebat el. Se numește stilul Queen Anne. Fațadă asimetrică. Fronton cu console. Și turnulețul! Nu-i adorabil turnulețul?

– Ba da, a spus Jay, iar Mike Hayden s-a aplecat spre el și-a zis:

– Am reușit niște lucruri tare interesante pe locul ăsta. Fostul proprietar, o doamnă, a murit acum trei ani, dar numărul cardului pentru asistență socială a rămas valid. Conform înregistrărilor oficiale, ea este încă în viață.

– Oh, minunat, a spus Jay. Asta-i cool.

– Stai că nu e tot, a replicat Mike. Se pare că ea a avut doi fii și amândoi au murit la o vârstă fragedă, dar cred că pot învia. Lucrul nemaipomenit este că, dacă ar fi fost în viață, ar fi avut cam vârsta noastră! George. Și Brandon. Amândoi s-au înecat... la vârsta adolescenței. Înotau în lac, și Brandon a încercat să-l salveze pe George. Cred că nu a reușit.

Mike Hayden a râs sacadat, de parcă ar fi fost ceva cumplit de distractiv în toate astea, un lucru pe care Jay nu îl înțelegea prea bine.

– Ascultă, a spus Mike. Ce părere ai avea dacă noi doi am deveni frați?

– Hmmm, a mormăit Jay, uitându-se la mâna lui Mike care se odihnea pe umărul lui, fără să se încordeze sau să tresară.

Ăsta era unul dintre lucrurile pe care le învățase în anul petrecut în Las Vegas: să aibă o figură indescifrabilă, de jucător de poker.

I se oferea o șansă. Ajunsese într-un punct mort în Atlanta, și acum avea șansa de a merge mai departe.

Conta că, într-un fel, fusese manipulat? Conta că, pentru o scurtă perioadă de timp, se simțise mai apropiat de Mike Hayden – de Breez – decât ar fi trebuit? Conta că îi dăduse informații despre viața lui privată? Conta că tipul ăla, oricare era numele lui, avea detalii despre viața sa? Despre fiul lui. Despre secretele lui.

Da, bineînțeles că toate astea contau, la dracu'. Fusese un prost, și Mike Hayden – sau cum l-o fi chemat – zâmbea cu bunăvoință. De parcă Jay ar fi fost un expонат aflat în vitrina unui pet shop.

– O să-ți arăt ceva, a spus Mike Hayden. Sunt câteva lucruri extraordinare pe care le poți face cu persoanele decedate. Știi câte proprietăți nerevendicate există în țară? E ca și când ai juca Monopoly sau ceva de genul ăsta. Poți să te instalezi, pur și simplu, pe o proprietate, și e a ta dacă știi ce trebuie să faci.

Mike a izbucnit în râs, și Jay a râs și el forțat. Ajunseseră la veranda vechii case bântuite și Jay a văzut că Mike Hayden a scos din buzunar un inel cu chei, o sumedenie de chei. Câte erau? Douăzeci? Treizeci? Patruzeci?

Dar nu i-a fost deloc greu să o găsească pe cea potrivită. A băgat cheia în gaura de sub mâner și a făcut o mișcare elegantă cu mâinile, întocmai ca un magician care se afla pe scenă. Abracadabra.

– Stai să vezi interiorul, a spus Mike Hayden. Există o bibliotecă, și în ea se află un seif adevărat,

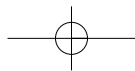
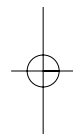
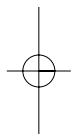
AȘTEPT RĂSPUNS | 307

în spatele unui tablou. Nu e uluitor? Apoi a devenit dintr-odată serios, de parcă ar fi fost jenat de explozia lui prostească de entuziasm, gândindu-se că Jay ar putea să se amuze pe seama lui. Sunt atât de fericit că vom lucra împreună, a spus el. Întotdeauna mi-am dorit să am un frate în adevăratul sens al cuvântului, știi? Când faci parte dintr-o pereche de gemeni, o parte din tine dorește în permanență ca în viața ta să mai fie prezentă o persoană, un suflet-pereche. Are sens ce zic?

A deschis ușa, și din spatele ei s-a strecurat afară un miros ciudat, greu. Jay a văzut că, dincolo de hol, dincolo de covorul oriental, în culori șterse, se aflau niște piese de mobilier acoperite cu cearșafuri și o scară lată cu o balustradă în spirală.

- Apropo, am avut eu grijă de prietenii tăi din Atlanta, a spus Mike Hayden. Cred că agenții federați i-au încolțit deja pe micii pungași, așa că sigur nu ne vom mai încurca de ei.

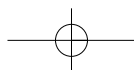
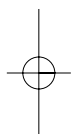
Și, acestea fiind spuse, Mike și Jay au intrat în casă.

PARTEA A TREIA

„Mai întâi spune-ți ție însuși ce vei fi;
apoi fă ce ai de făcut.“

Epictetus

20.

În fotografie, tânărul și fata stau împreună pe canapea. Amândoi au în poală pachetele cu cadouri și se țin de mână. Tânărul este blond, suplu și relaxat. Se uită la fată și se observă în privirea lui că face o glumă, că o tachinează, iar fata începe să râdă. Are păr castaniu și ochi triști, dar îl privește cu vizibilă afecțiune. Este evident că sunt îndrăgostiți.

Miles a stat acolo și s-a tot uitat la fotografie, neștiind ce să spună.

Era, cu siguranță, Hayden.

Era fratele lui, deși nu ai fi crezut în ruptul capului că el și Miles erau gemeni. Era ca și când acest Hayden ar fi fost crescut de la naștere într-o altă familie, de parcă tatăl lor nu ar fi murit niciodată și de parcă mama lor nu s-ar fi supărat niciodată, nu ar fi fost rece față de el și disperată, de parcă Hayden nu ar fi fost niciodată izolat în camera din pod, cu mâinile legate cu bandaje, țipând cu vocea lui răgușită, isterică, estompată, dar insistentă:

„Miles! Ajută-mă! Miles, acoperă-mi ceafa, te rog, te rog, cineva trebuie să-mi acopere ceafa!”

Era ca și când un alt Hayden, unul normal, ar fi crescut, ar fi mers la colegiu, s-ar fi îndrăgostit de Rachel Barrie. S-ar fi lăsat purtat într-o lume a fericirii obișnuite – o viață pe care Miles credea că o meritau amândoi, doi băieți cuminți dintr-o familie din clasa de mijloc.

– Da, a spus Miles, înghițind în sec. Da. Acela e fratele meu.

Se aflau amândoi în camera Lydiei Barrie de la hotelul Mackenzie, în Inuvik, dar pentru o clipă fusese ca și când nu s-ar fi aflat într-un loc anume. Locul acesta, orașul acesta, clădirile ca niște cutii, cu armăturile din tablă ondulată, care păreau încropite, de parcă ar fi fost un platou de filmare; camera asta cu dunga ireală trasată de razele soarelui care intrau pe la marginea perdelelor de la fereastră. Totul părea chiar mai puțin real decât tinerii din fotografie și nu l-ar fi mirat dacă ar fi aflat că, de fapt, el și Lydia nu erau decât o născocire.

Și-a pus ușor vârful degetului pe suprafața lucitoare a fotografiei, de parcă ar fi putut să atingă fața fratelui său, și apoi a privit-o pe Lydia cum a întins mâna și i-a luat ușor fotografia din mână.

– Ascultă, a spus el. Pot să fac o copie a fotografiei ăsteia? Mi-aș dori mult o copie.

Nu putea explica în nici un fel sentimentul de tristețe care îl cuprinsese, sentimentul că acea fotografie pe care ea i-o lua din mâini era de-a dreptul supranaturală, o fotografie a ceea ce ar fi putut să fie. Pentru el. Pentru Hayden. Pentru familia lor.

AȘTEPT RĂSPUNS | 313

S-a gândit însă că toate acestea nu ar fi putut avea sens pentru Lydia Barrie. Pentru ea, Hayden era un fals, un escroc, un impostor în acea fotografie de familie. Nu se gândea că persoana pe care ea o cunoscuse drept Miles Spady ar fi putut exista, că putea reprezenta o existență extrem de reală.

– Îmi închipui că speri să îl salvezi, a spus Lydia Barrie și i-a aruncat o privire insistentă, scrutătoare, pe care el nu a înțeles-o prea bine.

Băuse mult în seara aceea, dar nu se comporta de parcă ar fi fost beată. Nu se poticnea și nici nu se bâlbâia, dar mișcările ei păreau mai bine cântărite, ca și când ar fi fost necesar să delibereze înainte de a le executa. Cu toate acestea, exista o precizie foarte mare în modul în care se deplasa. Era avocat și avea cea grație a avocatului, un mod elegant de a-și mișca încheietura mâinii când pusese la loc dosarul, în mapa din piele, acel clic ce părea regizat și care se auzise în momentul în care deschisese geanta, apoi un foșnet elegant de hârtii când așezase documentele pe pat, între ei. Nu îți dădea seama că era beată decât în momentul în care îi vedeai privirea fixă și umedă, ce îi trăda lipsa de concentrare.

– Crezi că, dacă l-ai găsi, l-ai putea convinge să... ce?

A tăcut suficient de mult încât să se convingă amândoi că el era total lipsit de logică.

– La ce anume te gândești, Miles? a întrebat ea cu blândețe. Crezi că îl poți convinge să se predea autorităților? Sau poate crezi că îl poți determina să se întoarcă în State împreună cu tine și să se

supună unei terapii? Crezi că este posibil ca el să-și dea acordul pentru a fi instituționalizat?

– Nu știu, a răspuns Miles.

Îl deranja să descopere cât era de previzibil. Nu își putea da seama cum de fusese ea în stare să îi citească gândurile cu atâta acuratețe, să își da seama de îndoielile pe care și le cultivase în toți acei ani, dar acum, când le auzea rostite, își dădea seama cât de lipsite de sens și de temei erau.

De fapt, nu avea ceea ce se putea numi un plan. Se gândise întotdeauna că, dacă avea să dea în cele din urmă de Hayden, avea să fie nevoit să improvizeze.

– Nu știu, a repetat el, și Lydia Barrie i-a aruncat o privire prelungă și cețoasă. El își dădea seama că, chiar și așa beată cum era, putea fi un procuror extraordinar – de-a dreptul mortal, fără nici o îndoială, în timpul interogatoriului încrucișat.

Și-a lăsat privirea în pământ, cu un zâmbet jenat și plin de mâhnire. Băuse și el puțin, și poate de aceea îl citise atât de ușor. Deși nici nu era prea misterios de felul lui. Existase întotdeauna problema asta, încă de când se afla în pânțelele mamei sale, vreun compus amniotic trebuie să fi trecut peste trupul lui, pentru că el fusese de la naștere cel credul, geamănul blând, ușor de manipulat.

– El nu e cine crezi tu că este, Miles, a spus ea. Știi asta, nu-i așa?

Ea îi prezentase deja numeroasele sale teorii legate de Hayden.

Cu unele dintre ele era de acord în principiu.

Știa, fără îndoială, că Hayden era un hoț, că escrocase numeroase persoane și fraudase numeroase

corporații, că se concentrase în special asupra unor firme care se ocupau cu investiții bancare, de la care era posibil să fi furat milioane de dolari.

Miles se îndoia totuși că era vorba despre sume chiar atât de nari.

Nu era sigur însă în legătură cu alte acuzații pe care le făcuse Lydia Barrie. Era Hayden implicat în lansarea unor viruși care întrerupseseră funcționarea calculatoarelor de la Diebold Corporation pentru mai bine de patruzeci și cinci de minute? Furase el telefonul mobil al moștenitoarei unui lanț hotelier și îl convinsese pentru scurtă vreme pe tatăl acesteia că fiica lui fusese răpită? Distrusese Hayden cariera unui profesor de științe politice de la Universitatea Yale stocând în computerul acestuia fotografii în care erau prezentate acte de pedofilie? Era el un susținător și un finanțator al unor organizații teroriste, printre care se număra un așa-zis grup ecologist care milita pentru folosirea de arme biologice cu scopul de a se încetini procesul de suprapopulare?

Făcuse Hayden în așa fel încât asupra Lydiei Barrie să planeze suspiciuni legate de delapidare, din cauza căror ea fusese nevoită să părăsească firma de avocatură Oglesby & Rosenberg sub o ploaie de acuzații neverificate, care au dus, foarte probabil, la distrugerea carierei ei?

Miles s-a gândit că se mergea prea departe când se afirma că Hayden ar fi fost implicat în toate astea. Lucruri atât de diferite.

– Îl faci să pară un personaj al naibii de negativ, a spus Miles chicotind discret, astfel încât să-i arate cât de exagerate i se păreau ipotezele ei.

Ea s-a mulțumit să ridice răbdătoare o sprânceană.

– Sora mea a dispărut de ani de zile, a spus ea. Pentru mine, asta nu e o poveste dintr-o revistă cu benzi desenate. Eu iau totul foarte în serios.

Și Miles și-a dat seama că roșea. Era tulburat.

– Ei bine, înțeleg, a replicat el. Nu am vrut să... desconsider... situația ta.

S-a uitat în jos la mâinile lui, la teancurile de hârtii pe care ea le așezase în ordine, astfel încât el să le poată examina, și a rămas cu ochii pe titlul unui articol de ziar pe care ea îl fotocopiasse: „Cel de-al 11-lea caz de fals de identitate în formă agravantă semnalat de procurorii americani“. Ce ar fi putut să mai spună?

– Nu încerc să-i găesc scuze, a ținut el să afirme. Vreau doar să spun că... trece dincolo de limitele credibilului, înțelegi? E vorba despre o singură persoană. Și nu e – am crescut alături de el –, nu e chiar așa un geniu. Vreau să spun că, dacă ar fi făcut tot ce spui tu că a făcut, nu l-ar fi prins cineva până acum?

Lydia Barrie și-a înclinat ușor capul și, de îndată ce privirile lor s-au întâlnit, au rămas așa, ochi în ochi.

– Miles, a spus ea, nu te-ai uitat la informațiile pe care le am aici, nu-i așa? Noi, adică tu și eu, ne-am putea afla în situația unică de a-l aduce pe fratele tău în fața justiției. De a-l ajuta, de a-l vindeca, dacă vrei. De a-l trage la răspundere pentru faptele lui. Poate că nu este un „personaj al naibii de negativ“, cum spui tu, dar cred că suntem amândoi de acord că este un pericol pentru el însuși. Și pentru ceilalți. Cu asta suntem de acord, Miles, nu-i așa?

– Nu cred că e rău, a spus Miles. Are... probleme, știi? Eu cred că o mare parte din tot ce s-a întâmplat reprezintă mai mult un joc. Jucam tot felul de jocuri

AȘTEPT RĂSPUNS | 317

când eram mici și în multe privințe acum e vorba despre același lucru. Pentru el, e ca și când ar interpreta niște roluri. Înțelegeți ce spun?

– Înțeleg, a răspuns Lydia Barrie și s-a aplecat, în față, cu chipul marcat de tristețe și de compasiune. Ești o persoană deosebit de sentimentală, a spus ea zâmbind foarte scurt și foarte blând, după care și-a pus palma rece, netedă, pe încheietura mâinii lui. Și foarte loială. Admir asta enorm de mult.

Și-a dat seama că exista posibilitatea ca ea să-l sărute.

Nu era sigur ce să creadă în legătură cu lucrul ăsta, dar simțea apăsarea aia ciudată în aer, ca și când acul barometrului ar fi coborât înainte de începerea furtunii. Probabil că ea nu înțelegea ce încerca el să-i spună, nu erau pe aceeași lungime de undă, dar a simțit cum i se închid ochii când s-a aplecat spre el. Lumina stranie a soarelui continua să se strecoare înăuntru, iar mâna ei a alunecat de pe antebrațul lui pe biceps și, ei bine, da, buzele lor s-au atins.

Dimineața, când Miles s-a trezit, Lydia Barrie dormea încă, iar el a rămas pentru o vreme întins, cu ochii deschiși, privind cifrele roșii de pe vechiul ceas deșteptător digital aflat lângă pat. În cele din urmă, a început să bâjbâie discret prin așternut după chiloți. Imediat ce i-a găsit, și i-a tras repede pe el. Lydia Barrie nici nu s-a mișcat atunci când el s-a dus în baie.

Ei bine, asta era ceva neașteptat!

Și nu putea să nu se simtă oarecum mulțumit de sine. De parcă ar fi plutit. Nu era obișnuit cu așa ceva. Nu i se întâmpla în mod curent să se culce așa, pur și simplu, cu femeii, nici chiar cu femeii foarte bete. S-a privit cu un ochi critic în oglinda din baie. Nu avea încă bărbie dublă, dar nici prea departe de situația asta nu era – poate doar când ținea bărbia ridicată. Era destul de gras, astfel că avea „sâni” și o burtă rotundă, ca de copil care abia învăța să meargă. Cât de stânjenitor! Pe marginea chiuvetei era o sticlută cu apă de gură și a turnat puțin într-un pahar și și-a clătit gura.

Lydia Barrie era probabil complet nebună dacă fusese în stare să se culce cu el. Și-a examinat fața, și-a trecut mâna peste părul ciufulit și și-a atins cu degetele smocurile de barbă ferme și crețe.

Era obsedată în aceeași măsură ca el, dacă nu chiar mai mult – se gândea mai mult la conspirații, era mai atentă la alegerea metodelor, mai bine organizată, mai *profesionistă*. Era posibil ca ea să îl găsească pe Hayden înaintea lui.

A lăsat să curgă niște apă în chiuvetă și și-a stropit obrajii.

Și *era* foarte atrăgătoare. Îi era superioară în numeroase privințe. S-a gândit din nou la fotografia aceea pe care ea i-o arătase, la fotografia în care se vedeau Hayden și Rachel Barrie. A avut senzația de gol în stomac când le-a văzut chipurile fericite, a simțit o durere care exista încă din copilărie.

„De ce nu am fost eu în locul lui?” s-a întrebat el. „De ce nu se putea să se îndrăgostească de

mine o fată frumoasă? De ce trebuie să obțină Hayden totul?”

Când a ieșit din baie, Lydia Barrie se trezise deja, era parțial îmbrăcată și s-a întors privind-o melancolică.

– Bună dimineața, a spus ea.

Purta sutien și chiloți, iar părul ei, atent aranjat cu o seară în urmă, era acum în dezordine, precum una dintre perucile de vrăjitoare din magazinul cu obiecte pentru magicieni din Cleveland. Machiajul i se ștersese aproape în totalitate, iar ochii îi trădau oboseala, mahmureala. Se vedea că avea aproape patruzeci de ani, deși pentru el asta nu era un lucru respingător. Așa ciufulită și nearanjată cum era, avea o vulnerabilitate care pe el îl atrăgea.

– Bună, a replicat el timid și a zâmbit, în timp ce ea și-a trecut încet mâna prin păr.

Și imediat el a văzut arma.

Era un revolver mic pe care ea îl ținea în mâna stângă, în timp ce își trecea mâna dreaptă prin păr, și a văzut-o cum încerca să pună discret arma în geantă. Preț de o clipă, s-a purtat ca și când ar fi sperat ca el să nu observe gestul.

– Dumnezeu mare, a spus Miles și a făcut un pas înapoi.

De fapt, s-a gândit că nu văzuse o armă adevărată niciodată, deși văzuse probabil sute de oameni cu arme la televizor, în filme și în jocurile video. Văzuse mulți oameni uciși și știa ce se întâmpla în cazul unei împușcături: o gaură mică în piept sau în stomac, apoi sângele se răspândea în valuri pe cămașă.

– Dumnezeu, Lydia, a spus el.

Pe fața ei s-a putut citi ezitarea. Inițial, părea să spere că putea face pe nevinovata. A făcut ochii mari de parcă ar fi vrut să întrebe: „Ce? Despre ce vorbești?” După aceea a părut să-și dea seama că tactica ei era lipsită de succes și i-a aruncat o privire rece, sfidătoare, pentru ca în cele din urmă să ridice din umeri. I-a zâmbit cu tristețe.

– Ce e? a întrebat ea.

– Ești înarmată, a replicat el. De ce ești înarmată?

Stătea acolo în chiloți, în continuare un pic amețit, un pic năucit de faptul că făcuse sex pentru prima oară după doi ani, gândindu-se încă la discuția pe care o avuseseră cu o seară în urmă, la fotografia cu Hayden și Rachel, la tristețea de care fusese cuprins. Lydia Barrie a ridicat din sprâncene și a zis:

– Habar nu ai ce înseamnă să fii femeie. Știu că tu nu crezi că fratele tău e periculos, dar fii realist. Pune-te în locul meu! Am nevoie de o oarecare protecție, Miles.

– Oh! a exclamat Miles.

Au stat acolo, față-n față, și Lydia a pus arma pe pat, ridicând mâinile, de parcă Miles ar fi fost cel înarmat.

– E doar o armă mică, a spus ea. E un Beretta mic. Îl am de ani de zile. Nu e chiar mortal. Aș spune că e mai mult pentru intimidare.

– Înțeleg, a spus Miles, deși nu era sigur că înțelegea cu adevărat. Stătea acolo, în boxerii lui cu imprimul ridicol reprezentând un ardei iute, și și-a trecut mâinile peste piept într-un gest de nesiguranță. A simțit cum îl trec fiorii și s-a întrebat preț de o clipă dacă nu ar fi cazul să o ia la fugă spre ușă.

AȘTEPT RĂSPUNS | 321

– Ai de gând să-l ucizi pe fratele meu? a întrebat el în cele din urmă, iar Lydia a făcut ochii mari de mirare și a spus:

– Sigur că nu.

A privit-o în timp ce ea și-a pus fusta și și-a tras fermoarul la spate, după care a zâmbit discret și i-a zis:

– Miles, sufletele, te-am întrebat aseară dacă ai un plan și mi-ai spus că o să improvizezi, de îndată ce afli unde este fratele tău. Când am fost dată afară de la Oglesby & Rosenberg, unul dintre primele lucruri, pe care le-am făcut în „timpul liber” a fost să obțin licența de detectiv particular și de agent specializat în cazuri de eliberare pe cauțiune de la organele statului New York. Și-a băgat cu hotărâre mâinile în mânecile bluzei, pentru ca apoi să continue: Și primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns în Canada a fost să-l angajez pe domnul Joe Itigaituk, detectiv particular canadian, astfel încât, în momentul în care îl prindem pe fratele tău, să nu încalc principiile unei țări străine.

Miles a privit-o pe Lydia în timp ce ea își încheia bluza, de la gât în jos, degetele ei mișcându-se cu îndemânare în timp ce îi vorbea.

El s-a uitat la ușa ce dădea în hol și s-a simțit din nou străbătut de fiori.

– Nu sunt o ucigașă, Miles, a spus Lydia și au stat acolo, privindu-se unul pe altul, și expresia ei s-a îndulcit pe măsură ce îl analiza din cap până-n picioare. Ce-ar fi să te îmbraci? a continuat ea. Eu și domnul Itigaituk zburăm în câteva ore spre Insula Banks și poate vrei să ne însoțești. În felul ăsta poți să fii absolut sigur că nu îi va face nimeni nici un rău.

Dacă ești și tu cu noi, poate că ne va însoți fără să opună rezistență.

Lydia era convinsă că la momentul respectiv Hayden se afla într-o stație meteorologică abandonată, situată în capătul nordic al Insulei Banks, nu departe de locurile în care gheața nu se topea niciodată.

– Nici stratul de gheață nu mai este la fel de stabil cum era odată, i-a explicat ea în timp ce mergeau cu taxiul. Încălzirea globală și așa mai departe.

Miles era tăcut. Și-a sprijinit capul de geam, privind străzile pe care nu se vedea nici un copac, șirul autobuzelor rețelei de transport a orașului, vopsite în culori vii: turcoaz, galben floarea-soarelui, roșu-cardinal. Mizeria de pe străzi avea culoarea cărbunelui și cerul era lipsit de nori, așa încât a putut vedea tundra care ieșea de sub stăpânirea gheții, undeva dincolo de case și de depozite. Acolo totul era verde, ba chiar presărat cu flori sălbatice, dar lui i se părea că peisajul nu avea să-și recapete înfățișarea firească decât atunci când zona avea să fie din nou acoperită de gheață.

Lydia nu i-a dat detalii legate de modul în care îl localizase pe Hayden tocmai într-un asemenea loc, la fel cum nici Miles nu îi dezvăluise metodele lui mai puțin raționale – bazate pe intuiție, presentiment sau idioțenie – care îl făcuseră să meargă cu mașina zile-n șir, parcurgând mii de kilometri. Dar Lydia era destul de încrezătoare.

– Faptul că suntem amândoi aici, în Inuvik, pare un semn bun, nu-i așa? Mă simt încrezătoare. Tu nu?

– Ba da, cred că da, a spus Miles, deși acum, când perspectiva prinderii lui Hayden se concretiza,

AȘTEPT RĂSPUNS | 323

simțea cum pune stăpânire pe el un sentiment de teamă, cum prinde rădăcini. Se gândea la felul în care urlase Hayden în momentul în care fusese imobilizat la spitalul de boli mintale. Era unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri pe care Miles le auzise vreodată, fratele lui în vârstă de optsprezece ani, bărbat în toată firea, scoțând acele țipete cumplite, ca de cioară, și dând din mâini în vreme ce infirmierii îl țineau. Era la câteva zile după Anul Nou, ninge în Cleveland, iar Miles și mama lui stăteau acolo, îmbrăcați în haine de iarnă, cu fulgii de zăpadă care semănau cu puful de pădărie topindu-li-se în păr, în timp ce Hayden era doborât la pământ, cu spatele arcuit, dând din picioare și zbatându-se să se elibereze, cu ochii mari, încercând să muște. „Miles! țipa el. Miles, nu îi lăsa să mă ia! Îmi fac rău, Miles, salvează-mă...”

Lucru pe care el nu-l făcuse.

– Ești tăcut, a spus Lydia Barrie și și-a trecut mâna peste brațul lui, de parcă ar fi îndepărtat un fir de praf sau o firimitură. Ești îngrijorat?

– Puțin, a recunoscut el. Mă gândesc doar la felul în care o să reacționeze. Nu știu... nu vreau să fie rănit, atâta tot.

Lydia Barrie a oftat.

– Ești o persoană tare drăguță, a zis ea. Ai o inimă bună, și asta este o calitate extraordinară. Dar știi ceva, Miles? Începe să rămână fără opțiuni.

Miles a dat din cap și s-a uitat în jos, acolo unde Lydia își pusese vârfurile degetelor pe dosul palmei lui, puțin mai sus de încheietura mâinii.

– E încolțit, a continuat ea, și îndrăznesc să cred că există niște oameni foarte răi care se află pe urmele lui, oameni mult mai periculoși decât mine.

Se gândise și el la asta în momentul în care primise scrisoarea de la Hayden. „M-am ascuns bine, foarte bine, dar în fiecare zi m-am gândit la cât de mult îmi lipsești. Doar teama pentru siguranța ta m-a făcut să nu iau legătura cu tine...”

– Da, a replicat Miles. Cred că ai dreptate.

Se gândea din nou la fotografia aia cu Hayden și Rachel împreună pe canapea, de Crăciun. Spera că mai erau încă împreună, că Rachel avea să fie și ea acolo, în stația meteorologică. Își putea imagina momentul în care el și Lydia aveau să deschidă ușa, iar Hayden și Rachel aveau să stea acolo, în micuța încăpere aflată în dezordine, trași la față, uimiți și, probabil, slabi. Ce puteau mânca în acel loc uitat de lume? Pește? Conserve? Avuseseră posibilitatea de a face duș? Oare aveau părul lung și neîngrijit precum pustnicii?

Fără îndoială că în primă fază aveau să se panicheze. Se așteptau, probabil, să apară vreun gangster obscur sau vreun asasin care să-și facă treaba într-un mod eficient...

Și apoi aveau să vadă că era doar Miles. Doar Miles și Lydia, fratele și sora. Și, după ce se dezmeticeau, aveau să fie oare recunoscători? Urma să fie o reuniune ieșită din comun. El și Lydia veniseră să îi salveze și aveau să își dea seama că nu mai aveau unde să fugă, că ajunseseră la capătul drumului.

Cel puțin, aveau să-i găsească niște oameni care țineau la ei.

Taxiul ajunsese la aerodrom, acolo unde îi aștepta domnul Itigaituk. Au coborât din taxi, iar Lydia

AȘTEPT RĂSPUNS | 325

a plătit, apoi s-a întors să-i facă cu mâna bărbatului care se apropia. Era un eschimos mic de statură, cu mustață, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o jachetă din catifea reiată, blugi și cizmulite de cowboy, și lui Miles i se părea că arăta mai degrabă a profesor de matematică decât a detectiv particular.

Omul s-a încruntat când l-a văzut pe Miles, dar nu a spus nimic. Miles a văzut cum domnul Itigaituk și Lydia își strângeau mâna și a rămas la câțiva pași distanță, în vreme ce ei vorbeau șoptit, și apoi domnul Itigaituk s-a uitat sceptic la Miles și a dat din cap, cu ochii lui negri stăruind pe chipul lui.

Aerodromul se afla la aproximativ cincisprezece kilometri distanță de oraș și a simțit din nou lumina soarelui, verdele, nesfârșitul tundrei care se întindea în toate direcțiile, cu strălucirea băltoacelor pline de noroi și a lacurilor formate de gheața topită care se zăreau la distanță.

Undeva mai jos, pe pista de aterizare, se odihnea un mic Cessna cu șase locuri care aștepta să-i ducă în Insula Banks, la Aulavik.

21.

Ryan și-a ridicat ochii și a văzut o siluetă în cadrul ușii.

Aproape că adormise, aplecat peste computer, cu mâinile deasupra tastaturii, cu vârfurile degetelor puse pe *asdf jkl*, și bărbia îi devenise din ce în ce mai grea, până când îi căzuse capul, coatele îi alunecaseră și fruntea începuse să coboare încet spre masă.

Se afla într-o stare de visare. După câteva beri și câteva fumuri trase din bong, după o călătorie lungă și mai multe fuse orare schimbate – zona Pacificului, zona muntoasă, zona centrală și zona estică –, după ce își calmase tatăl beat și, probabil, drogat, care umbla încoace și-ncolo cu o armă în mână, după ce îl întinsese în pat și îi luase ușor arma din mână, punând-o bine, pentru ca apoi să se așeze înaintea computerului cu ochii închiși.

Conștiincios, făcuse rezervări pentru amândoi la un zbor până la Quito, Ecuador, sub numele de Max Wimberly și Darren Loftus, iar confirmarea se vedea încă acolo, pe monitor, o casetă ce plutea întocmai

AȘTEPT RĂSPUNS | 327

ca o frunză pe lac, și Ryan își zicea: „Ar trebui să mă culc. Nici nu pot să cred că sunt atât de obosit“. Și-a mișcat limba uscată și lipicioasă prin gură și și-a dezlipit pleoapele.

Mai avusese asemenea vise și până atunci.

Un bărbat se afla acolo; și silueta lui se contura dincolo de plasa pentru țânțari. Stătea în lumina de pe verandă, unde fluturii dansau amețiți și se loveau de tavan, și deasupra capului lui părea să se afle o aură creată de lumina lămpii. Ryan și-a lăsat din nou pleoapele să se închidă.

Avea aceste halucinații scurte de ceva vreme, își imagina că vedea oameni pe care îi cunoștea. Aceste episoade nu erau decât rezultatul oboselii, al stresului, al sentimentelor de vinovăție, combinate cu prea multă bere și prea multe droguri, prea mult timp petrecut cu Jay, absența altcuiva cu care să stea de vorbă, prea mult timp pierdut în fața computerului, al cărui monitor părea câteodată să pulseze cu viteză, întocmai ca acele mesaje subliminale de publicitate despre care citise.

Îi amintise de un anumit moment de pe vremea când era la Northwestern. El și Walcott își făcuseră de cap tot weekendul, și el stătea la fereastra dormitorului lui situat la etajul al patrulea și fuma un joint. Avea brațul întins afară, pentru ca fumul să nu intre în cameră, și încerca să facă rotocoale pe care să le trimită în noaptea cețoasă de primăvară, privind spre trotuarul gol și spre stâlpii de iluminat ce fuseseră făcuți astfel încât să semene cu niște felinare vechi cu gaz. Nu circula nici o mașină și deodată cineva îi atinsese încheietura mâinii.

Simțise asta foarte clar. Era imposibil, știa asta. Brațul lui era întins la o distanță de patru niveluri față de pământ și, cu toate astea, cineva îi atinsese brațul preț de o clipă. Era ca și când și-ar fi întins brațul în timp ce se afla într-o barcă, nu la o fereastră aflată la etajul patru, ca și când degetele lui ar fi atins suprafața unui lac și o mână, mâna cuiva care se îneca, ar fi ieșit brusc din apă și l-ar fi apucat de încheietură.

Țipase și scăpase țigara dintre degete, și văzuse lumina portocalie îndepărtându-se în întuneric, și își retrăsese repede mâna.

– La naiba! exclamase el, și Walcott își ridicase privirea din laptop și se uitase la el somnoros.

– Ce? întrebese Walcott, dar Ryan rămăsese nemișcat și își ținuse strâns încheietura mâinii, de parcă s-ar fi ars. Ce ar fi putut spune? „O mână fantomatică a urcat patru etaje și a încercat să mă înșface?” „Cineva a încercat să mă tragă afară pe fereastră?”

– M-a înțepat ceva, spusese el calm. Am scăpat țigara.

Toate astea i-au revenit în minte cu claritate, de parcă ar fi fost o călătorie în timp, nu o simplă amintire, și a scuturat din cap, gestul tipic al celui care visează cu ochii deschiși, de parcă astfel ar putea pune la locul lor imaginile ce-i apar în fața ochilor.

A strâns din pleoape, gândindu-se că poate așa avea să-și limpezească vederea, dar, când a deschis ochii, silueta din ușă se vedea chiar mai clar.

Omul se apropiase mai mult. Intrase în cameră și se apropiase de Ryan, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum negru, a cărui stofă lucioasă strălucea.

AȘTEPT RĂSPUNS | 329

– Jay este acasă? a întrebat omul, și Ryan s-a cutremurat pe măsură ce își recăpăta luciditatea. Sunt un prieten de-al lui Jay, a continuat bărbatul.

Era adevărat. Nu era vis.

Omul avea în mână un obiect negru din plastic, care părea la prima vedere un aparat de ras. Ceva ce putea fi racordat la computer? Un dispozitiv de comunicare asemănător unui mobil sau unei stații, cu două limbi metalice în capăt?

Omul a înaintat repede, ținând în mâna întinsă acel obiect, de parcă i l-ar fi oferit lui Ryan, și el chiar a întins mâna preț de o clipă, chiar înainte ca bărbatul acela să i-l lipească de gât.

Era un aparat cu șocuri electrice.

A simțit cum trecea curentul prin el. Mușchii i s-au contractat dureros, și a conștientizat spasmele de la nivelul brațelor și al picioarelor, a simțit cum i se întărea limba-n gură, devenind o simplă fâșie de carne, și a scos un sunet gutural. Buzele i-au tremurat și i s-au umplut de salivă.

Și apoi și-a pierdut cunoștința.

Nu era o halucinație. Era doar întuneric, puncte mari și negre, care au început să îi ocupe câmpul vizual. Ca bacteriile care se înmulțesc într-o cutie Petri¹. Ca o peliculă de film.

Apoi s-au auzit voci.

Jay, tatăl lui, nervos, eschivându-se.

¹ Recipient din sticlă sau din plastic, de formă cilindrică, cu capac și cu diametru variabil, folosit în domeniul microbiologiei și pentru culturi de celule (n.red.)

Apoi un răspuns calm. Vocea de pe caseta de relaxare?

*Îl caut pe Jay. Îmi poți
da vreo informație în sensul ăsta?*

Au, a exclamat Jay cu voce subțire.

Nu știu nimic, nu...

Numele de Jay Kozelek îți este cunoscut?

Eu...

Unde e?

... Nu știu.

Nu am nevoie decât de adresă. Nu-ți complica situația.

Pe cuvânt.

Tot ce poți să-mi spui îți poate fi de mare ajutor în momentul acesta.

Jur pe Dumnezeu.

Eu nu.

Capul lui Ryan s-a înălțat, dar ceafa îi era ca paralizată. Stătea pe scaun și simțea apăsarea benzii adezive cu care fusese imobilizat – brațele, pieptul, brâul, pulpele, gleznele – și, când a încercat să se miște, și-a dat seama că fusese legat strâns. Ochii i s-au deschis puțin, și a văzut că el și Jay stăteau la masa din bucătărie, unul în fața celuilalt. A văzut firul de sânge care curgea din părul lui Jay, pe lângă tâmplă, pe lângă ochiul stâng, pe lângă nas, ajungându-i în gură. Jay a scos un sunet de parcă și-ar fi tras nasul, de parcă ar fi fost răcit, și câteva picături de sânge au pătat tăblia mesei.

– Uite, i-a spus Jay omului, pe un ton umil. Știi cum stau lucrurile în domeniul ăsta. Oamenii sunt alunecoși. Abia dacă-l cunosc pe tip, a spus el, dornic să fie util, încercând să redevină măcar puțin

AȘTEPT RĂSPUNS | 331

fermecătorul Jay. Probabil că știi despre el mai multe decât mine.

Și pe tipul care stătea aplecat peste el l-a amuzat replica asta.

Era tipul cu aparatul cu șocuri electrice, pe care Ryan îl vedea, în sfârșit, mai clar. Un bărbat masiv, la vreo treizeci de ani, cu umeri înguști și șolduri late, având peste un metru nouăzeci, cu un costum italianesc din stofă lucitoare, genul pe care l-ar purta un mafiot italian – deși nu prea arăta a gangster. Avea un cap în formă de cartof, tipic pentru un băiat din vest, cu un păr de-a dreptul șocant, de un blond pai, care îi amintea lui Ryan de asistentul de la cursul de calculatoare din Northwestern.

– Știi ceva? a întrebat tipul. Nu te cred.

A ridicat pumnii și l-a lovit pe Jay peste față. Cu putere. Suficient de tare încât trupul lui Jay să penduleze înapoi, și să-i curgă și mai mult sânge pe nas și pe gură. Jay a scos un strigăt ascuțit, de surprindere:

– E o greșeală! Ascultă! Ai făcut o confuzie, asta-i tot. Nu știu ce vrei să spun. Zi-mi ce vrei să spun!

Ryan a încercat să rămână cât mai în umbră, să nu scoată nici un sunet. A auzit mișcare în camera alăturată, tropăit și ceva spart, și prin deschizătura ușii se vedeau doi bărbați cu pantaloni și cu tricouri negre, deși era posibil să fi fost mai mulți, care decuplau hardurile de la calculatoarele aflate pe mese și aruncau pe jos monitoare, tastaturile și alte periferice, lovind uneori obiectele cu răngi lungi și curbate. Unul din ei a luat tabla de Ouija și a privit-o curios și pe-o parte, și pe alta, de parcă ar fi fost o invenție tehnologică total necunoscută lui. Apoi

s-a oprit, simțind poate că Ryan îl privea, și Ryan a închis repede ochii.

– Mă gândesc să te torturez, a spus în cele din urmă omul cu aparatul cu șocuri electrice. Avea o voce caldă, aproape monotonă, care amintea de a unui DJ de la radioul unui colegiu. Ascultă-mă! E vorba despre una dintre fanteziile care m-au făcut să rezist în toți acești ani. Gândul la modul în care aveam să-l torturez pe Jay Kozelek era unul dintre lucrurile care mă făceau fericit în tot acel timp petrecut în pușcărie, așa că nu te juca cu mine. Am dat de urma lui aici. Știu că e pe-aici pe undeva. Și, dacă nu-mi spui unde-i Jay, am să vă torturez pe tine și pe micuțul tău amic până o să scuipați sânge. Ai priceput?

Buzele lui Ryan s-au desfăcut, dar nu s-a auzit nimic. Nici un sunet, nici măcar respirația.

Asta era o situație la care Ryan nu se gândise niciodată prea mult. Nici când în toată perioada în care el și Jay fuseseră implicați în activități infracționale, nici măcar atunci când primise e-mailurile acelea în rusă, nici când fugise de tipii ăia, în Las Vegas, niciodată nu se imaginase pe sine legat de un scaun, într-o cabană din pădurile din Michigan, față-n față cu un bărbat care spunea: „Mă gândesc să te torturez“.

Era surprins de faptul că gândirea îi era cu totul inutilă. Își imaginase întotdeauna că, într-o situație disperată, mintea avea să i se ascute, gândurile aveau să-i invadeze creierul, epinefrina avea să înceapă să lucreze, instinctul de supraviețuire avea să iasă la iveală, dar, în loc de toate acestea, a simțit un puls monoton, bătaile de inimă anemice, asemenea respirației sacadate a unui rozător prins în

AȘTEPT RĂSPUNS | 333

capcană. S-a gândit la un iepure, la un animal mic din sălbăticie, la felul în care rămâne nemișcat, pentru a da impresia că e invizibil. S-a gândit la casele de meditație ale lui Jay: „Imaginați-vă un cerc de energie la baza șirei spinării. Această energie este puternică. Ea vă leagă de pământ...”

Și, cum stătea acolo, se simțea de parcă ar fi fost doar pământ. Un sac de pământ.

Între timp, bărbatul își băgase mâna în părul lui Jay și, în vreme ce vorbea, și-a înfășurat câte o șuviță din părul lui pe fiecare deget. Apoi a strâns degetele din ce în ce mai tare, pe măsură ce vocea lui devenea mai blândă:

- Am fost în pușcărie trei ani, a spus omul. *Pușcărie*. Poate că nu îți dai seama de lucrul ăsta, tipule, dar pușcăria te înrăiește. Și știi ceva? În fiecare zi din fiecare lună, singurul lucru care mă făcea fericit era faptul că îmi imaginam cum aș putea să-i fac rău prietenului tău Jay. M-am gândit mult la asta. Uneori închideam ochii și mă întrebam: „Ce i se poate face lui Jay?” Mă gândeam la fața lui și la felul în care avea să arate în momentul în care avea să fie legat de un scaun și mă întrebam: „Care ar fi cel mai rău lucru? Ce l-ar face să sufere cel mai mult?” Bărbatul a tăcut gânditor, ținând între degete șuvițele din ce în ce mai întinse ale lui Jay. Și, vezi tu, a continuat, faptul că nu îl *am* acum pe Jay mă enervează.

Ryan avea deja impresia că întreaga discuție era suprarrealistă, de neînțeles, dar îi era greu să se concentreze la altceva decât chipul tatălui său, maxilarul încleștat al lui Jay, ochii goi, de om încolțit.

Ryan s-a gândit că omul voia să îi smulgă lui Jay o şuviță din rădăcină, dar pentru așa ceva era nevoie de mai multă forță decât s-ar fi așteptat inițial.

– Au! a strigat Jay, dar părul i-a rămas prins cu încăpățănare de scalp, iar bărbatul și-a dat seama că asta ar implica o tehnică mai bună sau mai mulți mușchi decât ar fi fost el dispus să utilizeze.

– La dracu'! a exclamat omul și a zdruncinat bine capul lui Jay, întocmai cum un câine smucește o cârpă, iar chipul lui Jay s-a cutremurat zdravăn înainte ca bărbatul să se lase păgubaș și să dea drumul şuviței cu un gest elegant.

Nu îi smulsese părul, dar fusese suficient de duros, pentru că Jay gemea și scâncea.

– Nu l-am văzut de ani de zile, a spus el. Habar nu am unde e. Jur.

Jay plângea încetișor, discret, trăgându-și nasul, întocmai ca un copil, cu umerii zgâlțâindu-i-se încet, iar asta i-a dat omului un răgaz. Torturarea cuiva implica mai multă muncă decât își imaginase el.

– Ultima dată când l-am văzut, își pusese în gând să plece în Letonia, la Rēzekne, a spus Jay cât se poate de sobru, trăgând aer pe nasul înfundat. A dispărut din peisaj de mult timp, de foarte mult timp.

Dar nu asta dorise omul să audă, și Ryan nu avea habar despre cine vorbeau. Exista un alt Jay?

– Nu m-ai înțeles, nu-i așa? a întrebat bărbatul. Crezi că poți să torni rahaturi la greu, nu-i așa? a adăugat el cu un chicotit ascuțit, teatral. Dar avem metode să te facem să vorbești, a continuat el cu un amestec de accent nemțesc și rusesc.

Ryan a văzut cum omul căuta în buzunarul hainei, ca și cum ar fi scotocit după moneda norocoasă

AȘTEPT RĂSPUNS | 335

și, când a atins obiectul care se găsea în buzunar, privirea i-a devenit din nou hotărâtă, a prins mai nult curaj și pe față i s-a întipărit un zâmbet discret, misterios.

Scosese din buzunar un ghem de cablu subțire, argintiu, și s-a uitat la el de parcă i-ar fi revenit în memorie o amintire plăcută de demult.

Jay a tăcut chitic. Și-a lăsat capul în piept, și părul i-a acoperit chipul ca o perdea, umerii i se ridicau și i se lăsau când respira. Din nas i s-a prelins o picătură de sânge și a căzut pe cămașă. Dar bărbatul nu a observat. L-a lăsat pe Jay în pace și s-a concentrat asupra lui Ryan.

- Deci, a spus el, pe cine avem noi aici?

Ryan a simțit că omul își ațintise privirea asupra lui. Sentimentul de invizibilitate pe care îl avusese pentru scurtă vreme dispăruse și l-a privit pe bărbat cum desfăcea ghemotocul de cablu, cu câte un mâner simplu de cauciuc la fiecare capăt. Și-a înclinat capul într-o parte.

- Cum te numești, tipule? l-a întrebat bărbatul și a făcut un gest relaxat, întinzând cablul pentru a-l tensiona, făcându-l să vibreze ca o coardă de chitară.

- Ryan.

- Bine, a spus el și a încuviințat din cap. Văd că știi cum se răspunde la o întrebare.

Ryan nu avea idee ce ar putea spune. Se uita dincolo de masă, sperând ca Jay să își înalțe capul, să se uite la el, să îi facă un semn pentru a ști cum să se poarte în continuare.

Dar Jay nu a ridicat capul, și bărbatul și-a concentrat atenția asupra lui Ryan.

- Tu ești Kasimir Czernewski, nu-i așa?

Ryan se uita la tăblia mesei, unde petele de apă făcuseră un fel de hartă, un continent înconjurat de insule mici.

Simțea cum i se făcea pielea ca de găină, reacția fizică involuntară în momentul în care ți-e frig și ești ud, dar acum era, de fapt, teamă, asta însemna să fii îngrozit.

– Am stat cu ochii pe voi doi, știi? a spus omul. Cred o să fiți surprinși când o să descoperiți câte dintre conturile voastre de rahat nu mai sunt valabile.

Ryan auzea cuvintele bărbatului, le putea procesa, știa ce însemnau, dar, în același timp, ele nu păreau să formeze fraze în adevăratul sens al cuvântului. Ele intrau în conștiința lui, exact cum intră firul undiței într-un lac, și a simțit pe propriul trup unduirea apei.

Ce voia de la Jay în momentul acela? Ce vrea un fiu de la tatăl său într-o asemenea situație?

Pentru început, există acea fantezie legată de o acțiune eroică. Tatăl dă un semnal, poate un sunet slab din colțul gurii, și deodată își rupe legăturile și scoate la iveală o armă, care era prinsă la gleznă, și gloanțele intră în ceafa torționarului care înțepe-nește și cade cu fața în jos, și tatăl zâmbește discret, își înlătură banda cu care îi sunt prinse picioarele, se întoarce cu arma ridicată și îi ia în cătare pe complicității torționarului...

Mai este apoi tatăl cu o voință de fier. Tatăl care spune printre dinți: „Ține-ți firea! O să înfruntăm situația împreună! O să fie bine!”

Sau tatăl măcinat de regrete, cu ochii plini de tandrețe și de durere, ochi care spun: „Sunt alături

AȘTEPT RĂSPUNS | 337

de tine. Dacă suferi tu, eu sufăr înzecit. Îți transmit toată dragostea și puterea mea...

Și era Jay. Sângele îi năclăise părul și i se prelinse pe față, lacrimile făcuseră cărări prin sângele închegat, și, când privirile li s-au întâlnit, abia dacă s-au mai recunoscut unul pe altul.

Pentru prima oară după mult timp, Ryan s-a gândit la Owen. Celălalt tată al său. Fostul tată, tatăl pe care îl cunoscuse toată viața, care îl crescuse, tatăl care îl credea mort. Și, chiar în momentul ăla, era posibil ca Owen să se trezească în Iowa, pentru a scoate câinele, pentru ca apoi să stea în curte, îmbrăcat în pijama, uitându-se cum acesta adulmeacă și se învârtea în cerc, privind felinarele de pe stradă care începeau să se stingă pentru că răsărea soarele, pentru ca apoi să se aplece și să ridice ziarul de pe iarbă.

Preț de o clipă, Ryan aproape că se aflate acolo. Ar fi putut să stea ca o pasăre în bătrânul gorun din fața casei, privindu-l cu drag pe Owen cum despăturea *The Daily Nonpareil*, pentru a citi titlurile, cum pocnea din degete și fluiera, iar câinele venea în fugă mulțumit de sine, cum Owen se uita în sus de parcă ar fi putut simți prezența lui Ryan undeva deasupra lui, o pală de vânt care trecea peste părul nepieptănat al lui Owen.

– Tată, a spus Ryan. Tată, te rog, tată.

Și l-a văzut pe Jay tresărind. Jay nu s-a uitat la el, nu și-a înălțat capul, dar s-a simțit străbătut de un fior, și bărbatul în costum și-a îndreptat spatele, devenind dintr-odată interesat.

– Oh, Dumnezeu, a spus el. Ce întorsătură neașteptată!

Ryan și-a plecat capul.

– Ryan, ăsta e tatăl tău? a întrebat băiatul.

– Nu, a șoptit Ryan. Și-a ațintit din nou privirea asupra petei de pe masă, ce îi părea acum un nor. „Un continent“, și-a spus el. „O insulă ca Groenlanda, o țară imaginară.“ Și-a lăsat privirea să alunece de-a lungul coastelor, al golfurilor și al arhipelagurilor și aproape că putea auzi vocea de pe caseta pentru relaxare.

„Imaginați-vă un loc“, spunea vocea. „Observați mai întâi lumina. Este o lumină naturală puternică sau estompată? Remarcați, de asemenea, și nivelul temperaturii. Este torid, cald sau răcoare? Remarcați culorile care vă înconjoară. Permiteți-vă să existați pur și simplu...”

„Un ascunziș“, s-a gândit Ryan, și preț de o clipă și-a imaginat corturile pe care obișnuia să le facă în copilărie. Scaunele de bucătărie acoperite cu o pătură mare, spațiul întunecos pe care îl umplea cu perne și animale din pluș, cuibul lui secret, pe care și-l imagina extinzându-se, cu coridoare plăcute, întunecoase, șerpuitoare, din pene și din cearceafuri.

– O să încep cu mâna ta stângă, a spus bărbatul. Apoi voi continua cu piciorul stâng. După aceea cu mâna ta dreaptă și așa mai departe. A întins mâna și a atins pielea ca de găină a antebrațului lui Ryan. O să punem aici un garou, a murmurat el. Strâns. În felul ăsta, sângele nu ți se va scurge foarte repede din trup în momentul în care am să-ți tai mâna.

AȘTEPT RĂSPUNS | 339

Dintr-un motiv oarecare, Ryan era aproape absent. Se gândea la Owen. Se gândea la mâna aceea ireală ce se înălțase și îi atinsese încheietura pe vremea când era student. Se gândea la peștera lui de sub cuvertură.

- Deasupra încheieturii mâinii sau sub ea? a întrebat bărbatul.

Ryan nici nu și-a dat seama prea bine ce fusese întrebat, până în momentul în care a simțit cablul strângându-se dincolo de palmă, chiar deasupra încheieturii degetului mare. Tremura atât de tare încât sârma a vibrat când a strâns-o bărbatul.

- Vă rog, nu, a șoptit Ryan, deși nu era sigur că ieșise cu adevărat vreun sunet din gura lui.

- Acum, Ryan, a spus omul, vreau să-i spui tatălui tău să fie rezonabil.

Jay privise întreaga scenă îndurerat, iar ochii sticloși în care se citea disperarea i s-au mărit, când a văzut că bărbatul înfășura sârma la încheietura mâinii lui Ryan.

- Eu sunt Jay! a izbucnit el răgușit, și vocea lui a sunat precum croncănitul unei ciori. Eu sunt Jay, eu sunt Jay. Eu sunt persoana pe care o căutați, numele meu e Jay Kozelek, eu sunt omul pe care-l vreți...

Dar bărbatul s-a mulțumit să scoată un sunet care-i trăda dezgustul.

- Probabil crezi că sunt un idiot, a șoptit el. Îl cunosc pe Jay Kozelek. A fost *colegul meu de cameră*. Știu cum arată. Stăteam amândoi și ne uitam la filme, și făceam tot felul de chestii, și eu credeam că mi-e prieten. Asta a fost cel mai rău. Chiar mă

simțeam apropiat de el, așa că știi exact cum arată
mutra lui. Înțelegi? Știi exact cum arată. Chiar crezi
că poți să mă duci de nas? Chiar crezi că-s un prost?
Crezi că mă țin de glume...?

Nimic din toate astea nu avea sens pentru Ryan,
dar oricum nu putea gândi limpede.

Bărbatul începuse deja să strângă mânerul din
capetele sârmei și Ryan a scos un țipăt.

A durat foarte puțin.

Uluitor de puțin.

Sârma a pătruns adânc în carne, până când a
ajuns la articulația radiocarpiană, a trecut pe lângă
osul ulnar și osul radius până când a găsit un țesut
mai moale, și bărbatul a strâns pumnii pe mâner
și a tras mai tare, mișcându-și brațele rapid, ca și
când ar fi tăiat ceva cu fierăstrăul, și mâna s-a des-
prins brusc. O tăietură curată.

- *Uhh!* a exclamat omul.

Revenise amintirea aceea,

o fantomă își întinsese mâna,
pentru a-i atinge încheietura și...

Nu era conștient în adevăratul sens al cuvântului.

Nu se uita, nu se uita la mâna lui, dar s-a auzit
o voce hotărâtă. „Iisuse Hristoase, ce faci?” -, și ochii
lui Ryan s-au deschis și l-a văzut pe omul care se afla
acolo și se uita la podea, clipind des. Avea încă în
mână sârma, dar chipul îi era transpirat și palid
și avea o privire de parcă ar fi băut ceva și acum
îi venea să scuipe.

Mai apăruse între timp un bărbat, unul despre
care Ryan credea că era un „complice” și care spunea

AȘTEPT RĂSPUNS | 341

„Oh, Dumnezeu, ești nebun, Dylan. Ai spus că nu ai să faci asta cu adevărat...” și Ryan tremura și era amețit, iar cei doi s-au cufundat într-un fel de ceață, apoi au devenit vizibili în lumina care se reflecta în geamul de la bucătărie, și unul din ei ținea în mână un prosop de bucătărie și se apleca spre Ryan și vocea lui Jay...

– O să sângereze până la moarte, oameni buni, nu-i vina lui, vă rog nu-l lăsați să sângereze până la moarte...

Și apoi omul ăla, Dylan, care se uita la Ryan cu ochi mari, cu o expresie de om îngrozit. Costumul negru și șifonat, de gangster, stătea pe el de parcă l-ar fi îmbrăcat cineva în timp ce dormea, iar el stătea acolo năucit, nesigur, ca un somnambul care s-a trezit într-o încăpere pe care credea că doar o visa.

– Oh, Dumnezeu! a exclamat Dylan.

Apoi s-a aplecat ca să verse.

22.

Zborul cu JetBlue Airways de la Denver la New York dura trei ore și jumătate, timp suficient pentru a trece de mai multe ori de la starea de panică la aceea de acceptare și din nou la cea de panică, iar Lucy stătea dreaptă în scaunul ei, neliniștită și șovăielnică, cu mâinile încleștate în poală.

Nu mai zburase niciodată cu avionul, deși nu avusese puterea de a-i mărturisi acest lucru stănjitor lui George Orson.

David Fremden. Tati.

Încercase să se obișnuiască cu gândul că, de fapt, George Orson nu exista.

Nu era vorba, pur și simplu, despre faptul că tot ceea ce știa despre el fusese inventat sau împrumutat, sau exagerat, nu era vorba despre faptul că mințise. Era mai mult decât atât, o senzație neplăcută care începea să încolțească în mintea ei de fiecare dată când încerca să se gândească logic și cu calm la situația existentă.

El nu mai exista.

AȘTEPT RĂSPUNS | 343

Asta a făcut-o să se gândească la zilele ce urma-seră morții părinților ei, rufele murdare îndesate în baie, printre care erau și hainele lor, cu frigiderul plin de provizii pentru mâncarea pe care mama ei își pusese în gând să o pregătească în weekend, mobilul tatălui ei, care suna întruna – clienți care voiau să știe de ce nu își respectase programul. La început, lăsaseră în urmă câteva spații goale – clienți care se bazau pe tatăl lor, pacienți care așteptau să fie îngrijiți de mama lor, prieteni, colegi și cunoștințe care aveau să le simtă lipsa pentru o vreme –, dar acestea erau niște crăpături și niște rupturi mici, care se puteau repara cu ușurință, și lucrul care o șocase cel mai tare fusese rapiditatea cu care se umpleau acele spații goale. După câteva săptămâni, părinții lor erau uitați, prezența li se transformase în absență și după aceea... ce? Cum se putea numi o absență care înceta să mai fie absență, cum se putea numi un gol care fusese umplut?

„Oh“, și-a spus ea, „n-o să se mai întoarcă niciodată“, ca și când această idee ar fi ținut de supranatural, de științifico-fantastic. Cum și-ar putea cineva imagina că un astfel de lucru era posibil?

Astfel gândise ea pe când stătea în pat, lângă el, în seara în care îi spusese adevărul, plimbându-și degetele pe brațul care nu era al lui George Orson. „Nu am să mai vorbesc niciodată cu George Orson“, își zisese ea și își retrăsese mâna.

El era acolo, lângă ea, un corp alături de care fusese atâta vreme, dar ea se simțea singură.

„Oh, George“, și-a spus ea. „O să-ți simt lipsa.“

Și acum s-a gândit din nou la asta, acum când stătea alături de David Fremden în avion și încerca să-și adune gândurile.

Îi era dor de George Orson. Nu avea să mai vorbească niciodată cu el.

Nu mai călătorise niciodată cu avionul și era conștientă de distanța uriașă dintre ea și pământ. Simțea aerul fremătând sub picioarele ei, un fior al spațiului gol, și a încercat să nu se uite pe geam. Nu era chiar atât de rău dacă se uita pe geam și vedea norii groși, dar îi era mai greu dacă se zărea pământul printre nori. Se vedea dispunerea geometrică a așezărilor umane, niște linii subțiri ce marcau câmpurile și drumurile, și orașele ca niște cutii, și îi era greu să nu se gândească ce ar fi fost dacă ar fi căzut, cât de mult ar fi trebuit să plutească în gol înainte de a atinge pământul.

Oricum nu i-ar fi spus aceste lucruri lui George Orson. Nu i-ar fi plăcut să pară atât de nesofisticată, pentru că George Orson ar fi văzut-o ca pe o fată prostuță, care habar n-avea ce însemna un zbor cu avionul și care-și înfigea unghiile în tapițeria brațelor scaunului, de parcă astfel s-ar fi putut ancora de acel loc.

În schimb, David Fremden părea într-un totu stăpân pe sine. Se uita la televizorul miniatural montat în tetiera scaunului din fața lui, la un reportaj despre piramide, pe History Channel, după ce trecuse cu repeziciune de știri și de vreme, zâmbind nostalgic în momentul în care a văzut reclama unui episod dintr-un sitcom din anii '80. Nu se uita la ea, dar își sprijinea mâna pe brațul ei.

– Mă mai iubești, nu-i așa? o întrebase el, și întrebarea pulsase, de parcă o putea simți cu fiecare por.

Mai erau însă și alte lucruri care-i țineau mintea ocupată. Evenimentele se petreceau cu repeziciune

AȘTEPT RĂSPUNS | 345

acum. Lumea continua să existe, și ea trebuia să ia decizii, chiar dacă nu dispunea de informații de încredere. Se presupunea că existau 4,3 milioane de dolari într-o bancă din Coasta de Fildeș, Africa. Aveau cel puțin o sută de mii de dolari asupra lor.

Bagajul de mână se afla în compartimentul de deasupra capetelor lor, ceea ce era bine, cu toate că și asta constituia un motiv de neliniște.

Își petrecuseră noaptea unul lângă altul în biblioteca de la Lighthouse Motel, fiecare cu o rolă de bandă adezivă și cu un teanc de bancnote de o sută de dolari.

David Fremden avea un atlas vechi, și Lucy – un dicționar și un roman de Dickens, și stătuseră acolo fixând bancnote pe pagini.

– Ești sigur că o să meargă? întrebuse Lucy.

Ea răsfoia *Bleak House*, iar fragmentele de text se ridicau pe măsură ce lipea bancnotele și apoi le apăsa în jos. „Ceața este, cu adevărat, foarte densă“, și l-a apăsât pe Ben Franklin peste șirul de cuvinte, apoi a mai dat câteva pagini. „Este dizgrațioasă. Știi bine că așa este. Întreaga casă este dizgrațioasă.“ Și a acoperit din nou textul, pentru ca imediat să se remarce un alt fragment de text: „Am găsit-o pe domnișoara Jelyby în timp ce încerca să se încălzească lângă foc“.

– Nu-i o problemă, zisese David Fremden. El lucra mai rapid decât ea, punând un rând de trei bancnote de o sută în centrul Irlandei, apăsând pe banda adezivă cu degetul mare. Am mai făcut asta.

– Bine, murmurase ea.

„Mă tem că Universul este un părinte destul de nepăsător.“

- Dar nu există un aparat cu raze X? întrebuse ea. Nu se vede prin copertele cărților?

„... se află portretul celei care este acum Lady Dedlock. Se consideră că seamănă perfect și...”

- Uite ce e, zisese David Fremden, oftând. Va trebui să ai încredere în mine. Eu știu cum funcționează sistemele astea de securitate. Chiar știu ce fac.

Și până acum, ei bine, da, avusese dreptate, cu toate că ea fusese teribil de neliniștită. Trupul ei avea o înfățișare aproape mistică în momentul în care ajunseseră la dispozitivul de securitate, și când din pielea ei ieșea o aură de lumină. Era șocată de faptul că oamenii nu se holbau la ea, dar nimeni nu părea să o remarce. Își pusese geanta - în care erau câteva obiecte pentru igienă personală, un tricou și cărțile - într-o învelitoare de plastic și nu se putuse gândi decât la paginile din *Bleak House*, înțesate cu bani, chiar și când se aplecase pentru a se descălța, chiar și când banda rulantă îi transporta geanta către dispozitivul cu raze X.

„În regulă”, zisese agentul și o îndemnase să se deplaseze spre detectorul de metale. Era un tip bine făcut, cu privire goală, genul care trage de fiare, cam de aceeași vârstă cu ea. Nu se declanșase nicio alarmă, nu a existat nici o ezitare în momentul în care geanta ei trecuse prin dispozitiv. Omul nu privea pentru a doua oară părul ei vopsit ca naiba. Nu se întâmplase nimic.

David Fremden îi pusese mâna pe braț, și-i zisese:
- Te-ai descurcat foarte bine.

Avionul ajunsese pe pista aeroportului din New York. Stăteau pe locurile lor așteptând momentul

AȘTEPT RĂSPUNS | 347

când căpitanul avea să dezactiveze semnalul luminos de cuplare a centurilor de siguranță, deși unii dintre pasagerii din preajma lor se foiau nerăbdători pe scaunele lor. Lucy încerca să-și revină după experiența aterizării, sunetul făcut de roțile care ieșeau din trenul de aterizare, șocul resimțit în momentul în care roțile atinseseră pista, faptul că urechile păreau să se umple cu un aer vâcos. Încerca să-și păstreze calmul. „Ești așa o idioată, Lucy, așa o țărăncă. De ce te temi? De ce te temi?”

Adevărul era însă că stătuse încordată și acum simțea cum unul dintre mușchii de la picior tresărea involuntar, și, când își punea mâna pe pulpă, auzea o altă voce în cap, un glas slab, tremurat.

„Nu vreau să fac asta. Cred că am făcut o greșală.”

Era ca și când o mulțime de fluturi s-ar fi așezat pe trupul ei, sute de fluturi, fiecare dintre ei făcut din plumb. În scurt timp fluturii o acoperiseră cu totul.

S-a auzit un semnal sonor discret, și pasagerii au început să ofteze cu toții și să se ridice, deschizând compartimentele de bagaje aflate deasupra capetelor lor și apropiindu-se de persoana din față, nu în derivă, dar cam ca un banc de pești sau ca un stol de păsări migratoare, și ea a înălțat privirea și l-a văzut pe David Fremden, care se ridicase și el asemenea celorlalți.

– Brooke, a spus el, apucându-i mâna și trăgând-o ușor. Haide, scumpo, a șoptit el. Nu da greș acum.

I-a fost destul de ușor să se ridice. I-a fost destul de ușor să înainteze pe coridorul îngust al aeronavei, urmându-l pe David... pe tatăl ei...

El i-a dat rucsacul cu unul dintre acele zâmbete ușor ironice care îi aminteau atât de mult de George Orson. Era acel zâmbet care o impresionase pe când era elevă și se ducea la ora de istorie ținută de el, pe vremea când el îi explica sensul construcției *sui generis*: „Oameni ca tine și ca mine se inventează”, spusese el, iar ea nu știa la vremea aceea că el lua această formulare la propriu.

Îi era dor de George Orson.

A tras adânc aer în piept și s-a aliniat în coada formată de călători. Era destul de ușor să lase capul în jos și să treacă printre rândurile de scaune. Destul de ușor să treacă de însoțitoarea de zbor, care stătea în partea din față a avionului, dând din cap ca un preot, pacea fie cu voi, pacea fie cu voi, pentru ca apoi să-i îndrume spre tunelul prin care se ajungea la terminal.

– Arăți rău, a spus David. Te simți bine?

– Sunt OK, a replicat Lucy.

– Ce-ar fi să luăm o cafea? Sau un suc? s-a oferit el. Ceva de mâncat?

– Nu mulțumesc, a spus Lucy.

Au ajuns în spațiul în care se aflau o serie de ghișee și de platforme, înconjugate de numeroase scaune ancorate, spații pline de oameni care așteptau, și din câte și-a putut da ea seama, nimeni nu se uita la ei. Nimeni nu i-a privit cu atenție, nimeni nu s-a întrebat dacă erau tată și fiică, iubiți, un profesor însoțit de o elevă. Orice altceva. În Pompey, Ohio, ei doi ar fi stârnit foarte multă curiozitate, însă aici abia dacă erau observați.

Lucy s-a uitat la trei femei care purtau văluri *burka*, trei siluete albastre fără chipuri, ca niște maici,

AȘTEPT RĂSPUNS | 349

conversând cu vioiciune în limba lor maternă, și un bărbat chel care a trecut în fugă pe lângă ele, deplăsându-se cu repeziciune, înjurând cu foc în telefonul lui mobil, și o femeie în scaun cu rotile, care purta haină de blană lungă, al cărei scaun era împins de către un bărbat de culoare îmbrăcat în salopetă gri...

Lucy simțea greutatea rucsacului. *Bleak House* și *Webster's Dictionary*, și *Marjorie Morningstar*, care aveau între filele lor vreo 50 000 de dolari.

Și-a așezat mai bine rucsacul pe umăr și a tras de tricoul cu fluturași pe care îl ura, care i se ridicase și lăsa să i se vadă buricul. Era perfect conștientă de cât de mult i-ar fi displicut Brooke Fremden. Dacă Brooke Fremden ar fi trecut pe coridoarele liceului din Pompey cu hainele ei de fetiță care umblă prin malluri și cu rucsacul ei prostesc, Lucy ar fi fost de-a dreptul îngreșată.

Dar, când David Fremden s-a uitat la ea peste umăr, avea o privire blândă, paternă, ușor paternă. Era doar o fată, o adolescentă. Așa lăsaus impresia, și pentru el nu conta atâta vreme cât ea ținea pasul.

Lui nu-i era, probabil, dor de Lucy.

– Ai mai făcut asta și înainte, zisese ea. Eu nu sunt prima.

Asta se întâmplase cu o seară înaintea plecării. Erau încă în casa situată mai sus de Lighthouse Motel, pe canapeaua din living. Stăteau unul lângă altul, cu bagajele făcute, cu încăperile golite, începând să aibă aerul unui loc abandonat.

Cărțile erau pline de bani și ar fi trebuit să se culce, dar, în loc de asta, stăteau acolo și urmăreau

monologul prezentat de moderatorul unui talk-show de noapte. Chipul lui David era lipsit de expresie. Avea privirea aceea goală, de telespectator impasibil, și ea repetase într-un final:

– Ai mai fost și alte persoane.

El și-a luat ochii de la televizor și s-a uitat la ea cu îngrijorare.

– Asta e o chestiune complicată, zisese el.

– Nu crezi că ar trebui să fii cinstit cu mine? întrebuse ea. Suntem...

Împreună?

Ea meditase o clipă.

Poate că era mai bine să nu spună nimic. Era ciudat... toate orele petrecute în această cameră modestă, toate ceasurile în care stătuse singură, neavând decât înregistrări video care să-i țină de urât. *Rebecca* și *Mrs. Miniver* și *Asigurare de moarte*, și *How Green Was My Valley*, și *My Fair Lady*, și *Mildred Pierce*. Băuse sucuri și se uitase la grădina japoneză, și așteptase să se urce din nou în Maserati și să se îndrepte către un loc minunat.

El fusese o mulțime de alte persoane. Măcar atâta lucru recunoscuse.

Deci era probabil logic să fi existat în viața lui și alte fete, alte Lucy care stătuseră pe aceeași canapea și se uitaseră la aceleași filme vechi, și ascultaseră liniștea asta deplină, în timp ce motelul domina matca seacă a lacului, învăluită într-o mantie de praf.

– Vreau doar să știu, zisese ea. Vreau să știu despre celelalte. Câte au fost în viața ta. În toată treaba asta.

El ridicase privirea. Își mutase ochii de la televizor la ea și expresia i se schimbase.

– Nu a mai fost nimeni altcineva, spusese el. Asta nu înțelegi tu. Am căutat, am căutat multă vreme, dar nu a existat niciodată nimeni ca tine.

Mda.

Nu, nu îl credea, deși poate că el reușise să se convingă pe sine însuși. Poate că el credea cu adevărat că nu conta dacă ea se numea Lucy sau Brooke, sau oricum altcumva. Poate își închipuia că în interiorul ei ea era aceeași persoană, indiferent ce nume ar fi avut sau ce personaj ar fi interpretat.

Dar lucrurile nu stăteau deloc așa.

Ea conștientiza din ce în ce mai mult faptul că Lucy Lattimore părăsise acest pământ. Aproape că nu mai rămăsese nimic din ea, doar câteva documente – certificatul de naștere și cardul pentru asistență socială – într-un sertar al mamei ei, acolo, în casa veche, câteva informații despre activitățile ei școlare, într-un computer vechi, amintirile surorii ei Patricia, ale colegilor de clasă și ale profesorilor, care deveneau tot mai șterse.

Adevărul era că se sinucisese cu luni în urmă. Acum nu mai rămăsese aproape nimic din ea: un corp fără nume, care putea fi schimbat iar și iar, până ce nu mai rămâneau din el decât molecule.

„Materialul din care sunt făcute stelele“, asta spusese George Orson în timpul unei ore de istorie la care participase și ea. „Hidrogen, carbon și toate acele particule primordiale care au existat de la începutul lumii. Din asta sunteți alcătuiți“, așa le spusese.

De parcă asta ar fi fost de natură să-i liniștească.

Aveau să zboare mai întâi la Bruxelles. Șapte ore și douăzeci și cinci de minute, cu un Boeing 767,

apoi alte șase ore și patruzeci și cinci de minute pentru a ajunge la Abidjan. David Fremden a asigurat-o că trecuseră de partea grea și că serviciul de control vamal din Belgia și din Coasta de Fildeș erau o nimica toată.

– De-acum ne putem relaxa și ne putem gândi la viitor.

4,3 milioane de dolari.

– Nu vreau să rămân prea mult timp în Africa, adăugase el. Vreau doar să lămuresc situația cu banii, și apoi putem merge încotro vrem. Nu am fost nicio dată la Roma, spusese el. Mi-ar plăcea să petrec ceva timp în Italia. Napoli, Toscana, Florența. Cred că ar fi o experiență minunată pentru tine. De-a dreptul palpitantă. La fel ca Henry James, ca E.M. Forster, ca Lucy Honeychurch¹, subliniase el și chicotise, ca și când asta ar fi fost o mică extravaganta pe care ea ar fi trebuit să o aprecieze...

Dar ea nu avea habar despre ce anume vorbea el.

Pe vremuri, atunci când el era George Orson și ea era eleva lui, îi plăcea rafinamentul lui, acele aluzii la educația primită în Ivy League pe care le strecura în conversație. Ea avea obiceiul să-și dea ochii peste cap și să pretindă că era exasperată de prețiozitatea lui. Îi plăcea felul lui de a ridica din sprâncene, cu un soi de reproș estompat, ca și când ei i-ar fi lipsit noțiuni elementare, iar el ar fi fost surprins să constate acest lucru. „Cine e Spinoza?” sau „Ce este

¹ Personaj feminin din romanul *A Room with a View* (Camera cu vedere) al autorului englez E.M. Forster, ecranizat în 1985; în prima parte a cărții, Lucy se află la Florența, dar călătorește de-a lungul Italiei împreună cu verișoara sa. (n.red.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 353

pentotalul de sodiu?“ Iar el venea cu un răspuns complicat, ba chiar interesant.

Dar ei nu mai erau acele persoane, nu mai erau Lucy și George Orson, așa că ea stătea acolo fără să scoată o vorbă și se uita la biletul ei pentru ruta New York-Bruxelles și...

„Cine este Lucy Honeychurch? Cine este E.M. Forster?“

Nu mai conta. Nu era important, deși nu putea să nu se gândească la întrebarea pe care i-o pusese lui George Orson cu o seară în urmă: Ce se întâmplase oare cu celelalte, cu fetele care fuseseră înaintea ei?

Și-o putea imagina pe acea Lucy Honeychurch, fără îndoială o fată blondă, care purta pulovere de la second-hand și ochelari de soare vintage, o fată care se credea, probabil, mai deșteaptă decât era. O dusesse la Lighthouse Motel? Merseseră împreună printre ruinele așezării acoperite de ape? O îmbrăcase în hainele altcuiva și o dusesse în grabă la un aeroport, cu un pașaport fals în geantă, într-un alt oraș, într-o altă țară?

„Unde e fata aceea acum?“ s-a întrebat Lucy, în vreme ce lumea începuse să se așeze frumos la coadă, pentru că fusese anunțat zborul de Bruxelles.

„Unde e fata aceea acum?“ s-a întrebat Lucy. „Ce s-a întâmplat cu ea?“

23.

Iată Insula Banks, Parcul Național Aulavik. Un deșert polar. Așa le-a spus domnul Itigaituk sec, cu vocea lui total lipsită de afecțiune. Pe măsură ce zburau, le arăta obiectivele, ca un ghid: un deal conic, de forma unui vulcan, plin cu gheață, nu cu lavă; Sachs Harbour, o aglomerare de case pe o plajă pustie, noroioasă, mici iazuri și văi secetoase și – uite! – o turmă de boi-moscat!

Dar acum, când înaintau prin tundră, către locul în care se presupunea că era vechea stație de cercetare, când avionul Cessna care-i aștepta devenea din ce în ce mai mic, domnul Itigaituk era tot mai taciturn. Cam la fiecare douăzeci de minute se oprea pentru a-și examina busola, pentru a duce binoclul la ochi și pentru a examina întinderea cenușie de pietre și stânci.

Miles primise o pereche de cizme din cauciuc și o haină, și privea neliniștit peste umăr în timp ce înainta pe pietrișul umed, prin bălți și prin aerul rece, ușor cețos.

AȘTEPT RĂSPUNS | 355

În acest timp, Lydia Barrie păsea cu deosebită hotărâre, mai ales – așa și-a spus Miles – că era probabil teribil de mahmură. Și totuși nu părea așa, iar când domnul Itigaituk a arătat spre o mică adâncitură, o blană alb-cenușie, trupul neînsuflețit al unei vulpi din care o rață își făcuse cuib, Lydia a privit locul cu interes și cu detașare.

– Scârbos, a spus Miles, privind capul vulpii, cu blana înțepenită pe craniu, cu orbitele ochilor goale, cu dinții rânjiți și mânjiți de găinaț de gâscă. Două ouă se aflau în blana mucegăită.

– Bine zis, a murmurat Lydia.

Înaintaseră ceva kilometri fără scoată vreun cuvânt. Bineînțeles că exista o oarecare stânjeneală, având în vedere cele întâmplare între ei cu o seară în urmă, și o anumită reticență, care nu erau nicicum anihilate de zgomotul ce pusese stăpânire asupra lui, un fel de mormăit pe care îl auzea în urechi și care nu voia să dispară.

„Asta e o nebunie“, și-a spus el.

Oare Hayden chiar venise într-un asemenea loc, era posibil să trăiască aici, în tundra asta, pe un teren atât de plat încât avionul Cessna încă se mai vedea, deși era la kilometri buni în urma lor?

Poate că el mersese pe mai multe piste greșite decât ea, poate că pur și simplu își pierduse speranța. Dar locul ăsta nu îi părea foarte promițător.

– Cât mai avem de mers? a întrebat el, privindu-l cu calm pe domnul Itigaituk, care era la vreo zece metri în fața lor. Suntem siguri că ne deplasăm în direcția corectă?

Lydia Barrie și-a așezat mai bine degetele în mănuși, continuând să se uite la vulpe, la oasele și la blana care formaseră pentru găscă un culcuș atât de confortabil.

– Eu mă simt foarte încrezătoare, a spus ea, și s-au privit unul pe altul.

Miles a dat din cap fără să scoată un cuvânt.

O vreme, i-a vorbit despre Cleveland.

Îi povestise, bineînțeles, despre Hayden, dar și despre copilărie, despre tatăl lor, ba chiar despre viața lui din prezent, slujba de la magazin, doamna Matalov și nepoata ei...

– Și, cu toate astea, iată-te aici, a zis Lydia. Se pare că ai fi putut fi fericit, Miles, și, cu toate astea, iată-te aici, pe o insulă din Oceanul Arctic. Ce păcat!

– Cred, a spus el ridicând din umeri, nu știu. Cred că „fericit” e un cuvânt mare.

– „Fericit” e un cuvânt mare? a repetat ea cu blândețe, așa cum ar fi făcut un terapeut. Apoi a ridicat din sprâncene și a continuat: Ce ciudat să spui asta!

Miles a ridicat din nou din umeri și a zis:

– Știi și eu?! Vreau doar să spun că nu eram *chiar* atât de fericit în Cleveland.

– Înțeleg, a replicat ea.

– Era așa și-așa. Adică lucram la o firmă care face cataloage, nimic special, știi. Îmi petreceam majoritatea serilor într-un apartament gol, uitându-mă la televizor.

– Da, a spus ea, ridicându-și gulerul hainei, pentru a se feri de vântul care suiera peste ei.

Nu era chiar frig. Miles a estimat că erau aproximativ zece grade, iar soarele strălucea neîntrerupt și-i mângâia cu razele lui. Cerul era strălucitor și

AȘTEPT RĂSPUNS | 357

argintiu – mai degrabă reflexia cerului în niște ochelari de soare cu lentile-oglină. Acel albastru straniu, fosforescent, pe care îl are Pământul văzut din spațiu.

– Deci, a reluat Lydia într-un final, crezi că vei fi fericit dacă îl găsim?

– Nu știu, a spus Miles.

Era un răspuns sec, dar chiar nu știa cum s-ar simți. Să se rezolve oare lucrurile după atâția ani? Nu prea își putea imagina lucrul ăsta.

Și ea părea să înțeleagă asta. Și-a înclinat capul, în vreme ce picioarele lor scrâșneau ușor pe pietrișul ce se adunase în grămăjoare. Miles bănuia că rămăsese așa în urma topirii zăpezii.

– Și dacă nu îl găsim? a întrebat Lydia, după ce înaintaseră o vreme în tăcere. Ce se va întâmpla? Te vei urca în mașină și te vei întoarce acasă, în Cleveland?

– Cred că da.

A ridicat din nou din umeri, și de data asta ea a izbucnit în râs, un hohot surprinzător de relaxat, ba chiar afectuos.

– Oh, Miles, a spus ea. Nu-mi vine să cred că ai condus până la Inuvik. Asta mă uimește. S-a uitat la domnul Itigaituk, care era la mai mult de zece metri distanță față de ei, înaintând cu hotărâre. Ești o persoană tare ciudată, Miles Cheshire, a spus ea privind-l gânditoare. Aș dori...

Dar nu și-a dus propoziția până la capăt. Lăsase fraza neterminată, iar Miles și-a imaginat că pur și simplu se răzgândise.

El încerca să se gândească la viitor.

Cu cât mergeau mai mult, cu atât era mai limpede pentru Miles că asta era o altă glumă bine ticluită

a lui Hayden, un alt labirint creat de el prin care ei încercau să își croiască drumul.

Credea că *avea* să se întoarcă. Să se întoarcă în Cleveland, la magazinul doamnei Matalov, care îl aștepta cu nerăbdare; și el avea să se întoarcă în colțul lui din acel magazin în care totul era în dezordine, avea să stea în fața computerului, sub fotografiile alb-negru înrămate ce înfățișau artiști de vodevil, contemplând uneori fotografia în care tatăl lui, înveșmântat în capă și în frac, ținea grațios o baghetă.

În ceea ce îl privea pe Miles, el nu era magician, nici nu avea să devină unul, dar se putea închipui pe sine devenind un om respectat. Directorul magazinului. Deja se pricepea destul de bine la inventar și la evidența cheltuielilor, deja pusese ordine în rafturi și adusese la zi site-ul, astfel încât clienții să își poată face mai ușor cumpărăturile, făcea, în sfârșit, ceva *util*. Își croia un drum în viață, fapt pentru care probabil că tatăl său l-ar fi respectat.

Oare asta nu era îndeajuns? Oare nu exista posibilitatea ca el să se adapteze, să fie fericit sau măcar mulțumit? Nu exista nici o șansă ca, după tot acest timp pierdut, umbra lui Hayden să i se strecoare afară din minte, iar el să scape, în sfârșit?

Era atât de greu? Era greu de imaginat?

Și apoi a ridicat privirea, și domnul Itigaituk s-a întors și le-a strigat:

– Am văzut locul. E chiar înaintea noastră!

Lydia și-a așezat mai bine ochelarii de soare și și-a îndreptat gâtul, iar Miles și-a protejat cu palma ochii împotriva strălucirii cerului și împotriva vântului, scrutând orizontul.

Au stat acolo cu un sentiment de nesiguranță.

AȘTEPT RĂSPUNS | 359

- Deci, a spus Miles în cele din urmă, ce facem acum?

Domnul Itigaituk și Lydia Barrie s-au privit unul pe celălalt.

- Vreau să zic, a continuat Miles, mergem așa, pur și simplu, la ușă și batem? Sau cum procedăm?

Lydia s-a uitat la el din spatele ochelarilor de soare cu lentile întunecate.

- Ai vreo altă propunere? a întrebat ea.

Stația de cercetare arăta ca o casă construită pe plajă. „O palafită“, s-a gândit Miles, numai că nu se vedea nici urmă de apă, nici un țărm, nimic nu trăda faptul că aici avea să fie vreodată pericol de inundație.

Clădirea în sine semăna cu o rulotă din aceea care se fixa pe piloni la aproximativ un metru și jumătate de pământ. Avea aceeași tablă albă, vălurită, pe care o văzuse atât de des în Inuvik, și pe acoperișul plat se zărea o încrengătură de antene metalice, antene-satelit și alte dispozitive de transmisie. În partea laterală a clădirii se vedeau un rezervor ca acelea pentru gaze naturale și câteva butoaie din metal, puse, de asemenea, pe piloni, probabil pentru petrol. Câteva cabluri mergeau de la casa propriu-zisă la o cabană mică, din lemn, de dimensiunea unui șopron.

- Sunteți sigur că asta este? a întrebat Miles, și domnul Itigaituk s-a uitat la el cu o privire tăioasă.

- Șșșș, a sâsâit domnul Itigaituk.

Din punctul de vedere al lui Miles, locul era clar abandonat. Ferestrele, patru pe fiecare parte, nu erau ferestre pe care să poți privi afară. Erau acoperite

de o peliculă cenușie, opacă, probabil un material izolant. O giruetă, o sfârlează metalică, clămpănea în liniștea care învăluia stâlpii metalici de pe acoperișul clădirii.

Domnul Itignaituk a înaintat cu grijă, și un corb s-a înălțat de pe mica magazie.

– Nu-i aici, a șoptit Miles mai mult pentru sine decât pentru Lydia.

Nu crezuse niciodată în prostiile alea paranormale ale lui Hayden, deși de-a lungul anilor ținuse seama de diversele lui obsesii: viețile anterioare și geodezie, numerologia și tablele Ouija, telepatia și călătoria în afara trupului.

Dar totuși credea cu tărie în *ceva*.

Credea că, atunci când avea să dea de Hayden, când avea să fie la mică distanță de el, își putea da seama că se apropie. Credea că exista un fel de radar al fratelui geamăn, că avea să se declanșeze o „alarmă” în interiorul lui, întocmai ca un telefon mobil setat pe vibrații. Miles avea să știe dacă Hayden era în apropiere.

– Nu-i aici, a murmurat el.

Dar Lydia s-a mulțumit să se întoarcă impasibilă spre el. Și-a pus o mână pe umărul lui.

„Taci.”

Privea cu o atenție sporită, aproape dureroasă. El s-a gândit la un pasionat de jocuri de noroc, acea clipă în care își ținea respirația și se ruga, în vreme ce ruleta se învârtea mai încet și bila argintie se oprea în sfârșit.

Părea atât de sigură și de concentrată, încât l-a făcut să se îndoiască de propriile instincte. Poate. Poate chiar era posibil?

AȘTEPT RĂSPUNS | 361

Ea părea să știe lucruri pe care el nu le știa, părea să fi făcut cercetări serioase.

Ce-ar fi fost dacă Hayden s-ar fi aflat, într-adevăr, acolo?

Miles și Lydia au rămas la o anume distanță față de clădire, în timp ce domnul Itigaituk s-a apropiat de niște trepte din lemn care duceau la ușă.

L-au privit amândoi cum urca treaptă cu treaptă, cu mare grijă. L-au urmărit împreună, și-au ținut respirația în momentul în care a pus mâna pe mânerul ușii.

Era descuiată.

Miles a închis ochii. „OK“, și-a spus el.

„OK. Da. Asta e.“

Casa era goală.

Ușa s-a deschis cu greu, și domnul Itigaituk a rămas locului un timp îndelungat, privind înăuntru. După aceea, s-a întors și s-a uitat la ei.

– E nelocuită, a spus domnul Itigaituk și, în cele din urmă, vraja s-a destrămat.

Miles și Lydia și-au dat seama că stăteau amândoi la distanță de clădire, ca și cum ar fi așteptat ca domnul Itigaituk să dezamorseze o bombă.

– Nimic, a spus domnul Itigaituk nemulțumit și le-a aruncat o privire nu foarte aspră, dar plină de reproș. Nu a mai fost nimeni aici de mult timp.

„De foarte mult timp“, și-a spus Miles. Poate că de un an sau chiar mai bine. Și-a dat seama de lucrul acesta după mirosul de ciuperci și de pivniță care domnea înăuntru.

Camera din față, de forma și de dimensiunea unei camionete, avea pe jos un covor cenușiu, și mobila lipsea cu desăvârșire. Câteva hârtii erau prinse de pereții dublați cu un strat de plută, și acestea s-au agitat precum niște găini în coteț în momentul în care a ajuns până la ele o adiere de vânt.

– Hei! a strigat Lydia, dar vocea îi era pierdută. Rachel? a adăugat și s-a îndreptat cu pași șovăitori către încăperile din spate. Rachel?

Acolo în spate era mai întuneric.

Nu era beznă, dar nici prea multă lumină, ca într-o cameră de hotel în care au fost trase draperiile, iar domnul Itigaituk, pregătit pentru orice situație, a scos o lanternă din buzunar și a aprins-o.

– La dracu'! a exclamat Lydia Barrie, și Miles a rămas tăcut.

În această încăpere, pe lângă pereți se aflau mese pliante de genul celor care existau în cantinele liceelor. Și mai era acolo un dispozitiv al cărui rol nu se putea ghici, un obiect mare ce semăna cu o cutie, cu dinți ascuțiți; o giruetă mai mică și niște vergele cu roțițe; o comodă cu sertarele scoase și o mulțime de dosare împrăștiate pe podea.

Mirosul greu, de haine vechi era mai puternic acum, iar domnul Itigaituk a îndreptat lanterna către o încăpere care servea drept bucătărie. În chiuvetă era un morman mare de vase murdare, iar pe masă rămăseseră conserve goale și ambalaje de ciocolată, alături de o serie de cutii de carton, majoritatea goale.

Pe masă se afla o cutie de cereale a cărei marcă abia dacă se mai putea citi, și lângă ea erau un bol, o lingură și o cutie de lapte condensat.

AȘTEPT RĂSPUNS | 363

Domul Itigaituk i-a aruncat Lydiei o privire solemnă, și expresia lui i-a confirmat lui Miles propriile bănuieli. Locul fusese abandonat de ani de zile, așa credea Miles, dar asta era varianta optimistă.

– Futu-i! a exclamat Lydia Barrie dintr-o suflare, a scos din geantă o sticlă și a luat o înghițitură. Era trasă la față, obosită, și mâna i-a tremurat când i-a întins sticlă la lui Miles. Eram atât de sigură, a mărturisit ea în timp ce Miles a luat sticlă și a privit-o fără să bea.

– Da, a replicat Miles. Se pricepe la asta. Să tragă oamenii pe sfoară. S-ar putea spune că se ocupă de-o viață cu asta.

I-a întins sticlă, și ea a luat-o și a dus-o din nou la buze.

– Îmi pare rău, a spus Miles.

El trecuse prin asemenea situații în repetate rânduri, astfel că acum avea un sentiment cât se poate de familiar – graba, nerăbdarea, emoțiile, care atingeau cote ridicate și apoi dezamăgirea. Un anticlimax, care, în felul său, este ca o mare durere. Cam aceeași senzație ca atunci când ți se rupe sufletul.

S-au uitat amândoi la domnul Itigaituk, care își dregea glasul. Stătea la câțiva pași distanță de ei, lângă intrarea în încăperile din spate.

– Domnișoară Barrie, a spus el. Poate doriți să vedeți asta.

Era un dormitor.

Au rămas în prag, holbându-se înăuntru, de unde venea un miros persistent de pământ și de haine putrezite. Era o încăpăre îngustă, unde abia încăpuseră

un pat și niște rafturi, dar care fusese decorată extravagant.

Decorată? Acesta era oare termenul potrivit?

Ambientul îi amintea lui Miles de lucrurile despre care discutaseră într-una dintre orele de artă la care participase la universitate, în Ohio. Profesorul o numea „artă brută”. Artă de amatori. S-a gândit la dioramele și la statuile pe care le făcea Hayden când erau copii.

„Decorațiunea” se încadra în acele linii, deși părea o operă mai elaborată, ce umplea întreaga încăpere. Obiecte atent lucrate fuseseră prinse de tavan: pești origami, lebede origami, păuni origami, scoici origami, rotițe, nori din stofă de bumbac, giruete făcute din pietricele și tobogane microscopice. Pe rafturi erau tot felul de lucruri realizate din pietre și din oase, din cuie, lemn, conserve de supă, resturi de ambalaje din plastic, bucăți de stofă, pene, blană, componente de computer, tot felul de nimicuri de nerecunoscut.

Unele dintre aceste creații fuseseră aranjate într-un tablou, iar Miles lucrase suficientă vreme la magazinul cu obiecte pentru magicieni pentru a recunoaște câteva motive din cărțile de tarot. Se vedea acolo un pătrar cu săbii încrucișate, făcut din noroi, lut sau făină și montat pe carton, acoperit cu o bucățică mică de pătură, iar deasupra patului erau trei cuie orientate în jos. Se vedea turnul, o structură conică, din pietricele, cu doi oameni făcuți din agrafe pentru hârtie și bețișoare, încercând să se arunce unul pe altul de sus.

Pe pat stăteau aliniat mai multe haine. O bluză albă și un tricou alb. Două perechi de blugi. Două

AȘTEPT RĂSPUNS | 365

perechi de ciorapi. De parcă ar fi dormit unul lângă altul și s-ar fi evaporat, lăsând în urmă doar hainele.

Peste tot în jurul acestor reprezentări erau diferite flori, flori de crin făcute din pene de gâscă, trandafiri făcuți din pagini de carte, o jucărie pentru copii făcută din sârmă. Bucățele de mică au început să lucească în momentul în care lumina lanternei domnului Itigaituk a trecut peste...

Raclă. Probabil, putea fi considerată o raclă.

Semăna cu acele troițe de pe marginea drumurilor, un șir de cruci, flori de plastic, animale împăiate și marcaje realizate de mână care indică locul în care a murit cineva într-un accident de mașină.

Deasupra hainelor se afla un arc format din pietre, și pe fiecare dintre acestea fusese săpată o rună.

Rune. Era vorba despre vechiul joc, acel alfabet pe care îl inventaseră pe vremea când aveau doisprezece ani, „litere” ce reprezentau un amestec de grai fenician și tolkiană, despre care ei spuneau că ar fi fost o limbă veche.

Putea citi literele destul de ușor. Și le mai amintea încă.

R-A-C-H-E-L H-A-Y-D-E-N

Și apoi, sub nume era scris cu litere mai mici:

e-a-d-e-m m-u-t-a-t-a r-e-s-u-r-g-o

S-a gândit că era ca un soi de mormânt.

Au stat acolo toți trei, fără a scoate un cuvânt, conștienți de ceea ce aveau în față. Își dădeau seama că vedeau un altar ridicat în memoria cuiva sau un soi de mormânt. Probabil că venea o adiere dinspre ușa din față, deoarece obiectele au început să se miște încet, răspândind umbre pe pereți, pe măsură

ce intrau în razele împrăștiate de lanterna domnului Itigaituk. Giruetele au șoptit șovăielnic.

– Cred că alea trebuie să fie hainele lui Rachel, a spus Lydia în cele din urmă, cu glas răgușit, și Miles a ridicat din umeri.

– Nu sunt sigur, a replicat el.

– Ce e? a întrebat Lydia. E un mesaj?

Miles a dat din cap. Se gândea la figurina ciudată, făcută din pietre și crengi, pe care o găsisese în spatele casei lor la scurtă vreme după ce mama lor și domnul Spady pieriseră în incendiu. Se gândea la exemplarul uzat din *Frankenstein* pe care îl primise prin poștă la scurtă vreme după ce făcuse călătoria în Dakota de Nord, la pasajul din capitolul final, care fusese subliniat.

Urmează-mă, eu voi căuta veșnicele înghețuri ale nordului, acolo unde vei simți mizeria frigului și a gerului în fața căruia sunt imun. Hai, dușman al meu.

– Cred că asta înseamnă că sunt morți amândoi, a spus Miles în cele din urmă, iar apoi a tăcut.

Credea cu adevărat asta? Sau doar își dorea ca asta să fie adevărul?

Lydia tremura puțin, dar chipul îi rămăsese impasibil. El nu își dădea seama ce simțea ea. Furie? Disperare? Tristețe? Sau era vorba doar de o amor-teală goală, lipsită de cuvinte, un gol care punea stăpânire pe el în momentul în care își amintea de scrisoarea pe care i-o trimisese Hayden: „Îți aduci aminte de Marele Turn al lui Kallupilluk? Este posibil ca acela să fie locul meu de odihnă veșnică, Miles. S-ar putea să nu mai auzi niciodată de mine“.

– A lăsat lucrurile astea pentru mine, a spus Miles încet. Cred că s-a gândit că o să înțeleg ce semnificație au.

La cum îl cunoștea pe Hayden, Miles a presupus că fiecare obiect din cameră era un mesaj, fiecare sculptură, fiecare dioramă avea menirea de a spune o poveste. La cum îl cunoștea pe Hayden, fiecare obiect era făcut cu atenția pe care un arheolog o dădea unei serii de papirusuri de mult pierdute.

Și Miles a presupus că înțelegea mesajul. Sau, cel puțin, putea interpreta cele găsite – așa cum ghicitoarele găsesc o poveste în liniile palmei unei persoane sau în bețele de *I Ching*, iar misticii văd peste tot mesaje secrete, transformând numere în litere și litere în numere, descoperind numere magice ascunse în versetele Bibliei, cuvinte ale unor incantații formate din nesfârșitul șir de zecimale ale numărului π .

Ar fi fost exagerat să spună că era o întreagă poveste în această aglomerare de diorame, statui și obiecte mobile? Ar fi fost necinstit să afirme acest lucru? Oare era diferită această situație față de aceea în care un terapeut analizează vise, peisaje, obiecte și evenimente care țin de ireal, pentru a le da un sens.

– Este un bilet lăsat de un sinucigaș, a spus Miles în cele din urmă și a arătat cu degetul mormanul de pietre, cu omuleții făcuți din agrafe de hârtie care încercau să se arunce unul pe altul de la înălțime. Acela este Marele Turn al lui Kallupilluk, a continuat el. E o poveste pe care am inventat-o noi când eram copii. Este un far aflat la capătul Pământului, unde se duc nemuritorii în momentul în care sunt gata să părăsească această viață. Ei pleacă de pe malul pe care se găsește farul și ajung în cer.

Miles a privit atent obiectele pe care Hayden le lăsase pentru el, căci fiecare dintre ele reprezenta o hieroglifă, fiecare era ca un simbol ciclic de pe o frescă ce data din timpuri străvechi.

Da. Se vedea că acolo era o întreagă poveste.

După cum vedea Miles lucrurile, ei, Hayden și Rachel, veniseră aici toamna. Hayden și Rachel. Îndrăgostiți ca în fotografia pe care i-o arătase Lydia. Acesta fusese locul în care crezuseră că se puteau ascunde, măcar pentru scurtă vreme, până când Hayden găsea o soluție.

Nu se gândiseră să stea mult, dar iarna venise mai repede decât s-ar fi așteptat, și rămăseseră prinși acolo fără ca măcar să-și dea seama că avea să le fie imposibil să plece. Și Rachel – era reprezentată acolo printr-o figurină cu penele atârănând și cu bucățele de sticlă colorată – se îmbolnăvisese. Ieșise ca să vadă aurora boreală. O fată romantică, preocupată de lucruri abstracte, un fotograf amator – se vedeau rolele de film în dioramă, poate mergeau developate. Poate că aveau să dea de imagini pe care ea le immortalizase în ultimele zile de viață...

Dar ea nu își dăduse seama. Nu se gândise că, în ținutul acela, fie și câteva minute de expunere la elementele naturii puteau fi periculoase. O putea vedea acolo, în delir, prinsă în acele cuie...

Și proviziile erau pe sfârșite, iar Hayden nu știa cât avea să mai reziste generatorul. Așa că făcuse o sanie pentru Rachel, o învelise în păături și haine, și blănuri și pornise la drum. Voia să meargă către sudul insulei. Era singura lor speranță.

AȘTEPT RĂSPUNS | 369

- Nu, a spus domnul Itigaituk și a dat din cap nemulțumit. E ridicol. Nu ar reuși niciodată. Ar fi fost imposibil.

- Știu asta, a replicat Miles. Tocmai ăsta e și sensul pietrelor acelora. El a înțeles că nu exista nici o șansă, dar totuși a vrut să încerce.

Miles s-a uitat la Lydia, care stătuse acolo și-l ascultase neclintită în timp ce el vorbise. *Interpretase.*

- Nu, a spus ea. Nu are sens. Cum puteau să fi murit de atâta timp? Cum se...? Amândoi avem scrisori de la el, scrisori recente...

Scrisori care puteau să fi fost lăsate, poate, la cineva. „Te rog, trimite astea, dacă nu mă întorc peste un an. Uite o sută de dolari, două sute de dolari pentru deranj.”

- Poate că ai dreptate, a replicat Miles. Poate că sunt încă în viață cine știe pe unde.

Dar Lydia căzuse în mrejele propriilor gânduri. Nu era convinsă, dar...

Chiar și așa.

Probabil că nu era adevărat, dar nu ar fi frumos să creadă că era așa?

Miles s-a gândit că ar fi fost o mare ușurare pentru ei dacă ar fi ajuns la sfârșitul poveștii. Oare nu acesta era cadou pe care li-l făcea Hayden, această poveste complexă? Oare nu asta înțelegea Hayden prin bunătate?

Un cadou pentru tine, Miles. Un cadou pentru tine, Lydia. Ați ajuns, în sfârșit, la capătul Pământului, și acum călătoria voastră s-a încheiat. Este un final pentru voi, dacă vreți.

Dacă îl acceptați.

24.

Ryan trăia în Ecuador de aproape un an și începuse să se obișnuiască deja cu gândul că era foarte probabil să nu-l mai vadă pe Jay niciodată.

Se obișnuia cu multe lucruri.

Trăia în centrul vechi al orașului Quito – *Centro Histórico* –, într-un apartament mic de pe Calle Espejo, un pasaj pietonal destul de circulat, și se obișnuise cu zgomotul orașului, cu faptul că se trezea de vreme la viață. Chiar sub geamul lui era un stand de presă, așa că nu îi trebuia un ceas deșteptător. Chiar înainte de răsăritul soarelui, auzea un clinchet metalic, pentru că *Señor Gamboa Pulido* își așeza masa și își aranja ziarele, iar la scurtă vreme după aceea începea să se audă freamătul de voci ce urca până la el, care era pe jumătate adormit. Pentru multă vreme, expresiile în spaniolă fuseseră pentru el ca un fel de muzică de neînțeles, dar și asta începuse să se schimbe. Nu durase atât de mult pe cât se așteptase până în momentul când silabele începuseră să se închege,

AȘTEPT RĂSPUNS | 371

transformându-se în cuvinte, iar apoi își dăduse seama că începuse chiar să gândească în spaniolă.

Cu toate astea, avea anumite limite. Se vedea încă faptul că era american, dar se putea descurca la piață sau pe stradă, putea înțelege vorbăria DJ-lor de la radio, se putea uita la televizor, putea înțelege știrile, intrigile și dialogurile din telenovele, putea face conversație la cafenea sau la internet cafe, își dădea seama când oamenii vorbeau despre el, privindu-l curioși când se apleca peste tastatură, mirându-se de cât de repede putea tasta cu o mână.

Se obișnuise și cu asta.

Uneori, dimineața avea dureri. Fantoma mâinii lui dura, palma îl mânca, i se părea că degetele se flexează. Dar nu îl mai surprindea faptul că deschidea ochii și mâna nu mai era acolo. Nu se mai trezea cu certitudinea că mâna revenise la locul ei, că se materializase într-un fel în miez de noapte, regenerându-se din ciotul de la încheietură.

Sentimentul de pierdere dispăruse și își dăduse seama că îi simțea absența din ce în ce mai puțin. Putea să se îmbrace și chiar să își lege șireturile fără mare dificultate, își putea pregăti pâine prăjită și cafea, putea sparge un ou în tigaie, totul cu o singură mână, și în unele zile nici măcar nu se obosea să-și pună proteza.

„Ou“ era unul dintre cuvintele pe care nu le stăpânea.

Huevos? Huecos? Huesos? Ouă, găuri, oase.

Deocamdată folosea un cârlig mioelectric perfect potrivit pe ciotul mâinii, putea închide și deschide

cârligul flexând mușchii antebrăului și se descurca. Fără îndoială că existau și zile în care era mai simplu, mai puțin bătător la ochi, să treacă mâneca peste încheietura de la care lipsea mâna. Nu îi plăcea faptul că oamenii se uitau cu interes la cârlig, privirile insistente, teama pe care o stârnea în rândul femeilor și al copiilor. Era suficient că era american, un *gringo*, nu mai voia să atragă și mai mult atenția asupra sa.

La început, când trecea prin Plaza de la Independencia, pe lângă statuia înaripată a victoriei, își dăduse seama că stârnea interes chiar dacă nu își dorea asta. Își adusese aminte de sfatul lui Walcott: „Să nu privești niciodată oamenii în față!” Își dădea seama că lustragiii, niște drăcușori de copii, întorceau capetele după el, bătrânele venite de la țară cu veșmintele cenușii și cu basmalele lor se încruntau când trecea pe lângă ele. Quito era un oraș în care existau surprinzător de mulți clovni și mimi, și le stârnea și acestora interesul. Un schelet zdrențăros, cu nasul roșu, care mergea pe picioroange, un zombie cu față albă într-un costum negru prăfuit, care se fâțâia pe trotuar precum o jucărie mecanică, un bărbat mai în vârstă, rujat, dat cu fard verde pe la ochi și având pe cap un turban roz, ținea în mână un pachet de cărți de tarot și striga după el *Fortuna! Fortuna!*

Uneori, un licean, cu ghiozdanul în spate, cu sandale, cu haine de care armata nu mai avea nevoie, îi striga: „Hei, omule! Ești american?”

Acum, lucrurile astea i se întâmplau mai rar. A trecut prin piață fără a atrage prea mult atenția. Bătrânul ghicitor, al cărui fard ca de cocotă începea

AȘTEPT RĂSPUNS | 373

să se prelingă din cauza transpirației, abia dacă a ridicat capul în momentul în care Ryan a trecut, îndreptându-se către palatul prezidențial, cu fațada lui albă, cu colonade, fostele celulele din secolul al XVIII-lea de la parterul palatului, accesibile acum tuturor, transformate în frizerii, magazine cu haine sau restaurante fast-food.

Deasupra orașului, pe vârfurile munților, se vedea o adevărată pădure de antene care priveau orașul de sus. Și, prin spațiul rămas între clădiri, putea vedea când și când statuia cea mare aflată pe Dealul Panecillo, Fecioara Apocalipsei în poziția ei de dans, dominând valea.

Din punct de vedere financiar o ducea bine. În ciuda greutăților apărute, mai dispunea de câteva conturi bancare care nu fuseseră descoperite încă. Și începuse, cu multă precauție, să transfere sume din unul în altul. Era un mic artificiu care îl făcea să se simtă în siguranță. Pusese la punct niște afaceri care aduceau dividende și, între timp, își găsise un nume cu care se și obișnuise. David Angel Verdugo Cubrero, cetățean al Ecuadorului cu pașaport și tot ce trebuia, iar în momentul în care oamenii îl priveau ciudat, ridica din umeri și zicea: „Mama era americană”; deschisese un cont de economii și îi luase lui David niște cărți de credit, și lucrurile se mai aranjaseră. Părea să fi scăpat.

Oamenii care îi atacaseră, cei care îi tăiaseră mâna, păreau să-i fi pierdut urma.

Credea că Jay nu fusese atât de norocos.

Tot ce se întâmplase în noaptea aceea era încă tulbure în mintea lui. Tot nu știa ce căutaseră bărbații

ăia sau de ce insistaseră că Jay nu era Jay, sau de ce intraseră în panică și plecaseră în grabă, sau cum reușise Jay să se elibereze din scaunul de care era legat. Indiferent cât de mult încercase să pună lucrurile cap la cap în mintea lui, evenimentele se încăpățâneau să rămână ilogice, haotice, secvențiale.

În momentul în care ajunseseră la spital, Ryan pierduse mult sânge și nu mai vedea nimic. Își amintea, credea că își amintește, ușile care se deschiseseră automat, în momentul în care intrase la Urgență. Își amintea de asistenta uluită, îmbrăcată în halat imprimat cu baloane, uluită când Jay i-a dat lada frigorifică.

– E mâna lui, zisese Jay. Puteți să i-o puneți la loc, nu-i așa? Puteți să o puneți la locul ei, nu-i așa?

Își amintea că Jay îl sărutase pe păr, șoptind cu insistență:

– N-ai să mori, te iubesc, fiule, și tu ești singurul care a fost vreodată alături de mine, nu voi lăsa să ți se întâmple ceva rău, o să fie bine...

– Da, încuviințase Ryan. Da, bine! Și când închisesese ochii, îl auzise pe Jay spunând cuiva:

– A căzut de pe scară. Mâna i s-a prins într-un cablu. Totul s-a întâmplat atât de repede.

„De ce minte?” se întrebase Ryan visător.

Și apoi, următorul lucru pe care și-l amintea era patul de spital, ciotul mâinii lui, bandajat, și fantoma mâinii care pulsa surd, și medicul tânăr. Doctorul Ali, cu părul negru prins în coadă, cu ochii lui căprui în care se citea îngrijorarea, doctorul care îi zisese că avea niște vești proaste despre mâna lui. Nu reușiseră să-i reatașeze extremitatea, pentru că trecuse

AȘTEPT RĂSPUNS | 375

prea mult timp și, cum erau într-un spital mic, în care nu exista echipament...

- Unde e? întrebuse Ryan.

La asta se gândise prima oară. Ce făcuseră cu mâna lui?

Și medicul se uitase la asistenta micuță și blondă care se afla lângă el.

- Din păcate, zisese el, nu mai e.

- Unde e tatăl meu? întrebuse Ryan.

Înțelegea tot, dar nimic nu era la locul lui. Simțea că avea creierul plat, bidimensional, și se uitase nesigur spre ușa salonului de spital în care se afla. Auzea clămpănitul tălpilor tari ale încălțărilor unei persoane pe hol.

- Unde e tatăl meu? repetase el, și medicul și asistenta schimbaseră din nou priviri serioase.

- Domnule Wimberley, repetase bărbatul, aveți un număr de telefon la care poate fi sunat tatăl dumneavoastră? Doriți să sunăm pe altcineva?

Abia când se uitase în portofel găsisese biletul.

Portofelul, în care se afla încă permisul de conducere pe numele de Max Wimberley, era plin de bancnote. Erau acolo cincisprezece bancnote de o sută de dolari, câteva de douăzeci de dolari, câteva de un dolar și o bucățică de hârtie pe care era scris cu litere groase:

R, pleacă din țară cât mai repede. Ne întâlnim la Quito. O să iau legătura cu tine când o să pot.
Grăbește-te!

Cu dragoste, Jay

După ce ajunsese la Quito, se așteptase ca Jay să apară și el din clipă-n clipă. Se plimbase în sus și-n

jos prin pasajul pietonal și pe străduțele pavate, se uitase prin prăvăliile mici, intrase în internet cafe-uri și căutase pe net diferitele nume ale lui Jay. Tastase toate numele pe care și le amintea, trecuse prin fiecare cont de e-mail, pe care îl avusese vreodată. Verificase totul de mai multe ori.

Nu voia să ia în calcul varianta că Jay era mort, deși poate i-ar fi fost mai ușor decât să își imagineze că nu venea.

Că Jay îl abandonase.

Că Jay nici măcar nu era Jay, ci doar un... ce? Un alt avatar?

În primele luni după sosirea la Quito, avea obiceiul să stea la balconul apartamentului lui, de la etajul al doilea, ascultând fetele care făceau comerț ambulant în față la Teatro Bolivar, aflat chiar în josul străzii. Erau frumoase, Otavaleñas, poate surori, poate gemene, cu părul negru prins, cu bluze albe cu motive tradiționale, cu șaluri roșii și coșurile lor pline de fragi, de fasole lineă sau de flori, repetând întruna: „Un dolar, un dolar, un dolar!“ La început crezuse că fetele cântau. Vocile lor erau dulci, pline de muzicalitate, stăpânite de o dorință arzătoare, uneori în contratimp, alteori în armonie — „Un dolar, un dolar, un dolar!“ —, de parcă li s-ar fi frânt inimile.

Acum, trecuse aproape un an și nu se mai gândea la Jay la fel de mult. La fel de des.

După-amiaza avea obiceiul să meargă pe Calle Flores, la internet cafe-ul preferat. Era chiar dincolo de pereții cu tencuiala de culoarea coralilor de la Hotel Viena Internacional, unde studenții europeni

AȘTEPT RĂSPUNS | 377

și americani puteau sta la prețuri mici, și oamenii de afaceri ecuadorieni își puteau petrece câteva ore cu vreo prostituată. În josul dealului, unde străduța îngustă, laterală, se deschidea brusc, oferind ochiului priveliștea munților dinspre est, casele erau așezate în șiruri simetrice sub cerul albastru-deschis.

Iată. Doar o ușă deschisă, cu un afiș scris de mână: INTERNET și câteva trepte înclinate și tocite, apoi o cămăruță, undeva în spate, cu șiruri de computere murdare și străvechi. Proprietarul, un american în vârstă, Raines Davis i se zicea, să tot fi avut vreo șaptezeci de ani, stătea în spatele tejghelei și umplea încet scrumiera cu mucuri de țigări. Părul lui alb și des bătea în gălbui, de parcă ar fi fost pudrat cu fum.

Se întâmpla frecvent ca localul să fie plin de studenți, toți aplecați peste tastaturi, cu ochii fixați pe monitoare, dar uneori, după-amiaza, era ceva mai rezonabil, și aceea era perioada favorită a lui Ryan, foarte liniște, foarte intim, și norul de fum de țigară părea să atârne de tavan. Da, uneori se întâmpla să tasteze „Ryan Schuyler“ doar ca să vadă dacă apăruse ceva. Se uita la imaginile prin satelit cu Council Bluffs. Totul era atât de bine pus la punct, încât se vedeau casa, mașina lui Stacey înaintând pe alee când, credea el, Stacey se ducea la serviciu.

Se întrebase chiar ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi contactat, dacă le-ar fi dat de știre că era încă în viață. Se întreba dacă nu cumva asta ar fi fost o dovadă de cruzime. Oare chiar își dorea cineva ca morții să revină la viață după ce se străduise atât să se împace cu situația și să-și pună ordine în viață? Nu era sigur – nu știa pe cine să întrebe, deși

își imagina că avea să-i adreseze cândva întrebarea asta domnului Davis, când aveau să se cunoască mai bine.

Domnul Davis nu era un om vorbăreț, dar conversau când și când. Domnul Davis era un bătrân militar. Un adevărat expatriat. Crescuse în Idaho, dar locuia în Quito de treizeci de ani, și nu credea că avea să se mai întoarcă vreodată în America. Spunea că nici nu se mai gândea la asta.

Și Ryan dăduse din cap.

Își imaginase că trebuia să existe un anumit punct în care încetai să mai fii doar un vizitator. După ce turiștii plecau, după ce studentul venit la schimb înceta să mai facă pe băștinașul, după ce ideea de „a pleca înapoi casă” începuse să pară ceva de domeniul ficțiunii.

Cât de departe era copilul care fusese el pentru Stacey și pentru Owen Schuyler. Cât de departe era prietenul stângaci care fusese el pentru Pixie, colegul de cameră care fusese pentru Walcott, fiul care fusese el pentru Jay.

Oare aceste roluri erau mai puțin reale decât cele la care renunțase? Kasimir Czernewski, Matthew Blurton, Max Wimberley.

Exista un anumit punct în care trebuia să te poți desprinde. La un moment dat descopereai că fuse-seși eliberat.

S-a gândit că puteai fi oricine.

Puteai fi oricine.

25.

George Orson își pierdea calmul.

Se trezea în mijlocul nopții urlând, apoi stătea în șezut, cu genunchii lipiți de bărbie, cu veioza aprinsă și cu televizorul pornit.

– Iar am visat urât, îi spunea lui Lucy, iar ea stătea lângă el învăluită într-o tăcere lungă, ternă.

Era a doua lor zi petrecută în Africa, într-o cameră de la etajul cincisprezece al hotelului Ivoire și George Orson tot pleca și venea, și de fiecare dată când se întorcea arăta mai speriat, mai nervos.

Între timp, Lucy stătea acolo, în camera lor de hotel de la înălțime, plictisită și speriată ea însăși, dezlipind bancnotele prinse de paginile cărților, urmărind traficul de pe autostrada de dedesubt. Șase benzi înșesate de mașini care se deplasau de-a lungul lagunei Ébrié – care nu era, de altfel, azurie, nu avea acea nuanță de albastru pe care o văzuse ea în broșură, ci era gri, nedeosebindu-se foarte mult de lacul Erie. Măcar acolo existau palmieri.

L-a auzit la ușă, apăsând pe clanță, mormăind pentru sine, și, când a intrat în cameră, a aruncat pe covor cardul de acces. Avea dinții încleștați.

– La dracu’! a izbucnit el, aruncându-și geanta pe pat. Fir-ar să fie! a exclamat, și Lucy a rămas nemșcată, cu o bancnotă de cincizeci de dolari în mână, clipind alarmată.

Nu-l mai auzise niciodată înjurând.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, privindu-l cum se îndreaptă către minibar și îl deschide.

Era gol.

– Ce hotel de tot rahat!’! a urlat el. Țasta-i hotel de patru stele?

– Ce s-a întâmplat? a repetat ea, dar el a dat din cap iritat, trecându-și degetele peste scalp, cu părul ciufulit.

– O să facem rost de pașapoarte noi, i-a comunicat el. Trebuie să scăpăm de David și de Brooke, și asta cât mai rapid posibil.

– Nu am nimic împotrivă, a replicat ea și l-a văzut îndreptându-se spre telefonul de pe masă și ridicând receptorul cu o furie controlată.

– *Allô, allô?* a spus el. A tras adânc aer în piept, iar ea l-a privit uimită. Fața lui părea să se transforme în momentul în care și-a luat un accent francezesc exagerat. Pleoapele au părut să i se închidă puțin, colțurile gurii s-au dus în jos și și-a ridicat bărbia. *Service de chambres?* a întrebat el. *S’il vous plaît, je voudrais une bouteille de whiskey. Oui. Jameson, s’il vous plaît.*

– George, a spus ea, uitând din nou că el era „tati“. E vreo problemă?

El s-a mulțumit doar să ducă degetul la gură. Apoi a continuat să vorbească la telefon:

AȘTEPT RĂSPUNS | 381

- Oui. *Chambre quinze quarante-et-un.*

După ce a pus receptorul jos, s-a întors spre ea.

- Ce s-a întâmplat? E vreo problemă? a vrut ea să afle.

- Am nevoie de-o băutură, asta-i principala problemă, a spus el și s-a așezat pe pat pentru a-și scoate un pantof. Dacă vrei să știi adevărul, ei bine, sunt puțin îngrijorat și vreau să fac rost de niște nume noi. Măine.

- În regulă, a replicat ea. A pus *Bleak House* pe măsuta de cafea și a strecurat discret bancnotele de o sută de dolari într-un buzunar al blugilor. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, a continuat ea. Ce s-a întâmplat?

- Totu-i în regulă, a replicat el grăbit, punând și celălalt pantof pe podea. Am devenit eu paranoic.

Purta pantofi care se trăgeau pur și simplu în picioare, fără a se lega cu șireturi.

- Măine-dimineață vreau să cobori și să te duci la salonul de coafură, i-a comunicat el. Vezi dacă pot să te facă blondă. Și să te tunzi.

Ei i s-a părut că deslușește în vocea lui o undă de aversiune. Să fie ceva sofisticat. Ar trebui să poată face ăia ceva.

Lucy și-a trecut mâna prin păr. Încă nu își despletise codițele de Brooke Fremden, deși le ura. Prea erau de copil, după părerea ei. „Câți ani ar trebui să am? Șaisprezece sau opt?” întrebuse ea.

În cele din urmă se lăsase convinsă, cu atât mai mult cu cât George Orson insistase.

„Nu mi-am dorit niciodată asemenea păr.” Asta ar fi vrut ea să-i amintească, dar probabil că nu

conta. Își scosese din buzunarul hainei agenda micuță și nota în ea cu litere mici, de tipar.

- Deci îți aranjezi părul mâine-dimineață, a spus el. Facem poze înainte de prânz și putem să sperăm că noile pașapoarte vor fi gata miercuri dimineața. O să ne mutăm într-un alt hotel miercuri după-amiaza. Ar fi bine să ieșim din țară cât mai curând posibil. Aș vrea să fiu la Roma cel târziu sâmbătă.

Ea a dat din cap, uitându-se la covorul care avea urme negre de la scrumul de țigară. Era și o bucată de gumă de mestecat, aplatizată ca o monedă, care, se pare, nu putuse fi îndepărtată.

- În regulă, a spus ea, deși se simțea tare neliniștită.

Nu ieșise din camera de hotel decât împreună cu George Orson, iar ideea de a se duce la salon i s-a părut deodată descurajantă. „Am devenit eu paranoic“, spusese el, dar ea era sigură că era neliniștit dintr-un motiv întemeiat, chiar dacă nu voia să recunoască acest lucru.

Își dădea seama că se temea să iasă singură din camera hotelului.

Toți erau de culoare, asta era un aspect. Avea să iasă în evidență într-un mod cu care nu era obișnuită, nu exista o mulțime în care să se facă nevăzută și și-a adus aminte de ocaziile în care mersese cu mașina împreună cu ai ei prin zonele locuite de oamenii de culoare din Youngstown, de felul în care se simțise când oamenii de pe stradă, cei care așteptau în stația de autobuz se holbaseră la ei. Era ca și când vechiul lor sedan cu patru uși avea deasupra o aură specifică pentru caucazieni, de parcă ar fi fost vopsit într-o culoare fosforescentă. Și-a adus aminte cum mama ei apăsase butonul

AȘTEPT RĂSPUNS | 383

de blocare automată a ușilor, verificându-le și reverificându-le pentru a fi sigură.

„Asta e un cartier rău famat, fetelor“, spusese mama, și Lucy își dăduse ochii peste cap. „Cât de rasist“, se gândise ea și voise să-și deblocheze portiera.

Acum, desigur, situația era cu totul alta. Era în Africa, într-o țară din lumea a treia, într-un loc în care existau tentative de lovitură de stat și revolte armate, și soldați și, așa cum citise în indicațiile Departamentului de Stat, „cetățenii americani ar trebui să evite mulțimile și demonstrațiile, să știe mereu unde se află și să fie chibzuiți, pentru a nu ajunge în zone care ar putea fi primejdioase. Din cauza puternicei aversiuni față de francezi, este posibil ca persoanele care nu au înfățișare tipic africană să devină ținta violențelor“.

Da, dar ea nu voia nici să fie lașă, așa că a rămas nemișcată, uitându-se cum George Orson își dădea jos ciorapii și își masa cu degetul mare glezna.

– Vorbesc engleza? a întrebat ea într-un final. Cei de la salon. Ce se întâmplă dacă nu vorbesc engleza?

Și George Orson a ridicat ochii și a privit-o cu asprime.

– Sunt sigur, draga mea, că există cineva acolo care vorbește engleza, a replicat el. În afară de asta, ai făcut trei ani de franceză în liceu, lucru care ar trebui să te ajute. Vrei să-ți notez niște expresii?

– Nu, a răspuns Lucy, ridicând din umeri. Nu... cred că... mă descurc.

Dar George Orson a pufăit nervos și a spus:

– Ascultă, Lucy...

Ea și-a dat seama că îi spusese intenționat pe numele ei adevărat.

– ... Nu mai ești un copil. Ești o persoană adultă. O persoană foarte inteligentă. Ți-am spus mereu asta. Am văzut imediat asta la Lucy; era o tânără deosebită. Și acum, acum nu trebuie decât să fii puțin mai hotărâtă. Vrei să-ți petreci toată viața așteptând să-ți spună cineva ce ai de făcut? Vreau să spun, ce Dumnezeu, Lucy! Cobori în hol și vorbești în engleză sau pui și tu cap la cap niște cuvinte în franceză, sau comunică prin limbajul semnelor, și sunt gata să pun pariu că te vei putea duce la coafor ca să-ți aranjezi părul fără a fi nevoie să te țină cineva de mână.

Și-a ridicat brațele și s-a lăsat să cadă pe pat cu un oftat de frustrare, de parcă ar fi existat un public care i-ar fi urmărit, cineva care îl compătimea. „Îți vine să crezi cu ce am eu de-a face?”

Lucy ar fi vrut să-i dea o replică tăioasă.

Dar nu s-a putut gândi la nimic. Rămăsese fără cuvinte. Să-i vorbească în halul ăsta după toate minciunile și eschivele, după tot timpul petrecut la Lighthouse Motel, după ce stătuse atâta vreme așteptându-l cu răbdare și credință? Să-i spună ei acum că nu era „hotărâtă”?

– Simt nevoia să beau ceva, a mormăit George Orson indispus, și Lucy a rămas nemișcată, privindu-l fix.

În cele din urmă, s-a întors la cartea ei, *Bleak House*, s-a așezat ca și cum s-ar fi hotărât să tricotze un pulover și a continuat să desprindă încet

bancnotele, observând cum banda adezivă smulgea literele de pe bătrânele pagini.

S-a gândit că avea să fie chiar foarte hotărâtă.

În definitiv, era un simplu turist care călătorea prin lume. În săptămâna care trecuse, se aflase pe două continente – e drept că în Europa, la Bruxelles, stătuse doar câteva ore, dar în curând avea să locuiască la Roma. Avea să fie o persoană *cosmopolită*. Nu asta îi spusese George Orson cu luni în urmă, când plecaseră din Pompey, Ohio? Nu asta visase ea?

E drept că nu se afla în Monaco sau în Bahamas, sau într-una dintre stațiunile mexicane de la Riviera Maya, dar s-a gândit că el avea dreptate. Asta era ocazia ei de a se purta ca un adult.

De aceea, când el a plecat de dimineață și a promis că se va întoarce înainte de prânz, ea s-a liniștit.

S-a îmbrăcat într-un tricou negru și în blugi, o ținută care, deși nu reprezenta o dovadă de maturitate, măcar era neutră. S-a pieptănat și a găsit rujul pe care îl cumpărase pe când traversau Statele Unite în Maserati. Era acolo, aproape nefolosit, într-un buzunar al poșetei.

Și-a pus și cinci sute de dolari în geantă și a învelit restul banilor într-un tricou murdar, pe care l-a pus la fundul rucsacului ieftin, al lui Brooke Fremden, pe care i-l cumpărase George Orson în Nebraska.

„Bine“, și-a spus ea. Avea s-o facă.

Și s-a urcat în lift, calmă și încrezătoare, și când, la etajul următor, a urcat în lift un bărbat, un militar cu o beretă albastră și cu ținută de camuflaj, cu epoleți roșii, fața ei a rămas lipsită de expresie,

de parcă nu ar fi remarcat nimic, de parcă nu și-ar fi dat seama că o privea cu vădită neplăcere și că la brâul respectivului bărbat se afla un pistol.

A coborât cu liftul singură cu el, în tăcere, și, când el a ținut ușa liftului și a făcut un gest cavaleresc – *doamnele au întâietate* –, ea a murmurat „Mersi” și a intrat în holul hotelului.

Uite că o putea face!

A durat ceva până a fost vopsită și coafată, dar a mers mai ușor decât își imaginase. Intrase speriată în salon, care era gol, cu excepția a două angajate, o femeie înaltă, suplă, cu un aer mediteraneean și care părea să privească tricoul și blugii lui Lucy cu repulsie, și o femeie de culoare care s-a uitat la ea mai cu blândețe.

– *Excusez-moi*, spusese Lucy cu un aer solemn. *Parlez-vous anglais?*

Își dădea seama cât de prost pronunța, deși se străduise să vorbească pe cât posibil corect. Își adusese aminte cum se strâmba profesoara ei din liceu când se chinuia să rostească măcar câteva fraze. *Madame Fournier* avea obiceiul să spună: „*Ça fait mal aux oreilles!*”¹

Dar Lucy era în stare să rostească o propoziție simplă, nu-i așa? Putea să se facă înțeleasă.

Și fusese în regulă. Femeia de culoare dăduse din cap cu politețe, spunând:

– Da, *mademoiselle*. Eu vorbesc engleza.

Femeia respectivă era chiar amabilă, deși strâmbase din nas când văzuse cum era vopsită Lucy.

¹ „Urechile îmi sunt rănite” (în fr., în orig., n.tr.)

AȘTEPT RĂSPUNS | 387

- Groaznic, zisese ea.

Cu toate astea, era de părere că situația se putea drege și îi spusese lui Lucy:

- O să fac tot ce pot.

Numele femeii era Stephanie și spunea că era din Ghana, dar venise de mulți ani în Coasta de Fildeș.

- În Ghana se vorbește engleza, asta este limba mea maternă, zisese Stephanie. Tocmai de aceea îmi face plăcere să vorbesc engleza din când în când. Ăsta e un lucru pe care cei din Coasta de Fildeș nu îl înțeleg. Ei râd de străinii care fac greșeli atunci când vorbesc franceza. Chiar dacă știu un pic de engleză, refuză să vorbească. De ce? Pentru că ei cred că, la rândul lor, vorbitorii de engleză vor râde de ei! Apoi începuse să vorbească mai încet, în timp ce își trecea degetele acoperite cu mănuși prin părul lui Lucy. Asta-i problema cu Zaina, colega mea. Are un suflet bun, dar e libaneză, și libanezele sunt foarte mândre. Își face tot timpul probleme legate de demnitatea ei.

- Da, replicase Lucy, închizând ochii.

Cât de mult trecuse de când nu mai vorbise cu cineva în afară de George Orson! Cât oare? Luni și luni de zile, și abia atunci își dăduse seama cât de singură fusese. Nu avusese niciodată multe prietene. În școală nu-i plăcuse compania fetelor, dar acum, în timp ce unghiile lui Stephanie îi trasau linii pe scalp, își dăduse seama că nu fusese o o mișcare inteligentă. Fusese ca Zaina. Extrem de mândră, preocupată de propria demnitate.

- Îmi pare bine să văd că turiștii vin din nou în Abidjan, continuase Stephanie. După război, după ce au fugit toți francezii, oamenii din celelalte țări

spuneau: „Nu mergeți în Coasta de Fildeș. E prea periculos“. Și asta m-a întristat. Pe vremuri, Abidjanul era supranumit „Parisul Africii de Vest“. Știați lucrul ăsta? Hotelul ăsta, dacă l-ai fi văzut în urmă cu cincisprezece ani, când am venit eu în țara asta! Era aici un cazinou, un patinoar, singurul din vestul Africii! Hotelul era o bijuterie, dar după aia a început să se deterioreze totul. Ați văzut? Pe vremuri exista o piscină, o piscină extraordinară, care înconjura întreaga clădire. Există și acum, dar nu mai are apă în ea. Într-un timp veneam la serviciu, și clienții erau atât de puțini, încât îmi imaginam că eram într-un castel vechi, părăsit, într-o țară cu temperaturi scăzute. Dar acum lucrurile merg din ce în ce mai bine, continuase Stephanie, iar vocea ei era blândă și plină de speranță. De când s-a încheiat acordul de pace, redevenim noi înșine, și asta mă face fericită. Dacă o femeie tânără, ca dumneavoastră, e aici în hotel, ăsta e un semn bun. O să vă spun un secret. Îmi place arta coafatului. Și eu chiar cred că este o artă. Simt asta. Și, dacă o să vă placă felul în care vă aranjez eu părul, ar fi bine să le spuneți prietenelor dumneavoastră: „Mergeți în Abidjan, mergeți la hotel Ivoire, treceți pe la Stephanie!“

Mai târziu, când a încercat să îi spună lui George Orson povestea lui Stephanie, i s-a părut greu s-o facă.

– Arăți minunat, a spus George Orson. E o tunsoare fantastică, a spus el, și într-adevăr așa era.

Blondul arăta surprinzător de natural. Nu era culoarea aceea fluorescentă dată de peroxid, pe care se temuse că avea să o capete părul ei. Stătea drept și era tăiat la nivelul umerilor, foarte puțin ondulat.

Dar era mai mult decât atât, deși nu putea să spună exact ce anume. Era senzația aceea pe care ți-o dădea schimbarea; acea intimitate fraternă resimțită în momentul când Stephanie se aplecase asupra ei și îi vorbise cu glas blând, povestindu-i. Probabil, așa se simțea cineva care se afla sub hipnoză sau poate că așa te simțezi când erai botezat.

Nu îi putea spune astfel de lucruri lui George Orson. Ar fi prea exagerat, ceva ieșit din tipare, așa că s-a mulțumit să ridice din umeri și să îi arate hainele pe care le cumpăraseră din galeria comercială a hotelului.

O rochie simplă, neagră, cu bretele subțiri. O bluză de un albastru-închis, din mătase, cu decolteul mai adânc decât bluzele pe care le-ar fi cumpărat în mod obișnuit, pantaloni albi și o eșarfă viu colorată, cu imprimeu african.

– Am cheltuit mult, a spus ea, dar George Orson s-a mulțumit să zâmbească, acel zâmbet complice pe care i-l adresase atunci când plecaseră din Ohio, un zâmbet pe care nu îl mai văzuse de multă vreme.

– Atâta timp cât nu ai cheltuit mai mult de trei sau patru milioane, a spus el, și ea s-a simțit atât de bine să-l audă din nou glumind, încât a râs, deși situația nu era chiar atât de amuzantă.

Și a pozat, luând o mină binedispusă, lângă perețele alb, gol, în timp ce el îi făcea fotografia pentru noul pașaport.

El credea că putea să facă rost de pașapoarte noi în douăzeci și patru de ore.

El a început să bea mai mult, și asta o cam neliniștea. Era posibil ca el să fi fost mereu amator de alcool,

chiar și atunci când se închidea în cabinetul de lângă Lighthouse Motel, și apoi se strecura în pat, lângă ea, noaptea târziu, mirosind a apă de gură, a săpun și a colonie.

Acum era altceva. Acum, că stăteau în aceeași cameră, observa mai bine ce se întâmplă. Se uita la el cum stătea la măsuța mică de scris din camera de hotel și privea fix în monitorul laptopului, tastând și navigând, tastând și navigând, luând câte o înghițitură din paharul mare fără picior. Sticla de whiskey Jameson pe care o comandase era aproape goală după doar două zile.

În timp ce el lucra, ea stătea în pat și se uita la filme americane dublate în franceză sau citea *Marjorie Morningstar*, carte care supraviețuise mai bine decât *Bleak House* operațiunii de detașare a bancnotelor lipite.

La un moment dat, când el se uitase la tunsoarea ei și la noile haine, ea își închipuise că formau cuplul pe care își imaginase ea că îl formau, dar totul durase doar câteva ore. Acum el era din nou distant.

– George? a spus ea și, văzând că el nu răspunde, a insistat: Tată?

Asta l-a făcut să tresară.

Era beat.

– Bietul Ryan, a spus el cu un aer misterios, ducând paharul la buze și dând din cap. De data asta n-am s-o dau în bară, Lucy, a continuat el. Crede-mă. Știu eu ce fac.

Avea încredere în el?

Chiar și acum, după toate cele întâmplate, îl credea oare stăpân pe situație?

AȘTEPT RĂSPUNS | 391

Asta era o întrebare la care îi era greu să răspundă, deși era reconfortant să știe că în rucsacul ei se aflau aproape o sută cincizeci de mii de dolari.

Era bine că nu se mai aflau în Nebraska, că nu mai era un prizonier virtual în Lighthouse Motel. Acum, când el pleca să rezolve diverse treburi, ea era liberă să umble pe unde voia. Putea să coboare cu liftul în holul hotelului. A luat cu ea sacoșa pentru cumpărături și s-a plimbat pe coridoare și prin buticuri în hainele ei noi, încercând să gândească. Încercând să își imagineze cum avea să fie peste numai câteva zile. Roma. 4,3 milioane de dolari. Un nume nou, o viață nouă, poate chiar cea pe care și-o dorea.

Hotelul era un complex masiv, dar surprinzător de liniștit. Se așteptase ca holul să fie plin de lume, acele mulțimi pe care le văzuse în terminalele aeroporturilor din Denver, New York și Bruxelles, dar totul era mai degrabă ca într-un muzeu.

A înaintat visătoare pe holul lung. Pe un perete era o mască africană prelungă, stilizată – a presupus că era o gazelă cu coarnele curbate în jos, întocmai precum coafura unei femei. A văzut două femei africane în haine din stofă cu imprimeuri portocalii și verzi plimbându-se liniștite și pe un angajat al hotelului cum strângea mizeria în fârașul cu mâner lung. Apoi a ieșit pe promenada în aer liber, mărginită de grădini tropicale, de gard viu tăiat în formă de statui și de obeliscul plin de culoare, decorat cu motive și cu figuri, întocmai ca un stâlp totemic, și apoi promenada s-a deschis și s-a văzut un pod din ciment, care traversa mai multe piscine cu apă turcoaz, către o insulă mică, verde, de unde puteai privi zgârie-norii din Abidjan, undeva dincolo de lagună.

Fermecător. Se afla pe o alee străjuită de felinare sferice, sub un cer lipsit de nori, și acesta era lucrul cel mai puțin obișnuit care i se întâmplase vreodată.

Cine, dintre cei din Ohio, ar fi crezut că Lucy Lattimore avea să se afle într-o bună zi pe un alt continent, într-un hotel atât de minunat? În Africa. Cu o tunsoare elegantă, pantofi scumpi și o rochie albă, la modă, ce flutura în adierea brizei.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut-o vedea mama ei. Sau nenorocitul ăla de Toddzilla.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi venit cineva să-i facă o fotografie.

În cele din urmă, s-a întors și a pornit din nou prin grădini, îndreptându-se spre zona centrală a hotelului. A găsit magazinul cu haine și a mai cumpărat o rochie, verde smarald de data asta, cu imprimaturi, cum văzuse că purtau acele femei pe care le zărise în hol, și apoi, cu sacoșa de cumpărături în mână, s-a dus la restaurant.

Le Pavillion era o încăpere lungă, simplă, care dădea într-o curte interioară, aproape în întregime goală. A presupus că trecuse ora prânzului, deși a mai zărit câțiva clienți care își pierdeau vremea pe-acolo, și, când ospătarul a condus-o la masă, trei bărbați albi, îmbrăcați în cămăși înflorate, au ridicat ochii când a trecut pe lângă ei.

– Minunată fată, a spus unul dintre ei, un bărbat chel, ridicând din sprâncene. Hei, fetițo, a continuat el. Vreau să fiu prietenul tău.

Și apoi a vorbit cu amicii lui în rusă sau într-o limbă asemănătoare cu rusa, după care au râs cu toții.

I-a ignorat. Nu avea de gând să-i lase să-i strice după-amiaza, deși ei continuau să vorbească tare,

AȘTEPT RĂSPUNS | 393

chiar și după ce ea își apropiase meniul de obraz, folosindu-l pe post de mască.

– Eu sunt bun la pat, a spus un altul cu părul făcut țepi portocalii. Ar trebui întâlnim noi doi, iubito.

„Tâmpiți.“ S-a uitat la meniu, care era – și-a dat seama de lucrul ăsta – în franceză.

Când s-a întors în cameră, George Orson o aștepta.

– Unde dracu' ai fost? a întrebat el când a deschis ușa.

Era furios.

Ea a rămas nemișcată, cu rucsacul plin cu banii lor în spate și cu o pungă de cumpărături în mână, iar el a aruncat spre ea un mic proiectil – un carnetel pe care ea l-a făcut să ricoșeze ridicând brațul. A lovit-o în palmă și apoi a căzut la podea.

– Țasta-i noul tău pașaport, a spus el indispus, și ea s-a uitat câteva secunde la el înainte de a se apleca și a lua pașaportul de jos.

– Unde-ai fost? a întrebat-o el, în timp ce ea a deschis cu răbdare pașaportul și s-a uitat la filele lui.

Era acolo fotografia pe care el i-o făcuse cu o zi în urmă. Avea o coafură nouă și un nume nou. Era Kelli Gavin, în vârstă de 24 de ani, din Easthampton, Massachusetts.

Nu a scos o vorbă.

– Am crezut că ai fost... răpită sau că s-a întâmplat ceva de genul ăsta, a spus George Orson. Stăteam aici și mă gândeam: „Ce-am să mă fac acum?“ Iisuse, Lucy, am crezut că m-ai părăsit.

– Am mâncat de prânz, l-a informat Lucy. Am coborât doar un minut. Vreau să zic, nu ai fost tu

nemulțumit pentru că nu sunt destul de hotărâtă? Doar am...

El și-a dres glasul și preț de o clipă ea a crezut că va izbucni în plâns. Măinile îi tremurau și avea o expresie sumbră pe chip.

– Dumnezeule! a izbucnit el. De ce fac mereu asta? Tot ce mi-am dorit a fost să am alături o persoană, o singură persoană, și niciodată nu e așa cum trebuie. Niciodată nu e așa cum trebuie.

Lucy a stat locului și l-a privit, cu inima bătându-i din ce în ce mai tare, urmărindu-l neliniștită cum se așază pe scaun.

– Despre ce vorbești? l-a întrebat ea, încet, cu căldură, încercând să-l liniștească.

Ar fi trebuit să se apropie de el, să-l îmbrățișeze, să-l sărute pe frunte, să-l mângâie pe păr, dar, în loc să facă toate astea, a rămas nemișcată, privindu-l cum stătea acolo, ca un puști mofturos, de treisprezece ani.

Și-a pus pașaportul cel nou în poșetă.

Ea era cea care ar fi trebuit să fie speriată. Ea ar fi avut nevoie de mângâiere și de încurajare. Ea fusese înșelată și ademenită să se îndrăgostească de o persoană care nici măcar nu era reală.

– Despre ce vorbești? l-a întrebat ea din nou. Ai obținut banii?

El și-a coborât privirea spre propriile palme, care îi tremurau încă, sprijinite pe genunchi. A dat din cap.

– Avem probleme cu negocierea, a spus George Orson, și vocea lui era slabă, întocmai ca șoaptele lui agitate atunci când se trezea din câte un coșmar.

Nu semăna deloc cu George Orson.

– S-ar putea să fim nevoiți să renunțăm la o parte mult mai mare decât m-am așteptat, a spus el. Mult

AȘTEPT RĂSPUNS | 395

mai mare. Asta-i problema. E vorba despre corupție. Peste tot prin lume ăsta-i cel mai rău lucru...

Și-a înălțat capul și nu mai era nici urmă din profesorul frumos și fermecător, pe care ea îl cunoscuse ea cândva.

- Îmi doresc doar o persoană în care să pot avea încredere, a spus el și a fixat-o cu o privire acuzatoare, de parcă, într-un fel sau altul, ea l-ar fi trădat, de parcă ea ar fi fost o mincinoasă. Fă-ți bagajele, i-a cerut el cu răceală. Trebuie să mergem la un alt hotel chiar acum, iar eu am stat aici o oră întreagă, așteptându-te pe tine, fir-ar să fie! Ai noroc că nu am plecat.

Cât a așteptat jos în hol, Lucy nu și-a putut da seama dacă ar fi trebuit să fie supărată, să se simtă rănită sau speriată.

Cel puțin, avea rucsacul cu banii. Nu credea că avea să o părăsească atâta vreme cât rucsacul era la ea. Cu toate astea... Modul în care a vorbit cu ea, felul în care se transformase în ultimele zile. Oare îl cunoștea vreun pic? Avea vreo idee în legătură cu ceea ce gândea el?

În afară de asta, ea nu putea uita ce spusese el despre bani. „Avem probleme cu negocierea.” Așa spusese. „S-ar putea să fim nevoiți să renunțăm la o parte mult mai mare.”

Lucrul ăsta o supăra. Contase pe banii ăia poate mai mult decât contase pe George Orson și a început să pipăie teancurile din rucsacul de pânză, pe care le pusese în niște tricouri de-ale lui Brooke Fremden.

Era către seară și veneau la hotel mai mulți oameni decât cu o zi în urmă. Erau și niște africani,

dintre care câțiva în costume, alții în haine tradiționale, câțiva militari, câțiva arabi, înveșmântați în *kurta* cu broderii, o franțuzoaică cu ochelari de soare și cu o pălărie cu boruri largi, care vorbea la mobil. Angajați ai hotelului, îmbrăcați în livrea, se ocupau de diverși clienți.

Nu ar fi trebuit să coboare singură în hol, deși, la momentul respectiv, îi păruse un act de demnitate sfidătoare. Își făcuse bagajele supărată, în timp ce George Orson vorbise la telefon repede, într-o franceză incomprehensibilă, și, după ce își făcuse valiza, rămăsese locului, încercând să înțeleagă ce spunea, până în momentul în care o privise sumbru și îi spusese, acoperind receptorul cu palma:

– Așteaptă-mă jos, în hol. Termin convorbirea asta și cobor în câteva minute, așa că nu hoinări pe acolo.

Dar trecuseră mai mult de cincisprezece minute și el tot nu apăruse.

Era posibil să o părăsească?

A pipăit din nou rucsacul, ca și cum ar fi fost posibil ca banii să se fi evaporat și era tentată să deschidă rucsacul ca să verifice, să se asigure.

S-a uitat din nou prin hol. A privit tavanele ca de catedrală și candelabrul, și jardinierele pline de plante tropicale. Franțuzoaica și-a aprins o țigară și bătea ușor din pantofii cu toc înalt. Lucy a observat că se uită la ceas și, după o clipă de ezitare, s-a îndreptat spre ea.

– *Excusez-moi*, a spus, făcând un efort pentru a imita accentul pe care *Madame Fournier* încercase pe vremuri să-l impună elevilor ei. *Quelle*, a continuat Lucy. *Quelle... heure est-il?*

AȘTEPT RĂSPUNS | 397

Femeia s-a uitat la ea cu o bunăvoință surprinzătoare. Privirile li s-au întâlnit și femeia a dat deo parte celularul de la ureche și a măsurat-o pe Lucy din cap până-n picioare, cu o privire blândă, maternă. Lucy și-a spus că femeia se uita la ea cu milă.

– Este ora trei, draga mea, a replicat femeia în engleză și i-a zâmbit. Te simți bine? a întrebat-o, iar Lucy a dat din cap și a răspuns răgușit:

– Mersi.

Îl aștepta de aproape o jumătate de oră și s-a întors și s-a îndreptat către lifturi, cu valiza poticnindu-se în urma ei, cu sandalele minunate pe care și le cumpăraseră lipăind pe dalele lucioase din marmură, cu oamenii părând să îi facă loc, cu fețele specific africane și meditaraneene, și europene privind-o cu aceeași îngrijorare pe care o avusese în priviri și franțuzoaica, uitându-se la ea în modul acela în care privești o fetiță care înțelege, în sfârșit, că a fost abandonată. „Ai noroc că nu am plecat fără tine“, a repetat ea în gând și, în momentul în care ușile liftului s-au deschis cu un clinchet, Lucy a simțit cum, în interiorul ei, panica lua amploare. Simțea că îi amorțeau degetele, că îi umblau insecte prin păr, că i se puneau un nod în gât.

Nu. Nu ar abandona-o, nu după toate câte se întâmplaseră, după atâta drum parcurs împreună.

Își dădea seama că liftul se ridica și era ca și când propria greutate i s-ar ridica ieșindu-i din corp, întocmai ca un spirit, de parcă ar fi putut să se deschidă precum o păstaie, cu o sută de semințe ce ieșeau din ea și pluteau, imposibil de recuperat.

S-a gândit la acel moment în care polițiștii se aflaseră pe veranda lor, când ea deschisese ușa și le văzuse fețele împietrite, când sunase la Harvard, sentimentul de separare, sentimentul propriului eu cândva în viitor, moleculele vieții pe care și-o imaginase, neîntinată, desfăcându-se în bucăți din ce în ce mai mici, răspândindu-se la depărtare și tot mai departe, ca însuși universul.

Preț de o secundă, în momentul în care liftul a ajuns în cele din urmă la etajul al cincisprezecelea, ea s-a gândit că ușile nu aveau să se deschidă, așa că a apăsă pe butonul care avea pe el simbolul „deschidere ușă”. A apăsă din nou pe buton și a trecut cu palma pe îmbinarea celor două uși. Degetele îi tremurau și a exclamat: „Oh, oh!” până în momentul în care ușile s-au dezlipit brusc una de cealaltă și aproape că s-a împiedicat când a ieșit în hol.

Mai târziu s-a bucurat că nu îl strigase.

Nu mai avea glas și s-a oprit lângă lift, mulțumindu-se să respire, aerul îi umplea plămânii în reprize scurte, neregulate, în timp ce degetele se plimbau pe pânza rucsacului ei, dorind să simtă teancurile de bancnote, așa cum o persoană aflată într-un avion care se prăbușește își caută masca de oxigen, iar în momentul în care a avut certitudinea că acele teancuri se aflau acolo, a deschis poșeta cea nouă și și-a găsit pașaportul, pașaportul lui Kelli Gavin. Era și el în siguranță, alături de confirmarea zborului ei spre Roma, și ea, ea...

Viteza căderii ei părea se atenueze.

Da, asta însemna să evadezi din tine însuși. Din nou. Să lași liber viitorul, să îl lași să se ridice mai

AȘTEPT RĂSPUNS | 399

mult și mai mult, până când nu-l mai puteai vedea și știai că trebuia să o iei de la capăt.

Mai târziu și-a dat seama că era norocoasă.

Credea că era norocoasă pentru că încerca să rămână modestă, să fie stăpână pe ea însăși, norocoasă pentru că se opriase din nou să-și verifice geanta, norocoasă pentru că pe ea pusese stăpânire o stare de calm.

Norocoasă pentru că nu atrăgea atenția asupra ei, căci atunci când a cotit, în fața camerei lor de hotel se afla un bărbat.

Era postat acolo, în ușa camerei 1541, în hotelul Ivoire.

O aștepta pe ea? Îl împiedica pe George Orson să fugă?

Era unul dintre rușii pe care îi văzuse în restaurant, cel cu țepi portocalii, cel care îi spusese: „Eu sunt bun la pat“.

Stătea cu spatele la ușă, cu brațele încrucișate pe piept, și ea a rămas înmărmurită în capătul coridorului. Vedea arma, pistolul pe care îl ținea relaxat în mâna stângă.

Nu părea chiar periculos, dar ea știa că era. Probabil că ar fi omorât-o dacă ar fi văzut-o și ar fi făcut legătura, dar nu s-a uitat spre ea. Era ca și cum ar fi fost invizibilă, și omul zâmbea ca pentru sine, de parcă și-ar fi adus aminte de un lucru plăcut, uitându-se în tavan, la corpurile de iluminat, acolo unde se învârtea un fluture alb. Hipnotizat.

Ea a presupus că ceilalți doi bărbați erau deja în cameră, împreună cu George Orson.

26.

– Suntem în drum spre spital, i-a spus lui Ryan. Ascultă-mă, fiule. N-ai să sângerezi de moarte.

A repetat acest lucru iar și iar, chiar și la mult timp după ce Ryan și-a pierdut din nou cunoștința, murmurând ca pentru sine, la fel cum obișnuia să facă pe vremea când era copil și se afla în camera din pod. Își amintea senzația aceea. Se legăna și spunea aceleași replici din nou și din nou, până când adormea.

– Îți promit eu că o să fie bine, i-a spus el în vreme ce farurile luminau crengile care străjuiau drumurile lăturalnice. Îți promit eu că o să fie bine. Suntem în drum spre spital. Îți promit eu că o să fie bine.

Bineînțeles că îi spusese același lucru și lui Rachel atunci când se aflau în Inuvik, dându-se drept oameni de știință, dar lucrurile nu ieșiseră chiar atât de bine.

De data asta însă, era în stare să se țină de cuvânt.

Ryan era la Urgență și, deși îl așteptau o operație care avea să dureze mai multe ore, transfuzii de sânge

AȘTEPT RĂSPUNS | 401

și așa mai departe, era aproape sigur că totul avea să se termine cu bine.

Era în jur de șase dimineața, într-o dimineață de joi de la începutul lui mai. Soarele nu răsărise încă, și el se afla în sala de așteptare în care domnea o lumină fluorescentă, pe un scaun din plastic, lângă automate, ținând în mână haina cu glugă a lui Ryan plină de sânge și portofelul lui, în care se afla cel mai nou permis de conducere. Max Wimberley. A scos un teanc de bancnote din jacheta lui și a pus câteva hârtii de o sută în portofelul lui Ryan.

„Iisuse“, și-a spus și, pentru o vreme, și-a acoperit fața cu palmele – fără să plângă, fără să plângă –, apoi a găsit o bucățică de hârtie și a început să scrie un bilet.

Probabil că așa era cel mai bine.

Stătea în parcare, într-un Chrysler vechi a cărui portieră o găsisese descuiată și plângea ușor, cu gândurile aiurea, în timp ce dădea deoparte capacul din spatele volanului pentru a ajunge la sistemul de pornire.

Și-a spus că fusese un tată bun. El și Ryan duseseră o viață frumoasă, atâta timp cât lucrurile funcționaseră. Fuseseră apropiați într-un mod care conta, între ei existase o legătură, o legătură profundă, și, chiar dacă totul se terminase mai repede și... mai trist decât s-ar fi așteptat, el fusese un tată mai bun decât ar fi fost vreodată adevăratul Jay.

Gândindu-se la Jay, a simțit o undă de... ce? Nu era chiar regret. Tot timpul petrecut împreună, înainte ca el să plece în Missouri, tot timpul nu făcuse altceva decât să îl îndemne să ia legătura

cu fiul lui. „E un lucru important“, îi tot spunea lui Jay. „Familia este importantă, și el ar trebui să știe cine este tatăl lui adevărat. Altfel ar trăi în minciună.“ Iar Jay îi aruncase privirea aia speriată și uluită, de parcă ar fi vrut să spună: „Glumești?”

Adevărul era că Jay nu ar fi făcut niciodată pasul ăsta, din comoditate. Pentru că nu voia să-și risipească energia emoțională, nu voia să-și asume răspunderea de a avea grijă cu adevărat de altcineva, și de aceea el nu era un om tocmai bun. Hayden făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să-l învețe, dar Jay nu dispunea de competența necesară, făcea atâtea greșeli, atâtea greșeli, Doamne! Ryan era mai potrivit decât tatăl lui pentru viața distructivă...

Dar Jay făcea greșeală după greșeală, chiar dacă avea un avatar perfect, acela al lui Brandon Orson, chiar dacă totul fusese aranjat în Letonia, China și Coasta de Fildeș. Astfel că, în momentul când Jay nu se întorsese din călătoria neinspirată de la Rêzekne, Hayden nu fusese surprins.

Deși îi păruse rău că bietul fiu al lui Jay nu avea să știe niciodată adevărul, fusese... cum? Curios în ceea ce îl privea pe acel fiu, chiar și în perioada aceea în care trăia sub numele de Miles Spady la Universitatea din Missouri, chiar și în perioada în care el și Rachel erau în acea stațiune de cercetări uitată de Dumnezeu, unde se certau și intrau în depresie, chiar și atunci se gândea la fiul de mult pierdut al lui Jay Kozelek. Când treburile merseseră prost cu Rachel și se întorsese în Statele Unite, și stătea într-o cameră de motel din Dakota de Nord, și se gândea...

„Ce-ar fi dacă aș lua legătura cu fiul lui Jay, în locul lui? Ce-ar fi dacă aș face eu pentru Jay ceea ce

AȘTEPT RĂSPUNS | 403

el nu a fost în stare să facă? Oare nu s-ar putea spune că i-am făcut un serviciu? Nu ar fi o dovadă că îi cinstesc memoria?

Ei bine.

Ei bine, cum ar fi spus Miles.

A stat acolo, în parcare de la Urgență, în Chryslerul a cărui portieră nu fusese încuiată, gândindu-se la toate astea, și apoi, în cele din urmă, s-a aplecat și a examinat firele care ieșeau de sub volan, scotocind până când l-a găsit pe cel roșu. Cel roșu era, de obicei, cel care alimenta, în vreme ce firul maro făcea legătura cu demarorul, și s-a ghemuit pe scaunul din față, încercând să se concentreze. Și-a trecut din nou dosul palmei peste ochi și și-a șters lacrimile cu cămașa.

Oricum, ar fi trebuit să se termine odată și-odată. Era uluitor chiar și simplul fapt că izbutise să-l convingă pe Ryan și cu siguranță că, în timp, s-ar fi născut suspiciuni, întrebări la care nu ar fi putut răspunde. Probabil că Ryan ar fi vrut să-și vadă la un moment dat de propria viață, să reia legăturile cu părinții lui, iar asta era în regulă, era firesc, nu se putea aștepta ca astfel de situații să dureze la nesfârșit.

Da. Și-a scos briceagul și a înlăturat cu grijă izolația din plastic a firelor. Era o operație foarte delicată. Trebuia să fie atent să nu se curenteze.

S-a încruntat, concentrându-se, și o scânteie minusculă a făcut mașina să se hurducăie și să revină la viață. O nouă viață.

„Oare ar putea exista ceva mai ieșit din comun decât o fantomă autentică?”

Mergea pe autostradă, tocmai trecuse de Flint, când i-a venit în minte gândul ăsta.

Un citat.

Îl descoperise cu multă vreme în urmă, în timpul celui cumplit semestru petrecut la Yale. Thomas Carlyle, eseistul scoțian din secolul al XIX-lea, fioros, morocănos și bărbos, pe care nici măcar nu îl admira, dar memorase totuși pasajul pentru că părea atât de frumos, de adevărat și de elevat pentru ceilalți studenți din grupă.

„Englezul Johnson și-a dorit toată viața să vadă o fantomă“, scrisese Carlyle, „dar asta nu s-a întâmplat, deși s-a dus la Cock Lane, și acolo a mers pe sub arcadele bisericii și a bătut cu degetul în sicrie. Medic prost! Nu a privit nicicând cu ochiul minții și cu cel trupesc furtuna vieții, pe care o iubea atât de mult, nu s-a uitat nici măcar la sine? Bunul doctor era o fantomă atât de autentică și de reală pe cât ți-ai fi putut dori vreodată. Aproape un milion de fantome umblau pe stradă alături de el. Încă o dată spun, lăsați deoparte iluzia Timpului, comprimați anii luați câte trei în trei minute; ce altceva era el, ce altceva suntem noi? Nu suntem cu toții spirite introduse într-un trup, într-o înfățișare, pentru ca apoi să dispărem în aer, să devenim invizibili?“

Trecea pe sub un pod și rostea cu glas tare citatul acela. Nu plângea, deși ochii i se umeziseră. Se vedeau farurile din spatele lui și cercurile fosforescente ale jaloanelor de la marginea drumului, și semnul verde al autostrăzii interstatale, pe care era inscripționat:

PENTRU COLUMBUS, ÎN ACEASTĂ DIRECȚIE

„Nu suntem cu toții spirite?“

Se întreba ce ar fi spus Miles în legătură cu asta.

Nu vorbise cu Miles de ceva vreme, de când treaba cu Rachel ieșise prost, de când făcuse acea nefericită călătorie în Dakota de Nord, și își spunea că poate ar fi putut să-i trimită lui Miles o scrisoare, poate că ar fi putut să-l trimită pe Miles la monumentul pe care îl făcuse în Insula Banks: *Eadem mutata resurgo*. „Deși schimbat, ridică-mă-voi același.” Lucru pe care Miles avea, probabil, să-l înțeleagă. Poate că Miles putea merge mai departe, se putea transforma și el. Să-și trăiască propria viață.

Bineînțeles că trebuia să găsească o modalitate de a-l face pe Miles să meargă în Canada, dar, dat fiind faptul că era vorba despre Miles, nu era chiar atât de greu. Bietul Miles, atât de obsedat și atât de hotărât.

Citise recent despre ceva numit „Sindromul Geamănului Dispărut”, lucru de care Miles ar fi fost interesat cu siguranță. Conform articolului, una din opt persoane își începe viața ca geamăn, dar doar una din șaptezeci se naște având cu adevărat un geamăn. De cele mai multe ori, geamănul care dispare își încetează brusc existența sau este absorbit de celălalt frate, de placentă sau de mamă însăși.

A plâns din nou când a trecut din Michigan în Ohio și s-a gândit la Ryan, probabil, deși știa că nu ar fi trebuit să facă asta.

Avusese un număr neobișnuit de mare de vieți, așa i se spusese. Și trecuse din moarte-n moarte de-a lungul secolelor. Călătorise din Cleveland în Los Angeles, apoi în Houston; din Rolla, Missouri, în Insula Banks, aflată în Teritoriul de Nord-Vest; din Dakota de Nord, în Michigan, și de fiecare dată fusese altă persoană.

Măinile îi tremurau, și, în cele din urmă s-a văzut nevoit să tragă pe dreapta, într-un popas, s-a văzut nevoit să se ghemuiască pe bancheta din spate, cu palmele lipite strâns de cap, iar afară ploaia s-a transformat într-o lapoviță ce cădea cu un zgomot ritmic pe mașina furată.

Ce-ar fi fost dacă și-ar fi asumat o nouă viață și s-ar fi oprit la ea? Poate că asta era soluția. Dăduse greș ca tată, dar totuși avea suflet de profesor, și ideea asta îl încânta, îl liniștea gândul că mai putea avea influență asupra vieții unei persoane tinere.

S-a întrebat ce-ar fi fost dacă ar fi devenit un om obișnuit, un simplu profesor de liceu, pe care toți elevii să-l placă și care să aibă o influență greu de imaginat. Ar fi trăit prin ei. Poate că ideea asta era banală și stupidă, dar nu părea un plan deloc prost în condițiile date, și s-a lipit de tapițeria rece și a închis strâns ochii.

Și-a făgăduit că nu avea să se mai gândească niciodată la Ryan.

Nu avea să se mai gândească niciodată la Jay sau la Rachel.

Nu avea să se mai gândească niciodată la Miles.

„Nu suntem cu toții spirite?” a șoptit un glas.

Dar nu avea să se mai gândească nici la asta niciodată.

Mulțumiri

Soția mea, scriitoarea Sheila Schwartz, a murit după ce a dus o luptă îndelungată cu cancerul ovarian, la scurtă vreme după ce am terminat de scris această carte. Am fost căsătoriți timp de douăzeci de ani, Sheila mi-a fost profesoară pe vremea când eram student, ne-am îndrăgostit unul de altul și, în toți anii petrecuți împreună, ea a fost mentorul meu, cel mai aspru critic al meu, cel mai bun prieten, sufletul meu pereche. Mi-am petrecut ultimele săptămâni în care s-a făcut editarea parcurgând notele pe care Sheila le-a făcut pe manuscris și îmi este imposibil să spun cât îi sunt de recunoscător pentru sfaturile ei înțelepte și cât de mult îmi va lipsi.

Am avut norocul să mă bucur de un editor răbdător, grijuliu și deosebit de inteligent. Este vorba despre Anika Streitfeld, care a fost alături de mine din momentul în care am început această carte până în clipa în care am terminat-o și care a constituit o prezență uluitoare, încurajatoare și plină de înțelepciune. Profunda mea apreciere pentru sprijinul și entuziasmul personalului de la Ballantine, care

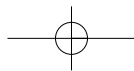
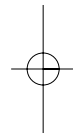
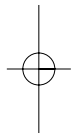
a avut atâta grijă de cărțile mele. Le sunt recunoscător lui Libby McGuire și Ginei Centrello pentru răbdarea lor nesfârșită și pentru bunătatea de care au dat dovadă.

Există și alte persoane pe care le prețuiesc și care au avut o contribuție semnificativă în timpul procesului de scriere a acestei cărți: minunatul meu agent, Noah Lukeman, care mi-a fost un sprijin și un prieten de nădejde; cei mai buni prieteni ai mei, Tom Barbash și John Martin; fiii mei, Philip și Paul Chaon; sora mea și fratele meu, Sheri și Jed, care au citit mult timp fragmente din carte și mi-au dat sfaturi; grupul meu de scriitori, Eric Anderson, Erin Gadd, Steven Hayward, Cynthia Larson, Jason Mullin și Lisa Srisuco; toți studenții mei de la Oberlin College, care, de-a lungul anilor, au constituit o sursă de inspirație pentru mine.

Această carte se datorează în mare măsură unor scriitori extraordinari, mult mai valoroși decât mine, care m-au inspirat atât în copilărie, cât și mai târziu, printre care se numără: Robert Arthur, Robert Bloch, Ray Bradbury, Daphne du Maurier, John Fowles, Patricia Highsmith, Shirley Jackson, Stephen King, Ira Levin, C.S. Lewis, H.P. Lovecraft, Vladimir Nabokov, Joyce Carol Oates, Mary Shelley, Robert Louis Stevenson, Peter Straub, J.R.R. Tolkien, Thomas Tryon și mulți alții. Unul dintre lucrurile distractive legate de scrierea acestei cărți a fost acela de a face aluzie la acești scriitori pe care i-am adorat, și sper că ei – fie că mai sunt în viață sau nu – îmi vor ierta incursiunile.

AȘTEPT RĂSPUNS | 409

De asemenea, bursele primite de la Ohio Arts Council și Oberlin College Research Grant Program au reprezentat un sprijin esențial pe parcursul scrierii acestui roman. Le sunt profund recunoscător pentru ajutor.

LITERATURA

Colecția THRILLER

Dan Chaon, *Aștept răspuns*

Val McDermid, *Febra oaselor*

Val McDermid, *Dincolo de sânge*

James Bradley, *Hoțul de trupuri*

Georges Dawes Green, *Corbii*

Christopher Reich, *Legea conspirației*

T.S. Learner, *Sfinxul*

William Peter Blatty, *Dimiter*

Danielle Trussoni, *Angelologia*

Guillermo del Toro, Chuck Hogan, *Molima*

Clive Cussler, *Aurul spartanilor*

vor apărea:

Deon Meyer, *Treisprezece ore*

Guillermo del Toro, Chuck Hogan, *Prăbușirea*

Clive Cussler, *Imperiul pierdut*

Christopher Reich, *Legea răzbunării*

Dean Koontz, *Fără încetare*

Dean Koontz, *Fără suflare*

Colecția PREMIUM

Torsten Krol, *Oamenii-delfin*

Sarah Hall, *Cum să pictezi un mort*

Ali Shaw, *Fata cu picioare de sticlă*

Marisha Pessl, *Curs special de fizica dezastrelor*

Jasper Fforde, *Nuanțe de cenușiu*

Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Samantha Harvey, *Ținutul pustiit*
Steven Galloway, *Violoncelistul din Sarajevo*
Hilary Mantel, *Wolf Hall*
Elizabeth Strout, *Olive Kitteridge*

vor apărea:

Alice Munro, *Prea multă fericire*
M.J. Vassanji, *Cântecul asasinului*
David Nichols, *O zi*
Austin Wright, *Tony și Susan*
Robert Olen Butler, *Iadul*

Colecția LADY

Jane Costello, *Aproape căsătoriți*
Danielle Steel, *Victoria*
Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
Julie Metz, *Perfecțiune*
Lisa Jewell, *Petrecerea lui Ralph*
Emily Giffin, *Ceva de împrumut*

va apărea:

Lisa Jewell, *După petrecere*

În afara colecțiilor

Leila Meacham, *Trandafiri*
Diana Gabaldon, *Ecouri din trecut*

va apărea:

Helene Hegemann, *Axolotl Roadkill*

Molima Guillermo del Toro, Chuck Hogan

www.litera.ro

608 pag., 2010, preț 39.90 lei

Un Boeing 777 aterizează pe aeroportul JFK din New York. Deodată, luminile avionului se sting, ușile rămân închise, toate canalele de comunicație se întrerup, iar avionul se cufundă într-o liniște mormântală. Dr. Eph Goodweather, șeful Proiectului Canarul, echipa de intervenție rapidă în situațiile de amenințare biologică, pătrunde în cele din urmă în interiorul lui. Ceea ce găsește acolo îi îngheață sângele în vine.

Un fost profesor de folclor la Universitatea din Viena și supraviețuitor al Holocaustului, Abraham Setrakian, este singurul care știe ce se întâmplă. Știe că a venit vremea, că se pregătește un război...

„Primul volum al unei trilogii cu o intrigă fascinantă. O poveste cu adevărat memorabilă, o carte pe care nu o mai poți lăsa din mână odată ce ai citit prima pagină.”

Clive Cussler

„O poveste îngrozitoare, care îți taie răsuflarea. În *Molima*, Bram Stoker se întâlnește cu Stephen King și cu Michael Crichton. Nu există ceva mai bun de-atât.”

Nelson DeMille

Legea conspirației Christopher Reich

www.litera.ro

592 pag., 2010, preț 39.90 lei

Jonathan Ransom, alpinist de clasă mondială și chirurg experimentat, schiază împreună cu frumoasa lui soție Emma în înzăpeziții Alpi Elvețieni. O furtună de zăpadă se pornește ca din senin, Emma se accidentează grav și moare în adâncurile unei crevase.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Jonathan primește un plic adresat soției sale în care găsește două bilete de bagaje. Atacat în mod inexplicabil de poliția elvețiană și obligat să fugă, Jonathan se trezește dintr-odată urmărit internațional și ținta unui asasin misterios. Pas cu pas, el este prins tot mai adânc într-o lume a spionajului, a armelor de înaltă tehnologie și-a terorismului global, o lume în care nimeni nu este cine pare și unde scopul scuză întotdeauna mijloacele. Singura lui șansă de supraviețuire depinde de descoperirea crudului adevăr legat de viața secretă a soției sale.

„Un thriller ingenios, plasat credibil în întunecata lume a spionajului internațional... personaje bine conturate, o scriere captivantă, locuri exotice și un complot terorist ce are la bază tehnologie de înaltă clasă.“

Nelson DeMille

*

„Reich este maestrul thrillerelor de spionaj al secolului XXI.“

Clive Cussler

*

„Christopher Reich este unul dintre scriitorii mei favoriți de romane de suspans, iar de data asta s-a întrecut pe sine însuși.“

James Patterson

Aurul spartanilor Clive Cussler

www.litera.ro

496 pag., 2010, preț 39.90 lei

În anul 1800, traversând cu armata Alpii Pennini, Napoleon descoperă întâmplător o comoară pierdută în războaiele greco-persane. Neputând să o transporte, îi marchează locul pe o hartă cifrată pe etichetele a douăsprezece sticle de vin rar. Odată cu moartea lui Napoleon, comoara dispare iarăși. Până în zilele noastre, când soții Sam și Remi Fargo, vânători de comori, găsesc în mlaștinile din Maryland un submarin german din Al Doilea Război Mondial. Înăuntru – surpriză! – o sticlă din colecția lui Napoleon. Fascinați, cei doi se decid să le caute și pe celelalte. Dar nu sunt singurii pe urmele comorii. Hadeon Bondaruk, un milionar jumătate rus, jumătate persan, vrea tezaurul, cu orice preț.

Un thriller care te ține cu sufletul la gură, o nouă serie de aventuri, de la maestrul suspansului, Clive Cussler!

„*Aurul spartanilor* este lectură obligatorie dacă îți plac thrillerele cu vânători de comori și mistere. Prima carte din *Aventurile soților Fargo*, scrisă de Cussler împreună cu Blackwood, anunță fără urmă de îndoială una dintre cele mai populare serii ale genului.“

Bookreporter

Cărțile lui Cussler sunt publicate în peste patruzeci de limbi, în mai bine de o sută de țări ale lumii.

Tipărit la R.A. „Monitorul Oficial”